

Cương Thi Gia Tộc Trung Duy Nhất Nhân Loại

Contents

Cương Thi Gia Tộc Trung Duy Nhất Nhân Loại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	57
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	87
33. Chương 33	90
34. Chương 34	93
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	102
38. Chương 38	105
39. Chương 39	107
40. Chương 40	111
41. Chương 41-1	114

42. Chương 41-2	116
43. Chương 42	119
44. Chương 43	121
45. Chương 44-1	124
46. Chương 44-2	126
47. Chương 45-1	128
48. Chương 45-2	130
49. Chương 46	133
50. Chương 47	135
51. Chương 48	138
52. Chương 49	141
53. Chương 50	146
54. Chương 51	148
55. Chương 52-1	152
56. Chương 52-2	155
57. Chương 53	157
58. Chương 54	160
59. Chương 55-1	163
60. Chương 55-2	166
61. Chương 56	169
62. Chương 57	172
63. Chương 58	174
64. Chương 59	177
65. Chương 60	181
66. Chương 61	187
67. Chương 62	191
68. Chương 63	195
69. Chương 64	202

Cương Thi Gia Tộc Trung Duyệt Nhất Nhân Loại

Giới thiệu

Tên khác: rnrn[Con người duy nhất trong gia tộc cương thi]Thể loại: Dưỡng thành, cương thi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thi-gia-toc-trung-duy-nhat-nhan-loai>

1. Chương 1

Soviet từ nhỏ đến lớn, không có chuyện gì khiến hắn phiền lòng, ngoại trừ cái tên luôn khiến hắn điếu đứng. Nhiều khi tự gọi tên của mình ra, Soviet, Soviet, hắn sẽ tự động nghĩ đến chiến sự Liên Xô a.

Hắn thậm chí còn tự nhủ, nếu quả thật có một ngày hắn xuyên qua đến thế chiến thứ hai, với cái danh tự này hắn hẳn là một đại nhân vật oanh oanh liệt liệt.

Xuyên qua, đúng, hắn tuy là nam nhân, nhưng cũng không đến nỗi bài xích mấy thể loại tiểu thuyết xuyên việt, thậm chí hắn còn nghĩ nam nhân sau khi xuyên qua có được nhân sinh mới với tam thê tứ thiếp, liền tự động tưởng tượng ra chính mình cũng được như vậy, YY thật sự rất hấp dẫn.

Kì thực ở điểm này, hắn đã là có chút khiêm tốn.

Đương nhiên! Nếu chỉ tính vẻ bề ngoài, Soviet tuyệt đối là loại hào hoa phong nhã, là kiểu mà người khác vừa nhìn liền muốn tiến tới.

Chính vì hắn có loại khí chất đó, nên từ nhỏ đến lớn, trong mắt mọi người, hắn tuyệt đối là người hảo hảo hảo a, một gương sinh viên tốt, một dạng thanh niên điển hình, đến mức người gặp người thích. Êm đềm sống đến năm hai mươi hai tuổi, Soviet ngoại trừ đối với cuộc sống bình thường trong hiện tại có chút hơi hơi oán giận, thì còn lại thì mọi việc đều tốt cả.

Cũng bởi trong lòng có một ít oán giận thôi không đủ để nói với người ngoài, cho nên những lúc chỉ có một mình, hắn cầm điện thoại di động đọc những bộ tiểu thuyết YY, không dưới một lần nghĩ đến chuyện muốn xuyên qua.

Chỉ là... hắn không hề nghĩ đến chuyện... hắn thật sự xuyên qua.. Hơn nữa... Hắn còn lại xuyên qua đến cái nơi như thế này.

Soviet thở dài, lại thở dài, tiếp theo nữa lại thở dài.

“Hou hou!”

“Hou hou!”

“Hou hou hou!”

Thanh âm vừa chạy vừa rỗng vang lên bên tai, lòng mày hắn nhin không được lại giật giật, mắt nhanh chóng nhắm lại. Hắn không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy. Hắn cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy. Đúng, phải là như vậy.

“Hou hou hou hou” – Một chuỗi tiếng kêu dài kịch liệt vang lên lên, tiếp theo đó từ từ nhỏ xuống, sau đó có một đám nhao nhao tranh chấp, rồi lại có một người thắng cuộc, nhận sự phục tùng của đám người còn lại.

Nếu quả thật là người thì tốt rồi. Soviet ở trong lòng âm thầm cười khổ. Tại thời điểm này, loại chuyện như này hắn thật sự không yêu cầu cao.

“Peng peng, peng peng peng” sau một trận nhảy nhót, là một hồi yên tĩnh hoàn toàn.

Nếu không phải ở bên tai là tầng tầng tiếng thở dốc, Soviet sẽ cho là tất cả những thứ này chỉ là hắn nghĩ nhiều mà có thôi.

Không thể mở mắt, không thể mở mắt, tuyệt đối không thể mở mắt, vừa mở mắt ra sẽ liền thua, người phải bắt đầu chấp nhận loại thực tế này a. Trong lòng hắn không ngừng lải nhải lẩm bẩm, thân thể cứng ngắc bất động.

“Hou?” Một âm thanh nghi ngờ bất ngờ vang lên, đột nhiên có một “người” nỗ lực đưa ngón tay chọc lên mắt Soviet một cái. Lực đạo kia thoạt nhìn rất nhẹ.

Nhưng mà đối với Soviet lại rất khổ sở a. “Người” kia chọt mạnh trên làn da mỏng manh của hắn một cái, tuy rằng thật sự có đau, nhưng không đến nỗi không thể nhẫn nại, cho nên hắn tự nhủ đành phải kiên nhẫn chịu đựng.

“Người” kia chẳng biết vì sao mà ngón tay rất rất lạnh, giống như lúc trước cổ tình đóng băng lại. Đột nhiên bị cái lạnh chạm vào, đã vậy còn bị “người” kia đâm đâm chọt chọt, chịu không thấu, Soviet nhin không được mở miệng “A” lên một tiếng. Tuy rằng hắn cấp tốc ngậm miệng lại, nhưng rõ ràng là đã quá muộn.

“Hou hou hou” tiếng kêu mang vẻ mừng rỡ vang lên bên tai, hai con mắt đang nhắm tịt bắt đầu chuyển động kịch liệt. Có người nói, lúc mắt đã nhắm lại, cảm giác sẽ trở nên miễn cảm hơn bình thường. Có lẽ

đúng là thật a. Ít nhất tại thời khắc này, Soviet cảm nhận một cách rõ ràng rằng, “người” kia đang muốn vươn ngón tay ra để chạm vào hần lần nữa.

Một “người” đã là như vậy, nếu như mấy “người” cùng đi với nhau, này là muốn hần mặt mày hốc hác sao? Trong lòng kinh hãi không ngừng, đôi mắt đang nhắm nghiền bỗng mở toang, vội vã nhìn lướt qua, quả nhiên như hần cảm giác, đang có tới bốn “người” cùng một lúc vươn tay về phía hần.

“Đáng chết”, hần rủa thầm một tiếng, sau đó trở mình lộn mấy vòng ra xa đám “người” kia. Sau đó, mắt thì mở to hung hăng trừng lấy, ***g ngực lại kịch liệt thổ dốc. Từ nhỏ đến lớn, hần không thường vận động, hai mươi hai tuổi hần lên đại học, so với người khác, hần chỉ thích chơi game với đọc tiểu thuyết.

Nếu cho hần một cơ hội, nhất định sẽ hảo hảo mà vận động a. Hần vừa nỗ lực bình ổn hơi thở, vừa âm thầm thề thốt trong lòng. Sau khi xuyên qua, không có thể lực là chuyện thật sự không được một chút nào.

“Hou? Hou hou hou?” Đám “người” kia nhìn sang Soviet, rồi lại nhìn sang ngón tay của chính mình, có vẻ hơi nghi ngờ, đối diện lẫn nhau rống lên vài tiếng. Một “người” dẫn đầu gật gật đầu, sau đó đột nhiên thả lỏng cánh tay ở hai bên thân người.

Này là ý làm sao? Soviet chăm chú nhìn phản ứng của đám “người” kia, trong lòng không ngừng đánh trống, một chút may mắn cũng không dám tin tới.

Quả thực là hần nghĩ lầm rồi, cái “người” dẫn đầu bắt đầu đi lên, không, chính xác là y nhảy lên. Thể lực “người” kia chắc chắn hơn hần Soviet, bởi y chỉ nhảy vọt vọt có hai bước đã đến trước mặt Soviet.

Bởi vì Soviet đang nửa ngồi nửa quỳ thổ dốc, “người” kia nhìn xuống có chút vất vả. Y uốn uốn thân người cúi xuống, ra sức muốn ngang tầm với Soviet. “Khách khách”, y càng cố gắng chuyển động, càng giống như cái máy hát cũ kĩ phát ra thứ âm thanh vang dội.

Soviet giật giật khoe miệng, lui về phía sau hai bước, lập tức ngồi xuống, hần ngẩng đầu lên, nỗ lực không để tia khiếp sợ lộ ra trong mắt: “Này! Không cần khom người, ta đã thấy được người”. Đã là trốn không thoát, như vậy thì hảo hảo thử nói một câu đường hoàng đi. Từ nhỏ đến lớn, khả năng giao thiệp của hần rất tốt. Tuy rằng trước mắt là người hay không phải người vẫn là chuyện còn nằm trong vòng nghi ngờ, nhưng Soviet đã bắt đầu mỉm cười, cật lực cười lên thành tiếng, mặc dù trong lòng thật sự muốn khóc a.

“Người” kia đầu hơi nghiêng nghiêng, khoe miệng nứt ra, chỉ lộ mấy cái răng, sau giống như là thật sự bị nụ cười của Soviet làm cho thu hút, “thu” một tiếng, đang khom người bỗng vụt đứng thẳng dậy với tốc độ không cách nào tưởng tượng được. May mắn là “người” kia còn nhớ rằng đầu nâng lên sẽ không nhìn thấy Soviet, nên cái đầu thì vẫn cố sức cúi xuống, còn thân thể lại uốn lên thẳng tắp.

Xong xuôi chuyện, “người” kia “hou hou hou” mấy tiếng, miệng gào lên âm thanh mang theo vài phần vui sướng.

Thế nào lại thành ra khó xử như vậy a! Soviet thu hồi dòng suy nghĩ đang muốn hiểu được ngôn ngữ tay chân của “người” kia. Hần là lúc này có nhìn xuống, “người” cũng kia sẽ cảm thấy tứ chi của mình đang bắt đầu cổ quái a. Chỉ là Soviet không nghĩ đến... làm sao lại cao như vậy. Nhìn lại trước mắt, “người” kia tối thiểu cao khoảng hai mét rồi a.

Soviet mím mím khoe miệng, quyết định vẫn là đứng lên đi, như vậy vẫn là cảm thấy mình cũng có được một ít khí thế. Chậm rãi từ từ, hần vẫn là không muốn khiến cho “người” kia hiểu lầm hần có bất kì ý nghĩ không tốt nào. Vất vả mới đứng thẳng lên được, trong lòng lét lét hít một ngụm khí.

Trước mặt, “người” kia bị hành động của hần kích thích, khoe miệng giật một phát, tay hướng về phía sau vẫy vẫy. “Peng peng peng peng” – mấy “người” còn lại này giờ vẫn luôn đứng bất động đằng sau liên hưng phấn hướng về phía hần mà nhảy sang.

Ba bước, so với “người” trước mắt này nhịp điệu chậm hơn một chút, nhưng cũng là cùng một bộ dạng mà nhảy sang, sau đó cũng cùng một lúc mà dừng lại, thân thể uốn lên đứng thẳng tắp, đầu thì tận lực cúi xuống thấp.

Nếu như cả bốn cái đầu đều cùng lúc rơi xuống hần thì nhất định sẽ phát điên mất. Soviet đột nhiên lóe lên trong đầu cái suy nghĩ kì quái kia. Chỉ vì mấy cái đầu phía trên đang cực lực cúi xuống thấp, đến mức

thậm chí hắn còn nghe được rõ ràng thứ thanh âm “khách khách” phát ra khi cử động kia, thật sự sợ hãi lẫn lo lắng cho cái cổ a.

Này cũng chỉ mới là bắt đầu. Soviet âm thầm đánh giá lại đám “người” đang kích động kia một chút, liền thấy bốn “người” họ đồng thời nhếch miệng, lộ ra mấy cái răng cửa còn sót trên hàm, sau đó bắt đầu kêu lên “hou hou hou” mấy tiếng rất lớn, rất vang.

Soviet chỉ cảm thấy lỗ tai tựa hồ như sắp điếc đến nơi. “Hou hou hou, hou hou hou” – hắn chỉ có thể nghe được thứ âm thanh này hiện tại cứ luôn vang vọng, vang vọng...

2. Chương 2

Soviet không thể nào hiểu được, đám “người” kia mặc dù khom lưng có chút khó khăn kia, ấy vậy lại xốc hắn lên đem vác trên vai. Tốc độ tuyệt đối thẳng thắn dứt khoát. Mà vác hắn lên không ai khác chính là cái “người” dẫn đầu lúc này.

Bởi vì thân thể đột nhiên mất thăng bằng, nên lúc “người” kia đem hắn vác lên vai, Soviet không khỏi hoảng sợ mà lấy hai tay nắm chặt quần áo y, sau đó tự dừng lại có cảm giác bị lỏng lẻo. Rõ ràng hắn thấy hắn đã nắm trúng vải vóc rồi, nhưng khổn khổ thay lại là thứ vải mục nát. Thời điểm hắn buông nắm vải ra, chúng còn bay lả tả theo gió, để lộ ra một mảng da thịt hơi khô.

Tại sao lại bay theo gió thế kia? Vấn đề này, Soviet thật tình không muốn truy cứu. Đường đường là một đại nam nhân, lại bị “người” khác dễ dàng vác trên vai, một chút thuận tiện để né tránh cũng không có. Coi như là hắn cũng có ý muốn giãy giụa đi, nhưng cánh tay giữ chặt trên người khiến Soviet không cử động được một chút nào.

Thời điểm này, tiêu tốn khí lực để giãy giụa thật sự là loại sự tình vô dụng a. Soviet đột nhiên thấy bội phục mình, cứ nhiên ngay lúc này vẫn còn bình tĩnh mà để tâm mấy chuyện đại loại như vậy. Không giãy giụa, cũng không cách nào giao tiếp. Vậy thì hắn còn có thể làm cái gì khác đây?

Hiện tại, Soviet đang trầm mặc nhìn đám vải vóc bay bay theo gió, bỗng thấy “người” kia quay đầu đối với hắn nhếch miệng lên cười cười, sau đó tận lực há miệng ra khớp miệng lại, hắn là lại bắt đầu rống lên đập nữa.

Bên tai vẫn còn ong ong mấy âm thanh “hou hou” vang vọng lúc này, cho nên lúc này Soviet cơ hồ không nghe thấy gì hết. Bởi không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu, mà nảy sinh một việc khiến hắn đang nỗ lực bình tĩnh vẫn là bình tĩnh không được.

Thật lòng mà nói, tuy “người” kia ngũ quan tổng thể thoát nhìn cùng người bình thường tương tự nhau, nhưng cũng chỉ là xuất phát từ góc nhìn ở xa. Lúc này Soviet buộc phải tiếp nhận rằng cái “người” đang quay đầu nhìn vào mắt hắn, mặc kệ là Soviet nguyện ý hay không nguyện ý nhìn lại, thì ngũ quan cũng đã hiện ra hoàn toàn trong mắt, thậm chí còn đến mức muốn rõ ràng.

Trong cặp mắt có thể nhìn ra một hình người bé xíu là Soviet. Nhưng trông mắt cùng con ngươi của “người” kia đích xác đều có màu vàng. Cả cặp mắt đều là màu vàng nha, đặc biệt tại thời điểm “người” kia hưng phấn, còn hiện ra một tia ánh sáng yếu ớt. Kỳ thực, thật sự không có cảm giác đẹp đẽ, trái lại lại có chút khiếp người.

Đây mới chỉ là một chuyện. Sắc mặt “người” kia có vẻ trắng bệch, lúc nhếch miệng cười lên, ngũ quan có vẻ không khỏe, cái này thì với người bình thường không giống, cho nên Soviet quyết định không nhìn nữa. Coi như là vì “người” kia với hắn không cùng loại, hoặc là vì hắn mới xuyên qua nên có chút không thích ứng đi. Thêm nữa, trên người “người” kia hình như có một mùi rất nồng, chẳng lẽ trong thế giới này, “người” kia là người-nước-hoa sao? Hay là bởi xuyên qua rồi nên mũi hắn đột nhiên mất thính?

Trong tiếng gió “ào ào”, Soviet dần dần khôi phục thần trí, có thể nghe thấy một ít thanh âm, đầu tiên là nhẹ nhẹ nhàng nhàng, sau đó một thứ âm thanh nhảy nhót kì dị truyền tới, đương nhiên còn có cái thứ tiếng “hou hou” có vẻ vui mừng kia, làm hấn phải cau mày nhưng không thể không nhẫn nại chịu đựng.

Đành rằng các người chỉ có tiếng gào này là cách thức biểu đạt giao lưu của các người a, thế nhưng có thể hay không im lặng một chút đi. Soviet trong lòng âm thầm phát điên. Cũng bởi hiện tại hấn vẫn còn đang bị mang vác, nên cái suy nghĩ mình là tù binh âm thầm len lỏi mọc rễ trong não. Tù binh tuyệt đối không có nhân quyền nha, cho nên hấn ngoại trừ nhẫn nại ra cũng chỉ có nhẫn nại.

Trong hoàn cảnh khí nồng nức mũi, tiếng gào chói tai, bởi vì bị mang vác và lên đập xuống dồn dập, nên Soviet đành để mặc cho gió quét vào mặt đến đau đớn. Đây chính là điều duy nhất hấn nhận thức được. Đồng thời, ngẫm đến hiện tại, tình cảnh này có thể còn kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa a.

“Peng peng peng...”

“Hou hou”

Kèm theo mấy thứ âm thanh này, Soviet cảm thấy trong dạ dày có cái gì đó đang lẫn lộn, nhưng vẫn là kẹt ở yết hầu, có muốn phun ra cũng phun không được, chỉ có thể hình dung bằng một từ “khó chịu”. Lúc trước hấn biết, có giấy giữa cũng vô dụng. Nhưng thời gian trôi đi, hấn không khỏi muốn chuyển động một chút. Đầu tiên là hơi dùng lực mà uốn éo, nhưng một chút kết quả cũng không có. Không bỏ cuộc, Soviet cắn răng, thở ra một hơi, sau đó đột nhiên dồn toàn bộ khí lực, hướng về phía đầu “người” kia giãy lên một cái, tiếp theo nặng nề mà rơi xuống!

“Thịch!” Lần này giấy ra bất ngờ, nên dĩ nhiên hấn từ trên vai “người” kia rớt xuống đất.

Đất rất cứng a, nên cái mông chạm đất rất đau nha. Nhưng dấu sao cũng đã thoát ra được rồi. Soviet trong lòng thở ra một hơi, không quan đến “người” kia phản ứng ra sao nữa. Cũng bởi vì rớt cục cũng đã rơi xuống được, nên cái thứ đang mắc kẹt nơi yết hầu cuối cùng cũng nhịn không được mà trào ra.

“Oe.. oe..oe” Từng dòng từng dòng dịch chảy đều được phun ra. Soviet chỉ cảm thấy thân thể mệt mỏi đi, nhưng mà phun ra được như thế, cơ thể đến cùng vẫn là thoải mái hơn.

Thân người uốn cong, cảm giác trong bụng trống trơn. Bởi vì không có vật gì thích hợp, nên hấn bắt chước hình ảnh, trực tiếp dùng ống tay áo lau lau khóe miệng.

Giống như có người nào đó kiên nhẫn chờ hấn, lúc hấn lau xong khóe miệng, chợt cảm thấy trên vai bị đè xuống, lạnh lạnh, hoàn toàn không cảm giác được ấm áp, mà lực đạo đè lên cũng rất nặng. Thân thể hấn không nhịn được lại cứng đờ. Mà tại thời điểm này, tránh né phỏng có ích lợi gì chẳng?

Soviet ngừng lau chùi, hai tay chống lên eo, đôi chân mềm oặt gượng đứng thẳng dậy, cảm giác ruột gan lại nhộn nhạo, cũng không biết là vì hấn mới vừa nôn ra, hay bởi trong thời gian dài như vậy không được đổi tư thế. Sắc mặt dù có chút cứng nhắc, nhưng trên mặt vẫn mang nét cười ấm áp.

“Các người muốn ta đi, ta không ngại, nhưng ta chỉ hi vọng có thể đổi tư thế thôi” – Soviet chậm rãi nói, ngữ điệu ôn hòa mang theo vài phần thương lượng.

Không quan bọn họ nghe có hiểu hay không, tối thiểu hấn cũng đã biểu đạt được rằng hấn không mang nghịch ý muốn công kích, chỉ là... Trước mắt hấn không phải chỉ có bốn “người” thôi sao? Vào lúc nào mà trước mặt đã thành một đồng “người” như thế kia? Thực tế là, “người” kia đã mang hấn đến nơi cần phải đến rồi. Kia là vì “người” nọ đang chuẩn bị thả hấn xuống, nên hấn mới có thể giãy giụa mà rơi ra được sao?

Cái kết luận này không mang một chút tươi đẹp nào, ít nhất là nếu hấn nghĩ đúng, chuyện bờ mông ngã đau thành ra là hi sinh vô ích sao. Nhưng hiển nhiên này không phải trọng điểm nha! Trọng điểm là trước mắt hấn bây giờ là một “người” trên đầu đội một cái mũ nghi thức cũ nát, đang vòng tay trái luồn tay phải kéo hấn lại rồi nắm lấy đằng trước ngược, trong mắt tràn đầy thích thú trêu đùa mà nhìn hấn.

Hấn tự hỏi sự tình sao mà buồn cười thế này?

Còn có, cái “người” đang ở trước mặt là tộc trưởng của đám “người” kia sao?

Nguyên lai mang hấn tới đây có bốn “người”, lúc này hấn cực lực tìm trên tìm dưới mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào trước mặt đã có ít nhất năm mười, sáu mươi kẻ! Giờ khắc này đám “người” kia vây quanh theo hình bán nguyệt ở phía trước, khước miệng nứt ra, trong ánh mắt cùng lộ ra một nét tâm tình hưng phấn mà nhìn hấn đầy hứng thú. Nhưng đám “người” kia không có ai đứng ngang hàng với cái vị trước mặt này, toàn bộ đều cách xa một khoảng một hai bước chân.

Này là do tôn trọng hay là do địa vị nha?

Chuyện này không khỏi làm cho hấn nghĩ nhiều, nhưng loại ý nghĩ đó vào thời điểm hiện tại thật quá dư thừa a.

Ánh mắt trên đầu của “người” trước mặt bỗng nhạt đi, tựa hồ đối với khuôn mặt tươi cười của hấn đã có chút chán ghét. Nắm tay trước ngực đột nhiên buông ra, “người” kia nâng tay phải lên lưỡi biếng hướng ra phía sau mà giờ giờ, không quên “hou” lên một tiếng.

Tuy rằng cũng cùng là tiếng rống, thế nhưng loại này đề-xi-ben lẫn âm điệu có phần êm tai hơn nhiều nha. Soviet âm thầm nghĩ trong lòng. Nếu khuôn mặt tươi cười đã không còn hiệu quả, hấn liền bắt đầu ngừng cười, mặt mày ủ rũ, nhìn giống như muốn đám “người” kia bỏ qua hấn.

Sau khi “người” đội mũ đã kêu ở phía sau một tiếng, cái kẻ dẫn đầu trong đám bốn “người” ban nãy đi ra. “Người” đội mũ liếc nhìn y một cái, đôi mắt vàng tràn đầy nồng hậu của y đón lấy. “Người” đội mũ cái gì cũng không hỏi, cứ như vậy trưng ra một ánh mắt lưỡi biếng. “Người” kia thì bắt đầu nhảy lên nhảy xuống, đi kèm theo từng cử động là mấy tiếng “hou hou” bất đồng âm điệu, như đang nói gì đó.

Nếu như Soviet không phỏng đoán sai, thì nương theo ánh mắt tình tình cờ nhìn về phía hấn của đám “người” kia, này là đang nói đến hấn nha. Chỉ là... loại cử chỉ nhảy lên nhún xuống cùng với gào lên như thế thì có thể nói rõ ra được cái gì a? Thế loại tình thú [thú vị] quỷ quái gì đây? Kì thực, nếu bọn họ nguyện ý thả hấn ra, hấn sẽ đem toàn bộ hai mươi hai năm qua để soi sáng toàn bộ nơi này mới được.

“Hou?” – Vị đội mũ kia kêu lên một tiếng, tay vô vồ “người” nọ.

“Hou!!!” Người nọ tựa chừng như do dự muốn đụng vào “người” đội mũ, thế nhưng lại cấp tốc rút tay về, lại nhảy trở về với đám “người” phía sau.

“Hou?” – “Người” đội mũ quay đầu, hướng về Soviet đưa tay ra, sau đó ngón tay ngoắc ngoắc.

Soviet chăm chú nhìn ngón tay kia nửa ngày, lại ngẩng đầu nhìn lên trang nam tử đội mũ kia, nhưng ánh mắt “người” nọ không để ra chút gì có thể nhìn thấu.

“Hou?” – “người” đội mũ cho là Soviet không thấy động tác của y, nên lấy ngón tay chỉ chỉ mình, sau đó duỗi tay về phía Soviet tiếp tục ngoắc ngoắc. Ý kia rất rõ ràng, người, lại đây!

Qua đó để làm gì nha? Chủ động tiếp đãi sao?

Lời người dịch: Bắt đầu tập tành dịch truyện mới nhân ra gian nan không thể tả T_T

3. Chương 3

Đi hay là không đây?

Đi tới, thì giống như là sủng vật bị gọi đến, làm sao mà cam lòng cho được.

Mà nếu không đi... Soviet liếc mắt nhìn đám “người” mắt vàng phía sau vị “tộc trưởng” một cái, ý niệm kia liền cấp tốc xẹp xuống.

Hấn căn bản không có lấy một chỗ để trốn đi. Cho nên yên lặng cắn môi một cái, cuối cùng Soviet cũng phải chậm rãi đi tới một bước coi như dò xét.

Cũng bởi vì Soviet cứ đứng bất động thanh sắc, nên trong ánh mắt cái vị đội mũ kia trước đó vài giây có vẻ hơi hơi nổi giận, nhưng ngay lúc nhìn thấy Soviet chậm rãi cử động, ý vị nổi giận kia liền dịu đi đôi chút. Hai tay y vòng trước ngực, đầu hơi thấp xuống, trong miệng lại bắt đầu hô nhẹ mấy tiếng “Hou hou! Hou hou hou!”

Tiếng hô lúc nhanh lúc chậm, sau đó đột nhiên ngón tay lại chìa ra ngoắc ngoắc.

Người còn đưa ngón tay ngoắc ngoắc làm gì nữa nha?

Coi như là triệu hoán khẩu hô đi, thì một lần cũng là đủ rồi, còn cần gì phải kèm theo động tác để nhắc nhở a?

Chính là tốc độ tiếng hô kia hoàn toàn là từ động tác của Soviet mà ra. Soviet bước nhanh một chút, tiếng hô liền chậm một chút, phảng phất như đang nói “Đúng! Chính là như vậy!”. Bước chân của hắn chậm một chút, tiếng hô kia liền gấp gấp thêm chút, phảng phất như đang nói “Ngoan, như lúc trước vậy, nhanh lên một chút!”

Loại chuyện này tưởng tượng ra thôi đã thấy không có một chút tốt đẹp.

Soviet tiếp tục yên lặng đem cái ý nghĩ kháng nghị yêu cầu của “người” kia nuốt xuống bụng, hắn là tù binh, nên phải nhẫn nại, nhẫn nại nha.

Chỉ là.. Cho dù có là tù binh cũng sẽ có lúc nổi giận chứ!

Soviet đứng lại, hơi thở nặng nề, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy trước mắt, khoảng cách giữa hắn với tộc trưởng cương thi kia vẫn như cũ, không ngắn thêm một chút nào.

Hắn không thể không đi, vì ban đầu hắn đã quyết định hướng về phía “người” kia mà đi tới. Lúc ở phía sau lúc nào cũng nghĩ tới chuyện nhân quyền này nọ, cũng có cố ý tăng tốc mà đi theo. Nhưng đến khi hắn nghĩ đến chuyện nên đối mặt với “người” kia như thế nào, khoảng cách cứ thế liên giãn ra xa. Bởi vì hắn cúi đầu mà đi, nên ban đầu thấy trước mắt là một đôi giày rách nát, lát sau, đôi giày biến khỏi tầm mắt.

Soviet ngẩng đầu lên ngay lúc “người” kia hơi nhếch miệng, lộ ra mấy cái răng nguyên vẹn. Răng nguyên vẹn, là răng nguyên vẹn a, thật là một chuyện hết sức bất ngờ. Lúc trước chỉ nhìn thấy mấy hàm răng lơ thơ vài chiếc, đột nhiên nhìn thấy một hàm răng hoàn chỉnh, chẳng hiểu vì sao Soviet có chút cảm giác thân thiết. Nhưng đó không phải là trọng điểm nha. Mà trọng điểm là “người” kia hiện tại sau khi khẽ mỉm cười một cái hết sức nhẹ nhàng mềm mỏng, lại rống lên một tiếng, ngón tay hướng về phía hắn lại ngoắc ngoắc.

Ý kia là đang nói “Sùng vật! Ngoan! Lại đây nào!”

Thời điểm này, ý tứ đã rõ ràng như vậy rồi. Nhưng Soviet không vội vàng đi tới. Hắn vẫn như trước nhẫn nại duy trì cảnh giác cao độ, đến khi ánh mắt quen thuộc của “người” kia lóe lên tia nổi giận, hắn mới không cam tâm không nguyện tình mà bước ra một bước

Thế nhưng... hắn chỉ có thể chịu đựng một lần, hai lần, ba lần. Đến lần thứ tư, với cái loại tình huống lặp lại này, cho dù trong lòng đã âm thầm đọc một trăm lần chữ “nhẫn nại”, hắn cũng không thềm di chuyển nữa.

“Hou! Hou hou!” Tộc trưởng cương thi lớn tiếng rống lên một cái. Ngón tay lại nhanh chóng ngoắc ngoắc, ý kia rất rõ ràng một nghĩa “lại đây”.

Bắt đầu tức giận rồi đây. Soviet không nhìn về phía bên kia, trầm mặc cúi đầu. Thân hình bất động không phát ra bất cứ âm thanh lời nói nào. Nhưng cho dù có tức giận, hắn cũng không đến mức ngu ngốc mà xông lên đánh bạo một trận để cho cái mạng nhỏ của mình đi tong. (Đó là đương nhiên, kết quả là ai bị hành hung không cần nói cũng biết trước được). Bất quá, bây giờ có nghĩ được như thế thì cũng cách chuyện xong đời không nhiều lắm rồi. Lúc tỉnh táo mà nghĩ ngợi, thanh âm kia đã từ một người phần nọ mà kéo theo cả tập thể rống lên.

“Hou hou hou!”

“Hou hou hou!”

Âm thanh rất vang, rất chấn động, lỗ tai của hắn không biết vì sao lúc trước đã chịu qua cảnh bị dày vò, lần này dưới cường độ đề-xi-ben cực đại như thế vẫn có thể nghe thấy. Đương nhiên nếu như có thể, hắn tình nguyện không nghe thấy nha.

Từ một người gào lên mà biến thành cả tập thể gầm rống, chính là nói phần nộ của “người” kia đã đến cực hạn rồi a, cho nên mới ảnh hưởng đến tâm tình của đám “người” còn lại nhanh như thế.

Mà cái đám “người” phía sau kia nổi giận thì chính là hắn xui xẻo rồi.

Thời điểm như này, hắn vẫn còn tỉnh táo nghĩ được, cư nhiên thấy bội phục chính mình a. Trước đây, tuy rằng lúc chơi game có người nói hắn là loại có lý trí có đầu óc tỉnh táo, cũng chỉ nghĩ là lời nói đùa, nhưng hiện tại thì thật đúng nha.

Nhưng mà hiện tại đang có một vấn đề cấp bách bày ra trước mặt hắn a. Hay là hắn đi làm cái món đồ chơi để an ủi mặc cho “người” kia muốn cầu xé ra sao thì tùy nha? Vẫn là cứ thử một chút đi, biết đâu chừng lại xuyên qua thêm lần nữa.

Bất quá mọi chuyện lại rất tốt, lần này không cần Soviet lựa chọn. Chính vì cái vị đội mũ kia nhện không được lại rống lên hai tiếng, hiển nhiên là kiên trì đã đến mức tận cùng. Con mắt y hơi híp lại, tay lại miễn cưỡng vùng lên. Một khắc trước đám “người” nhao nhao phần nộ gầm rống, khắc sau lập tức câm miệng, trong nháy mắt yên tĩnh hoàn toàn.

Vị đội mũ có chút thỏa mãn, khoe miệng giật giật, cứ như cũ cúi đầu hệt một loại sinh vật kì quái, chủ động bước về trước một bước, chân trái đi đầu, chân phải theo sát gót. Người bình thường hành tẩu có phần lưu loát, động tác của y có vẻ cực kì cứng nhắc. Tuy vậy, tốc độ không bị ảnh hưởng là mấy. Lúc Soviet hai mươi bước nhanh, ba mươi bước chậm, y cũng chỉ lập lại hai động tác chân trái chân phải mà đi.

Nhưng dù y chỉ lập lại có hai động tác, y cùng Soviet vẫn là cách nhau một khoảng, bất quá so với mấy lần trước Soviet đã muốn đến gần y hơn. Dù sao thì y cũng cao hơn Soviet một cái đầu, đến nỗi với tầm mắt của y cũng chỉ thấy được đỉnh đầu Soviet, ngoài ra cái gì cũng không thấy.

Mũi của y bỗng giật giật, tiếp theo đó trong ánh mắt rõ ràng lộ ra thần sắc sung sướng. Soviet trên người không có mùi vị đặc trưng, thật ra nếu nói có, thì cũng chỉ có mùi thơm ngát của sữa tắm. Mà hình như đối với vị đội mũ, mùi vị này tuyệt đối là loại y thích.

Khê khàng hít vào, “người” kia hơi gật gật đầu.

Tay của y sau đó dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía Soviet định dè đầu xuống, được một nửa, tay đột nhiên bị Soviet ngăn lại. Y nhìn nhìn bàn tay chính mình đang có một bàn tay đầy móng bắt lấy, ánh mắt kì dị chột lóe lên chút chần chờ. Thần tình kia cũng chỉ lóe lên rồi mất đi. Mà nương theo tia chần chờ yếu ớt dần, bàn tay kia rốt cục cũng rơi xuống nhưng là chậm hơn rất nhiều. Thậm chí bởi quá mức khắc chế mà thứ tiếng ma sát thân thể “khách khách” lại vang lên rõ ràng. Một phút sau, bàn tay của y đã chiếm chế trên đầu Soviet.

Tóc Soviet thật nhiều, lại có màu vàng kim, mà sợi tóc so với người bình thường có phần mỏng nhỏ hơn. Nếu mấy ngày không gội đầu, tóc kia nhìn quá có vẻ hơi bẩn, thậm chí bết lại. Nhưng mà trước khi xuyên qua đã gội đầu xong, bảy giờ hắn là mềm mại cực kì.

Lúc vị đội mũ kia đặt trên đầu Soviet, y hơi ngẩn người, một cỗ nhiệt âm ấm tựa hồ muốn phỏng tay truyền tới da bàn tay y. Loại cảm giác này thoát tiên khiến y có phản ứng muốn bỏ tay ra, nhưng rất nhanh, sự tĩnh bất động thanh sắc khiến hắn tận lực khắc chế kích động lại. Qua một lúc sau, bình tĩnh nhận ra cỗ nhiệt kia không làm thương tổn đến y, nhái mắt trong mắt tư vị sung sướng tràn ra dày đặc. Y thử động đập vò vò mớ tóc rơi rồi, cảm giác mềm mại thỉnh thích, mớ tóc còn theo động tác của y mà đung đưa.

Tâm tình tức hồ quá mức tốt đẹp, y liền gật gật đầu.

Lời tác giả muốn nói: Đây kì thực chính là cương thi tộc trưởng đang khám phá sủng vật của hắn a.

Rõ ràng là có thể tỏ ra vui vẻ khúc chiết, an an ổn ổn, hà cớ gì lại phải sang chảnh mà tỏ ra vất vả dài dòng như thế, là tại sao nha?

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, này là bởi không có ai cổ vũ.

Các người muốn có cái nhìn mới không nha?

Nếu muốn, hẳn là không nên cho xuất hiện mấy đoạn dài dòng, để cho câu chuyện an an ổn ổn đi chứ ha?
Hiểu chứ hiểu chứ:”)

4. Chương 4

Lát sau, trong lúc nhìn Soviet ngoan ngoãn bất động, tộc trưởng cương thi bỗng nhìn thấy trong mắt hắn chợt lóe lên một tia kháng cự rồi biến mất ngay, thần tình trong ánh mắt giống như đã hạ quyết tâm chuyện gì đó rồi nên nhanh chóng trở nên trầm đầy kiên định. Tộc trưởng cương thi liền từ từ, từ từ nỗ lực cúi xuống, bởi vì đã đến cực hạn chịu đựng nên xương khớp bắt đầu phát ra mấy tiếng “khanh khách”. Rất cục...

Khi phát hiện mũi mình không sai biệt lắm có thể chạm được tới cần cổ Soviet, trong mắt tộc trưởng cương thi liền lộ ra tia sung sướng tột đỉnh. Y nhếch môi, lè lưỡi, đầu tiên thử dùng đầu lưỡi mà chạm nhẹ một cái trên da cổ Soviet như dò xét, liền có cảm giác âm ẩm, đồng thời mang theo một ít mùi thơm ngát, quả thực giống như y tưởng tượng.

Sau khi dò xét thành công, y liền từ trên cổ mà liếm lên những chỗ không có tóc, liếm đến vùng vai bị áo che phủ mới thôi. Từng tắc từng tắc, tinh tế mùi hương dày đặc, cả khoang mũi tràn đầy mùi vị thư thích. Bao nhiêu sung sướng đều muốn lộ ra đến mức không thể khống chế được.

Mùi hương lưu lại. Đây là sủng vật của y a! Gật đầu lia lịa.

Sau đó cảm giác sung sướng rất cuộc cũng phát tiết ra.

“Hou!” Y rống lớn một tiếng.

Sau lưng, những “người” khác như cảm giác được tâm tình vui thích của tộc trưởng, liền đồng dạng mà rống to “Hou hou hou!” theo.

“Hou!”

“Hou hou hou”

Chiều theo lý giải của Soviet mà nói, cái này chính là, tộc trưởng ta thật cao hứng.

Sau đó là nhiều “người” đều nói, thủ lĩnh cao hứng, chúng ta cũng thật cao hứng. Đồng thời, để chứng minh là mình đang cao hứng, bọn họ liền phải biểu hiện ra. Tộc trưởng sung sướng gào lên rồi, chúng ta cũng liền tiếp mà gào lên.

Tộc trưởng cương thi hiển nhiên rất hài lòng với loại phản ứng này, hướng về phía sau lưng mà gọi, thanh âm có phần trầm thấp đôi chút, “hou”! Nếu thủ hạ đều tri âm như vậy, y cũng không ngần ngại cho bọn họ cảm thụ một chút cảm giác của y khi phát hiện ra sủng vật mang theo mùi hương kia.

Nhiều kẻ “hou hou?” mấy tiếng không tin, như đang muốn xác định lại, sau khi xác định là vị thủ lĩnh đáng kính của mình không hề lường gạt, liền vui mừng mà kêu lên một tiếng, đôi mắt ánh vàng tràn đầy nồng hậu hướng về phía Soviet, sau đó bắt đầu nhảy qua.

“Thịch...Thịch thịch thịch”

“Thịch, thịch thịch thịch”

....

Nhiều “người” cùng nhảy qua như vậy, thanh âm kia tuyệt đối kinh khủng, bất quá Soviet với âm thanh tàn phá lỗ tai kia sớm đã quen thuộc. Từng có ai nói “phun a phun a, thành thói quen”. Đồng dạng cũng có “thanh âm lớn a thanh âm lớn, nghe nhiều thành quen!! =.=, cho dù từ ngữ cũng có chút không đúng.

Nhưng đó cũng không phải trọng điểm. Dù Soviet có một thói quen luôn tự nhủ bản thân mình phải trấn định, coi như là phân tán chú ý, nhưng giờ khắc này tựa hồ như muốn trấn định cũng không được nữa rồi.

Bởi vì vị đội mũ kia đang muốn kiểm tra cả đầu tóc của hắn. Hắn rất rõ ràng trên đầu mình không có gì, nhưng vị kia lại giống như nhất định phải kiểm tra vài lần nữa. Đối với kẻ mạnh hơn, hắn nhẫn.

Vị đội mũ kia không biết dùng cái gì mà bắt đầu đập vào da thịt của hắn. Ở phía sau y vẫn luôn không ngừng mà dùng vật kia liếm láp. Hắn đại khái có thể biết đó là cái gì a. Nhưng hắn lại tình nguyện không muốn biết. Như vậy giống như là đang tỉ mỉ tẩy rửa da dẻ đi, chẳng lẽ là đang muốn rửa cho sạch để thuận tiện mà găm cần? Hay là, kì thực đây là tập tục của “người” địa phương này, đối với người ngoại địa phải tẩy rửa sạch sẽ mới có thể ra tay.

Chuyện sinh tử, Soviet phát hiện quả thật không giống như hắn tưởng tượng. Nếu như có thể đảo ngược lại thời gian, cho dù vị đội mũ kia có đùa giỡn hắn mười lần như, hắn cũng sẽ nhẫn nhịn.

Nếu không phải đùa giỡn? Chữ nhẫn trên đầu một cây đao a.

Nhưng mà, trên đời không thể có chuyện đảo ngược thời gian này nọ, cho nên, nếu quả thật muốn hắn chết, tốt xấu gì hắn cũng phải có cốt khí. Soviet trong lòng yên lặng biểu tình, từng chỗ da thịt kia bị vị đội mũ chạm vào, liền bắt đầu trở nên cứng ngắc, nhưng chân không một chút run rẩy, miệng lại không phát ra tiếng rên than, Soviet thật tình vẫn rất hài lòng a.

Sinh hoặc tử, hắn đều muốn mình vẫn giữ lại tôn nghiêm... Đương nhiên, đây đang ở tình huống không có sự lựa chọn.

Nhưng mà, coi như là chết, phân thân các kiểu, thật lòng hắn vẫn không muốn nhìn nhận.s

Soviet cúi đầu, những cặp mắt sắc vàng kia cách mình càng ngày càng gần rồi. Bây giờ gần như là muốn chạm được vào hắn ngay!!!

Hoàng nhân sâu kín, những “người” kia toét miệng cười, lộ ra mấy cái răng trong khoang miệng, như là muốn nói cho hắn biết, bọn họ đang rất hưng phấn, tỉ như bọn họ ngay lập tức có thể ăn được đồ ăn rồi.

Sovite lệ rơi đầy mặt, trong đầu cố gắng đánh bay những hình ảnh máu tanh tuổi vừa mới xuất hiện. Rốt cuộc có làm sao cũng không thể bình tĩnh được rồi. Coi như... coi như không thể trốn thoát, chỉ còn có thể ngồi ngốc ra mà chờ chết. Cho dù lúc trước quả thật hắn từng có ý nghĩ ngu ngốc này.

“Hou?” Vị đội mũ kia tựa như bất mãn phát hiện ra, người nào đó giây trước còn đang ngoan ngoãn bất động, giây sau đột nhiên lấy đầu ra một cỗ khí lực mạnh mẽ, nhân lúc y không phòng bị mà cứ thế từ dưới người hắn lặn ra ngoài.

Đúng, lặn ra. Soviet còn chưa rõ ràng mọi chuyện, chân không thể kiểm soát được nữa nên không chịu nhúc nhích, dù cho hắn có cố sức cử động thể nào cũng không chịu nhúc nhích. Mắt thấy những “người” kia đang muốn nhào lên, trong nháy mắt, hắn chỉ có thể nghĩ tới chuyện lặn đi.

Kỳ thực trong lòng Soviet biết rõ, lặn đi thì lại rất chậm, cũng chẳng phải là lựa chọn sáng suốt.

Bất quá, hắn không nghĩ tới hành động này chống đỡ không nổi một phút.

Vị đội mũ thấy hắn chạy trốn, rõ ràng là đang rất tức giận, chân trái đi trước kéo chân phải đi theo, miễn cưỡng đi đến vị trí mới vừa lặn ra được của Soviet. Chân trái “người” kia không biết làm sao đã lặn xuống bên dưới người hắn, sau đó rất nhẹ nhàng động tác mà nhấc chân hất lên. Soviet rõ ràng cảm giác được chính mình bay lên rồi.

Bay... Nhân loại kì thực đều có chung một giấc mơ, muốn được bay lượn. Nhưng hiện tại chứng minh giấc mơ kia không phải lúc nào cũng tươi đẹp.

Cũng không biết là do người kia không khống chế được lực đạo hay là cố ý trừng phạt hắn, mà một cước hất lên, Soviet trong nháy mắt “vút” một cái liền nhìn thấy mặt đất cách mình khoảng trăm mét, tiếp theo lại “sưu” một tiếng rồi nhanh chóng rơi xuống.

Nguyên lai, cuối cùng cái chết của mình lại là loại tình cảnh máu chảy tanh tuổi này a, quả thực một điểm xinh đẹp cũng không có!!!

Mắt Soviet nháy mắt trắng bệnh, trong lúc nhìn mặt đất càng ngày càng gần, theo phản xạ liền nhắm hai mắt lại, hoàn toàn phó thác số mạng.

Bất quá... Sao rơi xuống đất lại vững vàng như vậy? Đang lẳng lặng chờ đợi động tĩnh, một lát sau, Soviet hồ nghi mở mắt ra.

Quần áo cũ rách, tựa hồ có chút quen thuộc.

Cảm giác cứng rắn, xung quanh khí tức tựa hồ cũng có chút quen thuộc.

“Hou hou” – bên tai lại truyền đến tiếng rống to, Soviet rõ ràng thấy trước mắt một đám người đang đồng loạt khom lưng chín mươi độ mà nhìn hắn, âm thanh “khanh khách” cũng vang lên bên tai. Hắn cuối cùng cũng rõ ràng tại sao lại quen thuộc như thế rồi.

Hiển nhiên lại không chết! Soviet gian nan quay đầu lại, quả thực nhìn thấy một mảng da thịt cứng rắn, tay thử vò vò đồng vải vóc trông rất quen thuộc kia.

Gió thổi qua, vải vóc lại nát tan.

“...” Hắn, nguyên lai lại bị người ta vác đi như trước. Bất quá lần này, muốn gánh hắn đi đâu đây?

Mặc kệ, hắn cũng không thèm quan tâm nữa. Răng hung hăng cắn xuống đầu vai của “người” đang công mình một cái, quả thực như hắn dự đoán, da thịt này thật là cứng.

Rất tốt... Hắn cuối cùng cũng có thể ngắt đi. Hết thấy đều không cần phải suy nghĩ nữa. Trước lúc hôn mê, Soviet còn khe cong khoe miệng mà hài lòng nghĩ...

Tác giả có lời muốn nói: Khổ thân Soviet, đến bao giờ mới thôi không bị khổ bức đây???

Êm dịu lui xuống, làm sao lại để cho Soviet tiếp tục chịu khổ bức được chứ (che mặt)

5. Chương 5

Tỉnh lại lần nữa, hai mắt Soviet chỉ thấy một màn đen kịt, bốn phía không nghe thấy một âm thanh nào, cái gì cũng không nhìn thấy.

Hắn đang ở đâu? Hiện tại đang là cái trạng thái gì đây?

Soviet cố hết sức làm cho chính mình không trở nên hốt hoảng, nỗ lực cố nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước.

Mà thực sự là, hắn cái gì cũng không nhớ nổi. Hắn chỉ nhớ là, mình bị va đập đến hôn mê, tiếp theo... Liên thấy hiện tại chính là như vậy.

Đám “người” kia ở đâu rồi? Bốn phía yên yên tĩnh tĩnh, không giống như có nhiều người, như vậy... Bọn họ là đem hắn bỏ rơi rồi? Cuối cùng đem hắn bỏ rơi rồi?

Chẳng biết vì sao, Soviet tuy rằng luôn cảm giác tựa hồ đã bỏ sót cái gì, nhưng kết luận kia lại làm cho tâm tình của hắn khá hơn một chút, đối mặt với bóng tối cũng bớt sợ đi một chút.

Hắn liền an tĩnh nằm một hồi, ngoài kia cũng yên tĩnh không cảm giác được là có hơi thở người. Bất kể là như thế nào, hắn trước tiên cũng phải biết rõ nơi này là nơi nào mới được.

Soviet chuẩn bị đứng dậy thử dò xét, lại phát hiện làm sao cũng không nhúc nhích được, tựa hồ như có cái gì cố định cổ hắn. Liên lúc đó, tại eo cũng truyền đến cảm giác có cái gì đang trói lại, làm cho hắn muốn động cũng không động được. Hắn nhú mày, trong đầu nảy ra vô vàn loại ý nghĩ không căn cứ, khẽ cắn răng, tay táy máy tìm hiểu cảm giác bị cố định này rốt cuộc là gì.

Chỉ là, cảm giác này sao lại kì quái như vậy? Hơn nữa, không biết có phải là hắn đang ảo giác hay không, cái thứ đang cố định cổ hắn lại là tay người a?

Soviet hít vào một hơi, bắt an chậm lại động tác, bắt đầu vuốt, liền cảm giác lạnh như băng, có năm đầu ngón tay thật dài, trên đầu có cái gì cứng cứng, theo năm ngón tay đi xuống, chạm đến một vật thể khô cứng.

Càng mò mẫm, Soviet càng cảm thấy cảm giác của hắn không sai, chỉ là... tại sao lại lạnh như vậy? Chẳng lẽ là người chết?

“Hơ hơ!”

Cực lực không chế ý nghĩ, Soviet không kiềm được tim bắt đầu đập nhanh hơn. Không được nghĩ bậy không được nghĩ bậy. Soviet trong đầu mơ hồ, thậm chí không biết có phải là hân ảo giác hay không, nhưng sao lại ngửi thấy mùi vị tương tự như mùi máu nha.

Cánh tay khi vẫn như trước gác lên người hắn, ngón tay hắn lại bắt đầu run run.

Vừa lúc đó, cánh tay đang rất yên tĩnh đáp trên người Soviet cũng động động. Lực động rất nhẹ, nhưng trong hoàn cảnh cái gì cũng không thể nghe cùng thấy, tất cả xúc giác đều cảm nhận được rõ ràng.

Soviet không nhìn được bắt đầu căng cứng, trong đầu nghĩ hoàn cảnh này đã rất đáng sợ rồi. Nhưng mà đáng sợ hơn là, cái cảnh kia vẫn còn tiếp tục.

Cánh tay kia trước tiên giật nhẹ nhẹ mấy cái, sau đó lại làm theo động tác Soviet lúc nãy, chậm rãi vuốt, nhưng mà không chỉ vuốt bàn tay không thôi, nó vuốt theo eo rồi lại chậm rãi vuốt ngược lên trên. Vuốt hết eo, thì vuốt đến bụng, tiếp theo vuốt lên ngực, cuối cùng là xoa đến trên mặt Soviet, xoa hết mắt, mũi, môi, hai gò má, đến trán thì ngừng lại. Lúc từ từ vuốt đến chỗ môi Soviet, giống như nhận ra là vuốt đúng chỗ rồi, thì nhẹ nhàng ấn một cái. Lực ấn thật ra không muốn tổn thương hắn, nhưng sự thật lại là tại nơi da thịt mềm yếu kia, sức lực cỡ đó đủ ấn thủng môi rồi.

Máu theo vết thương nơi môi chảy ra, vết thương không lớn, nhưng vẫn đủ đau. Soviet lại như trước không dám động, mặc kệ vết thương hở miệng để cho máu theo miệng vết thương chảy xuống. Hình như lại ảo giác, hân cơ hồ nhìn thấy trong bóng tối có cái gì đó phát sáng.

Bây giờ là chuẩn bị làm cái gì đây?

Còn cái gì đó phát sáng kia là thứ gì?

Cái gì không thể biết được, cái đó mới là thứ đáng sợ. Soviet phát hiện ra, kì thực so với hiện tại, lúc trước nhìn đám “người” kia còn muốn dễ chịu hơn.

Máu chảy xuống “tong tong” mấy giọt, vết thương nơi môi hình như bắt đầu khô lại, cũng không có đau như hồi nãy nữa. Soviet im lặng chờ đợi một lát, khi nghe bên cạnh mình như có tiếng thở dốc, hân liền đánh bạo, tay thử sờ về hướng phát ra tiếng động...

Có khi nào cái thứ đó cắn hắn không? Nhưng mà có thể biết được là cái gì thì sao?

Soviet trong lòng âm thầm nói, dưới tình huống cái gì cũng không thấy rõ như này, hân cảm thấy biết được mình đang ở cùng với thứ gì quan trọng hơn.

Nếu có chết... Suy nghĩ thoáng qua. Trong lòng Soviet lại âm thầm rơi lệ.

Sự thật là, mọi chuyện hân là hân nghĩ nhiều rồi.

Thứ kia cách hân không xa lắm, lúc đầu làm môi hân bị rách, thứ kia cơ hồ như có chút kinh sợ, lui về sau một khoảng. Lúc này Soviet đánh bạo mò tới.

Mà hiện tại hân đã chạm vào một chỗ... Hình như...

Soviet hơi nhúu mày, bàn tay bị cái gì đó liếm trúng, lạnh lạnh, nhơm nhớp. Giống như là đầu lưỡi.

Liếm? Tại sao lại là liếm? Không lẽ là đang biểu thị thái độ hảo hữu sao?

Tay Soviet hơi cứng đờ, sau đó lại lần mò lên phía trên.

Mũi... Mắt... Gò má... Trán... Một mớ cứng cứng... Hình như là tóc... vậy... Soviet thu tay, trong lòng âm thầm đưa ra kết luận. Thứ trước mắt cũng là con người, ít nhất là có hình dáng con người nha!

Chỉ là không hiểu sao da thịt lại lạnh như băng như vậy? Hơn nữa tiếng thở dốc kia nghe giống như là tiếng động vật thở đi? Chẳng lẽ là hần cảm giác sai rồi? Theo lý mà nói, không có chuyện cả hai lần rờ rẫm đều sai đi, lại thêm ban nãy gác lên cổ hần là cánh tay người mà.

Nếu có ánh sáng thì tốt rồi, không cần nằm đây đoán mò. Soviet phiền não nghĩ.

“Hou hou!”

Tiếng gào thét đột nhiên lại vang lên bên tai.

Âm thanh này sao lại quen thuộc quá đi? Soviet thu lại dòng suy nghĩ, bất quá chưa nhớ được vì sao lại quen tai như vậy?

Âm thanh kia phát ra như là bị động tác ban nãy của Soviet làm cho mất kiên nhẫn. Soviet gượng ngồi được một nửa, liền cảm thấy thân thể như bị cái gì lao đến.

Cái kia cứng cứng, còn có thể nhận ra được đang ô ô thở dốc bên trên.

Như vậy... Soviet hiện tại đang ở dưới ***g ngực “người” kia nha.

Chờ một chút, tuy rằng không nhìn thấy được, nhưng nếu hần nghĩ không sai, như vậy tình cảnh bây giờ của hần là, hần đang thẹn thùng e ấp dựa dẫm vào ***g lực cứng rắn mạnh mẽ, tiếp theo sẽ có một người mang gương mặt đầy cường tráng xuất hiện ôm lấy hần, “Ta sẽ bảo vệ người!”

“Hừ, ta tin tưởng!”. Sau đó hần sẽ ngượng ngùng dựa đầu vào.

Cái gì đây. Đây là cái loại sự tình gì đây!

Nhưng mà, cái tư thế giống như bảo vệ kia là sao chứ? Soviet nhăn nhó, cật lực giãy giụa.

“Hou hou!”. Bên cạnh, thứ kia rõ ràng cất lên thanh âm không mấy vui vẻ. Thanh âm vẫn trầm thấp như trước, mang theo ý vị như nhắc nhở.

Hiện tại lâm vào tình cảnh này, ai cũng sợ a! Muốn ăn hần, muốn hần chết thì cho hần chết đi. Soviet im lặng một chút, lại tiếp tục giãy giụa. Lúc “người” kia gào lên lần thứ hai, hần cuối cùng cũng nhớ ra được tại sao lại quen thuộc như vậy rồi.

Thanh âm này, cảm giác này, rõ ràng chính là cảm giác mà cái vị đội mũ kia mang đến cho hần lúc trước.

Lời tác giả: Lần này lại không có nhiều tiến triển, thật là cô đơn.

Vì vậy, nương theo tinh thần của Tô Kha, người cứ tiếp tục chịu khổ bức đi.

Dĩ ghê sẽ làm cho người bị khổ bức đến lúc có người thương thì thôi.

Chúng ta kiên trì nào.

6. Chương 6

“Thịch thịch, thịch thịch, cách, hou hou”

Âm thanh nơi địa phương chật hẹp buồn bã vang lên.

“Thịch thịch” là thanh âm hai người bởi vì va chạm mà sinh ra. Soviet nghĩ mãi vẫn không nhận ra đây rốt cuộc là chỗ nào. Bất quá, tựa hồ không gian ở đây rất nhỏ, rộng nhất là cỡ hai người nằm ngang, giờ khắc này hần tận lực giãy giụa, vị đội mũ kia như là sợ hần bị tổn thương, tuy rằng thỉnh thoảng lại gầm lên cảnh cáo, nhưng âm thanh tựa hồ cũng không quá mức.

Mà không biết vì cái gì, Soviet xác định vị đội mũ kia sẽ không thương tổn mình, nên hần giãy giụa mạnh hơn trước nhiều. Lúc trước tuy hần đã tự an ủi mình không thoát khỏi một chữ tử, thật ra chỉ giãy giụa một nửa lực đạo thôi, hiện tại thì toàn bộ lực đạo đều dùng đến cả.

Tuy là... thật ra mà nói, mặc kệ là lực lớn hay lực nhỏ, hiển nhiên vẫn là không thoát khỏi, chỉ khác nhau một chỗ là hấn đánh tới nhiều hay ít, trúng đau hoặc không đau, chỉ vậy thôi.

“Thịch thịch, thịch thịch”. Soviet đột nhiên cảm giác ngay tại thời điểm hấn muốn sức cùng lực kiệt, lại cảm nhận được một lực đạo lớn hơn va hạm trở lại, thân thể bởi vì va chạm kia mà toàn thân đau nhức cực. Nếu như nói ban nãy là nghĩ mình vì va đập nhiều mà sinh ra ảo giác về sau, bất quá khi nghe bên tai một tiếng gào cực kỳ hưng phấn, hấn cuối cùng cũng biết không phải là ảo giác rồi.

“Hou hou??” Thích không?

Không biết vì sao, giờ khắc này Soviet đột nhiên có thể hiểu được ý tứ trong tiếng gầm của vị đội mũ kia rồi. Lúc hấn vô thức quay đầu, nhìn thấy trong bóng tối hiện lên hai con mắt màu vàng sáng lóe lên.

Soviet trong lòng yên lặng gào khóc!

Hấn đến cùng là tại lúc nào mà phát tín hiệu cho vị đội mũ rồi hả?

Hoặc là cái vị đội mũ kia, người rút cuộc là dùng não như thế nào mà nhận đây là tín hiệu chứ? Hiện tại vị đội mũ cũng không ngừng va chạm, tuyệt đối cho rằng giây giụa là một loại vận động người kia rất yêu thích a.

Ta không có một chút yêu thích nào có biết hay không? Soviet trong lòng rên rỉ, một lần va chạm so với lần trước còn muốn nặng hơn, Soviet cảm giác được ngực mình tựa hồ có cái gì bắt đầu lăn lộn.

Hấn một mực lắc đầu, giờ phút này làm sao còn ngồi đây lo lắng được chuyện mình nghe hiểu ý tứ của tiếng gào kia chứ.

“Hou!”, hiển nhiên vị đội mũ kia có nhìn thấy động tác của Soviet, bất quá tiếng gào kia lộ ra vài phần nghi hoặc.

Càng về sau, Soviet càng cảm thấy da đầu hơi tê rần, tiếp theo bắt đầu lắc trái lắc phải lắc loạn cả lên.

“Hou, hou?”, người thích cái dạng này? Vị đội mũ dùng tay thử nghiệm một chút lực đạo trong cái lắc đầu của Soviet, sau đó cũng bắt chước theo Soviet mà lắc qua lắc lại. Vừa lắc, vừa gào lên trong miệng.

Soviet nước mắt tuôn rơi, rốt cuộc khi vị đội mũ kia ngừng động tác, hấn mới nặng nề thở phào một hơi, cẩn thận nhìn nhìn nơi ánh mắt phát sáng kia, trưng ra nụ cười ôn nhu dò xét, “Những cái kia ta đều không thích. Ta muốn đi ra ngoài.”

“Hou?”, Soviet mắt thấy ánh mắt sáng kia hơi chớp, đang nhích tới gần hấn. Nếu như hấn đoán không lầm, hẳn là vị đội mũ đã hơi nhúc nhích đầu, sau đó cùng hấn khoảng cách càng ngày càng gần.

“Là vì... nơi này rất tối. Ta muốn ra chỗ khác sáng hơn. Có thể hay không?”. Soviet bất động thanh sắc nuốt nước bọt, cẩn thận nói tiếp. Hấn không biết vị đội mũ kia nghe có hiểu hay không, bất quá, so với làm hành động như ban nãy vẫn hiệu quả hơn. Lúc này nói chuyện hoàn toàn là cách chiếm ưu thế a.

“Hou?”, vị đội mũ im lặng nhìn hấn một hồi lâu mới phá ra tiếng gào.

Này là ý gì? Là đồng ý hay không đồng ý? Hay là nghe không có hiểu? Soviet bất động thân thể, đại não cấp tốc vận động, hấn là đang nghĩ đến, bước kế tiếp nên làm gì, chẳng lẽ là cứ như vậy mà ngoan ngoãn bởi vị đội mũ kia vận động một lần nữa?

Trầm mặc một chút, trong nháy mắt, đột nhiên toàn thân cứng đờ. Trên cổ của hấn, kề tới một vật thể cứng nhọn, lạnh như băng.

Đây là cái gì? Rốt cuộc là bị hấn làm cho làm phiền, cho nên muốn giết hấn u? Là muốn cắt cổ hấn hay là bóp cổ hấn cho đến chết hay là... Làm cái gì cũng đều rất thống khổ a! Soviet sau lưng một tầng mồ hôi, nếu như ban đầu trong bóng tối hấn còn có thể xác định là hấn không chết, thế nhưng lần này, xác định kia của hấn đã hoàn toàn biến mất rồi nha.

Lúc này, cảm giác được vật thể cứng nhọn kia càng ngày càng ma sát mạnh lên cổ hấn. Soviet nhin không được, rốt cuộc cũng ứa ra hai giọt nước mắt, nước mắt kia vừa thành hình, Soviet không kịp nuốt ngược

trở lại, bởi vì cảm giác được vật cứng nhọn kia đang kẻ sát cổ họng hần, hơi dùng sức mà ấn xuống. Rốt cuộc cũng “tách tách” mà rơi lệ.

Nam nhi không thể rơi lệ. Nhưng trước khi chết còn bị hành hạ như thế này thật tình đau thương không chịu nổi.

“Hou?”, mấy giọt nước mắt kia không biết là trùng hợp hay sao, lại rơi trúng trên vật thể cứng nhọn nọ. Vị đội mũ nghi ngờ một tiếng, cuối cùng đem vật kia dời khỏi cổ họng, nhưng thay vào đó là trực tiếp xoa đến khóe mắt Soviet, tiếp theo lại mềm mại nhẹ nhàng xoa theo con mắt.

Vì vậy... Thay vì cắt cổ bóp họng... về sau lại là muốn móc mắt hần? Soviet vạn phần chán ghét mà nghĩ. Thời điểm này, não hần đều bắt giác nghĩ đến mùi máu tanh hôi. Bầu không khí còn nặng nề sống động hơn so với lúc hần xem mấy quyển tiểu thuyết. Thế nhưng... Bây giờ mình là vai chính a, thực tình thương tâm chịu không nổi!!!

“Hou?”. Cảm giác được nhịp tim Soviet bắt đầu đập nhanh, thân nhiệt cũng hơi tăng, vị đội mũ nghi hoặc đến cực hạn. Y bắt đầu nghiêng trái nghiêng phải, tựa hồ như đang biểu thị sự nghi ngờ. Hần nghiêng tới nghiêng lui ngày càng nhiều, trong tình huống tim Soviet đập nhanh như thế này, thật tình không biết làm gì thì được.

“Hou hou! Hou hou hou!”

Tức thì, bốn phía đột nhiên nổi lên một trận gầm rú vang trời.

“Hou!”, vị đội mũ gầm lên đáp lại một tiếng, trong mắt hiện lên tia kiên định. Ngón tay đang yên vị trên mí mắt Soviet dời xuống, sau đó hai tay nhanh nhẹn ôm lấy người kia. Sau khi chắc chắn rằng Soviet sẽ không rơi xuống, ánh mắt lóe lên một vệt hoan hỉ, trực tiếp từ tư thế nằm mà đứng dậy.

“Lạch cạch”, tựa như có vật gì đó rớt xuống đất.

Với chuyện bị ôm như thế này, Soviet kì thật đã cố gắng bình tĩnh lắm rồi, bởi vì cuối cùng thì cái vật thể cứng nhọn lạnh buốt kia cũng li khai khỏi con mắt với da mi yếu ớt của hần. Thở phào một hơi hết sức nặng nề, choáng váng rốt cục bị cái ôm kia làm cho bớt hần.

Máu huyết lưu thông thật sự rất tốt!!!

Soviet trong lòng lại âm thầm cảm thán, chờ hần hậu tri hậu giác được rồi, hiển nhiên lại thấy được ánh sáng.

Lời tác giả: Dì ghê điềm nhiên mà múa bút, dọa cho tiểu thụ sợ hãi chính là lạc thú trong đời.

Lại để cho tiểu thụ rơi nước mắt rồi...

7. Chương 7

Không tính là sáng lắm, nhưng đủ sáng để Soviet nhìn thấy những cảnh trước mắt. Ngẩng đầu nhìn, phát hiện lúc này đã là nửa đêm, hai vầng trăng trên bầu trời tản ra ánh sáng ôn nhu. Soviet dụ dụ hai mắt, đang muốn xác định có phải những gì hần thấy là ảo giác hay không, sau đó khóe miệng không khỏi vẽ lên một nụ cười thật lớn.

Hần cuối cùng cũng thoát ra khỏi cảnh bóng tối âm u vây quanh rồi.

Về chuyện hai vầng trăng sáng, tự biết mình đã xuyên việt rồi, như vậy thì chỗ khác có chút không giống với thế giới trước kia cũng có thể hiểu được. Hiện tại, hần đang rất vui mừng nha.

Đến khi nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước nhảy đồng thanh, từ chỗ hần nhìn xuống, liền thấy nhiều “người” đang ngẩng đầu lên.

Mà lúc đó, hắn đang bị vị đội mũ kia ôm vào lòng.

“Hou hou?”, nhiều “người” nhìn thấy trong lòng tộc trưởng của mình có một kẻ nào đó đang nằm úp sấp, tập thể đồng loạt hai mắt sáng rỡ như dò hỏi.

“Hou!”. Vị đội mũ hơi gật nhẹ đầu, tay chỉ chỉ Soviet.

“Hou hou!”, nhiều “người” cũng chỉ chỉ ngược lại Soviet, gật đầu lia lịa.

“Hou!”. Vị đội mũ miệng hơi nhếch, trong mắt lộ rõ tia hài lòng.

“Hou!”, nhiều “người” đồng loạt toét miệng ra cười, cùng nhau lộ ra một hàm toàn răng, trong mắt đều biểu lộ ý hài lòng.

Đến đây, vị đội mũ cùng những con dân của mình hiển nhiên đã đạt được sự nhất trí.

Đương nhiên, đoạn hội thoại trên đối với Soviet đơn giản là những tiếng gào, còn với những “người” kia, lại là một màn giao lưu đơn giản.

Nói chung, có thể đơn giản mà phiên dịch như thế này:

Những “người” kia: Thủ lĩnh, sủng vật của người thật ngoan ngoãn.

Tộc trưởng: Đúng vậy, thật là ngoan, cho nên các người phải tôn trọng hắn, bởi hắn là sủng vật của ta.

Những “người” kia: Chúc mừng thủ lĩnh, chúng ta sẽ luôn tôn trọng sủng vật của người, sẽ cùng với người bảo vệ hắn chu toàn.

Tộc trưởng mỉm cười khen ngợi: Rất tốt.

Trở lại vấn đề, mấy tiếng gào thét ngắn gọn lại hàm xúc thật nhiều ý tứ giao lưu.

Khụ khụ, đương nhiên đối với Soviet mà nói, hắn chẳng hiểu gì hết.

Những “người” kia sau khi nói xong, cùng nhau lùi về sau vài bước, sau đó tản ra thành một vòng tròn lớn, vừa vịn bao lấy Soviet cùng vị đội mũ ở bên trong, tiếp theo đó lần lượt nhắm mắt lại. Mấy phút đồng hồ trôi qua, đột nhiên từ miệng những “người” kia phát ra một tia sáng bạch tuyến cực nhỏ, những tia sáng nối tiếp với nhau, hình thành một đẳng đồ bảo hộ hình tròn.

Vị đội mũ im lặng an tĩnh, quay đầu nhìn sự sắp xếp xung quanh một lần, hài lòng gật đầu.

Sau đó y nỗ lực cúi đầu, giờ phút này trong mắt ẩn hiện hình ảnh Soviet, ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc, tiếp theo trở về kiên định. Y đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Soviet. Cho đến khi Soviet ngẩng đầu lên nhìn y, hắn mới “hou” lên một tiếng.

“...”. Có ý gì? Soviet nhìn thấy vẻ mặt như dương quang rạng rỡ, trong mắt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Hou hou!”, vị đội mũ chỉ chỉ những “người” xung quanh rồi chỉ chỉ chính mình, tiếp đó lại chỉ chỉ về hướng nào đó, cuối cùng chỉ chỉ xuống chân Soviet.

Soviet chau mày, lúc vị đội mũ lặp lại mấy động tác kia lần nữa, hắn có chút không xác định, mở miệng hỏi, “Người muốn cùng với bọn họ đi vào trong đó, bảo ta không được cử động?”. Nói đến chỗ trong đó, Soviet chỉ chỉ hướng vị đội mũ vừa chỉ ban nãy, nói đến chỗ “bảo ta không được cử động”, Soviet chỉ chỉ chính mình, chân chà chà, lại chỉ chỉ hai chân đạp trên mặt đất.

Vị đội mũ hai mắt hí lại, trên dưới xem xét Soviet cẩn thận một lần, mới không nhẹ không nặng gật một cái. Lúc y đi về phía trước một bước, như bỗng nghĩ ra cái gì, liền trở lại đối Soviet quát, “Hou hou!”

“Ta sẽ không đi!”. Có đi ta cũng phải biết rõ chỗ này là chỗ nào mới được. Soviet nhủ thầm trong bụng. Nhìn thấy ánh mắt vị đội mũ, Soviet rất kiên nhẫn mà lặp lại lần hai, nếu như có thể dùng ngôn ngữ để giao tiếp mà không cần thông qua hành động bạo lực gì đó, cực khổ bao nhiêu hắn cũng có thể chịu đựng. Bây giờ hắn không có yêu cầu nào cao thượng hơn thế.

“Hou?”. Vị đội mũ không biết vì sao trong ánh mắt chợt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Ta đảm bảo ta tuyệt đối không trốn đi!”. Nói xong, Soviet cứng rắn vỗ ngực một cái, trong mắt tràn đầy thành khẩn.

Nếu như sớm biết là hắn sẽ xuyên qua trùng tình cảnh này, lúc trước hắn sẽ không chú ý vào học mấy môn khoa học tự nhiên mà sẽ tập trung học lớp diễn kịch. Như vậy hiện tại có thể áp dụng vào lúc này ngay. Bây giờ hắn tỏ vẻ thành khẩn như vậy mà vị đội mũ còn không tin tưởng kia. Soviet trong lòng âm thầm cảm thán, khổ sở không nói nên lời.

Ánh mắt nguy hiểm kia không biết rốt cuộc là nhắm vào chuyện gì, bất quá lý trí nói cho Soviet biết là hiện tại hắn nhất định phải làm cái gì đó để tiêu tán đi ý vị nguy hiểm kia. Thậm chí bỗng dưng giác quan thứ sáu cũng xuất hiện mà mách bảo cho hắn biết, nếu như bây giờ hắn không chịu làm gì hết, thì vị đội mũ nhất định sẽ làm ra loại chuyện còn nguy hiểm hơn trước đây.

“...”. Vị đội mũ vẫn một bộ dáng âm thầm đánh giá không nói lời nào.

“...”. Soviet cũng chân thành nhìn lại mà không nói lời nào.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

...

Mười phút trôi qua.

Mọi chuyện vẫn như cũ.

Soviet trừng mắt nhìn vị đội mũ.

Cảm giác sắp xuống địa ngục chậm rãi phát tán.

Lẽ nào cứ mở to mắt mà trừng như vậy thì sẽ không có nguy hiểm gì?

Soviet chậm rãi dời mắt, vị đội mũ cũng dời mắt, cúi đầu nhìn Soviet, ánh mắt y đột nhiên mang theo ý vị sung sướng mà quan sát một chút y phục trên người Soviet.

“Hou!”, hắn nhếch mép cười. Giống như là đã nghĩ ra được biện pháp hay ho nào đó. Bước về phía Soviet hai bước, điềm nhiên ôm lấy Soviet vào trong ***g ngực.

Soviet ngẩng đầu nhìn vị đội mũ.

Lúc này lại ôm hắn vào, là có ý gì? Vậy là hắn không cần phải cuốc bộ nữa, trực tiếp ôm đi là được rồi?

Hoặc là, phân tích sâu một chút, hắn xuyên qua là để trở thành gối ôm hình người cho vị trước mắt đây?

Mắt đầy hắc tuyến.

Vị đội mũ dĩ nhiên không biết Soviet đang nghĩ gì, chỉ là vì muốn hắn không trốn đi mới ôm hắn lại. Y cúi đầu nhìn Soviet mỉm cười, lộ ra một hàm răng nguyên vẹn. Sau đó trước mặt Soviet quơ quơ tay.

Quơ tay? Là có ý gì? Lẽ nào muốn nói cho hắn biết là giác quan thứ sáu của hắn đúng rồi, vị đội mũ đang muốn làm ra chuyện nguy hiểm hơn trước với hắn sao?

Nhưng mà, rõ ràng là vị đội mũ không hề tỏ ra cảm giác nguy hiểm. Soviet bên ngoài bất động, bên trong cấp tốc vận lực suy nghĩ. Càng nghĩ càng loạn.

Mà lúc này.

“Rẹt!”. Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Soviet cảm thấy chỗ nào đó trên thân thể mát lạnh.

Đây là... cái gì? Soviet đơ người cúi đầu, theo cảm giác vị trí mát lạnh kia nhìn xuống. Cái tiếng “rẹt” ban nãy, hắn là từ việc trên áo đột nhiên rách một lỗ to mà phát ra, lúc này đã biến thành một tấm vải nhỏ.

Sao lại thành vải? Hắn nhớ hình như mình đâu có xé quần áo ra?

“Rẹt... rẹt... rẹt!”

Rất nhanh, Soviet liền hiểu ra, hắn không có nhớ lầm, quần áo đột nhiên lại biến thành vải là bởi vị đội mũ đang nỗ lực xé đi.

Vị đội mũ một tay ôm hắn, một tay khác tùy ý ngón tay mà móc vào y phục của Soviet, móng tay sắc nhọn, móc một cái, rách rất chuẩn.

Chẳng mấy chốc, Soviet liền cảm giác toàn thân chỗ nào cũng lọt gió.

Mặc nhầm vải dỏm thật là một chuyện hết sức khổ sở.

Tác giả lại muốn nói: Trang phục

Tiếp theo là chim nhỏ!

Be be be!

Đầu óc nghĩ quá nhiều đến mức mũi phun máu rồi!

8. Chương 8

Soviet nỗ lực kiềm chế bản thân không phát ra oán hận, bất quá hắn còn chưa kịp thích ứng, quần áo trên người đã không còn có thể bảo vệ được.

“Rẹt... rẹt... rẹt...”

Vị đội mũ cật lực xé, vải nhẹ nhàng bay theo gió. Trên người Soviet chỉ còn lại vồn vẹn hai mảnh vải, hắn chưa kịp nghĩ đến chuyện làm sao để che chắn những phần trọng yếu trên cơ thể, vị đội mũ đã nghiêng trái nghiêng phải, thanh âm “khanh khách” theo đó mà phát ra, sau đó nhẹ nhàng dùng tay kéo một cái.

Hơ! Gió thoáng qua, rốt cuộc... trên người không một manh vải.

Lúc người hoàn toàn xích lõa, người sẽ có phản ứng gì?

Soviet ngơ ngác, bộ dáng không thể tin được mà nhìn vị đội mũ.

Tuy là nhìn qua đáng vẻ bên ngoài đều là nam nhân với nhau, chuyện cũng không có gì lớn.

Nhưng khi tất cả mọi người đều mặc quần áo, chỉ một mình hắn trần như nhộng thì tính là chuyện gì?

“Hou hou!”. Vị đội mũ gật gật đầu, trong mắt thế nào lại tràn ngập vui sướng, y rống lớn hai tiếng tựa hồ như biểu thị cảm giác vui sướng của mình. Nói tiếp theo hai tiếng “hou hou!” kia, y trực tiếp chỉ chỉ vào đám “người”, lại chỉ chỉ chính mình, sau đó hướng về nơi nào đó chỉ chỉ, cuối cùng trở về chỉ chỉ dưới chân Soviet.

Cho nên... nguyên lai lại là... Nếu như hắn không có hiểu sai, thì ý là vị đội mũ kia trước đó không yên tâm về hắn, sau khi đem hắn cởi sạch, rốt cuộc lại yên tâm đi?

Soviet co quắp khoe miệng, hướng về phía vị đội mũ mà trợn tròn mắt gào một tiếng lên rồi, hữu khí vô lực, “Ta sẽ không chạy trốn mà!”. Ít nhất hiện tại sẽ không. Dứt lời, Soviet quay người, không nhìn vị đội mũ nữa. Bởi vì không có gì bảo bọc, dưới thân, vị tiểu huynh đệ đáng thương nhảy lên nhún xuống mấy cái theo động tác thân người của Soviet. Nhưng mà loại chuyện này, Soviet kì thật không để ý.

Mà vị đội mũ lại vô tình nhìn thấy chỗ kia của Soviet, ánh mắt càng ngày càng sáng. Bất quá khi Soviet xoay lưng, tiểu huynh đệ kia trước mắt liền biến mất. Vị đội mũ nhìn Soviet, lại nhìn mặt trăng, nhìn qua nhìn lại, mặt trăng đã có chút lệch khỏi vị trí giữa đỉnh trời.

Y hít một hơi thật sâu, thần tình chợt lóe, cuối cùng hình như là tiêu giảm đi lo lắng về Soviet, trực tiếp đi qua chỗ Soviet.

Đầu tiên là nhắm mắt, miệng hơi mở ra, tư thế giống như đám “người” nọ. Rất nhanh sau đó, có một tia sáng từ mặt trăng chiếu xuống miệng vị đội mũ. Tia sáng kia so với những “người” khác trừ chuyện có phần sáng dày hơn thì không có gì khác biệt, một đường thẳng tắp.

Nhất thời, nơi này yên tĩnh đến lạ.

Gió thổi tản qua, lành lạnh, nhưng vẫn là thứ thích.

Bất quá đó là so với người khác, còn với Soviet không có quần áo che chắn cơ thể, thì gió rất là lạnh, thoáng chốc có hơi rùng mình.

“Hắt xì!”. Nhảy mũi một cái, Soviet xoa xoa mũi, trần như nhộng mà ngồi xuống cỏ, hai tay ôm đầu gối, ngẩng mặt lên nhìn trời. Trên mặt không biểu lộ ra thần tình nào, cứ thế mà ngồi, nhìn qua có vẻ hơi u buồn.

Khụ! Thật ra chỉ là bề ngoài có vẻ hơi u buồn thôi! Kì thật Soviet ngồi như thế là vì tư thế này giúp cơ thể ấm áp thêm một chút.

Lột sạch = không trốn đi!

Soviet mặt đầy hấn tuyến mà đánh giá tư duy của vị đội mũ. Bất quá là hấn thật sự không muốn trốn, thậm chí đi qua đi lại cũng không có hứng thú. Một là vì lạnh, hai là vì không muốn cho đám “người” kia có cơ hội miễn phí để chiêm ngưỡng thân thể hấn từ đầu đến đuôi.

Không gian yên tĩnh như vậy, hấn một chút buồn ngủ cũng không có.

Từ lúc xuyên qua đến giờ, không biết trải qua bao lâu rồi, hấn cũng không có tính toán thời gian, hiện tại lại yên tĩnh không người quấy rối. Soviet cuối cùng quyết định, tranh thủ lúc rảnh rỗi này, hảo hảo bình ổn tâm tư mới được. Như vậy cũng có thể xác định trước bước kế tiếp phải làm gì.

Chuyện thứ nhất, hấn xuyên qua không cần phải hoài nghi nữa, ít nhất thế giới trước kia cho dù có biến đổi này nọ vẫn không thể biến ra hai vầng trắng sáng như thế được. Nhưng mà... Hấn tại sao lại xuyên qua? Ngày hôm đó hấn đã làm chuyện gì?

Nghĩ nghĩ ước chừng 10 phút, Soviet cũng không nghĩ ra đêm trước hấn làm nên chuyện gì khác lạ mà xảy ra sự tình như thế này, cho nên tạm thời dẹp nguyên nhân xuyên qua sang một bên. Nghĩ tới nghĩ lui thì kết quả cũng như nhau, hấn đã xuyên qua rồi.

Chuyện thứ hai, hấn hiện đang ở cái chỗ nào? Soviet cố gắng nhớ về hoàn cảnh ban ngày một chút, kết quả là nhận ra điều duy nhất hấn ấn tượng, chính là những hàm răng lưa thưa, những cái răng màu vàng lóng lánh, còn có gió, có cảnh tượng đám vải vóc lay lay bay bay theo gió. Thật chẳng có điều gì hữu dụng. Soviet yên lặng tổng kết lại điều thứ hai.

Chuyện thứ ba, vị trí hấn xuyên qua có vấn đề. Mấy tiểu thuyết xuyên việt mà hấn từng đọc, nếu xuyên qua đến hoàn cảnh khác xa lạ, thì hấn trước phải biết rõ niên đại, địa lý, tập quán cùng truyền thống, phải hảo hảo mà hòa nhập vào xã hội bấy giờ mới có thể phát huy được hết mọi khả năng.

Bất quá hấn hiểu...

Soviet nghĩ vị đội mũ kia cùng với rất nhiều “người” khác đều chỉ có tiếng gào, hiểu không được giải thích cũng không được, nên coi như thôi đi.

Địa lý... Hiểu biết của hấn về hoàn cảnh hiện tại là số không, lại không thể cùng với những “người” kia đối thoại, cho nên lại coi như thôi đi.

Còn về tập quán...

Soviet đang chần chừ nghĩ, trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh vải bị xé “rẹt rẹt” mấy tiếng, cùng với ánh mắt cực kì vui sướng của vị đội mũ kia.

Tập quán... Xé vải cũng có thể tính là tập quán không?

Nhưng cho dù coi là yêu thích xé vải như thế, hấn cũng chỉ có một bộ quần áo. Coi như là loại tập quán này hấn không có khả năng đáp ứng.

“Hắt xì!”

9. Chương 9

“Hắt xì!”. Soviet không nhận được hắt hơi một cái, nước mũi văng đầy, thời gian trôi qua, càng ngày càng thấy lạnh, mà hiện tại hắt trần trụi như vậy, cho dù có làm ổ cũng chưa chắc ấm áp.

Không được không được, nếu như hắt phát sốt, hắt không tin đám “người” kia sẽ hạo tâm cứu mình, cho dù bọn họ có tâm, nhưng nhìn vào chuyện giao tiếp cùng bọn họ, đột nhiên cảm thấy hi vọng cũng không lớn bao nhiêu.

Nghĩ vậy, Soviet quay đầu, khi phát hiện đám “người” kia hiện tại vẫn giữ nguyên tư thế, thậm chí thần sắc cũng không có một chút biến hóa, cái ý nghĩa hướng bọn họ để xin quần áo bông đừng bay biến, không biết mình nói họ có nghe không, hay là lại nghe không hiểu. Nhìn nhìn một chút, lại là thôi đi.

“Hắt xì!”. Thật sự muốn cảm mạo rồi nha! Soviet xoa xoa mũi! Nhíu mày suy nghĩ, hiện tại phương án xử lý duy nhất là bỏ lại chỗ mà ban này đã cùng nằm với vị đội mũ kia. Chỗ đó không biết hình dáng ra sao, nhưng chiếu theo hoàn cảnh lúc trước nằm ở trong đó, kín đáo, lại không quá rộng, sẽ không có cảm giác lạnh, vừa đúng lúc.

Bản thân mình cũng không đi xa vị đội mũ bao nhiêu, y muốn tìm cũng dễ dàng. Nghĩ là làm, Soviet đứng dậy, dựa theo ấn tượng lúc bị vị đội mũ mang ra mà lần tìm trở lại, đi không tới mấy chục mét, hắt dừng lại, càng ngày càng nhắm mắt.

Chiếu theo trí nhớ của hắt, thì chính là nơi này. Hơn nữa lại nằm gần hắt.

Nhưng mà, chẳng lẽ ban này thật sự đã ở trong chỗ này?

Không thể nào!!!

Trước mắt là một cái trường điều nho nhỏ, sơn một lớp sơn đỏ dày, bởi vì mang dấu ấn của thời gian, mà lớp sơn có chỗ đã tróc ra, nếu ngẫm lại, lúc mới sơn lên, màu sắc hẳn là khá đẹp. Hơn nữa loại gỗ làm ra cũng không tệ, là loại gỗ Hồng sam thượng hạng.

Nhưng mà, cái trường điều nho nhỏ này, ban này mới bị vị đội mũ một cước đá bay nấp, cẩn thận đến gần xem, cái hình dáng kia, khiến hắt chỉ nghĩ đến một vật – quan tài!

Quan tài! Quan tài không phải chỉ có người chết mới nằm sao?

Vị đội mũ kia, tướng mạo so với hắt kì dị một chút, thân thể lạnh một chút, nhưng có thể di chuyển lại biết cười, không thể là tử thi, khẳng định là người sống rành mạch ra!

Nhưng mà nếu là người sống sao lại chọn ngủ trong quan tài?

Lẽ nào đây chính là đã cảnh giới vượt lên trên người thường?

Nghi hoặc chớp nhoe rồi chớp tắt, bởi vì vấn đề khác đã xuất hiện.

Kế hoạch của hắt là muốn ở trong đó mà hạo hạo ngủ một giấc, ngủ đến ngày mai mặt trời mọc lên cũng được. Thế nhưng trước mắt là quan tài, thật sự phải chui vào đó ngủ sao?

Đó là chỗ người chết mới ngủ, cái ý nghĩ này mọc rễ luôn trong đầu Soviet rồi, không phải nói quên là quên được.

Soviet do dự, lại quay đầu nhìn đám “người” kia một cái, nếu như họ có đổi tư thế một chút, hắt sẽ nghĩ nghĩ mà đi đến giao tiếp một phen. Thế nhưng một chút nhúc nhích cũng không có, cho nên, chỉ có thể khe khẽ thở dài mà quay đầu nhìn lại quan tài, trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Lúc này do dự cũng vô dụng, hơn nữa ngủ trong quan tài cũng đã ngủ rồi, dù sao cũng không có chết, hơn nữa nơi này cũng không phải là thế giới trước kia, có thể đây là một kiểu giường ngủ ở thế giới này, chỉ là hình dáng nhìn qua giống với quan tài mà thôi. Kệ, cứ nghĩ như vậy đi!

Hắn chỉ là ngủ trên một cái giường có hình dáng kì quái mà thôi! Trong lòng tự thuyết phục một lần nữa, Soviet cũng buông xuống ý nghĩ không thoải mái. Mà vì cơ thể lúc này, bị gió thổi qua mà nổi da gà toàn thân, mũi lại có chút ngứa ngứa, hết thấy đều cảnh báo cho hắn rõ là không thể trì hoãn ngoài này thêm một chút nào nữa.

Quan tài nhìn không cao, nhưng không thể nói nhảy là nhảy vào được. Bất quá, dù không thể nhảy vào, nhưng hai tay vịn lấy thành mà lấy lực nhảy vào cũng không khó. Chỉ là sau khi nắm xong, chưa được hai phút đã lồm cồm bò dậy, lúc trước hôn mê nên không cảm thấy, hiện tại nằm lên, lớp gỗ lạnh buốt dán vào da thịt, hai bên nhỏ hẹp, hắn nằm kiểu nào cũng không thấy thoải mái.

Cho dù muốn ngủ, cũng phải ngủ cho thoải mái mới được. Soviet ảo não nhìn quan tài vừa mới leo xuống, trong lòng không ngừng than thở.

Bóng đêm u tối đen đặc, nhưng ánh trăng trên cao chiếu xuống, xung quanh không đến mức nhìn không thấy rõ ràng. Hắn cứ như thế mà nhìn, ngoại trừ cây cối tươi tốt um tùm, cỏ mọc rậm rạp, cũng không thiếu xác cỏ khô.

Cỏ cũng có thể làm chăn bông a! Hắn là xem trong tiểu thuyết, trong tivi mà biết, cỏ nhân thường dùng cỏ khô bày ra xem như chăn nệm mà nằm, nhìn trông rất ấm áp. Hai mắt sáng lên, ảo não nháy mắt biến mất.

Hắn cứ như thế một thân trần trụi không ngại phiền hà mà ôm cỏ khô bày ra trong quan tài. Một đồng lại một đồng, trong quan tài rất nhanh đã có một lớp cỏ khô bao lót, hai mép lần đầu tiên lộ ra ý cười.

Khụ! Bởi vì cứ thế trần truồng, nên mỗi lúc đi qua đi lại, tiểu huynh đệ bên dưới lại lay lay theo. Cho nên...

Soviet có chút quên mất thời gian, mà kẻ nào đó đang yên tĩnh tu luyện lại đột nhiên thanh tỉnh.

Có lẽ bởi vì nội lực so với đồng loại lớn hơn, cho nên tốc độ tu luyện mỗi lần cũng nhanh hơn, lần này cũng không ngoại lệ, vị đội mũ bởi vì Soviet lần qua lần lại nên ngừng việc tu luyện sớm hơn bình thường một chút, tuy vậy, trực giác cho ý biết, hôm nay tu luyện như vậy cũng đã đủ rồi.

Ở thời điểm tộc nhân bọn y ngày càng thoái hóa như hiện tại, việc làm theo bản năng tất sẽ đem đến bất lợi, vị đội mũ cũng không nằm ngoài số đó. Nhưng sau đó, y vẫn là quyết định ngừng lại. Mở mắt ra, y phát hiện nhiều tộc nhân khác vẫn còn đang tu luyện, mình thì coi như đã xong rồi, nhưng mà không có rời khỏi vị trí, cứ như vậy mở to mắt nhìn, thật nhàm chán!

Trước đây, y vẫn luôn kéo dài trạng thái nhờ tu luyện, lúc nào những tộc nhân khác đánh thức thì tỉnh dậy, nhưng lần này, bởi vì bên tai nghe chọt được âm thanh “tách tách” nhẹ nhàng, liền giật mình thức tỉnh, sau đó mới nhớ đến, hôm nay y đột nhiên bắt được một dị sinh vật, sau khi dùng xúc cảm mà cần thận đánh giá, y đã thu về làm sủng vật.

Đúng rồi, có sủng vật này, như vậy y sẽ không đứng ngốc ra đó mà chờ người khác gọi dậy.

Còn đang nhàm chán nghĩ nghĩ như vậy, bên kia Soviet đã lần qua lần lại bốn lần. Mà vị đội mũ đang nghĩ đến ngẩng người ra, liền thấy vị tiểu huynh đệ dưới thân Soviet, hai mắt bỗng sáng rõ, trong mắt đều là hình ảnh của tiểu huynh đệ.

Vật nhỏ kia rất đáng yêu nha! Y tựa hồ cũng có vật nhỏ kia, nhưng vẫn có cảm giác là không giống cho lắm. Vì vậy, y quyết định sẽ sủng ái sủng vật nhà mình vô điều kiện, để có thể sờ sờ được vật nhỏ, đương nhiên, nếu như sủng vật cũng muốn sờ sờ lại vật nhỏ của hắn, hắn cũng không lấy làm ngại!

Suy nghĩ minh bạch, hai mắt liền sáng lên, sắc vàng trong con ngươi ngày càng minh diễm, khóe miệng khẽ nhếch, y chủ động rời khỏi vị trí, trực tiếp hướng đến chỗ Soviet.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày thứ nhất có cố gắng nha.

Che mặt lại, muốn sờ sờ vật nhỏ làm gì?

Yên ổn chịu đựng đến cuối không được sao?

Nói nhảm!

Cuối cùng chẳng phải cũng để ăn sao?

Thật ra, ta không ngại để cho yên ổn đâu!

Đến đây đến đây, tiểu Soviet hoan nghênh các người đùa giỡn!

Lại nói, các người có điểm gì tốt sao? Cũng có thể cho các người vào trong tác phẩm để khi dễ tiểu thụ nha!

10. Chương 10

Lúc này, Soviet không biết rốt cuộc mình đã đi qua đi lại mấy chuyến, nhưng đến khi quan tài toàn bộ đều là cỏ khô, hần nhảy trở vào, dậm dậm mấy cái, biết là có thể ngủ được rồi. Một hồi giằng co đã có chút buồn ngủ, nhưng ngẩng người nhìn đám cỏ khô, mới chợt nhớ, nếu cứ trần truồng ngủ như vậy, da dễ trực tiếp tiếp xúc với cỏ khô, ngày tiếp theo chắc chắn sẽ bị dị ứng. Thật tình cảm ơn ngày trước đã có thói quen là xem sách để giải trí, nếu không, bây giờ thảm rồi. Tự mãn một chút, liền leo xuống quan tài. Tuy quần áo đã bị vị đội mũ xé thành vãi vóc, nhưng đồng vãi bèo nhèo đó lót trên cỏ khô vẫn còn tốt chán. Nghĩ như vậy, liền chạy đi nhặt vãi, chỉ là đi chưa được hai bước, trực tiếp đụng phải cái gì đó rắn cứng.

Đây là... Gặp cái gì cản lại nhỉ? Chỗ này đâu phải là tường. Soviet hơi nhú mào.

Đột nhiên, lại cảm giác như mình bị cái gì đó ôm lấy, cả người trên không. Mà bên tai, đúng lúc truyền đến tiếng gầm “hou hou” đầy hưng phấn. Hần rốt cuộc cũng hiểu cái thứ cản lại là cái gì rồi.

Lúc này vì bọn họ tu luyện gì đó, nên hần phải tự mình sắp xếp chỗ ngủ, đột nhiên lại không tu luyện nữa, là muốn đùa giỡn hần sao?

Cảm giác bị vị đội mũ khiêng trên vai, nhảy lên một cái, sau đó nằm xuống, “thịch” một tiếng, xung quanh tối đen lại.

Cảm giác bên dưới người có chút mềm mại, nhưng vì dị ứng với cây cỏ, nên giống như hần nghĩ, da dễ đã có chút ngứa ngáy.

Không được, nếu cứ nằm như vậy, đến ngày thứ hai, toàn thân nhất định sẽ nổi đóm đóm. Nghĩ vậy, Soviet bắt đầu giằng co.

“Hou?” Vị đội mũ hơi nghi hoặc, nếu theo ý nhìn nhận, từ này đến giờ, nhất định là Soviet muốn ngủ ở đây. Nên ý nghĩ nghĩ, muốn sờ sờ vật nhỏ, tất nhiên phải phải tìm đến chỗ này.

Soviet ngược lại cũng không để ý tới, tiếp tục giãy giụa.

“Hou hou hou?”. Vị đội mũ kêu lên mấy tiếng, nghi hoặc nghĩ nghĩ, nhận ra dường như Soviet không để ý tới hần, liền một tay giữ chặt Soviet, tay còn lại trực tiếp hướng về vật nhỏ dưới thân.

Soviet đang giãy giụa kịch liệt thoắt chốc cứng đờ. Trong bóng tối đầy hồi hộp, nơi địa phương yếu ớt kia bị những ngón tay lạnh ngắt chậm rãi ve vuốt không một chút dễ chịu. Đường đường là nam nhân, bị người khác chạm đến nơi nhạy cảm thật sự rất muốn kích động, nhưng vì sợ mà phải cố gắng nhẫn nhịn xuống.

Nguyên lai là hần chỉ muốn giãy ra để nhặt quần áo rách về lót giường, nhặt xong thì chạy ào về ngay, chứ không có ý định chạy trốn. Thế nhưng hiện tại... Thở dài một cái, Soviet tận lực làm cho bản thân không hốt hoảng.

“Cái kia, không phải là ta muốn chạy trốn, chỉ là muốn lấy quần áo về lót dưới lưng mà ngủ để lưng khỏi ngứa thôi!” – Soviet chỉ chỉ đám cỏ dưới lưng, rồi chỉ chỉ chính mình. Ở gần nhau 1 đoạn thời gian, hần biết vị đội mũ nhìn thấy được hành động của hần. Chỉ là hần không biết ý có hiểu ý hần hay không. Ngay lúc nơi địa phương yếu ớt kia bị vị đội mũ đụng chạm, hần chỉ có thể phản ứng đến mức đó.

“Hou hou?”. Trong bóng tối hiện lên tia sáng vàng vàng, hẳn là ánh mắt của vị đội mũ chột lóe. Y như những gì Soviet nghĩ ngại, vị đội mũ chẳng hiểu hành động của Soviet mang ý tứ gì cả.

Vị đội mũ rống lên một tiếng, chưa kịp để Soviet phản bác, đã cẩn thận dùng tay xoa xoa lấy tiểu huynh đệ kia của Soviet.

Những ngón tay lạnh ngắt, Soviet không có chút động tình. Nhưng kích thích từ bàn tay đang ra sức xoa nắn khiến dưới thân hơi phóng đại một chút. Nhiệt độ cũng càng lúc càng nóng dần!

Lạnh cùng nóng, đại khái chính là cảm giác này!

Vị đội mũ dường như càng lúc càng hưng phấn. Y rống lên hai tiếng “hou hou”, gia tăng lực đạo nơi bàn tay, động tác so với trước nhanh hơn một chút.

Hắn muốn chết thật chứ! Soviet lệ nóng doanh tràng, nhưng khóc lóc có ích gì chẳng? Nói không chừng nhìn thấy hắn ướt nước mắt, vị đội mũ lại càng hăng hái hơn.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Soviet một chút cũng không muốn! Thế mà, tiểu huynh đệ dưới thân càng ngày phát lớn hơn, Soviet thấy lúng túng cực hạn, không phải giờ phút này lại cứng lên chứ! Mà vị đội mũ thì không để ý đến tâm tình của hắn đâu.

Cái cảm giác này, thật sự rất bi ai, trong lòng chùng xuống cực hạn. Chính mình bị người kia đè xuống, một chút hi vọng được cứu giúp cũng không có, mà bản thân mình càng ngày càng đuối sức.

...

“Hou hou!”. Khi phát hiện chuyện chơi đùa cùng vị tiểu huynh đệ dưới thân Soviet ngày càng vui vẻ, mắt vị đội mũ ngày càng phát sáng. Nhưng mà Soviet một chút phối hợp cũng không có làm cho y cảm thấy thật mất hứng. Con người vàng khê động, chậm rãi nhớ tới chuyện, nếu hắn chơi đùa cùng tiểu huynh đệ của Soviet được, thì để cho Soviet chơi đùa cùng tiểu huynh đệ của hắn đi, coi như là đền bù vậy.

Nếu y cảm thấy thích vị tiểu huynh đệ của Soviet như vậy, thì hẳn là Soviet cũng thấy thích vị tiểu huynh đệ của y luôn nha.

Bên trong quan tài đen mịt, vị đội mũ khê nhếch mép, bàn tay li khai khỏi tiểu huynh đệ của Soviet mà từ từ kéo tay hắn hướng về vị trí bên dưới thân người y.

...

Đây là cái gì nha? Rắn chắc, lại lạnh như băng? Lúc vị đội mũ nắm lấy tay hắn, Soviet không dám giãy giụa, chỉ ngoan ngoãn để y dẫn dắt, đến lúc theo tay y chạm đến nơi nào đó, Soviet hơi giật giật, không cảm giác ra được mình chạm phải thứ gì. Bàn tay bắt đầu khê xoa xoa từ đầu đến đuôi, cổ cảm nhận xem thứ gì có thể làm cho vị đội mũ có thể rời khỏi vị tiểu huynh đệ dưới thân hắn như thế?

Nhưng mà, trong bóng tối đen kịt, làm sao biết được rõ ràng đó là thứ gì?

Xúc giác dẫn truyền đến, Soviet cảm nhận được thứ này vừa khô vừa cứng, hẳn là một cây gậy đi? Nhưng mà cây gậy này cũng chẳng dài lắm, ước chừng khoảng một bàn tay, tay chạm vào có cảm giác lạnh như băng, hết như nhiệt độ trên người vị đội mũ, rốt cuộc thì là thứ gì mà vị đội mũ muốn hắn phải chạm đến chứ? Đây là muốn khoe gậy với hắn sao? Nhưng mà gậy thì có cái gì tốt để khoe chứ?

Càng mò mẫm, Soviet càng cảm thấy nghi hoặc trùng trùng.

Bất quá hắn phát hiện, lúc hắn dùng tay động chạm vào thứ nọ, vị đội mũ sẽ găm gờ thoải mái, quên hẳn chuyện chạm vào tiểu huynh đệ của hắn, còn lúc hắn ngừng hẳn động tác, vị đội mũ lại gào lên tỏ vẻ khó chịu, sau đó lại nương tay trong bóng tối mà chạm trở lại vào vị tiểu huynh đệ của hắn.

Bị mò mẫm tiểu huynh đệ hoặc là phải mò mẫm cây gậy kia, không cần nói cũng biết, hắn tất nhiên lựa chọn về sau.

Soviet nỗ lực ve vuốt cây gậy kia, dưới thân vị tiểu huynh đệ rốt cuộc cũng an an ổn ổn. Sau đó, không nhớ rõ lúc nào thì mình thiếp đi, bất quá trước khi ngủ hẳn còn nhớ rõ trong lòng mình thật ra rất thỏa mãn với chuyện trao đổi này.

Còn đối với vị đội mũ, bị Soviet đụng chạm tiểu huynh đệ của mình cũng chẳng có gì khác với nhân loại, từng đợt từng đợt xúc cảm nhanh chóng ào tới như sóng. Bàn tay mềm mại, âm ẩm, tận tình chăm sóc y từ gốc đến ngọn, đối với y mà nói, rất chi thoải mái cùng sướng khoái.

Vì vậy mà vị đội mũ đã hài lòng nghĩ rằng, chẳng trách khi hẳn vuốt vuốt vị tiểu huynh đệ của sủng vật nhà mình, sủng vật như thế lại có phản ứng, quả thật chuyện này không tệ. Hơn nữa, y giúp sủng vật như thế, sủng vật không có ý muốn y sờ sờ, trái lại lại làm cho y thấy vui lòng, thật sự thỏa mãn nga.

Lời tác giả: Thật sự lo lắng cho Tô tiểu thụ nga, luôn chịu khổ như vậy kìa.

Nhưng mà chiếu theo kiểu sáng tác này, thì Tô tiểu thụ chỉ chịu khổ bức thêm một ngày nữa thôi a...

11. Chương 11

[Thành thật xin lỗi những tình yêu nào đang theo dõi bộ này, từ lúc nhập học tới giờ vướng chuyện học với hoạt động nhiều quá, ta không có thời gian dịch chương mới. Nhìn thấy mọi người like truyện và theo dõi blog, thật sự rất vui, và cảm thấy có lỗi nhiều lắm khi bắt mọi người chờ đợi chương mới lâu như vậy

Vẫn mong mọi người ủng hộ nhiều nhiều lắm!]

Ngày thứ hai

Soviet cũng không rõ bây giờ là mấy giờ, trong quan tài cũng không thể cảm nhận được gì, một hai tia sáng yếu ớt nhợt nhạt may mắn theo kẽ hở của nắp quan tài mà chiếu vào cũng không làm sáng sủa được bao nhiêu, nhưng so với đêm hôm qua tối đen như mực, bây giờ thật ra tốt hơn rất nhiều. Soviet cố hướng sang bên cạnh nhìn một chút, vị đội mũ hai mắt vẫn nhắm nghiền có vẻ ngủ rất say, nhưng trước sau như một vẫn đặt lên người hẳn một cánh tay, khiến hẳn không cách nào di chuyển được.

Cả đêm duy trì một tư thế ngủ như thế thật không thoải mái, hơn nữa hôm qua vì sự nghiệp bảo vệ vị tiểu huynh đệ dưới thân, mà tay phải của hẳn không ngừng động giờ phút này đau nhức không thôi. Nhấn nhẹn nằm một chút, nhưng vẫn là không nằm được nữa. Soviet liếc mắt nhìn vị đội mũ, trên mặt y biểu tình vẫn như cũ không một chút biến đổi.

Vị đội mũ ngủ say như thế, hẳn động dậy có thể y không biết đâu. Cùng lắm thì lại bị bắt ngủ như bây giờ thôi.

Nghĩ vậy, Soviet thử nhẹ nhàng di chuyển cánh tay vị đội mũ gác lên người mình, y vẫn như trước bất động. Cho nên Soviet đành đánh liều gia tăng sức lực một chút nữa, vị đội mũ vẫn bất động như trước.

Tốt tốt! Soviet khê cong khéo miệng, định thần, dồn sức dời một cái. Cánh tay kia theo lực đạo mà “thịch” một tiếng đập vào cánh quan tài ẩm ỉ, sau đó trở về trước ngực vị đội mũ.

Nguy rồi, ồn ào như thế nhất định vị đội mũ sẽ tỉnh lại mất. Soviet thầm hô không ổn, lập tức nằm ngang, giả ngủ như chết.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

....

Soviet nằm im đợi một hồi lâu, phát hiện người bên cạnh một chút phản ứng cũng không có, rốt cục xác định là y còn say ngủ liền mở mắt.

Nhưng mà, đập vào vách một cái thật mạnh như thế, y không đau sao?

Cũng mặc kệ, quản y làm gì, có lẽ là sức chịu đựng của y trâu bò đi!

Dòng suy nghĩ vẫn lơ đãng đã chìm xuống, Soviet chậm chậm ngồi dậy, dùng sức đẩy nắp quan tài lên trên. Cái nắp quan tài hôm qua bị vị đội mũ nhẹ nhàng quăng ngang trên mặt đất, bây giờ trước mắt Soviet, ước chừng sơ lược có ít nhất hai mươi cân, thật không nhẹ nhàng, hấn muốn đẩy ra phỏng chừng không đủ sức. Nhưng thật vất vả mới nhân được cơ hội vị đội mũ ngủ say, không thử thì thật đáng tiếc.

Một lần, hai lần... Liên tiếp hai lần đẩy đẩy nhưng cái nắp quan tài cũng chỉ hơi động dậy, Soviet cực kì mất mát. Thời gian cứ trôi qua, mà hấn càng cảm thấy khí lực càng giảm dần. Không được, mặc kệ còn sức hay không, hấn cũng phải thử thêm lần nữa, nếu như vẫn là đẩy không ra, thì chấp nhận nằm đợi vị đội mũ tỉnh dậy là được.

Soviet hít một hơi dài, dùng toàn bộ khí lực trong người đẩy một cái. “Thịch” một tiếng, nắp quan tài thật sự được đẩy ra, nhưng mà là bị đẩy cho rơi luôn xuống mặt đất. Tiếng va chạm rất lớn. Soviet cũng bị làm cho giật mình, bao nhiêu vui sướng tan biến, nhin không được nơm nớp liếc mắt nhìn vị đội mũ một cái.

Vị đội mũ không có tỉnh? Lẽ nào hôm qua y mất ngủ cả đêm ư, chứ sao tiếng động lớn như thế cũng vẫn chưa tỉnh? Soviet mừng rỡ nghĩ, tay vì dùng sức quá lực mà có chút run rẩy, lồm cồm bò ra khỏi quan tài.

Sắc trời so với tưởng tượng của Soviet không khác là bao, mặt trời mới ló lên trên bầu trời, dương quang soi rọi mang theo tia ấm áp.

Trong cái không khí buổi sáng mới mẻ, hơi gió lạnh phảng phất trong không khí trong lành khiến lòng người thư thích rất dỗi. Soviet thư thái nhắm mắt hưởng thụ, rồi bất thần mở to mắt ra.

Hấn đột nhiên nhớ tới, nơi này không chỉ có một mình vị đội mũ sinh sống, hiện tại y đang ngủ, nhưng những người kia không nhất định đang ngủ. Nếu hấn vô tình gặp bọn họ thì phải nói thế nào đây? Còn nữa, y phục của hấn, hiện tại một thân trần như nhộng thế này, trời quang mây sáng bao nhiêu cũng không thể để tâm.

Soviet tạm thời dẹp cái suy nghĩ vô tình gặp trúng đám “người” kia thì phải nói cái gì sang một bên, bắt đầu lo lắng cho vấn đề y phục của mình.

Chân trần đi loanh quanh bốn phía, hiển nhiên trong lòng hấn, hy vọng cùng thất vọng không xa nhau là bao. Cái gì mà có một gian nhà tranh để có thể vào mượn tạm một bộ quần áo một chút cũng không thực tế. Soviet nhíu mày, thở dài một cái, đi qua đi lại 2 vòng lớn chẳng có kết quả, bỗng nhìn thấy trước mắt một đám lá cây to bằng lòng bàn tay. Nghĩ nghĩ một xít, liền hạ quyết tâm.

Đầu tiên là hái xuống bảy, tám nhánh, nhánh cây mềm dẻo uốn cong, cành bằng ngón tay. Lại đi tìm một cục đá mài cho nhọn hoắt, rồi tìm đến chỗ hôm qua đám quần áo bị xé thành vải mảnh. May mắn là đám “người” kia đối với vải vóc không có hứng thú, nên toàn bộ vải vóc đều thu thập lại được, thật cảm thấy mừng rỡ.

Chuẩn bị xong xuôi, Soviet lấy nhánh cây quấn quanh eo một vòng, vừa vặn che đậy trước một mảnh, đằng sau một mảnh, vị chi hạ bộ cùng cái mông đều được che chắn, mặc dù cũng có chút hở, nhưng so với hiện tại thì kín đáo hơn nhiều. So với hấn nghĩ, càng hoàn hảo hơn nhiều. Xoa xoa tay một chút, liền ngồi xổm xuống đắp thêm mấy mảnh vải vụn vào, xỏ xỏ xiên xiên một hồi lâu.

[đoạn này google dịch ta hok hiểu, hok xâu chuỗi được, đành phải lược bỏ và chém cho hợp logic á T_T]

Sau cùng đứng dậy xoay một vòng, thật cảm thấy hài lòng.

Tính ra thì, có lá cây che chắn bộ phận trọng yếu nhất, tiện thể còn để giữ ấm thì đã đủ tốt rồi, có thể yên tâm mà suy tính những chuyện phía sau.

Không biết nên gọi là cái váy hay cái thể loại nguy trang bằng lá cây, Soviet bắt đầu chuẩn bị làm tới chiếc áo che thân. Sự thật chứng minh là phục trang trên người dù làm bằng thứ gì thì cũng khó làm như nhau,

quơ tay quơ chân nửa ngày trời, cuối cùng cũng làm ra thành phẩm, so với “cái vấy” bên dưới cũng chẳng khác là bao. Một trước một sau, che ngực một mảnh và che lưng một mảnh, hai mảnh cột gút lại với nhau như cái áo quây, tạm chấp nhận mà mặc được (_____”_____)

Tự mình tưởng thưởng, nhưng mà Soviet cũng không có kích động đến mức đi soi gương. Vả lại, nơi này làm quái gì có gương mà soi.

Chơi đùa đủ lâu, theo lý mà nói, chiếu theo biểu hiện hôm qua, hẳn những “người” kia đã phải tìm đến hẳn mà nhìn ngó. Đi tới đi lui kinh động này giờ, thế nhưng vẫn không có một bóng “người” xuất hiện. Soviet nhìn trái nhìn phải một hồi, phát hiện không có ai, bắt đầu nhàm chán ngồi bệt xuống đất ngó người ra.

Vị đội mũ hôm qua còn sợ hẳn chạy trốn mất, hôm nay thế mà lại yên tâm để cho hẳn đi một mình, vô tư ngủ say sưa như vậy!

Nhưng mà, tại sao hẳn không trốn đi nhỉ?

Hẳn còn chạy đi đâu được bây giờ?

Soviet nhàm chán nghĩ. Cũng không biết là mình mãi lo nghĩ, cho đến lúc bụng “ọc ọc” mấy tiếng réo vang. Kì thật, từ lúc xuyên qua đến giờ, hẳn một chút cũng chưa ăn, đã thế vì bị mấy vị cao to mang vác trên vai dần tới xóc lui, hẳn đã bao nhiêu đồ ăn vặt có sẵn trong dạ dày nôn ra hết. Bụng có thể chống đỡ đến giờ này đã là tốt lắm rồi.

Quần áo có thể dùng lá cây mà che tạm.

Còn đồ ăn thì sao? Lẽ nào cũng dùng lá cây mà ăn sao?

Soviet đau đầu nghĩ ngợi.

Tác giả có lời muốn nói: Aiiii, có cảm giác là tiểu tiểu thụ của chúng ta hảo ngốc nghếch, lẽ nào An gia chúng ta đã sản xuất ra một ngốc tiểu thụ sao?

Ngốc công ngốc thụ!

Che mặt lại! >.< cái=“” đó=“” ngày=“” mai=“” là=“” chủ=“” nhật=“” rồi=“” ta=“” muốn=“” chăm=“” em=“” bé=“” sẽ=“” không=“” có=“” thời=“” gian=“” mà=“” sáng=“” tác=“” nhưng=“” mà=“” các=“” người=“” cũng=“” phải=“” cổ=“” vũ=“” cho=“” ta=“” nga!=“” nếu=“” không...=“” |mặt=“” ngạo=“”>

12. Chương 12

Mấy tháng rồi mà ta chỉ mới lếch tới

Tìm thức ăn ở đâu đây? Cũng không thể ăn bậy lá cây chứ!

Soviet cực kì đau đầu suy nghĩ.

Chuyện như vậy cũng không thể không có cách giải quyết, Soviet ngồi im nghĩ nghĩ một hồi lâu, thành công bị bụng kêu réo đến thấy phiền, bèn đứng lên đi lục lọi xung quanh mấy bụi rậm, hi vọng tìm thấy cỏ dại trái rừng gì đó lót bụng. Thế nào lại tìm ra một đồng trái dại to to y như trái dâu, mà hẳn chưa từng ăn bao giờ. Giờ khắc này nhìn đám trái cây kia, miệng chưa gì đã vô thức nuốt nước bọt “ực” một cái. Dạ dày cơ hồ cũng biết là hẳn tìm thấy thức ăn rồi, liền bị kích thích, bắt đầu đau quặn từng chập từng chập.

Đến cuối cùng, Soviet đứng ngẩn ngơ trước mặt trái dại trước mặt hồi lâu, vẫn là lấy hết dũng khí bỏ xuống. Tuy rằng nói hình dáng nhìn như trái cây bình thường, nhưng hiện tại không phải là thể giới loài người mà hẳn từng sống, đám trái này nói không chừng đồng dạng nhưng kì thực lại là độc dược gì đó. Đói bụng thì có

thể nhìn nhận, nhưng mệnh người thì chỉ có một thôi đó! Nghĩ nghĩ, Soviet không cam lòng nuốt nước bọt một cái, mặt đầy quẩn luyến mà đi xa đám dâu dại kia, sau đó bắt đầu tìm kiếm thứ khác lót dạ. Tìm khắp một địa bàn rộng lớn những cái gì cũng không có, mãi cuối mới nhìn thấy trên mấy cây cao cao cũng có một đám trái dại lủng lẳng, nhưng nhìn màu sắc một chút, Soviet cũng đành phải nghech mặt ra mà lắc đầu. Hình dáng một chút quen mắt cũng không có, đám dâu dại kia nhìn như dâu thật còn không dám ăn, đám trái dại này nhìn thôi cũng biết là càng không thể ăn.

Tìm kiếm hồi lâu cũng không thu được gì, Soviet có chút nhụt chí, tinh thần biến đi đâu mất dạng. Hắn đặt mông ngồi bệt xuống đất, tay ôm bụng rên rĩ, bây giờ phải làm sao đây

Chết đói hay là ăn đám trái “độc dược” kia?

Không được, có hai cái mạng cũng không thể mạo hiểm.

Nhưng mà, nếu không ăn đám dâu dại kia, thì phải ăn cái gì bây giờ? Hắn nào mang theo thức ăn đồ uống, đến khi chết đói thì nằm đó kêu trời sao?

Cuối cùng, vẫn là tay không mà vòng trở về, nhưng dạ dày cứ mỗi lúc một đau thêm, qua một chót, đau đến lộn gan lộn ruột. Soviet mơ hồ cảm thấy trong vòm miệng, chất chua đã ứa ra đầy họng. Đói quá đói rồi mà.

Quản làm gì, ông đây mặc kệ. Soviet đứng phắt dậy, trong ánh mắt tràn ngập cương quyết.

Hắn lần bò trở về quan tài, vị đội mũ vẫn cứ ngủ say như trước, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Ngủ say thật, bất quá Soviet mò tới không phải là để xem hắn ngủ.

“Trời sáng rồi, người có thể rời giường rồi! – Soviet chỉnh cho âm lượng cao hơn bình thường một chút, nhưng vẫn lộ ra nụ cười ôn nhu hiếm có. [Em hết sức giả tạo]

“ ... ”

Không có phản ứng? Khóe miệng Soviet giật giật, tiếp tục mở miệng

“Cái kia cái kia, mặt trời lên tới đỉnh rồi, người phải là nên dậy đi chứ!” – Vẫn trưng ra bộ dáng ôn nhu như cũ.

“ ... ”

Vẫn là không có phản ứng gì! Ngay cả một chút biểu hiện cũng không có!

Soviet hít sâu một cái, tận lực điều chỉnh không cho nụ cười ôn nhu biến mất, chỉnh co đề-xe-ben tăng thêm mấy bậc – “Rời giường, rời giường đi!!!”

“ ... ”

Một chút cũng không có phản ứng. Khốn khiếp! Heo so với người cũng không ngủ nhiều như vậy.

Soviet cảm thấy mức độ kiên nhẫn của mình lên tới cực hạn rồi. Hơn nữa, ôn nhu nét mặt cho nhiều vào thì cái kẻ ngủ say kia cũng không nhìn thấy, mắc gì phải giả vờ, phiền phức thật!

“Ta nói này, người có thức dậy hay không hả? Người là heo sao? Heo so với người còn dậy sớm hơn. Hơn nữa so người với heo, phỏng chừng chúng nó còn không thích...”. Soviet mặt không cảm xúc, nghiêm trang nói, chỉ là âm lượng càng ngày càng thấp.

Vẫn là không có hiệu quả gì hết!

Tốt lắm! Ai cũng bắt nạt được hắn cả!

Đến khi ngủ cũng có thể khi dễ hắn!

Soviet cảm thấy thật đau não. Đói bụng dễ làm con người ta phát điên, mà cái chốn xa lạ này khiến cho người ta thấy sợ sệt. Gộp chung một đồng cảm giác lại, cộng thêm dáng ngủ yên bình trời sập không màng tới của vị đội mũ kia, thật khiến Soviet đau não.

“Bộp bộp bộp!” – Vỗ mấy lần liên tiếp vào người vị đội mũ xong, Soviet chỉ cảm thấy cả tay đều muốn sưng lên.

Nhưng mà hành động này cũng không có hữu dụng như Soviet nghĩ. Vị đội mũ kia vẫn cứ yên lành mà ngủ ngon giấc.

“Bộp... bộp... bịch”. Đập vào tay không được, thì đập vào chân, chân đập cũng không tỉnh, thì tập vào mặt, thật sự không một chút vừa mắt.

Kỳ thực ban đầu Soviet còn nhớ ra mục đích của mình là lay tỉnh “người” nào đó. Nhưng liên tục đánh đấm mà “người” nào đó vẫn cứ bất tỉnh ngủ say như chết, Soviet liền bắt đầu dụng hết sức lực mà đánh a đánh. Có người nằm yên cho mình đánh đấm, cảm giác cực kì sảng khoái. Hôm qua ông đây thật tức giận, giờ phút này có thể trả lại cho người những cái ông đây bị khi dễ hôm qua, nghĩ đã sảng khoái lại càng thêm sảng khoái.

Vì vậy cho nên, Soviet liền không ngần ngại vận lực, trước dùng “đánh tay đại pháp”, sau dùng “cước pháp đập người”, đương nhiên chỉ là hình thức vậy thôi, hấn còn chưa có bạo lực đến mức đó. Nhưng mà hôm nay, Soviet đã thực sự bạo phát rồi.

Bất quá, vui vẻ bao nhiêu cũng phải đến hồi kết thúc, một lần hành hạ, thì hành đến lúc mặt trời bắt đầu chếch đi, muốn hạ xuống đi ngủ.

“Hừ! Gia đây là kẻ mà người có thể khi dễ sao? Người chính là nói, còn dám cười lên đầu lên cổ gia đây. Ta đánh!” – Đánh đấm đến mệt mỏi, Soviet vẫn còn muốn đánh, vừa nói vừa quăng một đấm nện lên mặt vị đội mũ. Nện xong, vẩy vẩy tay, còn đang muốn bồi thêm cú nữa.

“Hou?” – Con người vị đội mũ giật giật mấy cái, tiếp theo mở choàng ra bắt thần, kèm theo tiếng gào rống nọ, là đôi con người vàng kim cứ vậy thẳng tắp nhìn lên Soviet.

Bởi vì nắp quan tài đã bị Soviet đẩy cho rớt xuống, nên lúc này trong quan tài cũng không đến mức u ám. Nhưng mà trong loại thời điểm như này, Soviet thật muốn cho nó u ám tiếp đi, như vậy hấn còn có thể làm bộ là vô tình đánh trúng phải, đảng này sáng choang choang, hấn phải nói làm sao đây?

Nhìn thấy hoàng nhãn sâu kín của vị đội mũ, cái suy nghĩ đánh đấm cho hả hê cấp tốc trở về bình thường.

“Hou?” – Vị đội mũ liền rống thêm một tiếng, lần này đôi mắt không có nhìn vào Soviet nữa, mà là nhìn cái chân đang đập lên ngực y của Soviet.

Soviet ngó người, yên lặng quay đầu, bắt động thanh sắc mà dời chân ra khỏi ngực vị đội mũ. Hai chân thành thật lui về sau, Soviet ngẩng đầu lên trưng ra nụ cười xán lạn nhất – “Cái kia! Chào buổi sáng!

Vừa nói, vừa vẩy vẩy tay, bộ dáng chào hỏi hoàn chỉnh!

“Hou?” – Vị đội mũ trực tiếp quăng người nhảy lên, nhưng mà cũng không có nhảy ra khỏi quan tài, hai chân vẫn trụ vững bên trong, đầu hơi cúi xuống, trong mắt tràn ngập đánh giá nhìn Soviet.

Bây giờ phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Nói cái gì bây giờ?

Chết tiệt. Nếu như hai người nói ra là hiểu được tiếng nói của nhau ngay thì nói bao nhiêu nói cũng được.

Nhưng mà lúc này, bản thân mình không thể cứ như YY tiểu thuyết được, từ đâu mà não lóe sáng một cái, sau đó vị đội mũ nói gì thì cũng có thể nghe hiểu. Phi lí hết sức!

Soviet im lặng ngậm miệng, vị đội mũ hiếm khi cũng thấy có thể kiềm chế mà không mở miệng ra gào rống, liền cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào Soviet! Miệng động động mắt cứ nhìn.

Kì thực những lúc như thế này, người mở miệng ra nói vẫn là thấy tốt hơn được đôi chút đó.

Soviet trong lòng cũng im lặng rít gào. “Ừ ừ ừ”. Bởi vì đánh đấm vui vẻ quá mà quên mất cảm giác đói bụng nữa chứ. Bây giờ hấn mới chợt nhớ ra, thậm chí với vì căng thẳng quá mùa, cảm giác đói bụng càng trở nên mãnh liệt. Soviet ôm ôm bụng, cau mày, trước mắt đột nhiên lóe sáng. Rốt cuộc cũng biết là nên nói cái gì rồi!

“Cái kia...”

Soviet ngẩng đầu nhìn vị đội mũ, miệng vẽ nét cười, tận lực lấy lòng.

“Hou?”

Vị đội mũ nghi hoặc nhìn Soviet, ánh mắt sâu kín không rõ ý. Đối với chuyện lấy lòng của Soviet, một chút hiệu quả với y cũng không có. Bởi theo y, cười chính là cười, không cười chính là không cười, sinh khí chính là sinh khí, khóc chính là khóc. Nhưng mà đối với tộc nhân bọn y, khóc đã là động tác ở mức độ khó cao rồi, đôi khi hẳn còn không có hiểu được nó là ra làm sao.

Nghi ngờ? Không hiểu? Đây là cái ý gì? Soviet cẩn thận xem xét một phen. Vị đội mũ kì thực trên mặt biểu tình không nhìn ra cái gì, càng không thể xác định cảm xúc của y. Nhưng mà ánh mắt kia lại đem hết tâm tình biểu đạt ra toàn bộ, vô cùng rõ ràng. Soviet tự động hiểu ra, chẳng biết vì sao cũng cảm giác thấy bất an nhưng vẫn là khá hơn ban nãy một chút. Bởi vì có loại tâm tình này, thật ra rất bình thường. Bởi mấy động tác bạo lực của hắn, căn bản là y chẳng mấy bận tâm.

Bất quá, lần này Soviet đoán thật đúng. Đánh đánh đấm đấm gì đó, chỉ như là muỗi chích, so với da dày thịt dày của tên gia hỏa đội mũ kia, một con muỗi bé tẹo chích lấy thì đã thấm thía gì?

Lời tác giả: Một cái đánh giá cũng không có, thật muốn rơi lệ T_T

Các cô nương không thích tiểu thụ nhà An An chúng ta đến thế sao?

Tô tiểu thụ! Chẳng lẽ là với mẹ kế An An hành hạ con không đủ tàn nhẫn, cho nên bọn họ không vừa lòng?

Bé cưng, vì đánh giá của độc giả, mẹ kế quyết định sẽ cho người bị tổn thương thêm lần nữa

13. Chương 13

Bất quá, lần này Soviet đoán thật đúng. Đánh đánh đấm đấm gì đó, chỉ như là muỗi chích, so với da dày thịt dày của tên gia hỏa đội mũ kia, một con muỗi bé tẹo chích lấy thì đã thấm thía gì?

Đương nhiên lúc đó Soviet cũng chẳng biết, chỉ là về sau xác thực không có gì nguy hiểm, miệng lưỡi bắt đầu cuồn lên – tuy rằng bản thân hắn cũng không chắc vị đội mũ có thể hiểu được bao nhiêu – nhưng vẫn là cứ liên thoáng “Cái kia, từ hôm qua đến giờ, người đã lâu rồi chưa có ăn cơm, hiện tại chắc cũng đã đói bụng rồi, không phải chúng ta nên đi ăn cái gì sao?”. Lúc nói đến “ăn cơm”, một tay khum khum lại như hình cái bát, một tay bôi bôi lên miệng giả như xới cơm ăn. Lúc nói đến chuyện “đói bụng”, thì xoa xoa bụng vài cái, rồi làm ra biểu tình nhăn nó trên mặt. Sau khi làm xong một loạt động tác, Soviet bắt đầu thiết tha mong chờ vị đội mũ hiểu ra, trong mắt không tự chủ được mà lộ rõ ước ao, nhắc đến ăn cơm, liền nghĩ đến nào cơm nào cá, thật là tưởng niệm.

“Hou?” – Vị đội mũ rống lên một tiếng. Soviet cho là y nghe không hiểu liền muốn làm lại một lần nữa, nhưng lúc bắt đầu manh động, lại phát hiện vị đội mũ “hou hou” rống lên mấy tiếng nữa, vừa rống vừa lặp lại y hết mấy động tác của Soviet, lặp lại xong, lại nặng nề rống lên một tiếng, sau đó nghiêm nghị nhìn hắn.

“Đúng đúng đúng! Là vậy là vậy a!” – Soviet cười lên phấn khích, kích động kéo tay vị đội mũ, như muốn lôi ra ngoài.

“Hou?”, Vị đội mũ cúi đầu, nhìn cánh tay nắm lấy tay mình của Soviet, tiếp theo ngẩng đầu, khoe miệng hơi cong lên. Nhìn đến lúc Soviet nỗ lực lôi y ra ngoài, nhưng y lại không nhúc nhích một chút. Khoe miệng ngày càng cong lên rõ rệt, sau đó, chân trái bắt đầu tiến lên một bước. Một bước của y không thể so với một bước của Soviet, bước này thế nào lại trực tiếp khiến cho Soviet nhào ra khỏi quan tài.

Nguyên lai hắn xuyên qua đến cái chốn này, ngoại trừ chết chóc thì còn lại là té ngã sao? Aiiiiiii!

Cảm giác thân thể không trọng lực sắp rơi xuống tiếp đất, Soviet theo phản xạ mà nhắm tịt mắt lại, trong lòng bắt đầu vì chính mình mà bi thương.

Chỉ là ... Sao ngã lại không đau?

Lẽ nào hiện tại xuyên qua rồi nên ngã không biết đau nữa? Soviet đen mặt mở mắt ra, cảm giác dưới bụng có cái gì đó cứng cứng nâng đỡ, đầu úp xuống nhìn thẳng vào mặt đất. Cái cảm giác này... thật là quen thuộc nha!

Soviet quay đầu nhìn, quả thật nhìn thấy người nào đó đang nhếch miệng cười đắc ý với hắn. Hắn nhận không được co rúm khoe miệng “Cảm... cảm ơn. Suýt chút nữa té chết rồi!”

“Hou!!” – Cũng không biết vị đội mũ nghe có hiểu không, lúc Soviet nói xong, y lớn tiếng rống lên một tiếng, tiếp theo nhẹ nhàng thả Soviet xuống.

Rốt cuộc cũng đứng yên được rồi. Soviet sau khi được thả xuống liền lùi ra sau mấy bước, cảm thấy đủ xa rồi mới nhìn lại vị đội mũ.

Vị đội mũ không nhúc nhích, chỉ là trong ánh mắt lộ vẻ hơi nghi hoặc. Lúc này, tay hắn đã duỗi thẳng ra chỉ về hướng Soviet, nhưng phát hiện hắn không như trước mà chủ động nắm chặt lấy tay hắn, liền “Hou hou! Hou hou!” mấy tiếng nữa. Tiếng hô không thấp âm, nghe qua dường như có chút khổ sở.

Khổ sở? Làm sao có khả năng a! Nhất định là nghe nhầm rồi! Soviet lắc lắc đầu, đem nghị hoặc ép xuống, nhìn nhìn cánh tay vẫn chìa ra của vị đội mũ, rồi nhìn đến biểu cảm của y, khẽ nhủ mày. Sau đó Soviet liền nở một nụ cười, chẳng biết hắn có cảm giác sai không, nhưng cứ thử xem đã.

Soviet chủ động tiến lên hai bước, run rẩy nắm chặt cánh tay vươn ra của vị đội mũ, sau đó thử kéo tay y lùi về phía trước một bước.

Vị đội mũ mừng rỡ rống lên một tiếng nho nhỏ, vui vẻ đi theo Soviet. Lần này hắn là đã hiểu được vài ý tứ, nên có thể thần nhiên sải bước đi, chỉ là đưa chân tới trước mà bước, lại vừa vịn đi sau Soviet.

Rất tốt! Soviet quay đầu đối vị đội mũ cười một cái, sau đó chuyên tâm đi tới.

Vị đội mũ cũng rất phối hợp, tốt tính không gào không rống, cứ vậy mà lẳng lặng đi theo sau Soviet.

Lẽ nào cái cảm giác “người” này khó tính là ảo giác sao? Hiện tại không phải là rất nghe lời hắn ư? Soviet hài lòng lôi kéo vị đội mũ đánh một vòng giữa ban ngày ban mặt, một vòng lại thêm một vòng, vừa đi vừa nhìn lại gương mặt hợp tác của y, liền cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Bất quá đi xong hai vòng, hắn mới nhớ tới chính sự cần làm, mà chủ yếu là vì bụng đã bắt đầu biểu tình. Soviet dừng bước, thả tay vị đội mũ ra, quay đầu nhìn y, chậm rãi hỏi: “Hiện tại, chúng ta từ nơi này...” – vừa nói vừa chỉ chiếc quan tài – “... từ nơi này đi ra, cho nên người dẫn ta đi ăn đi!”

“Hou?” – Vị đội mũ ngoẹo cổ, con ngươi chuyển động, sau đó làm lại một loạt động tác của Soviet, đầu tiên là vỗ bụng, tiếp theo đưa tay bối bối về phía miệng. Dĩ nhiên không có được trôi chảy như Soviet, nhưng động tác mô phỏng lại cũng không khác mấy.

“Đúng đúng! Chính là như vậy!” – Soviet nhanh chóng gật đầu, nụ cười càng lúc càng sáng chói, nghĩ rằng mọi chuyện rất tốt nha, làm một cái liền nhớ kỹ, như vậy thì hắn có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

“Hou hou!!” – Vị đội mũ cười cười, gục gật đầu.

Soviet cũng tiếp tục cười cười, gục gật đầu.

Vị đội mũ nhếch miệng cười, nhìn hắn.

Soviet nhếch miệng cười, nhìn lại y.

Một phút.

Hai phút.

...

Năm phút trôi qua!

Soviet hơi nhăn mặt, nụ cười bắt đầu có hơi gượng gạo. Hắn hít một hơi dài, tránh cho chính mình kiềm chế không được mà bộc phát cảm xúc: “Người nếu đã hiểu như thế, thì không phải bây giờ chúng ta nên ăn cái gì đó chứ hả?”. Âm cuối thoát ra khỏi miệng hơi cao độ, ánh mắt lại tràn đầy mong đợi mà nhìn vị đội mũ.

“Hou?” – Vị đội mũ tiếp tục ngoẹo cổ, con người tiếp tục chuyển động, sau đó tiếp tục làm lại một loạt động tác của Soviet, đầu tiên là vỗ bụng, tiếp theo đưa tay bới bới về phía miệng. Dĩ nhiên lần này như quen tay mà động tác mô phỏng lại cũng đã trôi chảy mấy phần.

“Đúng! Chính là vậy a!” – Soviet lại tiếp tục gật gật đầu, bắt đắc dĩ mà chờ động thái tiếp theo của vị đội mũ.

Haiz...

“Hou hou!” – Vị đội mũ hưng phấn rống lên một tiếng, nhếch miệng nhìn hắn cười.

Cười cười cười! Cười em gái người! Cười cả nhà người!

Ta muốn ăn a!

Người xem ta làm đã hiểu rồi, làm cũng đã làm giống rồi, thì còn cái quái gì mà cứ đứng đó mà cười như vậy?

Người có lòng nhìn ta, ta còn không đối người cười lại sao? Quả thực không thể dựa dẫm vào người khác được, vẫn phải là dựa vào chính mình. Người đã không cho ta ăn, ta đây liền tự đi tìm mà ăn, đám dâu đại kia chỉ là ăn thử một lần thôi chứ gì, ông đây không tin là có chuyện xảy ra được.

Đúng! Ăn thử! Soviet hạ quyết tâm trong lòng liền xoay người lại mỉm cười nhìn vị đội mũ – “Nếu người đã không biết phải ăn cái gì, ta dẫn người đi! Đi! Theo ta!”

Dứt lời liền đi về phía trước, lúc phát hiện vị đội mũ chịu đi theo mình, hắn cũng mặc kệ y có hiểu hay không, cứ thế lôi lôi kéo kéo y đến chỗ đám dâu đại ban này.

Nơi này không lớn, hơn nữa cả sáng đã liên tục đảo qua đảo lại mấy lần, cho nên Soviet đã sớm quen thuộc địa hình. Không lâu sau đó, hắn đứng là đi đến chỗ mọc đám dâu đại kia.

Soviet đứng lại, thả tay vị đội mũ ra, hướng y cười một cái – “Chờ một chút! Ta hái cho người ăn!”

“Hou hou!” – Vị đội mũ rống lên một tiếng, coi như đồng ý.

Soviet cũng không quản y làm gì, trực tiếp đi hái đám dâu đại kia. Thoạt nhìn một bụi dâu đại không lớn, nhưng rậm rạp chằng chịt. Soviet ban đầu còn chần chừ, vốn chỉ định hái hai ba trái cho vị đội mũ ăn thử, lát sau bỗng nhiên đổi ý hái đến mười mấy trái.

Một trái ăn vào chưa chắc đã nhìn ra tác dụng. Nhưng nếu như vị đội mũ ăn liền mười mấy cái mà bình an, như vậy hắn ăn vào nhất định vô sự.

Không được nói hắn tàn nhẫn. Đây đại ý là, nếu như nhất định phải có một người chết, thì hắn cam tâm tình nguyện không làm người chết trước kia.

Trong lòng đã có quyết tâm, hành động tất nhiên nhanh nhẹn. Tiện tay hái đến hái thành mười mấy quả. Kia dâu đại gì đó, lớn chừng đầu ngón tay cái, đỏ tươi, sắc đỏ trên tay Soviet trông có vẻ đặc biệt dẫn dụ người.

Soviet chủ động chìa đám dâu đại về phía vị đội mũ – “Vừa này ta thấy được, ăn thật ngon, người nếm thử xem!”

“Hou?” – Vị đội mũ rống lên một tiếng, nhìn sang Soviet, lại thấy trên tay hắn một đám cỏ dại, trong mắt hiện lên một vệt cự tuyệt rồi mất biến.

“Thật sự ăn rất ngon, ta không có lừa người đâu!” – Soviet nôn nóng chạm tay vào người vị đội mũ. Vừa chạm vào liền cảm giác được một cổ hàn khí, nhưng vẫn là cố đè nén xuống cảm giác muốn rùng mình. Nụ cười trên mặt như trước không đổi, thậm chí còn muốn xán lạn hơn. Nhưng mà vị đội mũ càng chần chờ lâu, lo lắng trong lòng càng rối tinh.

Có độc không có độc không?

Link tác phẩm [young-author.tiki /s/ugd5xs/chuyen mot vai nguoi](http://young-author.tiki.com/s/ugd5xs/chuyen-mot-vai-nguoi)

Một lần thì lạ, hai lần thành quen, huống chi này cũng là động tác giao lưu đơn giản, Soviet vừa nhìn qua đã hiểu. Bất quá hần không rõ, lần này không bắt hần ở lại là làm sao? Chẳng lẽ lại phải tu luyện nữa? Nhưng nhìn sắc trời, mặt trăng còn chưa có, hần nhớ rõ ràng hôm qua, muốn tu luyện được thì phải có mặt trăng chứ!

Nghi hoặc cũng chẳng kéo dài lâu. Đang xác định Soviet đã ngoan ngoan nghe lời, vị đội mũ liền cách xa hẳn hai bước, trấn tĩnh mấy giây, sau đó bắt đầu rống to “hou hou hou” mấy tiếng. Tiếng gào rất có nhịp điệu, không hề giống như ngày thường cùng Soviet giao tiếp mang theo cảm xúc, loại này đầy bình tĩnh lẫn uy nghiêm. Rống liên tiếp mấy chập đều đều như thế, y mới ngừng hẳn. Nhưng sau đó, y không trở về bên cạnh Soviet, mà đứng yên tại chỗ, nhìn thẳng về hướng khác, con người hoàng sắc ngày càng sắc bén.

“Sột soạt... sột soạt”, tự bao giờ, những âm thanh ban đầu rất nhỏ bắt đầu trở nên đặc biệt rõ ràng. Soviet cau mày, âm thanh nghe ra từ hướng ánh nhìn của vị đội mũ. Những tiếng động kì ban đầu còn lộn xộn, chừng hai phút sau, đồng điệu một tiếng “Thịch thịch” chĩnh tề.

Nghe như là tiếng bước nhảy vậy ư? Lại có vẻ quen thuộc nữa. Soviet nhìn sang vị đội mũ, lúc này y giống như đã đem hẳn bỏ quên đi, một chút cũng không nhìn lại. Soviet đột nhiên cảm thấy hơi hụt hẫng, từ lúc xuyên qua đến bây giờ, y là người duy nhất hẳn tiếp xúc tới...

Đúng rồi! Hẳn chợt nhớ ra, ngoài cái “người” trước mặt này, âm thanh như tiếng bước nhảy kia chính là động tác của đám “người” lạ nọ.

Hai mắt sáng rõ, Soviet hài lòng nghĩ.

“Rạt rạt” – tiếng động như tiếng đào xới bụi cỏ vang lên, tiếp theo đó, đột ngột vang dậy một tràng thanh âm hưng phấn “Hou! Hou!” đồng nhất.

Đúng là đám “người” kia rồi! Giống như là họ trốn đi ngủ ở nơi xa xôi nào đó, sau một hồi náo động, đã tập hợp toàn bộ tại đây.

“Hou!” – Vị đội mũ quét mắt toàn thể “đám” người, phát hiện một “người” cũng không thiếu, nên hài lòng gật đầu.

“Hou! Hou!” – Đám người xung quanh đồng loạt rống theo!

“Hou! Hou hou hou!” – Đang lúc mọi “người” yên lặng, vị đội mũ rống lên một loạt âm thanh tần suất dài ngắn khác nha. Sau rốt đám “người” kia vừa nghe vừa thỉnh thoảng phụ họa vài tiếng gào nho nhỏ, nhưng vẫn là chú tâm lắng nghe.

Nếu như không phải là nghe không hiểu, Soviet thăm nghĩ với bộ dáng như thế kia, thật giống cảnh tượng thời đi học, có hiệu trưởng diễn thuyết trước mặt một đoàn học sinh ngoan ngoan.

Tại sao lại liên tưởng như vậy ta? Dem vị đội mũ so với hiệu trưởng, đám học sinh so với đám “người” đằng kia, Soviet không khỏi thấy rét mà run.

Hắn cũng nhẫn nhịn lắng nghe một hồi, mặc kệ nào là tiếng ngắn tiếng dài, tiếng cao tiếng thấp, so với hẳn mà nói, chung quy lại vẫn chỉ là thứ âm thanh gào thét đơn điệu, nghe không hiểu, mà càng nghe càng thấy bấn loạn. Soviet im lặng đếm đếm tính tính, đại thể là tính ra được hơn 10 phút đồng hồ, hẳn xem xét cẩn thận mới rút ra được một chuyện, sau khi ăn đám dâu dại kia xong, vị đội mũ không có bất kì phản ứng khó chịu nào. Vị chỉ đám dâu dại hẳn là không có độc. Thêm đó, lúc này đám “người” kia hiển nhiên không nhìn ra sự có mặt của hắn, dù sao cũng là rảnh rỗi, cho nên tìm cách lấp đầy bụng mới là thích hợp nhất.

Nghĩ nghĩ, Soviet mang theo tâm trạng không hiểu vì sao cực kì phiền muộn xoay người đi. Trước khi xoay, còn liếc nhìn đám người kia một cái, phát hiện bọn họ trước sau vẫn chuyên tâm lắng nghe cực kì. Thôi vậy, đi hái dâu dại ăn lót bụng trước đã. Hình như là đã giải tỏa được việc đám dâu kia vô hại với vị đội mũ, cho nên trong đầu liền hiện ra hình ảnh những trai dâu xinh tươi mọng nước. Chỉ mới nghĩ đến thôi đã thấy nước bọt ứa ra đầy miệng, nhìn không được phải đánh “ợ” một tiếng. Soviet muốn ăn, cực kì muốn ăn! Cho nên, hắn không khỏi tăng nhanh cước bộ, rất nhanh đã đến chỗ mọc đầy dâu dại kia.

Mà ngay lúc đó, vị đội mũ cùng thuộc hạ của mình đang trao đổi những chuyện trọng yếu trong bộ tộc. Bởi bộ tộc của y có một ưu điểm, chính là làm chuyện gì cũng hết sức chuyên chú, nếu không có chuyện cấp bách phát sinh tuyệt đối không bị phân tâm. Đường nhiên cũng có thể lý giải rằng, nào bộ đám “người” nọ chỉ đủ để họ làm một việc trong một lúc, nếu như hai chuyện xảy ra cùng lúc thì nào bộ không thể xử lý kịp thời.

Vị đội mũ cùng đám “người” họ là đang mở hội nghị buổi sớm (thiệt là không thể xem thường Mê Thi bộ tộc, cho dù bọn họ là bộ tộc, nhưng cũng có lịch sử hình thành xa xưa, mà triệu tập hội nghị bộ tộc chính là một biểu hiện còn lưu giữ lại được thành truyền thống). Mà cũng bởi vì biểu hiện rất đáng hài lòng của Soviet ngày hôm qua, cho nên vị đội mũ cũng tạm thả lỏng hân một lúc. Sau khi thả hân xuống đất, y cũng không khư khư giữ bên mình, hân muốn đi ăn, y cũng không quản siết.

Nói về chuyện đang dang dở.

Bây giờ, vị cương thi số một – chính là cái vị vác lấy Soviet mang về hôm qua – nịnh nọt hỏi một câu

“Thủ lĩnh, chúng ta có lẽ đã đến thời điểm nên quay trở về sào huyệt rồi đúng không?”

Vị đội mũ rơi vào trầm mặc.

Giống như bộ tộc loài người, nếu thủ lĩnh rơi vào trầm mặc, thủ hạ chỉ có thể đứng lo lắng bất an. Nhưng không như loài người mặt một kiểu mà tâm một hướng, đám “người” này chỉ có thể trong ngoài đồng nhất.

Vị đội mũ trầm mặc càng lâu, tộc nhân tộc Mê Thi càng lo lắng bấy nhiêu. Thậm chí vị cương thi số một còn kinh hoảng mà hỏi “Thủ lĩnh, có phải là ta nói bậy rồi không?”

“Không! Không có! Là ta đang suy nghĩ thôi!” – Vị đội mũ trả lời. Sau đó hân tiếp tục vận dụng nơ ron để suy nghĩ về vấn đề khiến hân phiền muộn này.

Mê Thi bộ tộc (haiz, kì thực chính là cương thi a) bọn họ tồn tại với số lượng này cũng không phải điều dễ dàng. Tuy nói rằng bọn họ bất lão bất tử, nhưng không phải ai cũng có thể được đặc ân này. Mê Thi tộc không nói rằng người sau khi chết có thể biến thành tộc nhân của bộ tộc, mà phải cần có thiên thời – địa lợi – nhân hòa, còn phải có thủ tục dài dòng cùng ý chí kiên nhận mới có thể. Tâm càng thanh tĩnh, năng lực biến thành tộc nhân càng cao cường.

Vị đội mũ không phải là tộc nhân lớn tuổi nhất tộc Mê Thi, chỉ là vì y khác với những tộc nhân còn lại, cho nên mới được bọn họ tôn làm thủ lĩnh.

Tộc nhân mới hình thành vốn đã không dễ, cho nên những người còn lại của bộ tộc càng thêm quý giá.

Nhưng bọn họ cũng không chỉ đối mặt với một loại khó khăn, kẻ địch lớn nhất chính là những đạo sĩ trừ yêu diệt ma. Y không rõ thế giới này có bao nhiêu đạo sĩ, nhưng khi bọn y di chuyển trên sơn đạo, bông đầu xuất hiện một “Sùng mao phái” có hơn cả ngàn người, đạo pháp cao thâm hay không không rõ. Bọn người này không có việc gì làm, liền tìm đến bộ tộc của y mà càn quét. Mỗi một lần càn quét, đều sẽ có một hai tộc nhân gặp nạn.

Tộc nhân càng ít, sức mạnh càng nhỏ, chuyện này khiến cho những tộc nhân còn lại hết sức phẫn nộ. Thân làm tộc trưởng, nhưng chuyện duy nhất y có thể làm là nhẫn nhịn chịu đựng, để cho tộc nhân sống yên ổn, không gặp chuyện, bọn y chỉ có thể sống vui trong sào huyệt không ra ngoài.

Lần này, cùng tiểu Nhất (chính là vị cương thi số một – ___), tiểu Nhị, tiểu Tam ra ngoài, bởi vì hân linh cảm được, một trăm năm qua, cuối cùng cũng xuất hiện thêm một đồng loại. Có đồng loại mới là chuyện cực kì đáng vui mừng. Vì có thêm nhân lực, tộc nhân sẽ có thể tồn tại thêm lâu, cho dù nguy hiểm cũng không đáng kể nữa.

Chỉ là, trăm ngàn lần cũng không ngờ tới, tân tộc nhân chưa tìm ra, trái lại lại tìm thấy một loại sinh vật kì quái, nhưng mà y cảm thấy y có thể dùng sinh vật này làm súng vật của mình. Chuyện đáng lo ở đây, chính là bộ tộc bọn y phải gấp rút trở về sào huyệt. Nếu như bị phát hiện, như vậy tộc nhân bọn y chỉ có con đường diệt vong.

Hiện tại, “Sùng mao phái” đã mười ngày càn quét cũng không lần ra được gì, tộc Mê Thi muốn trở về sào huyệt, y là chín phần khó khăn.

Dù sao đi nữa, nhất định cũng phải trở về. Chỉ là không biết, phải trở về làm sao thôi! Có thể mang súng vật kia về cùng hay không? Nghĩ đến thật đau đầu.

Nghĩ ngợi một hồi, vị đội mũ phát hiện ra cái gì cũng chưa có nghĩ thông. Vừa lúc đó, y bắt đầu phát hiện ra tộc nhân có mấy người bắt đầu mất tập trung mà nao loạn. Đây là cái chuyện mà hân cực kì không thích,

y chưa nói xong, mà bọn họ đã dám lơ là, xem ra là cần phải dạy bảo lại.

“Thủ Lĩnh, sủng vật của người... cái đó, hình như có chút không thoải mái? – tiểu Nhất ngại ngần lên tiếng.

Không thoải mái? Con người vị đội mũ khẽ chuyển động, nhìn tộc nhân từng người một di tản về sau, mới hướng mắt nhìn lại nơi Soviet lẽ ra đang đứng, lại phát hiện ở đó chẳng có ai!

Đã đi đâu rồi? Vị đội mũ không vui mà rống lên, quay đầu nhìn ngó xung quanh, phát hiện ra Soviet đang nằm ở gần đám dâu dại, bộ dáng không nhúc nhích, chỉ khẽ phát ra những tiếng rên nhỉ nhỏ, tuy rằng không hiểu những tiếng rên kia biểu thị chuyện gì. Mà tiểu Nhất đã nói là không thoải mái, y cũng có chút cảm giác được.

Chẳng lẽ bởi vì muốn y hái trái cho ăn nên mới làm vậy?

Nghĩ thế, vị đội mũ tâm tình sung sướng cực điểm trong lòng, bước nhanh tới chỗ Soviet nằm.

15. Chương 15

Đau! Làm sao lại đau như thế này?

Soviet ấn ấn bụng, cảm giác được từng cơn đau truyền đến. Hắn không nhịn được lăn lộn trên mặt đất, bộ dáng vô cùng chật vật. Nhưng đã lăn lộn đến mức này, mẹ kiếp ai còn có thể đi quản chuyện bộ dáng ra làm sao.

Cơn đau làm cho Soviet không còn sức lực để suy nghĩ, nhưng sau mỗi một trận đau nhói, hắn lại hung hãn nghĩ, thế giới này thật bất công.

Chính là sợ đám dâu dại này có độc nên mới mang cho vị đội mũ ăn thử trước. Lại không hề nghĩ đến chuyện vị kia ăn xong chưa có phát sinh chuyện gì, bản thân mình lại gặp chuyện như vậy. Hóa ra đến cả thực vật cũng phân biệt đối xử sao?

Từ lúc ăn xong đến giờ đã bao nhiêu phút, Soviet cũng không nhớ rõ, hắn chỉ biết là nhìn thấy vị đội mũ ăn vào mà bình an vô sự, cứ thế an tâm hái ăn. Đầu tiên hắn ăn thử một trái, vị chua chua, nước nhiều thịt mềm. Một trái trời xuống bụng, cơn đói từ lâu càng hồ háo. Ăn hết một trái không thấy gì lạ, Soviet liền không khách khí là hái một nắm nhét vào miệng nhai nuốt ngấu nghiến. Nuốt trái thứ chín thứ mười gì đó xuống bụng, bụng đột nhiên bắt đầu trở đau.

Soviet đầu tiên còn không để tâm, chỉ cho là đói quá mà lại ăn nhanh làm đau bao tử này nọ, không nghĩ đến chuyện mấy giây sau đã hóa thành từng đợt từng đợt đau đớn. Người thì trở nóng hừng hực, giống như đem hắn đi thiêu đi đốt.

Ban đầu Soviet rất muốn nhẫn nhịn, không nghĩ rằng chịu đựng qua mấy cơn quặn quai đã ngã rạp trên mặt đất. Đau! Đau quá! Đau cha đau mẹ đau lớn đau nhỏ hay chém đầu cắt cổ chắc cũng chỉ đau như thế này thôi.

Lúc đau ngã lên ngã xuống rồi, phản ứng đầu tiên ;à phát giác ra, đám dâu này có độc.

Phản ứng thứ hai chính là, tại sao hắn ăn vào lại có độc?

Phản ứng thứ ba, đau đến chết đi được.

Phản ứng thứ tư... Không còn một chút khí lực để mà phản ứng nữa.

...

Thời điểm vị đội mũ đi đến, Soviet đã không còn chút khí lực mà lăn lộn, chỉ có thể uốn lên éo xuống, tay gãi gao ấn trên bụng, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật. Vị đội mũ cúi xuống nhìn, chỉ cảm giác là Soviet tựa hồ như có chút khác lạ. Nhưng nghĩ đến nghĩ lui, cũng không nhận biết là khác lạ chỗ này. Cái chuyện thương hại gì đó, y có lẽ chưa bao giờ được học đến.

Y liền cố gắng cúi rạp người, nhìn chăm chăm Soviet, sắc mặt không đổi mà nghĩ nghĩ, bộ dáng như vậy, là muốn uy cho y ăn? Nhưng nếu là uy đồ ăn cho, thì không phải là nên đứng dậy, hai tay nâng đồ ăn, đưa đến bên miệng y sao?

Chứ bộ dáng như bây giờ, Soviet làm sao cho hắn ăn được?

Như vậy thì không phải là uy đồ ăn cho rồi. Nghĩa là hắn nghĩ sai rồi.

Chẳng biết vì sao nghĩ tới đây, Soviet có chút không vui. Mà đã là không vui, thì nhất định sẽ biểu lộ ra mặt.

“Hou hou”.

Vị đội mũ trùm thấp rống lên một tiếng vang.

....

Mà lúc này, tiếng gầm kia kéo về không ít thanh tỉnh cho Soviet. Hắn nỗ lực mở to mắt. Trước mắt vẫn là một mảng mơ hồ, nhưng âm thanh kia tựa hồ rất quen thuộc, nhất định là của vị đội mũ rồi. Soviet dùng sức ấn bụng lại, đôi mắt mệt mỏi chớp chớp mắt hồi, trước mắt mờ ảo chợt hiện ra đường nét của người nào đó.

Tiếng gào không vui, bộ dáng thân thuộc mà Soviet biết rất rõ. Từ lúc xuyên qua đến giờ, tiếp xúc với hắn cũng chỉ có những “người” này mà thôi.

Mặc kệ lúc trước hắn đã nghĩ cái gì, nhưng ngay tại lúc này, nhìn thấy vị đội mũ, thì trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, hắn không muốn chết! Hắn không muốn chết. Dù đau đến cỡ nào cũng được như hắn không muốn chết.

“Tôi không muốn chết! Cứu tôi với! A...”

Soviet đem toàn bộ sức lực ra nói, nhưng gắng cỡ nào thì âm lượng cũng cực kì nhỏ, mặc dù đó đã là phần khí lực lớn nhất lúc bấy giờ của Soviet. Soviet nỗ lực há miệng, sau cùng phát hiện ra không sao phát ra âm thanh được nữa. Đang sợ hãi tốt độ, chuyện như vậy càng làm cho hắn sợ hãi hơn.

Đau! Toàn thân như trước rất rất đau. Nhưng bàn tay đang gi chặt vào trong bụng bỗng rời đi. Bởi vì vị đội mũ đã sớm dưới tay ra nắm chặt lấy tay hắn.

Đôi tay kia rất lạnh, ngay lúc này làm cho thần trí của hắn từ trong cơn đau đón mà thanh tỉnh đôi chút.

Soviet gồng lực nắm chặt lấy tay vị đội mũ, trong miệng hớp từng tiếng cố gắng thốt ra “ Ta không muốn chết! Cứu ta với...”. Đôi mắt hắn lúc đó, tràn ngập tuyệt vọng cùng hi vọng...

...

Vị đội mũ mặt không đổi sắc nhìn chăm chú lấy Soviet hồi lâu, cơn tức giận lui đi lúc nào cũng không rõ. Y không hiểu lắm Soviet đang biểu lộ ra thứ tâm tình nào, nhưng khi hai người nắm lấy tay nhau hồi lâu, y mơ hồ hiểu được một ít cảm giác của Soviet. Đến thời khắc này, là cảm nhận được rõ ràng sự đau đớn tuyệt vọng ẩn trong mắt hắn.

Đau đớn? Y suy tư nửa ngày, cuối cùng cũng đem từ này ghép chính xác vào hoàn cảnh hiện tại. Loại cảm giác này cũng giống như tộc nhân bị bọn đạo sĩ thi triển pháp thuật làm tổn thương vậy.

Nhưng mà nơi này không có đạo sĩ, sủng vật của y sao có thể có loại tâm tình này?

Thời điểm Tiểu Nhất xông tới báo cho hắn chuyện gì đang xảy ra, hắn bỗng nhiên nghĩ đến chuyện, hay đó chính là nguyên nhân khiến cho sủng vật của y trở nên kì quái? Bây giờ sủng vật của y rất đau đớn, mà ánh mắt ấy, cảm giác giống như là những tộc nhân khác đang hướng về y cầu mong được cứu giúp.

Nhưng mà sủng vật của y chỉ hướng về y cầu cứu thôi, không giống như bọn tiểu Nhất, tiểu Nhị, tiểu Tam. Điều này khiến hắn rất hài lòng!v (Sự thật là thời khắc này đứng trước mặt Soviet không phải là vị đội mũ là kẻ khác, thì với ai Soviet cũng chỉ làm như thế thôi)

Vị đội mũ sung sướng kêu lên một tiếng, tay phất phất ngăn đám người tộc nhân lui lại, sau đó trực tiếp nhắc bổng Soviet lên, ôm ngang ngực. Lúc ôm người vào lòng, mới thấy kinh ngạc, kia là đôi mắt của sủng vật nhắm nghiền lại như đang ngủ. Mà dáng dấp cùng cảm giác, hình như không tương hợp cho lắm.

Đó là bởi Soviet đã triệt để ngắt đi, từ cầu mong được vị đội mũ cứu mạng đến lúc y tỉnh thông não bộ hiểu ra mọi chuyện rồi cuộc cũng đã nửa canh giờ. Nửa canh giờ đó! Đau đớn dồn dập khiến hần một tia lý trí cũng không duy trì nổi, đợi thật lâu mà vị đội mũ vẫn không có động thái gì, hần tưởng rằng vị đội mũ đang trừng phạt hần bởi chuyện vô tâm trước đây. Loại tâm tình dày vò này, khổ sở đến hôn mê bất tỉnh. Mà đây là cảm giác của Soviet kia. Còn vị đội mũ thì...

Y từ trên xuống dưới suy nghĩ cẩn thận, này sủng vật của mình như đang ngủ say, liền cảm thấy máu nóng dồn lên não, nhưng cuối cùng vẫn là gằm nhẹ một tiếng, quyết định đem nghỉ hoặc ki đề xuống.

Lúc bấy giờ, mặt trăng cũng đã treo lên trên giữa không trung, chiếu rọi thứ ánh sáng nhu mì xuống đám “người” bên dưới.

Vị đội mũ trầm thấp gằm lên một tiếng, hai tay ôm chặt Soviet trước ngực chỉ huy tộc nhân tu luyện. Y hài lòng nhìn đám “người” nghe lời tằm tấp, kêu lên một tiếng thỏa mãn, sau đó ôm Soviet sang chỗ trống khác.

Y rống lên một tiếng trầm trầm đục đục, há mồm ra, một hạt bích lục châu chậm rãi từng trong miệng phun ra, lại chậm rãi bay lên cao, bay lên đến giữa không trung thì đột nhiên dừng lại, treo bất động nơi đó.

16. Chương 16

Đây chỉ mới là bước thứ nhất. Vị đội mũ ngậm miệng lại, ***g ngực phập phồng mấy cái, hạt châu kia đột nhiên xoay chuyển mấy vòng, lát sau bỗng xuất hiện một tia sáng trong suốt, một đầu nối từ mặt trăng trên cao, đầu còn lại phát tán thành mấy chục tia sáng lớn nhỏ bao quanh lấy bụng Soviet.

Làm xong chuyện, vị đội mũ đã hơi nhuốm mệt. Y đèn nén âm thanh trong cổ họng, đem Soviet thả trên mặt đất, tiếp theo tiêu sái bước về phía quan tài, chui vào trong, nhắm mắt... ngủ. Với tộc nhân bọn họ, biện pháp tốt nhất để giảm bớt mệt mỏi chính là tu luyện, mà hạt châu kia chính là phương pháp tu luyện của bọn họ.

Nếu đã là tộc nhân, thì không cần đến vị đội mũ phải trị thương bằng kiểu này, bởi mỗi tộc nhân đều có hạt châu bảo hộ. Vị đội mũ tối đa cũng chỉ giúp những tộc nhân bị thương tìm nơi đại phương thuận tiện mà tu luyện. Nhưng với Soviet thì khác, trong thế giới này, hần là loại sinh vật kì quái, lại không có nội đan. Phương pháp trị thương duy nhất là lấy nội đan của tộc nhân mà xử lý. Nhưng phương pháp này lại tiêu hao rất nhiều năng lực, vì vậy, làm xong mọi chuyện, vị đội mũ nhất thiết phải nghỉ ngơi để phục hồi.

Về phần sủng vật của hần có hay không có người nào bắt nạt thì, ở đây là lãnh địa Mị Thành, ai dám bắt nạt?

...

Khi vị đội mũ đã yên yên ổn ổn mà nghỉ ngơi, Soviet bắt đầu cảm thấy cơ thể thư thái hơn rất nhiều, dấu vẫn còn cảm giác mơ mơ màng màng. Lại như có cái gì ảm ảm chiếu rọi vào, đau đớn nơi bụng càng ngày càng giảm.

Cảm giác đau đớn càng ngày càng tăng là cảm giác khó chịu đựng nổi, nhưng khi cảm giác đau đớn dần dần thuyên giảm, thì lại là cực kì vui sướng. Đầu óc của Soviet không hần đã tỉnh táo, nhưng bản năng làm cho hần tự giác muốn tiến tới nơi ảm ảm kia.

Thoải mái! Thật sự rất thoải mái nga.

Nếu như ban đầu hấn đau đến hôn mê bất tỉnh, thì giờ khắc này hấn cam tâm tình nguyện đau trong cơn tỉnh táo cả đời, miễn là được bao bọc bởi cảm giác ấm áp này mà ngủ. Như vậy thì quả thật rất sung sướng.

Nghĩ như thế, Soviet thật sự ngủ thiếp đi.

Này là lần đầu tiên hấn ngủ được trọn vẹn một giấc đủ đầy kể từ lúc xuyên qua.

Trước đây khi xem sách, có từng đọc được một đoạn miêu tả rằng cảm giác an toàn giống như vòng tay ấm áp của mẹ. Giờ khắc này hấn mới thấu hiểu được, thế nào là an toàn, thế nào là ấm áp. Thì ra cảm giác đó chính là như vậy.

Bất quá hấn hiểu, dù cho có tình nguyện cả đời được ở trong cảm giác kia, thì cũng không thể nào được đáp ứng.

Vị đội mũ vẫn điềm nhiên ngủ. Cảm giác được tức khí của Soviet đã trở lại vững vàng, nội đan kia trở về trong miệng vị đội mũ. Loại nội đan này, khi lộ ra bên ngoài thêm một khắc, là tiêu hao thêm một phần công lực. Nếu Soviet đã đỡ hấn, thì bảo toàn công lực được phần nào hay phần đó!

Đương nhiên chuyện này Soviet không thể nào biết được. Trong giấc mộng, cảm giác ấm áp tiêu biến đi, cùng thực tế không quan hệ gì nhiều lắm. Nhưng chuyện là, khi cảm giác ấm áp mất đi, thì gió lạnh cũng bắt đầu thổi tới. Đối với người nào đó chỉ ăn mặc phong phanh vài rách, chuyện này tuyệt nhiên trở thành bi kịch.

Soviet nằm trên mặt đất, ra sức cuộn tròn thân thể, thành công đem thân mình cuộn tròn lại thành một cục, nhưng có ra sức đến mấy cũng không chống đỡ được từng đợt gió lạnh hù hù thổi tới. Trông mắt đã có thể chuyển động, trong lòng đã tỉnh táo được phần nào, nghĩ ngợi lung tung “lạnh a lạnh a! Là ảo giác. Tất cả là ảo giác. Mình đang nằm cạnh lò sưởi mà! Phải! Chính là lò sưởi. Nóng ấm đến chết a!”

“Aaa!”

Sự thật chứng minh là, lúc hoạn nạn dễ nảy sinh ra ảo giác. Bởi vì lạnh đến nỗi muốn đóng băng cả người, Soviet không cam tâm tình nguyện mà mở hai mắt ra.

Đã sáng rồi. Mặt trời chiếu sáng bao nhiêu, nhưng bên trong đám rừng rậm rạp này, tia sáng thế kia bao nhiêu cho đủ.

Soviet loạng choạng đứng dậy. Chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh. Không biết là do ngủ trên mặt đất quá lâu đến tê cứng chân tay, mà thân thể không nhận được bắt đầu đánh run lên.

“Hừ hừ!”

Soviet nhận không được hắt xì một cái, xoa xoa mũi, vô lực đứng thẳng người dậy, cập rập đi về phía quan tài.

Hấn là đám dâu đại gia có độc tính quá mạnh, cho nên Soviet bây giờ, một chút sức lực cũng không còn lại bao nhiêu. Đúng rồi, hấn nhớ tới lúc gục xuống, có cầu cứu đến vị đội mũ, hiện tại đã ồ như vậy, có lẽ là nhờ vị đội mũ.

Nghĩ như vậy, Soviet chấn hưng tinh thần một chút, bất quá vừa nhìn vào bên trong thấy ai đó đang yên bình ngủ say, cảm kích đang dâng trào đột nhiên tụt hấn xuống. Ngủ ngon như thế, xác định không phải là cứu hấn! Đúng vậy! Nói không chừng là do hấn có sức đề kháng cực tốt, cho nên có thể tự hồi phục được.

Đã tự mình giải đáp mọi chuyện êm xuôi như vậy, Soviet cũng không màng tới chuyện gồng mình lên chống đỡ cơ thể, mà gắng hết chút sức lực còn lại ủ vị đội mũ sang một bên, hấn hoan chuẩn bị đi ngủ. Cũng không biết là do mặt trời càng ngày càng cao, làm cho không khí có chút ấm, hay là do quan tài cản được gió lạnh, mà hấn cảm thấy giá lạnh bớt đi phần nào.

Soviet cảm nhận được hấn mơ mơ màng màng ngủ được một chốc cho đến khi bên tai vang lên mấy âm thanh lạo xạo. Cái âm thanh kia, trầm trầm, chẳng có gì đặc biệt.

Cho đến khi hấn nghe thấy có ai đó nói mấy câu

“Không có việc gì! Lui ra!”

“Tuân lệnh! Tộc trưởng!”

Một đồng tập âm khác bát nháo đệm theo, nhưng đủ sức làm cho Soviet đang từ trạng thái mơ màng đột nhiên bừng tỉnh.

Những lời này hắn nghe đều hiểu, chỉ có điều, ở tại cái nơi này, ngoại trừ hắn ra, những “người” kia đều chỉ độc một kiểu gào thét hú hét, đột nhiên hắn nghe được tiếng người – thứ tiếng nói quen thuộc nghe mơn tai mấy chục năm nay – thì có phải hay không hắn đã xuyên qua trở lại thế giới hiện tại?

Không!

Không đúng!

Nếu như thật sự đã xuyên qua trở lại, nhất định không có cái gì mà thủ lĩnh với lại tuân lệnh thế kia.

Kia không phải là thế giới của hắn sao? Hay hắn lại xuyên qua đến cái chốn nào nữa rồi?

Lần trước ngủ dậy đã thấy mình xuyên qua, lần này lại tính là sự kiện gì mới mẻ nữa đây?

Lúc trước bị đám “người” kia ngược đãi đủ kiểu, Soviet rung mình một chốc. Hầm đăm chiêu nghĩ, nếu như xuyên qua lần nữa, có phải hay không lại phải trải qua cái cảm cảnh bị hành hạ kia một lần nữa. Loại chuyện ngược đãi này, sống không bằng chết mà!

“Người đã tỉnh, vậy thì dậy đi!”

Từ khi nội đan trở về cơ thể, vị đội mũ có thể cảm nhận được phần nào khí tức của Soviet. Thấy hắn đã tỉnh dậy, y liền cảm giác được. Đám tộc nhân kia cũng đã được hắn sắp xếp ổn thỏa, cho nên có thể rảnh rạn mà hồi hân săn sóc đến sủng vật nhà mình, thuận tiện hỏi xem hôm qua, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì!

Lời kia ... đúng là do... vị đội mũ nói? Cảm giác được trước mắt có sự biến, dù đã được bao bọc bởi một không gian âm u thiếu sáng trong quan tài, Soviet cũng đột nhiên cảm thấy mình không che giấu được mọi biểu lộ. Hắn khẽ cắn môi, nỗ lực trưng ra khuôn mặt tươi cười ngẩng lên nhìn vị đội mũ. Chỉ là nhìn đến bóng người trước mặt, nét cười đột nhiên khựng lại.

“Tỉnh rồi thì dậy ngay đi!”

Vị đội mũ không kiên nhẫn mà lập lại lần nữa.

Người trước mắt này rõ ràng là cái tên hôm qua còn ngủ cùng mình, thế quái nào chỉ sau một đêm từ tiếng gào đã thành thứ tiếng phổ thông mình nghe là hiểu được?

Là hắn đang mơ hay là đang tưởng tượng?

Soviet cúi đầu nhìn mình một chút, rồi lại nhìn vị đội mũ một chút, lại cúi đầu, hung hăng nhéo mình một cái

“Ai da!”

Làm cái gì vậy?

Vị đội mũ nhìn động tác của Soviet, đầu ngoẹo sang một bên, cũng tiện tay chọc vào chỗ Soviet vừa nhéo một cái.

Ngón tay lạnh như băng chạm vào vùng mới bị đau, tất cả những cảm giác tiếp xúc được cho Soviet biết, hắn không có nằm mơ!

“Người... Người làm cái gì vậy?”

Soviet theo bản năng co người lại, lắp bắp hỏi.

“Người không phải là thích làm như vậy sao?”

Vị đội mũ khẽ cau mày. Y dĩ nhiên có thể nghe hiểu tiếng của Soviet, bất quá cái ý niệm này bị y đè xuống. Dẫu sao thì cũng đã có thể nghe hiểu tiếng của sủng vật, sau này có thể cùng sủng vật nhà mình trao đổi rồi.

“Ai... ai yêu thích cái trò này! Ta một chút cũng không thích”

Soviet phần nộ gào lên!

Đây là nỗi giận?

Con người vị đội mũ khê chuyển động. Y không hiểu có gì mà phải tức giận cơ chứ! Bất quá y nghĩ, hôm nay may mắn lắm mới có thể nói chuyện cùng sủng vật, hà tặc vì một chuyện nhỏ nhen như vậy mà nổi giận.

“Người không thích thì thôi! Dậy đi”

Vừa nói, y vừa nhảy ra khỏi quan tài, tiện tay ôm lấy Soviet theo, sau đó thả hắn xuống mặt đất.

17. Chương 17

Một đám “người” không biết từ chỗ nào xông qua, lục tục nhảy đến trước mặt vị đội mũ, bắt đầu nhao nhao phát biểu.

“Tộc trưởng, hảo!”

“Tộc trưởng, hảo!”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Soviet không nhịn được giật giật khóe miệng. Mới hôm qua đây, từ miệng đám “người” này nghe ra cũng chỉ mấy tiếng “hou hou” rất tai, ngủ dậy một giấc, đột nhiên nghe hiểu hết mọi thứ, cảm giác thật vi diệu.

Soviet liền như thế mà đứng ngốc lảng một chỗ, mặt ngờ ngạc nhìn vị đội mũ cùng đám “người” kia đối thoại. Nghe một chút mới phát hiện, ngôn ngữ của đám người kia có chút kì quái?

“Mị Thi?”

Là chỉ bọn họ sao? Bọn họ tự xưng là Mị Thi bộ tộc. Như vậy cái gì là Mị Thi nha? Cùng với xác chết là một loại sao? Không đúng không đúng! Là xác chết làm sao có thể mở miệng ra nói chuyện được.

Mà bọn họ đang nói đến cái gì đạo sĩ cái gì càn quét? Đạo sĩ? Trong trí nhớ của hắn, đều là như người có thể bắt yêu trừ ma. Nếu có thể càn quét, thì tức là đám tộc nhân này không phải là người mà là yêu ma quỷ quái sao?

Trong đầu Soviet tự động hiện ra một loạt game yêu quái tạo hình, nghĩ đến nghĩ lui đột nhiên phát lạnh run người. Không được, yêu ma quỷ quái gì đó nghĩ đến là kinh khủng, đừng nói chỉ là gặp ở ngoài! Như vậy... nếu đúng đám người này là yêu, thì làm sao mà trốn đây? Cái tốc độ di chuyển của bọn họ nhanh như vậy, đủ sức biết yêu pháp cao thâm cỡ này.

Soviet đột nhiên nghĩ, hắn vẫn là nên sớm chấm dứt cái suy nghĩ nào tàn này.

...

“Được rồi! Đi đi!”

Vị đội mũ tổng kết cuộc đối thoại xong, liền vung tay ra hiệu cho đám “người” kia có thể tự mình tu luyện. Lúc này y mới có thể rảnh rỗi mà nhìn ngó đến sủng vật bé nhỏ của mình. Nhìn đáng vẻ Soviet biểu hiện hài lòng, vị đội mũ tràn đầy yên tâm, bất quá nhìn đến mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Soviet, y nhìn không được hơi ngờ vực. Chẳng lẽ trận đau hôm qua vẫn còn dư âm? Nhưng nội đan quay trở về cơ thể cho y biết, Soviet như thế là đã bình phục hẵn rồi.

Đem vấn đề để trong lòng tuyệt đối không phải là tác phong của y. Cho nên y trực tiếp tiến lại, lấy ngón tay chọc chọc ngực Soviet mấy cái, nhẹ nhàng hỏi “Người bị làm sao vậy?”

Cái lực đạo y cho rằng rất nhẹ nhàng, ấy thế mà với Soviet lại cực kì đáng kinh hãi, khiến hắn đang yên yên ổn ổn liền giật mình đặt móng xuống đất. Cùng lắm là chỉ muốn đùa giỡn một chút, vị đội mũ thấy

vậy liền dấy lên cảm giác không vừa lòng. Hắn nhìn nhìn ngón tay mình một chút, lại nhìn Soviet một chút, cuối cùng cũng không hiểu nổi sao lại không hài lòng cơ chứ?

“Người bị làm sao vậy?”

Tiếng hỏi han lần thứ hai bật lên, nhưng bởi vì hắn đang xúc động nên thanh âm có phần hơi lớn tiếng!

...

Soviet nhăn mặt, hai tay che kín tai một chút rồi lỏng tay, liếc nhìn vị đội mũ một cái. Có lẽ lúc này y đang rất không vui, nhưng cụ thể không vui vì cái gì, thì hắn hoàn toàn không có tâm trạng đi quản. Mắt thấy Soviet không muốn trả lời, vị đội mũ lần thứ ba muốn lặp lại câu hỏi. Chỉ là y chưa kịp hỏi, hắn đã bật dậy.

“Ta là đang chờ người bàn chuyện xong!”

Đội? Hóa ra không phải là...

Soviet phát hiện ta, vị đội mũ cùng đám “người” kia, không phải, những kẻ mang dáng dấp yêu quái kia, ngoại trừ có chút câu chữ nói ra hắn nghe không hiểu, thì cũng chỉ là một kiểu thủ lĩnh đối với thuộc hạ của mình. Cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng đám “người” kia nói đôi ba câu, sau đó liền sợ sệt mà lui đi.

“Bàn chuyện?”

Vị đội mũ lẩm bẩm lặp lại mấy câu. Có vẻ rất khó hiểu. Bất quá nếu như Soviet đã nói như vậy, cảm giác không hài lòng cũng đã thuyên giảm.

“Chúng ta đang cần tư luyện, người cứ ở nguyên một chỗ, không cần phải rời đi!” – vừa nói, vừa lo Soviet không hiểu, liền lặp lại mấy động tác hôm qua một chút.

“Được!”

Soviet đáp lại một tiếng, theo quán tính mà sờ sờ lên đám lá cây trên người một chút. Hắn vẫn chưa quên hôm qua, y phục của mình đã bị xé thành đám vãi rác, thật thảm thương. Nếu như hôm qua làm cho hắn sợ sệt mấy phần, thì bây giờ, bất đồng ngôn ngữ không còn nữa, cảm giác sợ hãi đã tiêu biến đi bớt.

Ở thế giới này, ai hắn cũng không quen biết, nghĩ nhiều như thế làm gì? Hiện tại cái cần nhất, chính là làm sao để sống được ở cái thế giới này!

Đúng, yên ổn mà sống tiếp, mới có thể mong có được những thứ khác. Nhìn lại mấy hôm vật vờ ở cái thế giới này, chuyện gì cũng không suôn sẻ. Nhưng được chuyện, tính mạng của hắn cũng không bị đe dọa, sau đó lại có thể cùng đám “người” kia trao đổi, cho nên tình cảnh không đến nỗi đáng thương. Mà đám “người” hay yêu ma này cũng chấp nhận hắn, không phải là chuyện rất tốt sao?

Vị đội mũ nhìn chăm chú soviet hồi lâu, xác định hắn không lừa mình, mới yên tâm tu luyện. Hôm qua vì hắn mà y tiêu hao không ít công lực, hôm nay nhất định phải bù đắp lại cho tốt.

Mắt thấy vị đội mũ ngồi cách xa mình, Soviet cũng trở ngồi xuống đất. Không biết có phải hôm qua vì quá đau đớn, hôm nay lại đứng hơi lâu, nên bây giờ cả hai chân đều cảm giác vô lực.

Hắn ngồi như vậy, ngây ngốc mà nhìn đám người kia tu luyện.

Kỳ thực, dưới ánh trang bạch sắc tỏa ra vô vàn tia sáng bạch tuyến, nhìn càng lâu càng thấy thú vị. Nhìn lâu nữa, lại thấy giới như một cái nời lớn --, mà đám người kia chính là mấy miếng thịt to to nằm dưới đáy nời.

Haha! Soviet bị chính ý nghĩ của mình làm cho vui vẻ, thích thú cười mím mím, sau đó liền lấy tay che miệng. Hắn không muốn âm thanh của mình truyền đến tai vị đội mũ. Lúc ấy, y hỏi hắn vì sao lại vui mừng, hắn tuyệt đối không thể nào đem cái ý nghĩ liên tưởng của mình thuật lại cho y nghe được.

Thời gian dần trôi qua! Chẳng biết qua bao lâu, chỉ biết Soviet đã ngồi im lặng như thế nhìn đám người kia tu luyện, nhìn đến mê mẩn. Ban đầu gió thổi hi hủ còn cảm giác được một chút lạnh lạnh, nhưng dần dần cũng chẳng còn cảm giác đó nữa. Đường như ánh nhìn đã bị những vầng sáng bao quanh tộc nhân thu hút.

Đẹp thật! Thật ấm nữa!

Lần đầu tiên nhìn thấy thứ ánh sáng phẳng phất như ánh trăng, Soviet chỉ biết si ngốc ra mà nhìn.

Như thế này thật tốt. Nếu như phần đời còn lại cũng đẹp và ấm áp như thế này thật tốt biết bao.

Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên nảy sinh ý định hay ho. Soviet thử bắt chước bộ dáng đám người kia há miệng ra, hít sâu vào, sau lại chậm rãi thở ra. Khi hắn đang điềm nhiên hít thở được mười mấy cái, vầng trăng bên kia đột nhiên sáng lóa lên một cái, tiếp theo lại thấy một tia sáng nhàn nhạt từ trên mặt trăng chiếu thẳng vào miệng Soviet. Tia sáng rất mỏng, mỏng như mũi kim, lại rất nhạt, nếu nhìn không kĩ, chắc chắn không thấy được.

Rất may là Soviet nhìn thấy. Và khi vầng trăng kia cùng bản thân mình được nối kết bởi sợi tơ ánh sáng nọ, trong lòng Soviet đột nhiên thanh thoát hẳn.

Thoải mái! Rất thoải mái nga! Làm sao lại thoải mái như vậy chứ!

Tia sáng mỏng manh mang theo thứ ấm áp quen thuộc đi vào trong miệng Soviet, theo đường miệng trượt xuống khoang ngực, bụng, vào sâu trong cơ thể, khắp mọi góc ngách, khiến cho hắn từ trong ra ngoài đều ấm dần lên.

Ấm nga! Cảm giác thật nhẹ nhàng, tê tê thích thích, lại như có người nhẹ nhàng xoa bóp toàn thân! Thật thư thái! Thật nhẹ nhõm.

Người xưa có nói, trẻ con lúc còn nằm trong bụng mẹ cảm giác cũng thư thái như thế này.

Soviet giờ khắc này toàn bộ chìm đắm vào trong cảm giác thoải mái, nhện không được cong cong khoe miệng, sung sướng hài lòng cực độ..

Từ lúc hắn sinh ra đến giờ, loại cảm giác hài lòng này, là lần đầu tiên hắn nếm trải được..

18. Chương 18

Có lẽ bởi vì quá mức vui vẻ, hay là do lần đầu tiên trải qua, mà mãi đến khi mặt trăng đã lặn, mặt trời chậm rãi leo lên đỉnh thì Soviet mới chậm rãi mở mắt ra. Mà đến khi mở mắt, xung quanh chỉ còn một mình hắn. Vị đội mũ tất nhiên là đã ngủ ở trong quan tài, còn đám “người” kia thì thoái lui nơi nào chẳng biết được.

Soviet liếc nhìn xung quanh một bận.

Những chuyện tối qua, đúng là thần kì nha.

Từ lúc hắn xuyên qua đến giờ, nhiều nhất là bốn năm ngày, mà hắn càng ngày càng quen thuộc với cái gì “Mị Thi” tộc, đã khám phá ra bọn họ hoặc là nói năng xưng hô kì quái, nào là vị đội mũ, nào là một đám “người” – yêu ban ngày ngủ ngày ban đêm tu luyện. Không biết chừng mấy ngày nữa, nếu như hắn nhìn thấy bọn họ hoạt động ban ngày, chắc sẽ thấy cực kì quái lạ, trong khi hắn trước đây đã quá quen thuộc với kiểu làm ngày ngủ đêm đặc trưng của nhân loại. Ai dà! Lời nói ra sao có chút kì quái. Mặc kệ, ai mà quản đến chuyện này.

Sau khi Soviet đã phát hiện ra ban ngày lại là thời điểm mà đám “người” đi ngủ, cho nên theo lý thuyết thì hắn cũng đành phải đi ngủ. Nhưng mà hắn chỉ có cái cảm giác mình rất tỉnh táo, rõ ràng hôm qua một đêm thức trắng, bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có. Hôm qua đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra? Hắn nghĩ nửa ngày vẫn không sáng tỏ. Hay là đúng như tiểu thuyết thường hay nói, sau khi xuyên qua đã có thể tu luyện được? Soviet nghĩ ngợi thêm một chút, có thể hay không chuyện tu luyện xong sẽ biến thành cường thi, ai da cái vấn đề này thật sự rất hại não, cho nên Soviet quyết định không nghĩ tới nữa. Nhưng mà khi xuyên qua đến nơi kì quái này, dù sao cũng có một chút tốt đẹp. Tỷ như cái chuyện tu luyện này, dù chỉ xảy ra mới có một lần đêm qua, hắn cũng cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh, hơn nữa không biết

có phải là hấn đang ảo giác hay không, nhưng nếu như trước mặt bây giờ xuất hiện một tên đại quái thú hung ác, hấn cũng có thể một quyền đánh ngã (đương nhiên cái chuyện có quái thú xuất hiện, vẫn nên xem xét tới chuyện hấn bị dọa cho ngất đi). Bất quá, cái cảm giác này thật sự rất tốt.

Soviet nhún nhảy trên mặt đất một hồi, tiếp theo lại nảy sinh một ý tưởng táo bạo, cả người tràn ngập cảm giác mạnh mẽ, cho nên thật khiến cho tinh thần phần chấn hấn ra.

Soviet liếc nhìn vị một nữ một cái, hiển nhiên cái liếc chẳng khiến y tỉnh giấc. Chiều theo mấy ngày trước đây, vị đội nữ cùng đám tộc nhân kia hấn là đến khi mặt trời khuất núi mới có thể tỉnh dậy. Mà hiện tại vừa vận mặt trời mới nhú lên cao, cho nên hấn còn thời gian để mạnh động rất nhiều.

Xác định xong xuôi, Soviet thẳng tiến hướng đông mà đi. Phía đông kia chính là nơi đám dâu đại sinh trưởng, nhưng tất nhiên hấn đi hướng này, không phải vì đám dâu nọ, mặc dù ăn một chút dâu đại chưa đến mức khiến hấn tử vong, nhưng loại kí ức kia thì thật kinh khủng. Tại vì hấn nghị, từ lúc xuyên qua đến bây giờ đã bốn năm ngày, bụng hấn ngoài đám dâu đại ra chẳng còn gì khác, cho nên cảm giác rất đói. Từ hôm qua, lúc tỉnh dậy đến giờ, bụng đột nhiên có cảm giác chướng chướng. Thật sự quái dị, mà chuyện càng quái dị hơn là, hấn không thể nào chấp nhận được cái chuyện quái dị này. Mặc kệ là tác dụng sinh lý hay tâm lý, thật tình bây giờ chỉ muốn ăn uống thứ gì đó ngay lập tức.

Xung quanh khu vực vị đội nữ hấn đã kiểm tra, không có thứ gì có thể ăn được. Hiện tại bây giờ còn sớm, lại ỷ vào sức mạnh của bản thân còn tràn trề, cho nên Soviet quyết định đi xa hơn một chút để tìm thức ăn. Nói không chừng sẽ tìm được một hai thứ đồ ăn thức uống gì đó quen thuộc. Nghĩ nghị, cảm giác được trong vòm họng đã ứa nước bọt.

Rất tốt! Như vậy thì hấn vẫn còn là người.

Thật là làm gì có chuyện mới tu luyện liền biến thành cường thi.

Từ chỗ ban đầu hấn đứng đến chỗ đám dâu đại mọc vốn không mất mấy phút, huống chi hấn đi là vì có mục đích, cho nên năm phút sau đã đến chỗ đám dâu đại. Soviet dừng lại đứng nhìn một chút, nhìn đám dâu đại cách đó không xa mọc xanh um tùm mà âm thầm nuốt nước bọt ực một cái. Kia là phạm vi hấn đi đứng mấy ngày này, nếu đi qua khỏi đám dâu đó, thì là đã ra khỏi phạm vi. Mặc dù đã hạ quyết tâm, nhưng không biết tại sao, vẫn thấy có chút sợ sệt.

“Đúng là đồ vô dụng!”

Soviet âm thầm phỉ nhổ chính mình một câu, sau đó thở dài thườn thượt, thuận tiện nhắc lấy một cây gỗ dài bằng nửa người, bước nhanh về phía đám dâu đại.

Đi được mười bước, đã đến phía trước đám dâu. Soviet đã muốn bước qua một bước, sau đó đột nhiên đứng khựng lại, dùng cây gỗ gõ bịch bịch xuống đất. Lực gõ thật mạnh, để xem xét coi, nếu thật sự có cái gì, có muốn trốn cũng không được.

Soviet kiên nhẫn đứng đó gõ không dưới năm phút, mới hài lòng nhảy qua bụi dâu đi ra ngoài (sự thật mà nói, cần tắc vô ái nãi, cho nên không phải hấn vô dụng, chỉ là hấn cẩn thận mà thôi). Chưa bao giờ hấn bước ra khỏi phạm vi này, cho nên đột nhiên xuất hiện loại cảm giác phấn khích mãnh liệt đến bất cần. Bất quá đối với chuyện cần tha65nban này thì đừng nên nhắc đến.

Giờ phút này phóng tầm mắt nhìn ra xa, vẫn là cỏ xanh um mọc kín, cỏ thụ che trời, nhưng bên này tán cây mọc dày hơn, cho nên ánh mặt trời chỉ có thể le lói vài tia hiem hơi qua mấy kẽ lá.

Sáng sớm tinh mơ lại không có ánh mặt trời, thật là có chút lạnh xương sống.

Soviet hiển nhiên cũng không phải vì đêm qua đã có thể tu luyện được mà hiện tại không biết sợ gió lạnh, Hay tay hấn đã vòng qua ***g ngực ôm chặt thân người, nhưng vẫn là không có tác dụng gì với gió lạnh. Cho nên vì không cam lòng chịu rét, mà Soviet cắn ran, bắt đầu chạy thật nhanh.

Nhìn tới góc lui, nơi này cũng chưa có cái gì đáng chú ý, cho nên vận động một chút cho cơ thể nóng lên cũng là một kiểu tránh lạnh hay ho.

“Phù ...phù...phù!”

Không biết chạy vòng qua vòng lại đã bao lâu, hô hấp cũng bắt đầu nặng nhọc, trên người cũng chỉ tươm ra được vài giọt mồ hôi, nhưng cái lạnh buốt kia vốn dĩ hoàn toàn không có, cho nên toàn thân ửng hồng rất thoải mái. Hiện tại rất đáng để hài lòng, Soviet cẩn thận muốn chạy thêm hai vòng nữa, chân đã từ từ ngừng lại.

Bởi hình như hắn nghe được một ít âm thanh nho nhỏ.

Ban đầu còn ngỡ là ảo giác, nhưng khi Soviet im lặng đứng ngóng, âm thanh kia bắt đầu rõ ràng hơn.

“Cục cục, cục cục, cục cục cục!”

Một loạt thanh âm đều đều kéo dài đang vang lên.

Loại âm thanh này, thoát nghe có chút xa lạ, nhưng làm sao lại có chút quen thuộc.

Soviet nhíu mày, nỗ lực nhớ lại, thế nào cũng không nghĩ ra được là âm thanh nào.

Nhưng quả là loại gì, chẳng phải đến nhìn là sẽ biết sao!

Soviet buồn bực lắm lắm, hai tay nắm chặt gậy hướng về nơi đang phát ra thứ âm thanh kì lạ kia.

Đó là đằng sau một thân cây to cỡ hai vòng tay người ôm truyền tới.

Soviet nhẹ chân bước, để cho tiếng bước chân không làm kinh động đến nơi phát ra âm thanh kia. Hiển nhiên chuyện này hắn làm rất tốt. Lúc đến trước cái thân cây kia, Soviet rõ ràng nghe được từ mặt sau truyền đến thanh âm “cục cục” nọ, chẳng biết vì sao đột nhiên hắn có chút sốt ruột, lại có chút hưng phấn.

Cái kia rốt cuộc là cái gì?

Quái vật?

Hay là đồ ăn nha???

19. Chương 19

Soviet kiềm nén không để cho hơi thở gấp gáp, dùng tốc độ nhanh nhất đưa đầu sang bên kia mà nhìn cho rõ.

“Cục cục cục”

Thứ kia không biết vô tình hay hữu ý, mà cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Soviet run run khóe miệng, ngậy ngốc nhìn thứ kia.

Thứ kia hiển nhiên không biết được có kẻ lạ mặt xuất hiện, vẫn không quên kêu “cục cục cục”, nhưng mà không có trốn đi, trái lại đứng yên một chỗ nhìn Soviet phát ngốc.

Soviet cau mày, nhìn thật quen mắt. Thứ này sao lại nhìn thật quen mắt thế này chứ.

Lỗ tai dài màu xám.

Đôi mắt hồng như lưu ly.

Khuôn miệng có hai cái răng nhô ra.

Thân hình mập mạp.

Nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Nhưng mà Soviet chắc chắn rằng sinh vật kia không thể nào lại có hai cái đùi to như đùi người thế kia được. Thở?

Thỏ biến dị?

Hay là không phải thỏ?

Não bộ bắt đầu vận hành cấp tốc, hấn không biết làm sao mà đột nhiên lại nghĩ đến chuyện, phải chăng nên bắt con “thỏ” nọ đem về rút gân lột da, xiên qua que sắt đặt trên giá gỗ, dưới đốt một đồng lửa nướng cho mỡ cháy xèo xèo, sau một lát, thịt kia thơm mỡ, mùi thơm dụ hoặc nồng nàn.

“Ừc!”

Soviet nhịn không được nuốt nước miếng một cái, đắm đuối nhìn sinh vật kia bằng cái nhìn thật nóng bỏng.

Quản nó là thỏ hay không phải là thỏ, một khi nướng chín nhất định là thơm ngon bổ dưỡng.

“Túc túc túc!” Chẳng biết vì sao, sinh vật kia đột nhiên kêu lên một tiếng, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Soviet nhìn nó, nó chợt cảnh giác hấn, chân trước ra sức đạp. Có lẽ sinh vật này đã nhớ đến chuyện khi đối diện với sinh vật nguy hiểm thì phải chạy trốn. Hai chi sau dùng sức đẩy thân lên khỏi mặt đất, nhanh chóng nhảy lên.

Chạy! Dĩ nhiên là phải chạy.

Bởi vì đang đắm chìm trong ảo giác về cái mùi thịt thơm ngon, đột nhiên nhìn thấy cái mông phủ đầy màu lông xám ngấn ngừ thấp thoáng ở xa nên Soviet giật bắn cả người. Hoàn hồn lại, hấn cắn răng, tức tốc nắm chặt gậy gỗ trong tay, hộc tốc chạy đuổi theo con thỏ biến dị nọ, mỗi lúc mắt thấy khoảng cách đến gần lắm, liền vung gậy lên hung hấn đập về phía con thỏ một bận. Giống như đằng sau lưng nó có gắn thêm một con mắt, cho nên mỗi lần Soviet phí sức để ném để đập, nó liền “vèo” một cái, tăng nhanh tốc độ mà cách xa Soviet.

Con thỏ biến dị không chỉ to hơn con thỏ bình thường, mà tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn bình thường gấp đôi.

Lúc trước còn đang dương dương tự đắc về thể lực sau khi tu luyện, giờ phút này Soviet thật sự muốn chửi thề. Khốn kiếp. Chỉ là muốn nướng một con thỏ thôi mà, đầu thể nào khó khăn như vậy. Hấn nghĩ là thể lực của mình đã tăng thêm một bậc nữa, có ngờ đâu ngay tới một con thỏ cũng không nhanh bằng.

Này là thể nào? Là thể nào? Là thể nào đây?

Đó lại là thứ đầu tiên có thể ăn được mà hấn nhìn thấy đó. Hơn nữa còn là thịt! Thịt a! Thịt thơm ngát như thế, bảo từ bỏ là từ bỏ thể nào?

Soviet bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo. Mỗi khi nhác thấy muốn đuổi gần kịp con thỏ khốn khổ lại bị vụt mất, Soviet càng tức tối mà nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo. Bên trong cánh rừng, có hai thân ảnh đang rượt đuổi nhau thật là hữu tình.

.....

“Hou!”

Vị đội mũ rống lên một tiếng sảng khoái, sau khi mở mắt ra, tay theo bản thân quơ sang bên cạnh, phát hiện trống không. Y quay đầu, chỗ mà lẽ ra nên có người nào đó lại trở thành trống không. Trong mắt tăng tăng khó chịu. Y lại nặng nề rống lên hai tiếng, phát tiết một chút tức giận. Mặt trăng đã lên cao trên bầu trời, nhưng tâm trạng đến nỗi không muốn chui ra khỏi quan tài.

Thật không thể hiểu nổi đám tộc nhân kia, ngày thường là phải đợi hấn hô hào kêu réo mới chịu tỉnh dậy, chẳng biết vì sao hôm nay đột nhiên nghĩ đến chuyện này lại thấy cực kì khó chịu.

“Hou hou! Hou hou!”

So với tiếng gào ngày thường, y đã tăng lên mấy phần âm lượng, cho nên hiệu quả rất tốt, so với mọi khi, tộc nhân đã xúm xít đứng trước mặt y nhanh hơn mấy phút. Đường như đại khái là cảm nhận được tộc trưởng đang khó chịu, bọn họ liền cùng nhau toét miệng ra cười cầu hòa.

Nhưng rốt cuộc thì cũng không có kết quả gì, vị đội mũ nào đó nhìn thấy tộc nhân nhà mình đã đến trễ mà còn dám mở miệng ra cười, thật khiến mình phẫn nộ. Thân là thủ lĩnh, nếu không thể dùng bạo lực hay thủ đoạn làm cho tộc nhân biết lỗi, thì giờ phút này tuyệt đối không được cười!

“Nghiêm! Nghi!”

Vị đội mũ mặt không đổi sắc lạnh lùng nhìn lướt qua nhiều tộc nhân, ánh vàng trong mắt ngày càng sâu đậm, sau khi quát xong một tiếng, lại phát hiện ra nhiều tộc nhân ánh mắt mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn mình. Y chợt nhận ra, ý tưởng này vừa mới nảy sinh trong đầu, bọn họ chưa biết đúng không, vậy thì đúng lúc, vừa vặn này giờ chưa được phát tiết, thì bây giờ có thể rồi.

Y chậm rãi đi, một cước đá một cước đập cho hai chân đám tộc nhân kia tách ra. Kèm theo mỗi lần đá đập là mỗi lần vang lên khanh khách. Y tiếp tục mặt không đổi sắc nói cho đám tộc nhân biết, “nghi” chính là hai chân tách ra, “nghiêm” chính là hai chân khép lại. Nhắc đến khép lại, liền mượn cơ hội mà hung hăng đá bọn tộc nhân một cước. Liếc nhìn những cặp mắt lóe sáng, thần tình tràn đầy bội phục của tộc nhân, rồi cuộc cũng cảm giác được tâm tình sung sướng hơn một chút.

Nếu đã sung sướng được rồi, y cũng cũng đá người nữa. Dù sao cũng là một vị tộc trưởng tốt mà!

Sau khi nói một hồi theo kiểu cường điệu rằng ngày mai tộc nhân nhất định phải đến sớm hơn y, y liền phát tay ra hiệu cho đám tộc nhân kia tự mình đi tu luyện. Nhiều tộc nhân đã tản đi theo lệnh, duy ở cuối hàng tiểu Nhất không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên dừng bước, sau đó nhảy đến trước mặt vị đội mũ, ngẩng mặt lên nhìn hắn, môi mấp máy, ánh mắt màu hoàng kim long lanh, chính là điệu bộ có rất nhiều chuyện muốn nói.

Vị đội mũ lạnh lùng trừng mắt nhìn tiểu Nhất.

Tiểu Nhất tiếp tục duy trì biểu tình thơ ngây thuần khiết nhìn chằm chằm.

Vị đội mũ tiếp tục trừng mắt.

Tiểu Nhất tiếp tục thuần khiết.

Vị đội mũ âm thầm đầu hàng, mở miệng hỏi

“Có chuyện gì, tiểu Nhất?”

Tiểu Nhất vui mừng nhảy tới nhảy lui, sau khi phát hiện trong đáy mắt của tộc trưởng dấy lên tia chán ghét, mới chợt nhớ đến khoảng cách hai người đang quá gần, nên liền lui về sau một bước để bảo trì khoảng cách. Vẫn là bộ dáng thuần khiết ngây thơ mở miệng ra nói, “Tộc trưởng, chúng ta ra đi đã...” tiểu Nhất nói đến chỗ này thì ngừng lại một chút, sau đó lấy một bàn tay duỗi ra ngang mắt, bàn tay khác thì lóng ngóng tách ngón tay ra như đũa nhỏ tập đếm. Chỉ có điều vì lực tách mạnh quá, mà mỗi lần tách là mỗi lần nghe “Răng rắc” như tiếng xương gãy. Loại âm thanh này không khiến vị đội mũ phản ứng, mà tiểu Nhất cũng không có phản ứng. Sau một hồi loay hoay với hai bàn tay, tiểu Nhất rốt cuộc cũng vui mừng thu ngón tay lại, hào hứng nói tiếp “Tộc trưởng, chúng ta ra đi đã bảy ngày rồi, mà đạo sĩ mười hai ngày lại đi càn quét một lần, hiện tại, sao chúng ta không nghĩ đến chuyện trở về sào huyệt?”

Vị đội mũ mặt không đổi sắc nhìn tiểu Nhất nửa ngày trời mới mở miệng nói:

“Tiểu Nhất! Người tính toán rõ ràng như vậy, rất tốt!”

“Là do có tộc trưởng giỏi giang mà!”

Sau đó, tiểu Nhất không quên hỏi thêm

“Tộc trưởng, như vậy chúng ta có trở về không?”

“....”

Vị đội mũ rốt cuộc đã biết tại sao cùng là tộc nhân, nhưng lại có mấy người khiến y thật sự rất ngứa mắt. Y nhìn tiểu Nhất, sau khi đợi tiểu Nhất lần thứ năm định mở miệng hỏi lại, y đã đáp

“Có! Chúng ta ngày mai sẽ trở về sào huyệt!”

Nhận được câu trả lời, tiểu Nhất vô cùng cao hứng. Y là nghĩ đến bên trong sào huyết đang có một nữ Mị Thi tộc đang chờ đợi y, liền phấn khởi không thôi. Nhưng mà trong thời điểm hưng phấn này, y vẫn là không quên hỏi một câu quan tâm

“Như vậy, còn súng vật của người thì sao thủ lĩnh? Có muốn mang về hay không?”

Quả nhiên đích thực là kẻ khiến người không vừa mắt, trước sau như một chưa từng thay đổi.

20. Chương 20

Tiểu Nhất nhìn vị đội mũ không đáp lời, chỉ lo trời đất không náo loạn mà bồi thêm một câu “Tộc trưởng, súng vật của người lẽ nào đã chạy trốn rồi sao?”

Nếu như ánh mắt mà trở thành đao giết người được, không chừng vị đội mũ đã không hề do dự mà chém lên chém xuống mấy hồi. Y nhìn tiểu Nhất, nghiêng răng nghiêng lợi “Người còn biết là lẽ nào! Thật không tệ!”

“Haha!” tiểu Nhất ngây thơ cười hềnh hếch, ánh mắt rất sung sướng. Ngày hôm nay liên tiếp được tộc trưởng khen ngợi, này nhất định là chuyện may hiếm có. Hơn nữa là như tộc trưởng nói là súng vật kia đã thật sự chạy trốn. Lại dám chạy trốn cơ đấy!

“Tộc trưởng, người yên tâm, ta sẽ không để cho súng vật của người chạy thoát đâu!”

Nói vừa dứt lời, còn chưa kịp để cho vị đội mũ hiểu ra chuyện gì, tiểu Nhất đã nhanh chóng nhảy đi, vừa đi vừa nhìn trời rống lên, tập hợp tất cả những tộc nhân đang chuẩn bị tu luyện lại. Một khu vực tràn ngập tiếng gào cao thấp, càng nghe, vị đội mũ càng thấy trong lòng mình mất mát.

Súng vật của y đã chạy đi!

Y thật không một chút nào muốn thừa nhận chuyện này.

Y cũng không muốn nói cho tộc nhân biết hắn đang không cao hứng,

Nhưng bây giờ, toàn bộ tộc nhân đều biết rồi thì tính làm sao đây?

Vị đội mũ mặt lại không cảm xúc nhìn trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một rừng tộc nhân, ngẩng mặt lên chỉ thấy những ánh mắt màu hoàng kim lấp lánh, ai ai cũng không nói một lời. Chẳng hiểu sao, y rất muốn rống lên thật to.

Nhưng cuối cùng, y chỉ có thể tiếp tục lạnh lùng mà nói rằng

“Nếu đã đến đây rồi, thì cùng nhau đi tìm!”

Lúc như thế này, chỉ có thể tìm thấy súng vật của y, sau đó súng vật sẽ giải thích rằng hắn không có chạy trốn, mới có thể khiến cho tâm tình của y khá hơn. Trong đầu vòng qua vòng lại đều là suy nghĩ rồi ren. Tất cả đều là do súng vật của y mà ra.

Ngay cả tiểu Nhất cũng vậy!

Y nhìn một ánh mắt hoàng kim lẫn trong đám người bên dưới, đột nhiên nhếch mép cười khểnh một cái, trong mắt ẩn hiện ý tứ sâu xa.

Đột nhiên khi nhìn tộc trưởng của mình, tiểu Nhất luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng, thậm chí còn có thứ cảm giác lạnh lạnh. Nhưng rất nhanh liền bị quên đi. Y so với vị đội mũ, tư duy còn đơn giản hơn nhiều. Kia là do tộc trưởng không nhìn thấy súng vật nên mới bức tức rồi.

“hou!”

Vị đội mũ rống lên một tiếng, ra hiệu cho tộc nhân một nhóm ở lại, một nhóm tản ra, để làm gì, đương nhiên là đi tìm sủng vật của y. Thân là tộc trưởng, chính bản thân mình nhất định phải chạy đi tìm trước tiên.

“Sốt soát!”

“Sốt soát”

“Thịch thịch thịch!”

Trong nhất thời, cả một khu rừng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Đến khi y nhìn tộc nhân đầu tiên liều mạng cùng móng tay cào a cào một thân cây, y đột nhiên có chút không hiểu, lẽ nào sủng vật của y lại chạy đến trong này? Tất nhiên là không. Cụ thể là khi tộc nhân nọ dùng bộ móng vuốt bén nhọn thành công chọc thủng thân cây, mới thấy ra là bên trong không có sủng vật núp ló.

Vị đội mũ quay đầu nhìn một tộc nhân khác cách y khoảng trăm mét đang liều mạng đào a đào dưới đất, y liền tiếp tục nghĩ, không lẽ sủng vật của y sau khi học được cách tu luyện liền có ngay khả năng đi xuyên đất? Hiển nhiên vẫn là không phải, cụ thể là khi tộc nhân nọ sau nửa ngày thành công đào được một cái động thăm thẳm, vị đội mũ bèn yên lặng quay đầu sang nơi khác, mặc kệ tộc nhân nọ làm sao mà xử lý cái động này.

Lục tung bụi cỏ.

Đào bới trong hang hốc!

Cạy cạy từng thân gỗ.

Mọi tộc nhân đi tìm với công suất 200%, mong mỗi tìm ra sủng vật. Thật là một tinh thần quá tốt. Nhưng mà nhìn tới năm sáu lần động tác tìm kiếm của tộc nhân, chẳng biết vì sao, vị đội mũ đột nhiên có linh cảm là chẳng thể nào tìm được trong cái hoàn cảnh này.

Vị đội mũ bèn đem nội đan phun ra nuốt vào, nuốt vào phun ra vài lần. Y quả quyết những loại chuyện này, tuyệt đối nên dựa vào bản thân mình.

Sủng vật của mình phải do mình tìm, đó chính là phải đạo.

Rốt cuộc sau khi có cái suy nghĩ này, vị đội mũ đột nhiên cảm thấy hết sức vừa ý, ngay cả vầng trăng trên cao như muốn sáng lấp lánh hơn. Tâm tình rất tốt.

Y lại một lần đem nội đan phun ra, sau đó từ từ nắm mắt lại, cảm thụ xung quanh. Từ hôm dùng nội đan trị thương cho sủng vật, y liền nhận ra nội đan cũng sủng vật đã có sự gắn kết. Lần này dùng nội đan cảm thụ quả thật không sai. Không quá hai phút, liền có thêm cảm nhận được sủng vật đang rất uể oải, cực kì phần nộ và khao khát muốn được ăn!!!

Uể oải? Như vậy là hẳn đang mệt mỏi sao? Chẳng lẽ sủng vật của y đã phải chạy rất nhiều? Đây là vì bỏ trốn y sao? Cái suy nghĩ này thật không một chút nào tốt đẹp.

Phần nộ? Là ai dám bắt nạt hắn? Ai lại dám khi dễ sủng vật của y? Muốn chết! Cảm giác được một chút tức giận, nhưng vị đội mũ lại nghĩ, sau khi rời bỏ y mà có cảm giác tức giận như vậy, hẳn là đã biết chút nào hối hận. Tâm tình tốt lên được đôi chút a.

Khao khát muốn được ăn? Là loại cảm giác gì nha? Cái gì gọi là muốn được ăn?

Vị đội mũ nỗ lực nghĩ, cái gì là muốn ăn, nhưng làm sao cũng không nghĩ thông được, nghĩ hồi lâu, mặc dù không cam lòng nhưng cũng coi như bỏ qua.

Chuyện cốt yếu bây giờ, là y muốn biết vị trí của sủng vật là y đang ở.

Y mất nhiều thời gian như vậy để hiểu được tâm tình sủng vật, cái chuyện này thì tính làm gì? Chuyện này chỉ có thể chứng minh cương thi thật không cùng một loại với thi thể này nọ/

Vị đội mũ bỏ qua những tâm tình rắc rối nọ, nỗ lực dùng nội đan tìm kiếm vị trí của sủng vật.

Nơi này?

Nơi đó?

Không đúng!

Phải!

Không đúng?

Đúng!!!

Chính là nơi này.

Vị đội mũ đem nội đan thu vào trong bụng, đôi mắt nhìn thẳng về phía đám dâu đại mộc hoang,

Chính là nơi này, không sai, nội đan nói cho y biết chính là nơi này!

Y nhìn những tộc nhân khác đang vô cùng phấn khởi mà đàm bới để mài móng vuốt, bản thân mình thì tăng nhanh tốc độ, xẹt qua đám tộc nhân, xuyên qua đám dâu đại, đi thẳng về hướng sủng vật.

Còn đám tộc nhân kia?

Không biết ra sao, nhưng đột nhiên y lại nghĩ, không có bọn họ ở trước mắt căn lối là tốt rồi.

Bọn họ cứ như vậy mà đào bới đi!

Vị đội mũ không một chút hảo tâm nghĩ.

Xuyên qua bụi dâu, nhìn cảnh vật trước mặt đồng dạng với địa phương mà nội đan nghiệm ra được, liền cảm thấy hứng thú. Vị đội mũ liếc nhìn, thị lực của y không tồi, liền thấy trước mắt không xa, có kẻ nào đó đang vui vui vẻ vẻ mà nhảy nhót.

Vị đội mũ cực kì hài lòng khen ngợi nội đan.

Nhưng mà khi y đứng yên một chỗ, nhìn sủng vật cùng một con thỏ đang vòng qua vòng lại, chạy tới chạy lui, cảm giác sung sướng đột nhiên tụt hẳn.

Hắn không nhìn y!

Dám chạy trốn, hiện tại còn dám không nhìn y!

Quả thật y đối với sủng vật nhà mình đã quá nhân từ rồi!

Hai bước ba bước đi đến bên sủng vật, tại thời điểm Soviet đuổi theo con thỏ nọ đến trước mặt y, y liền mặt không đổi sắc mà vung tay lên.

“Cốp!”

Kèm theo cái chém tay xuống sắc như đao chém là thứ âm thanh ừ tai nhức óc. Nguyên lai Soviet đang cực kì vui mừng khi sắp bắt được con thỏ kì quái nọ, vị đội mũ đã một chiêu giáng xuống, trực tiếp chém chết.

Ồ!

Im lặng?

Tại sao lại im lặng?

Đang cầm gậy gỗ chạy hòng ễn đuổi theo, theo quán tính Soviet đang chạy về phía trước đột nhiên lại phát hiện ra thân ảnh con thỏ kì quái nọ đã biến mất. Hắn hết nhìn bên trái lại nhìn sang bên phải, cái suy nghĩ con thỏ kì quái chạy mất rồi trôi dấy, Soviet liền ngờ vực quay đầu lại nhìn.

Liền phát hiện xung quanh con thỏ nọ có một vũng máu, thân thể béo núc ngã xoài trên mặt đất, thỉnh thoảng lại co giật đôi cái, bộ dáng như vậy như là đã chết rồi.

Chết rồi? Tại sao lại chết?

Không tin được, Soviet chạy nhanh đến bên cạnh con thỏ, nín thở nghe nhịp hô hấp.

Sau một phút, thở kia không chạy nữa.

Y như hẩn nghĩ.

Nhưng mà tại sao lại chết?

Hẩn rõ ràng nhớ rằng gậy gỗ đầu có đánh tới? Chẳng ẽ hẩn nhớ sai? Đành rằng đúng là có dùng sức hung hãn đánh cho nó 2 3 lần gì đó. Nhưng đều cảm giác là không đánh trúng mà.

Soviet dùng gậy lay lay con thỏ, trong đầu bắt đầu nghĩ linh tinh.

“Đã là súng vật thì phải có tính tự giác!”

Một tiếng nói lạnh lùng tràn đột nhiên vang lên từ phía trên đầu!...

21. Chương 21

Đến giờ phút này Soviet mới ngẩng lên nhìn nhìn phía trước mắt một chút. Nơi đó có một đôi chân, trên chân có giày, giày có chút cũ, không đúng, là phi thường cũ, không biết vì cái gì mà vải vóc đã bạc thếp, nếu lúc này hẩn dùng tay cào nhẹ, có lẽ đám vải vóc kia sẽ theo gió mà bay tá lả.

Nhưng mà, cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, đôi giày này rất quen, mà âm thanh này cũng rất quen.

Nhưng mà, quen thuộc thì quen thuộc, còn cái gì gọi là súng vật nha?

Soviet ngẩng đầu lên, không tiếp tục nghiên cứu đôi giày kia nữa. Liếc mắt nhìn lên cao, liền nhìn thấy cặp mắt nào đó thật quen thuộc. Sau đó một tay ôm thỏ, một tay chống đỡ mà đứng dậy, nở nụ cười tươi rói

“Người đã đến rồi!”

Đó là hẩn quyết định rằng, hiện tại biện pháp tốt nhất là coi như không nghe thấy câu nói kia. Hẩn rất tin tưởng chuyện, cho dù có nỗ lực chạy trốn đến cỡ nào cũng trốn không được, cho nên hà tất gì phải tốn sức mà lại làm mất đi tình cảm đã gây dựng được.

Ngay điểm này, hẩn cảm thấy mình rất có ý thức.

Vị đội mũ há miệng, sau đó mạnh mẽ đem tiếng gào muốn thoát ra khỏi miệng đè nén trở lại, nhất thời không biết nên nói cái gì. Y không đổi sắc mặt nhìn chăm chập Soviet, liền cảm thấy hình như trên mặt Soviet đang có cái gì đó phi thường tốt đẹp.

Trên thực tế, lúc này trong lòng y không còn chút nào khảng trương mà đã trở nên bình tĩnh hơn. Chẳng hiểu tại sao nhìn biểu tình của Soviet, đột nhiên cảm thấy trong lòng có một loại biểu tình cực khó chịu. Nhưng mà Soviet không có phủ nhận hẩn là súng vật của y, lại còn đối y nở một nụ cười, tại làm sao mà y không nên sáng khoái?

“Đi thôi, ta đói rồi!”

Nụ cười lần thứ nhất là hòa giải.

Nụ cười lần thứ hai cực kì tự nhiên là để gây dựng quan hệ. Soviet nhìn người trước mắt sắc mặt không thay đổi, lập lại một lần nữa, nhìn vẫn không có gì thay đổi, trong lòng liền tỏ ra vui sướng cười cười nói nói, không một chút do dự hướng về chỗ cũ mà quay về.

Nhìn y nói, lại còn cười tươi như hoa.

Nụ cười thì hẩn luôn tức trực, người khác nếu đã không cảm kích, hẩn cũng không cưỡng cầu người khác phải cảm kích cho hẩn.

Nhìn Soviet không chút do dự vượt qua mình mà trở về, vị đội mũ chẳng biết vì sao luôn cảm giác khó chịu. Nhưng nghĩ hoài cũng không thông, y lại càng không thể bỏ mặc súng vật nhện đối.

Nói đến chuyện đối bụng, y dùng nội đan nhận biết được Soviet đang đối bụng. Mà lúc này, hẳn lại nhắc đến chuyện này lần nữa, như vậy chứng minh đây là chuyện quan trọng. Nhưng chuyện này nghĩa là gì? Y không hiểu. Như vậy Soviet bỏ đi, chính là muốn giải quyết chuyện đối bụng, cho nên y muốn nhân cơ hội này mà tìm hiểu thể nào là đối bụng.

Vị đội mũ nghĩ tới nghĩ lui một hồi, rốt cuộc cũng nghĩ thông tại chỗ này. Mắt thấy Soviet đã muốn ra khỏi tầm mắt của mình, y liền gầm nhẹ một tiếng, sau đó tỏ ra chậm rãi đi nhưng kì thực là chạy lướt bộ đến bên cạnh Soviet, cũng không quan đến chuyện Soviet có hay không có cảm giác là y đang muốn chặn hẳn lại.

Chân trái của y hướng về phía Soviet, chặn ngang, thành công làm cho Soviet dừng lại, còn chân phải nhẹ nhàng đá chân Soviet một cái.

“A!”

Soviet đang trên đà lướt bộ thật nhanh, liền cảm giác được chính mình đột nhiên cũng mất đất càng ngày càng xa. Cái cảm giác này rất quen thuộc nha! Cho nên trong trường hợp này, hẳn chỉ biết gắt gao ôm lấy cái chân của con thỏ.

“Bịch”

Một tiếng động vang về sau, cảm giác được bụng của mình chạm vào cái gì đó cứng cứng. Hẳn quay đầu nhìn, quả thật đã nhìn thấy cái cổ quen thuộc. Soviet hẳn không để đâu cho hết, chỉ có thể dùng sức ôm chặt con thỏ, môi mím chặt, mắt nhắm lại, không nói một lời.

Khốn khiếp!

Hắn là người! Là người hiện đại tân tiến tiến hóa, không thể cùng với thể loại Mị Thi yêu tộc quái tộc gì đó mà so đo.

Em gái nhà người! Khiêng khiêng khiêng. Lão tử không phải là người tàn tật, có chân đi được, từ sáng đến tối người cứ dè dặt lão tử ra mà khiêng thì tính là chuyện gì? Cho dù có muốn khiêng, người cũng không thể chào hỏi cho tử tế sao? Người cũng không thể để cho lão tử tự mình bò lên trên vai người sao? Em gái người! Mỗi ngày đều dùng chân đá ta lên tận tít trên trời để cho ta rơi xuống trúng vai là cái thể loại gì hả? Người chơi đu quay sao? Em gái người! A a a a!

Mặc kệ nội tâm đang mãnh liệt rít gào ra sao, Soviet vẫn là luôn nhớ tới một chữ, NHẮN! Nhất là trong lúc này, cái chuyện “nhắn” kia chính là không thể nhắn nhin được nữa, nhưng cũng phải tiếp tục nhắn nhin.

Dựa vào thái độ của Soviet rất phối hợp từ lúc tìm được đến bây giờ, vị đội mũ cảm thấy tâm tình thật sự rất thoải mái, sáng khoái, cảm giác khó chịu tiêu biến dần dần.

Vị đội mũ đi về đến nơi chừng năm phút. Nhìn đám tộc nhân kia vẫn như trước đang hưng phấn mài móng vuốt khắp nơi, y không có đặt Soviet xuống như mọi khi, trái lại cứ như thế mà mặt không đổi sắc, gánh Soviet tiêu sái đi qua từng tộc nhân một. Một người lại hai người, cho đến người thứ ba, khi y cảm nhận được nhiều tộc nhân đang ngược nhìn y, y mới cực kì thoải mái đem Soviet thả xuống.

“Không có chuyện gì thì không được rời khỏi phạm vi này!”

“Được!”

Soviet vâng dạ gật đầu. Chỉ mỗi chuyện vị đội mũ ban ngày ngủ thẳng cẳng, hẳn có rời đi y biết được sao? Bất quá hôm nay là có chút thất sách, vì đuổi theo con thỏ mà quên mất thời gian, lần sau nhất định chú ý.

Soviet đáp một tiếng, sau đó cúi đầu, trong đầu nhanh chóng nghĩ ra một nùi chuyện.

“Hôm qua ta xem dáng dấp của người cùng Mị thi tộc có một ít giống nhau, người nếu giống như Mị Thi tộc cùng nguyệt thần có thể liên thông với nhau, thì mỗi tối hãy cùng tộc nhân tu luyện”

Vị đội mũ mặt không đổi sắc nói, bất quá nhìn qua ánh mắt y rõ ràng là càng ngày càng nồng hậu, Soviet đột nhiên cảm thấy có chút chấn kinh.

Nếu như lúc ở trong rừng, Soviet nghe được thanh âm kia có chút âm lãnh khó chịu trầm thấp, thì bây giờ mặc dù cũng là trầm thấp, nhưng lại là ôn nhu sung sướng, thậm chí giống như giọng của nam nhân đang dỗ dành tình nhân. Nhưng mà giờ phút này vị đội mũ căn bản không thể nào biết đến loại cảm giác đó, y chẳng qua là thấy từ trên xuống dưới phi thường thoải mái, cho nên nảy sinh ý định hào sảng muốn sủng vật có thể tu luyện cùng mình, đương nhiên, thân là một vị tộc tgruong73, không thể nào tùy tiện biểu lộ cảm tình, chỉ có thể thông qua âm điệu mà phản ánh.

Còn Soviet, giờ khắc này hoàn toàn không để ý đến vấn đề về âm điệu, mà lại bị ý tứ trong lời nói của vị đội mũ làm cho khiếp sợ.

Mặc dù lúc sáng sớm sau khi tỉnh dậy đã có nghĩ tới chuyện này một chút, nhưng không ngờ đến chuyện lại được vị đội mũ nói trắng ra thế kia.

Hơn nữa “mỗi tối hãy cùng tộc nhân tu luyện”

Nói như vậy nghĩa là mỗi ngày hẳn có thể tu luyện để tăng cường nội lực của mình?

Tuy rằng... vị đội mũ nói hẳn có thể cùng tu luyện một phương pháp giống như đám tộc nhân kia, cũng giống như là miếng thịt trong nồi che kín... Ahaha, bất quá ai đi quản chuyện này!

Tu luyện = tăng cường năng lực = hô mưa gọi gió = móc đất lấp biển

Soviet ngơ ngẩn người, vô thức để ánh mắt cực kì nóng bỏng về phía vị đội mũ!

Vị đội mũ vô cùng sung sướng hưởng thụ ánh mắt này!

Bầu không khí cực kì tốt lành!

Bầu không khí cực kì êm dịu!

Bầu không khí cực kì ôn hòa!

...

“Này! Sủng vật! Trên tay ngươi là cái gì?”

Tiểu Nhất nhảy cẫng đến bên cạnh tộc trưởng cùng Soviet, hết nhìn vị đội mũ đến nhìn tộc trưởng. Tộc trưởng chính là tộc trưởng, y tất nhiên không dám trêu chọc. Nhưng Soviet thì tính là gì, là thứ mà hắn mang về dâng lên tộc trưởng, cho nên có việc gì phải sợ hắn. Cho nên y đưa tay dăm dăm con thỏ đã chết, trong lòng tràn ngập tò mò.

Sự thật thì luôn có một con cương thi tồn tại trong một đám cương thi khiến người ta đặc biệt chán ghét!

Vị đội mũ cùng Soviet đột nhiên đều nhìn Tiểu Nhất, trong lòng thầm nghĩ.

“Ta hỏi ngươi đó, sủng vật của tộc trưởng!”

Tiểu Nhất không được tự nhiên, cứ liên tục nhảy ra nhảy vào, sau đó cảm giác mình nhảy tới nhảy lui thật không một chút nào hợp lý, liền nhảy trở về. Vì để che giấu cái hành động ngớ ngẩn của mình, mà dùng sức chọc lấy chọc để con thỏ trên tay Soviet.

Sủng vật? Sủng vật của tộc trưởng? Danh xưng này thật sự rất kì quái nha.

Soviet yên lặng lẩm bẩm, bất quá nhớ lại chữ “Nhẫn”, liền đối với cái kiểu xưng hô của Tiểu Nhất mà nhin xuống. Nhìn xuống liền nhìn thấy máu thỏ đang tí tách nhỏ giọt.

“Ừ!”

Hắn nhịn không được nuốt nước bọt một cái rõ to.

Thỏ a!

Thịt thơm ngát, béo nức, bóng loáng a!

Chuyện hô mưa gọi gió, mức đất lấp biển cùng tu luyện gì đó, giờ khắc này cam chịu xếp sau cái chuyện tốt đẹp này.

“Ta muốn ăn thịt nướng!”

Soviet nhìn chăm chập con thỏ, đối tiểu Nhất đáp.

“Thịt nướng?”

“Thịt nướng?”

“Thịt nướng?”

....

Một loạt âm thanh bất đồng thanh điệu đột ngột vang lên.

Hắn nói cái gì nha?

Làm cái gì nha?

Những cặp mắt màu vàng kim đột nhiên tụ tập về một phía. Soviet gắt gao ôm lấy con thỏ vào ngực, rất muốn đem sự tồn tại của mình cùng con thỏ tiêu biến vào trong đám ánh mắt sáng vàng kia...

22. Chương 22

Một loạt âm thanh bất đồng thanh điệu đột ngột vang lên.

Hắn nói cái gì nha?

Làm cái gì nha?

Những cặp mắt màu vàng kim đột nhiên tụ tập về một phía, làm cho hắn cảm thấy bị đè nén. Soviet gắt gao ôm lấy con thỏ vào ngực, rất muốn đem sự tồn tại của mình cùng con thỏ tiêu biến vào trong đám ánh mắt sáng vàng kia...

Soviet càng nỗ lực muốn tiêu biến, càng phát hiện mọi chuyện lại không như mình mong muốn. Những cặp mắt màu vàng kim ngày càng dán chặt vào người hắn, con người càng ngày càng ánh sắc vàng. Đến lúc hắn hắc tuyến đầy mặt phát hiện ra, đám người kia thật một chút ngưng ngừng cũng không có, ban đầu là thanh âm nho nhỏ vì sơ sót mà bỏ quên, sau rốt bắt đầu hiện lên rõ ràng thứ âm thanh nước bọt nhiều xuống rỗng rỗng.

Hắn bất quá chỉ mới nói một câu “ta muốn ăn thịt nướng!”

Đến cuối cùng đã làm sai chuyện gì?

Tại sao lại đối với hắn mà hành xử như thế?

Lẽ nào ở đây, chuyện nướng thịt là điều phạm pháp sao? Chẳng lẽ con thỏ này là một dạng thánh vật gì đó? Nhưng mà con thỏ này chết đến cùng cũng đâu phải do hắn làm! Trong lúc nguy cấp, trong đầu Soviet bắt đầu nghĩ loạn xạ một hồi.

“Người nói thịt nướng chính là cái này sao?”

Vị đội mũ đột nhiên lên tiếng, đem thần trí Soviet bay ngược trở lại.

“Àn...?”

Soviet nhìn vị đội mũ có chút không rõ ràng. Nhưng mà hắn mừng rỡ phát hiện đám người kia có tản ra một chút, thậm chí là tiếng nước bọt nhiều xuống cũng thu liễm hơn, cho nên bèn nhìn vị đội mũ với ánh

mắt rất chân thành. Chỉ là vị đội mũ hỏi một câu rồi thôi, sau đó không nói nữa, nhưng y nói như thế là ý gì? Soviet cúi đầu, chẳng biết từ lúc nào, con thỏ đã nằm trong tay vị đội mũ, liền ngẩng người ra.

“Chính là thế này?”

Vị đội mũ hỏi lại lần nữa, sau đó “rộp” một tiếng dùng tay bẻ rời đầu thỏ, tiếp theo lột da rút gân, không tới hai phút đã chìa ra con thỏ mình mẩy đầm đìa máu ra trước mặt Soviet, mặt không đổi sắc.

Soviet nhìn con thỏ thịt máu đầm đìa, lại nhìn vị đội mũ mặt không đổi sắc, chẳng biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy phát run lên.

Tuy rằng hắn luôn nghĩ trước khi nướng thịt thì phải làm sao để lột da nó ra, nhưng mà cái tên đội mũ kia không một chút khó khăn mà lột da nhanh gọn lẹ như thế, làm cho hắn không thể không nghĩ, nếu như thật sự có một ngày hắn làm cho y sinh khí, có thể hay không y cũng sẽ mặt không đổi sắc mà lột da rút gân hắn như vậy?

“A!” Soviet che miệng, đè nén cảm giác buồn nôn nơi cuống họng, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

“Có phải là như thế này không?”

Vị đội mũ đứng trước mặt hắn, tay vẫn chìa ra cái thân thỏ đầm đìa máu nhiều.

“Đúng đúng! Chính là kiểu này! Hảo hảo mà lột da, gác trên đồng lửa đỏ than mà nướng, một lát sau mỡ thơm ra đầy thịt, hương thơm bay ngào ngạt là có thể ăn được!”

Soviet mơ hồ nghe ra trong âm điệu của vị đội mũ có phần tức giận, bởi vì đứng gần, có thể nhìn rõ trong con ngươi ẩn hiện một dáng vẻ nhợt nhạt. Nếu như trước khi hắn trả lời vị đội mũ, là oán giận ở trong lòng, thì bây giờ một chút cũng không có, chỉ biết theo câu hỏi mà đáp, đem những gì mình biết nói là. Lúc trước tưởng tượng đến chuyện nướng thỏ, nhịn không được đã tứa nước bọt đầy miệng, nhưng là bây giờ một chút thèm thuồng cũng không có. Hắn sợ! Rất sợ! Phi thường sợ!

“Ừc!”

“Ừc!”

“Ừc!”

Sau khi hắn vừa dứt lời, bên tay đồng điệu vang lên một thanh âm rõ rệt, tựa hồ như đang nuốt nước bọt.

Ây, hắn bây giờ là đang rất sợ hãi nha, có thể hay không đừng có phát ra mấy cái âm thanh này khiến hắn bị phân tán chứ!!!

Rất tốt, quả thật chính là như thế này! Vị đội mũ mang tâm tình cực kì vui sướng, y cũng không để ý đến biểu tình không hợp hoàn cảnh của mình, chỉ cẩn thận kéo tay trái Soviet đến, đem con thỏ đặt vào, tiếp bẻ cho các đầu ngón tay của Soviet nắm chặt con thỏ, mới hài lòng về mức độ nghe lời của soviet. Sau đó, tay của y cũng chưa có thả ra, cứ nguyên tư thế như thế mà nói, “Nướng nó!”

Nướng hắn nướng hắn nướng hắn?

Muốn đem hắn đi nướng?

Không đúng! Tại sao lại muốn đem hắn đi nướng?

Soviet bắt đầu đại ra, toàn thân cứng ngắc. Hắn ngẩng đầu lên, run rẩy nhìn vị đội mũ, chỉ vào chính mình, “Ta?”

“Đúng! Người nướng nó!”

Vị đội mũ lấy ngón tay chìa chìa vào tay trái. Trong mắt y ẩn hiện tia không hài lòng, y có thể cảm giác được Soviet trong thời điểm này đang có cảm giác bất an, lo sợ kinh khủng. Chỉ là nướng thỏ thôi mà, sủng vật của y bày ra biểu tình này là tính làm sao?

Đương nhiên chuyện này ngoài việc càng ngày càng dùng sức nắm chặt bàn tay Soviet ra, thì cái gì y cũng không có biểu lộ.

“Hả?” Soviet chăm chú nhìn vị đội mũ, một lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là kêu hẩn đi nướng thịt chứ không phải là nướng hẩn. Thật là hù chết người. Hẩn đáp một tiếng, nhanh chóng chạy đi thu thập gỗ khô. Trong rừng cây gỗ đầy rẫy, củi khô cùng cỏ héo nhất định có rất nhiều.

Một tay ôm thỏ, một tay nhặt gỗ. Soviet làm không một phút ngơi tay, chẳng mấy chốc, củi đã chất thành đống lớn.

Củi có rồi, nhưng còn lửa ở đâu ra?

Nếu như đang ở hiện tại, có bật lửa là tốt rồi. Nhưng ở cái thế giới này, bật lửa hay gì gì đó đừng hòng mơ tới.

Hay là hỏi vị đội mũ?

Vẫn là thôi đi. Vừa bị y hù cho suýt chết đứng, tim còn muốn chịu đựng không nổi.

Soviet mím môi, hung hăng vỗ vỗ đầu, cố nhớ đến mấy đoạn miêu tả trong tiểu thuyết. Đánh lửa! Phải rồi! Tuy có hơi bất khả thi, nhưng thử một cái cũng chẳng mất mát gì!

Hẩn trước tiên tìm một cây củi sạch sẽ một chút, xuyên quan thân con thỏ, gác lên hai chạc gỗ đã cắm sẵn đó. Nhìn đến cái thân thỏ máu vẫn còn đầm đìa, nhầy nhụa, Soviet nhịn không được run lên, âm thầm khinh bỉ chính mình tại sao lại vô dụng như thế, liền đẩy nhanh tiến độ.

Sự thật là, có bị dồn vào hoàn cảnh người mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Loay hoay một hồi không biết là bao lâu, lửa kia đúng là có thể tạo ra rồi! Soviet ngoác miệng ra cười, cảm thấy thật sung sướng, nhưng tiếc là ở đây không có ai có thể cùng y chia sẻ loại cảm giác này.

Nhen lên đống lửa, sau đó lại xoay xoay thanh củi xuyên thân thỏ cho chín đều thịt.

Cũng chẳng mất bao lâu, quả thực như hẩn tưởng tượng, kèm theo tiếng mỡ cháy xèo xèo trên đầu ngọc lửa, từ trong thớ thịt đã lan tỏa ra mùi hương thơm nức mê hoặc.

Thật là thơm nga. Nhất định là ăn thật ngon. Cho dù không có muối để nêm nếm cũng không ảnh hưởng gì mấy. Chăm chú nướng thịt hồi lâu, cho nên cảm giác sơ hải nào đó tạm thời bị quên lãng, còn cái bụng nhỏ, vì mấy ngày rồi chưa được ăn, cảm giác được mùi thịt nướng, đã bắt đầu reo lên ùng ục, như là muốn nói, ta còn tồn tại đó!

Đáng tiếc không thể ngồi ra đó mà chỉ chiết cái bụng, Soviet liền nuốt nước bọt xuống, kiên trì ngồi nướng thịt.

“Quả thực thịt nướng chính là loại này!”. Vị đội mũ chậm rãi mở miệng, như vừa phát hiện ra chân lý.

Thịt nướng chẳng lẽ còn có rất nhiều loại sao? Soviet im lặng trong lòng thầm rửa.

Vị đội mũ không quan tâm lắm đến biểu tình của Soviet, liền đưa tay hướng phía tảng thịt mà chạm tới!

“Nóng!”

Soviet hoảng hốt la lên. Sau đó liền thấy bàn tay nào đó vừa chạm vào con thỏ nướng chín đã vội rút tay về với tốc độ còn nhanh hơn lúc chìa ra.

“tại sao thịt nướng lại có nhiệt độ khác nhau!” Vị đội mũ mặt không cảm xúc nói, nhưng mà trong lời nói đã ẩn ẩn ý phần nộ.

Bởi vì đó là thịt nướng a! Thịt nướng thịt nướng thịt nướng đó, đã nướng thì không nóng mới là lạ đó! Soviet ngẩng đầu lên, định bụng mắng ra một trận. Nhưng lời mắng vừa xuất ra tới miệng, đã vội vàng nuốt trở vào.

Ai có thể nói cho hẩn biết, cái đám người Mị Thi tộc kia tự bao giờ đã vây thành nửa vòng tròn xung quanh hẩn rồi được không?

Hơn nữa các người một thân hai thân chân đứng thẳng tắp, đầu liều mạng cúi xuống như thế là để làm gì? Các người là muốn nướng não sao?

“Sủng vật của tộc trưởng, người thật lợi hại!”

Tiểu Nhất đang nhìn Soviet đến vui vẻ, toét miệng ra nói,

“Lợi hại lợi hại!”

“Đúng vậy a! Thật lợi hại!”

Tiểu Nhất vừa mở miệng, đám người xung quanh liền mở miệng ca ngợi theo, như thể muốn cướp lời nhau mà nói!

Ấy! Hắn đến cùng là bị làm sao nha! Tại sao từ lúc hắn nói đến chuyện nướng thịt cho đến bây giờ, hắn đột nhiên cảm thấy có một sự khác biệt sâu sắc, thậm chí so với chuyện nghe không hiểu lời nói của tộc nhân này, còn muốn sâu sắc hơn.

“Câm miệng!”

Bị cho câm thanh xung quanh rồi rít đến đình tai, nhin không được vị đội mũ phải gào lên một tiếng.

“....”

Kỉ luật tốt, chính là Mị Thi tộc trong nháy mắt đều im lặng đồng loạt.

Đang hỗn loạn đột nhiên yên lặng cũng buồn ngủ lắm nha. Soviet biết vị tộc trưởng nếu không thể thì sẽ không lên tiếng, nên tặc lưỡi, cuối đầu lật thịt nướng, ngửi một cái, ngửi ra mùi thịt nướng quen thuộc, mới thuận thực đem con thỏ từ trên đồng than gỡ xuống, sau đó đập lửa, cuối cùng là hét lên sung sướng.

Chỉ ít thì khả năng nấu cơm dã ngoại hắn cũng không có tệ – nhìn thịt nướng thơm nức mũi, Soviet rất đắc chí.

“Tại sao thịt nướng này có nhiệt độ khác như vậy? Tại sao người đem cái vật đỏ đỏ hồng hồng kia đem đốt? Còn có tại sao lại đem con thỏ này thả ra mà không ăn?”

Vị đội mũ quan sát hồi lâu, mới đem những chuyện khó hiểu đến khó chịu ra hỏi Soviet...

Tác giả có lời muốn nói: Cảm giác cái chương này có gì đó sai sai, nhưng không biết là sai chỗ nào. Hai ngày nữa cảm giác đúng trở lại rồi sẽ tiếp tục tu chỉnh.

[Thở dài] Tựa hồ như câu chuyện có chút kéo dài nhỉ?

Ngày mai sẽ bắt đầu tăng nhanh nội dung câu chuyện, làm cho bọn họ rở về sào huyệt nha. Ủ! Như vậy đi!

23. Chương 23

“A!”

Soviet chần chờ một chút. Tuy rằng cảm thấy vị đội mũ này rất ngốc, nhưng mà với tình thế bây giờ, soviet vẫn là nhẫn nại giảng giải “Bởi vì để trở thành thịt nướng, cần phải...”

Hắn vốn cho rằng cách giải thích này rất đơn giản, hơn nữa không thể qua loa nói bừa, cho nên liền tận lực cặn kẽ nói hết trước sau. Nhưng mà hắn tỉ mỉ giảng giải như thế nào, vị đội mũ vẫn không hiểu được

“Lửa? Lửa là cái gì?”

“Lửa là...”

“Quen thuộc? Như thế nào là quen thuộc?”

“Quen thuộc là...”

....

Có ai tin được cái chuyện thịt nướng kia bị giải thích đến hơn một canh giờ?

Nhưng mà cũng may, nói tới nói lui cũng đến hồi kết, hấn hao tốn một canh giờ, rốt cuộc cũng có thể làm cho vị đội mũ thỏa mãn. Y nhìn hấn nửa ngày, sau đó lầu đầu tiên nhìn hấn mở miệng cười:

“Người rất tốt! Lại thông minh, cho nên ta quyết định đưa người cùng trở về sào huyệt!”

Vị đội mũ nói xong, ánh mắt ẩn chứa ý tứ ta rất hào phóng, cho nên mau cảm tạ ta đi!

“Ta...!”

Kì thực Soviet cảm thấy hấn càng ngày càng cảm thấy mình bị ngu dốt.

Chuyện này cùng với những chuyện hấn giải thích nãy giờ có quan hệ gì sao?

Còn có chuyện thông minh thì liền mang về sào huyệt, là ý nghĩa gì nha?

....

Vị đội mũ kiên trì chờ đợi hồi lâu, phát hiện ra Sovite một chút phản ứng cũng không có, cái miệng đang toét ra nhanh chóng nhắm lại, y liền mang theo tức giận mà trừng mắt nhìn Soviet, nhưng vẫn không nhậ được một chút phản ứng nào.

“Hou!”

Y đột nhiên rống lên một tiếng, đám tộc nhân nhảy ra đến đông đủ trước mặt y. Sau đó, y liền nói ra quyết định của mình.

Còn Soviet? Hấn thì không nhận thức mình đang là sủng vật, cho nên không có tập trung

Giờ khắc này trong vị đội mũ là đang có cái loại tâm tình này— theo cách gọi của nhân loại – chính là then quá hóa giận. Đương nhiên Mị Thi tộc bực họ làm gì có cái từ ngữ này mà nói, thế nhưng thời khắc này y biết được, y không thể làm thương tổn cái tâm tình mong manh yếu ớt của sủng vật, chỉ có thể ngậm tức mà nhìn hấn đang không nhìn y. Thật sự là... Nếu như sủng vật của y mạnh mẽ hơn một chút, thì y có thể xem như bọn tộc nhân kia mà đập cho một cước rồi!

Như vậy cũng tốt, tâm tình càng ngày càng khó chịu, cho nên tiếng gào kia đặc biệt vang vọng khắp khu rừng, đặc biệt có khí phách.

Đương nhiên đám tộc nhân kia không hiểu được cảm giác của tộc trưởng nhà mình, cho nên nghe thấy tiếng gào cùng quyết định của tộc trưởng, liền vô cùng hưng phấn.

“Tộc trưởng! Người nói là hôm nay chúng ta có thể trở về sào huyệt sao?”

Tiểu Nhất cực kì hưng phấn la lên. Đôi mắt phiếm hồng ngầy ra, nữ nhân Mị Thi ơi rốt cuộc ta cũng về với nàng rồi đây!

“Có thật không tộc trưởng? Chúng ta rốt cuộc cũng có thể trở về sào huyệt rồi sao?”

“Aha! Tốc quá rồi! Tốt quá rồi! Cuối cùng có thể trở về!”

...

“Đúng! Thu thập một chút, sau đó liền xuất phát!”

Trái với vẻ mặt hưng phấn của tộc nhân, vị đội mũ mang vẻ mặt lạnh lùng. Lời nói của y rất có thực lực, bằng chứng là sau khi y dứt lời, đám tộc nhân bắt đầu tản ra đi thu thập.

....

“Sột soạt! Rột roạt!”

Các loại âm thanh đột nhiên vang lên bên tía Soviet. Vị đội mũ chẳng biết tự bao giờ đã đi đến bên cạnh hấn, trên tay vác chiếc quan tài mà mấy hôm nay Soviet ngủ bên trong, tận lực cúi đầu nhìn hấn giục: “Sủng vật, đi!”

Lúc trước còn khen mình thông minh, hiện tại đã biếm mình xuống làm sủng vật rồi, chủ yếu là không phải là đang hỏi hần, mà là đang thông báo cho hần biết sao?

Vị đội mũ vừa dứt lời, Soviet đã triệt để hoàn toàn rằng vị đội mũ từ đầu đến cuối không ngu dốt cũng là ngu ngốc. Nhưng mà hần bây giờ là đang nghĩ làm sao để có thể uyển chuyển từ chối cái đề nghị cùng trở về sào huyết với y, bởi hần cảm thấy nơi này không tẻ nhạt. Đúng! Hần không một chút nào muốn chuyển sang nơi khác.

Thế nhưng mà... vị đội mũ chỉ ném cho hần một câu thông báo rồi thôi!

Trải qua rất nhiều chuyện, riết rồi cũng thành quen.

Đang mãi mê nghĩ ngợi, vị đội mũ đã nhấc chân đá bồng Soviet lên cao một cái, sau đó... Soviet liền đáp trở về bờ vai quen thuộc của ai kia.

“Đi!”

Vị đội mũ mở miệng hô, nhưng mà không phải là nói với hần.

“Tuân lệnh!”

Phía sau một tiếng đồng thanh vang dội, tiếp theo đó là một loạt âm thanh “bịch bịch” vang lên.

Bị đặt trên bả vai, khả năng nhìn thấy cảnh vật không nhiều, nhưng âm thanh phía sau lưng vị đội mũ vang dội như vậy, Soviet rốt cuộc nhìn không được nỗ lực quay lại nhìn một cái, liền co giật khỏe miệng.

Tuy rằng ta có ngăn người, nhưng ta cũng có nghe được rõ ràng là tộc trưởng nhà các người gọi các người đi thu thập.

Hóa ra thu thập gì đó chẳng phải là thu thập đồ đạc vật dụng gì linh tinh, cũng chẳng phải quần áo, mà là mỗi người vác một chiếc quan tài.

Đây đây là cái thể loại gì?

Soviet quay đầu trở lại, vừa vặn nhìn thấy cái quan tài quen thuộc bên vai trái người nọ. Hần bèn yên lặng đề xuống cái miệng muốn co rút đến đau cơ.

Được rồi! Coi như thu thập là loại chuyện này đi.

Hơn nữa quan tài cũng coi như là giường, cho nên cũng coi như vật mang bên người đi!

Nhưng mà mẹ kiếp! Một đồng người cùng hành quân, đội trưởng hô “Các người thu thập một chút, chuẩn bị xuất phát!”, sau đó, từng người một gánh một cái giường tới, cùng kêu lên, “đội trưởng, chúng tôi thu thập xong rồi, xuất phát!”

Như vậy cũng có thể sao?

“Bịch bịch bịch bịch!”

Lúc này, đang là giữa đêm, mặt trăng chiếu xuống những tia sáng vàng. Bởi vì Mị Thi tộc là đang trở về sào huyết nên tâm tình đặc biệt hưng phấn, tốc độ so với ngày thường còn nhanh hơn nhiều. Nhưng so với Soviet thì không có liên quan gì lắm.

Đang là buổi đêm, thì tức là trời khá lạnh.

Mặt trăng ở giữa, tức là bây giờ không có mặt trời sưởi ấm.

Soviet cảm thấy có chút phát lạnh, không, phi thường lạnh. Soviet cắn răng nhịn, bởi vì vị đội mũ chạy khá nhanh, dẫn xóc lên xuống nên có chút khó chịu ở bụng, nhưng càng nhịn thì càng cảm giác ớn lạnh. Hần nỗ lực co rút cơ thể, lại bị cánh tay vị đội mũ cố định lại, muốn co rút cũng rất khó khăn,

Hần cắn răng nghĩ đến chuyện thịt nướng, cho nên quyết định vì chính mình mà đòi chút lợi ích

“Cái đó... người có thể thả ta xuống không? Ta có chút lạnh!”

“bịch bịch bịch”

Hắn mở miệng nói nhỏ, lại nói ngay đầu gió, thêm vào đó hàng loạt âm thanh bịch bịch của bước nhảy vang dội xung quanh, thành thử ra lời nói vừa thốt ra liền chìm ngấm trong màn đêm. Vị đội mũ căn bản không nghe thấy.

“Người thả ta xuống đi! Ta phát lạnh!”

Hít sâu một hơi, Soviet tăng âm lượng lên.

“bịch bịch bịch”

Những âm thanh bước nhảy rất vang dội. Soviet cho là những âm thanh này lại che mất tiếng nói của hắn, cho nên buồn bực nắm chặt cổ vị đội mũ.

Cũng không biết là động tác của hắn cáo tác động được vị đội mũ hay không. Nhưng mà lời nói lần cũng rút được mấy chữ cuối đến tai vị đội mũ. Y đột nhiên dừng lại, đều đều thanh giọng mà nói “Không được! Tốc độ quá chậm!”

Dứt lời, tiếp tục bước đi. Kì thực nói cùng chưa nói cũng không khác gì nhau.

Hơn nữa mặc kệ Soviet có mở miệng nói cái gì, y cũng trầm mặc không nói. Là vô cùng trầm mặc.

Nhân quyền! Nhân quyền! Nhân quyền! Nhân quyền của ta ở đâu?

Gây chú ý mấy lần cũng không ăn thua, Soviet quyết định từ bỏ, cũng không biết làm gì, liền ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng.

Đúng rồi! Hắn lại đang rảnh rang, thật ra là không thể làm cái gì, sao không nhân dịp này tu luyện một chút. Có thể vừa tu luyện vừa tránh lạnh được, thì vẹn cả đôi đường. Suy nghĩ một chút, Soviet sửa sang lại tư thế, đôi mắt nhìn chăm chăm lên mặt trăng trên cao, bắt đầu nhớ lại cảm giác trước kia.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút trôi qua

...

“Vù vù”

Gió thổi qua trước mặt

“Bịch bịch”

Tiếng bước chân phía dưới

“Chít chít”

Tiếng động vật nào đó như chuột vang lên ở góc đằng xa.

Rất rõ ràng.

Rất thư thái!

Hắn yêu thích!

Rất yêu thích!

Cực kì cực kì yêu thích.

Mặt trăng càng ngày càng sáng dịu hơn.

Hắn chậm rãi hé miệng, ánh trăng sáng cùng hắn liền nối liền với nhau.

Ánh sáng trắng mỏng, như trước nhàn nhạt sắc màu, mỏng như sợi kim.

Hắn rốt cuộc cũng nhận ra, lần trước không phải là ngẫu nhiên mà tu luyện được.

Có lẽ là do lần tu luyện thứ hai này, tại thời điểm kết nối, hắn vẫn bảo trì cảm giác thanh tỉnh, sau đó liền cảm nhận được luồng không khí ẩm áp lan tỏa trong cơ thể, thư thái thoải mái; cảm nhận được những âm thanh rõ rệt xung quanh, cảm nhận luôn cả nhịp điệu của từng giác quan trong cơ thể.

Thật thoải mái.

....

“Vị đội mũ đột nhiên dừng bước,

“Bịch”

Tiếp theo y đem quan tài đặt trên mặt đất, quay lại nói với tộc nhân đằng sau

“Dừng lại!”

“Bịch bịch”

Tộc nhân vội dừng chân lại, nhưng cũng không có đặt quan tài xuống đất như tộc trưởng, mà đưa mắt nhìn sau, lại nhìn sang tộc trưởng, Bọn họ không mở miệng hỏi, nhưng nghi hoặc trong mắt không ngừng hoang mang....

24. Chương 24

“Vị đội mũ đột nhiên dừng bước,

“Bịch”

Tiếp theo y đem quan tài đặt trên mặt đất, quay lại nói với tộc nhân đằng sau

“Dừng lại!”

“Bịch bịch”

Tộc nhân vội dừng chân lại, nhưng cũng không có đặt quan tài xuống đất như tộc trưởng, mà đưa mắt nhìn sau, lại nhìn sang tộc trưởng, Bọn họ không mở miệng hỏi, nhưng nghi hoặc trong mắt không ngừng hoang mang.

“Tu luyện!”

Hồi lâu, vị đội mũ mặt không đổi sắc nhìn những tộc nhân nói. Vừa dứt lời, không đợi cho đám tộc nhân phản ứng, y nhẹ nhàng đem Soviet từ trên vai đặt xuống – âu cũng là chuyện hiếm thấy, tiếp theo đá văng nắp quan tài, đặt Soviet vào trong đó. Làm xong mọi chuyện, nhìn lại đám tộc nhân đang lộn xộn còn chưa vào vị trí, y lại gào lên, ngữ khí hơi nặng nề – “Ta không muốn nhắc lại lần thứ hai!”

“Bịch bịch bịch bịch!”

Vừa dứt lời, nhiên tộc nhân mau chóng phân tán ra, cẩn thận đem quan tài đặt xuống đất, bắt đầu tu luyện.

Có thể thấy mấy ngày nay thái độ của vị đội mũ đã tốt hơn bình thường, làm cho lá gan của bọn họ to lên một chút. Nhưng đến cuối cùng, y vẫn là tộc trưởng, mà đã là tộc trưởng thì trong mọi trường hợp luôn luôn đúng.

Tộc trưởng nói phải trở về sào huyện thì liền trở về sào huyện, tộc trưởng đang đi được một nửa đột nhiên dừng lại để tu luyện thì phải dừng lại tu luyện, tất nhiên có đạo lý của tộc trưởng. Tộc trưởng nói nạt trắng méo, bọn họ nhìn ra tròn thì tức là mắt của bọn họ có vấn đề. Nhiều tộc nhân đã nghĩ như vậy, cảm thấy tâm tình đột nhiên thả lỏng ra, thậm chí có người còn đang nghiêm túc suy nghĩ rốt cuộc tại sao mặt trắng không méo mà lại đi tròn.

Đương nhiên trong chuyện này không bao gồm Tiểu Nhất. Tiểu Nhất giống như những tộc nhân khác, cũng cẩn thận đặt quan tài xuống, bất quá y nhìn vị đội mũ nửa ngày vẫn không dám tiến lên hỏi, mặc dù trong lòng hết sức bi thương. Nữ nhân Mi Thi tộc vốn dĩ hôm nay đã có thể thấy mặt rồi, kết quả là dừng lại thì ngày mai có khi cũng chẳng thấy nữa. Nghĩ như vậy, bắt đầu cảm thấy bứt rứt mà xoay đi xoay lại.

Lẽ dĩ nhiên là trong một đám người đang hành động như nhau trong cùng một lúc, người đương nhiên bị lọt thỏm coi như không tồn tại.

Thì là vị đội mũ không có chú ý đến người.

Trên mặt y không biểu lộ ra bất cứ biểu tình nào, bên trong cảm thấy hài lòng khi những ánh mắt của tộc nhân tốt cuộc cũng ngoan ngoãn tu luyện mà không dừng trên người y nữa. Khi thực, y đột nhiên gọi đám tộc nhân dừng lại để tu luyện, không phải đột nhiên hẳn cảm nhận được ánh sáng mặt trăng hôm nay đặc biệt, hoặc là nhận biết được hôm nay vừa lu luyện sẽ có sự kiện gì xảy ra. Mà đơn giản chỉ là, gánh Soviet trên vai, y cảm nhận được Soviet đang tu luyện. Với Mi Thi tộc bọn họ, trong quá trình tu luyện nếu như vạn bất đắc dĩ bị phá hoại, nhiều nhất là bế quan tu luyện điều chỉnh hai ngày, hoặc coi như hôm nay tu luyện không thành công.

Nhưng Soviet thì khác, hẳn là sinh vật yếu ớt, tuy rằng có thể nướng thịt làm lửa này nọ, nhưng mà bản chất vẫn là một sinh vật yếu ớt, hơn nữa y nhìn hẳn càng ngày càng thấy vừa mắt, y không muốn hẳn vì bất cứ lý do gì mà biến mất. Tuổi thọ của y rất dài, trong khi những đồ vật xung quanh y thường tồn tại ngắn ngủi, cho nên y hi vọng rằng, sủng vật của y có thể ở bên cạnh y lâu hơn một chút.

Loại ý nghĩ này thật sự mang chút sâu não, nhưng mà vị đội mũ cũng không có nghĩ đến cảm giác này, y chỉ là tự nhiên đưa ra quyết định, sau đó liền làm ngay, còn với bọn tộc nhân, tại sao bắt bọn họ tu luyện cùng, chỉ là bởi y cảm thấy giải thích cho bọn chúng hiểu thì quá ư là lãng phí khí lực.

Đương nhiên, bất kể như thế nào, thì đám tộc nhân vẫn chăm chỉ tu luyện. Mà sủng vật của y cũng đang tu luyện.

Tu luyện thì sẽ trở nên mạnh mẽ. Đó là chân lý. Vị đội mũ hiếm khi nhu hòa nhìn Soviet nhắm mắt tu luyện dưới ánh trăng. Khóe miệng y nứt ra, tràn đầy sung sướng.

Tu luyện tu luyện, sẽ trở nên mạnh mẽ một chút, mỗi lần dùng lực với hẳn, y cũng có thể thoải mái một chút, không cần phải khắc chế điều chỉnh lực đạo để tránh làm tổn thương hẳn.

Hơn nữa, tu luyện như thế này sủng vật của y sẽ không đột nhiên biến mất. Chỉ ít cũng ở với y một thời gian. Aiiiiii...

Điều cuối cùng, chẳng hiểu tại sao, niềm vui sướng trong y hôm nay là nhân lên gấp hai lần, đó là khi hẳn cảm thấy bọn tộc nhân hôm nay đột nhiên đáng yêu đến lạ.

Nếu như chuyện này Soviet biết rồi, không biết hẳn sẽ có biểu tình gì. Chỉ là lúc này, hẳn còn đang chìm đắm vào chuyện tu luyện. Nhưng mà cả hẳn lẫn việc đội mũ không biết rằng, cái chuyện vị đội mũ ra lệnh dừng lại cho Soviet thoải mái tu luyện, trì hoãn việc trở lại sào huyệt, vô tình lại dẫn đến một chuyện phát sinh.

Cái này gọi là hiệu ứng bướm bướm. Đại khái là như vậy.

Cách nơi bọn họ đứng, có rất nhiều ngọn núi, trong đó có một ngọn núi cao nhất. Trên ngọn núi đó, cây cối mọc không rậm rạp lắm, phong cảnh cũng ở mức bình thường. Nhưng mà ngọn núi này lại rất nổi danh, không phải vì nó cao, mà bởi vì trên núi có một toàn quan đạo, nói là quan đạo nhưng lại chiếm diện tích khoảng mấy trăm dặm, kiến trúc cũng không cao, toàn bộ là những lầu ốc hai tầng, thậm chí lầu ốc cũng xây dựng cách nhau không có dày đặc, cho nên quan đạo thì rộng, mà lầu ốc chỉ có khoảng gần hai trăm tòa. Mỗi một gian phòng trong đó, chứa được mấy người. Như vậy xem ra, tòa quan đạo này cũng không náo nhiệt mấy, thậm chí bởi vì có hơi rộng rãi mà đâm ra vắng vẻ.

Tuy vậy, đây vẫn là tòa quan đạo nổi danh nhất. Tên của quan đạo này cũng không lọt tai mấy – Sùng mao phái. Nếu người không biết mà lần đầu nghe đến tên gọi này, sẽ lên tiếng mắng người rằng đây là cái tên quái quỷ gì. Nhưng sau khi biết rõ nội tình, người nghe xong tên gọi này, mặc kệ lúc trước đã có phản ứng ra sao, lần này sẽ đặc biệt nghiêm nghị mà kính trọng. Bởi vì nó có đủ tư cách để gọi như vậy.

Sùng mao phái đã tồn tại hơn trăm năm nay, Nhiều năm qua, thiên đố địa dời nhưng luôn khiến cho người chân chính mà sùng kính, bởi vì những đời chức trách cai quản, bắt đầu từ đời thứ nhất, bọn họ đã biết trừ ma diệt yêu, bất kể là yêu quái gì, bất kể yêu quái có yêu lực thâm sâu ra sao, chỉ cần bọn họ nhìn thấy, dù có nguy hiểm đến tén mạng, bọn họ cũng không nường tay.

Hiện tại trong khắp thiên hạ, người cùng yêu tồn tại cùng nhau. Yêu ma có một loại phương pháp tu luyện, khiến cho số lượng của chúng dù là ít nhưng đang sắp sỉ ngang bằng loài người, là bởi trong yêu quốc đang tồn tại truyền thuyết, hút nhân khí càng nhiều, thì khoảng cách biến hình từ yêu thành người ngày càng ngắn.

Người người trong thiên hạ đều cảm thấy bất an. Nhưng chính bởi có sự tồn tại của Sùng mao phái, mới có thể trấn an cho nhân loại, khiến nhân loại bình an mà sinh tồn, khiến cho yêu ma quỷ quái liên tục bị đánh lui, phải rút đến nơi hoang sơ trong rừng rậm mà trú ẩn, không dám bước sang địa phận loài người sinh sống nửa bước. Nếu như không có Sùng mao phái, đây có lẽ đã trở thành yêu quốc.

Đương nhiên đố lại vinh danh cũng là không ít mất mát, Sùng mao phái trải qua bao nhiêu đời giáo phái, đã từng có trên vạn đạo sĩ, nhưng thời gian trôi qua, chỉ còn lại có hơn ngàn người.

Nhưng mà, từ xưa đến nay, đạo sĩ vẫn luôn duy trì quyết tâm, dù cho chỉ còn một người cuối cùng, chỉ cần gặp được yêu ma đều phải diệt trừ.

Mà Sùng mao phái có một đạo quy nhất định phải tuân thủ, chín là hết thấy những đệ tử tròn mười sáu tuổi đều phải xuất quan rèn luyện, nếu như không diệt trừ đủ trăm loại yêu ma, nhất định không được trở về quan đạo.

Đệ tử lần này xuất quan rất ít, chỉ có hai mươi người, thế nhưng đạo quy là đạo quy, một chút cũng không được lơ là.

Mười hai ngày trước.

Tại tầng của một lầu ốc, hai mươi nam nữ đệ tử tròn mười sáu tuổi đều chỉnh tề quần áo, quỳ trên mặt đất, ánh mắt thỉnh thoảng lại khẩn trương nhìn lên vị đạo trưởng niên kỉ sắp sỉ bốn mươi.

Đạo trưởng làm như không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, chậm rãi rút ra mấy tờ giấy trắng từ trong một ống trúc đã bạc màu sơn, sau đó chậm rãi trải phẳng ra, lại chậm rãi nhìn qua một lượt hai mươi người mới mở miệng đọc

“Trương Tiểu Bằng, lên núi!”

“Vâng”

Một đệ tử nhỏ người nén mừng rỡ đáp lại một tiếng, gấp người quỳ lại tiếp nhận mảnh giấy trang91 từ đạo trưởng, sau đó đứng lên, nhìn thẳng đạo trưởng nói

“Sư phụ, nhất định không tới một năm, ta sẽ thành công mà trở về!”

“Được! Có chí khí!”

Đạo trưởng cười cười, ra hiệu cho hắn lui ra.

“Trương Lâm, lên núi!”

“Vâng!”

...

Thiếu niên khác hoặc là kinh hỉ, hoặc là ủ rũ tiếp nhận tờ giấy trên tay đạo trưởng, tiếp theo chậm rãi thối lui. Mặc kệ biểu tình của đám thiếu niên ra sao, đạo trưởng vẫn luôn giữa một nét bình tĩnh trầm lặng. Cho đến khi rút ra tờ giấy cuối cùng trong ống trúc, mở ra nhìn nhìn đích danh tự ghi trên mảnh giấy, đột nhiên vị đạo trưởng nhin không được nhíu mày lại. Hồi lâu sau, không nhin được liền thở dài một cái.

“Lâm Cô, vào rừng!”

“Vâng, sư phụ!”

Thiếu niên nọ thanh thúy đáp một tiếng, ngẩng đầu nhìn đạo trưởng, khoe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, vô cùng mừng rỡ mà đáp lại. Nụ cười kia hiện ra là lộ lên hai núm đồng tiền, có chút trẻ con, dù trên người mặc đạo bào nghiêm trang, nhưng nhìn sao cũng thấy chỉ mới có mười hai mười ba tuổi.

“Lâm Cô! Người cũng biết rừng sâu là địa phương nào?”

Đạo trưởng nhìn bộ dáng vui vẻ của Lâm Cô, nhin không được lắm miệng hỏi hẩn một câu.

“Thưa sư phụ, con biết! Trước đây sư phụ có nói qua, đó là nơi Mị Thi thường qua lại. Nhưng cái gọi là thường thường thì nhiều nhất cũng một hai năm mới qua lại một lần! Trừ Mị Thi ra, trong đó nhiều nhất là một hai loài tiểu yêu cấp bậc thấp, đệ tử tin tưởng với đạo pháp của mình, nhất định có thể đánh thắng!”

Lâm Cô nói một hơi, trong mắt tràn đầy tự tin.

Tự tin ấy, cũng không phảo vô duyên vô cớ mà có, bởi lẽ trong số hai mươi đệ tử rời đi hôm nay, đạo pháp của hẩn là tốt nhất.

“...”

Đạo trưởng muốn nói cái gì đó, nhưng rồi lại thôi.

“Ngọc không lau không sáng”, thiếu niên trướng mắt xem ra khó nén tự kiêu. Đạo trưởng trong lòng hơi chùng xuống, coi như là tính khí thiếu niên ngông cuồng một chút, nghĩ đến việc đây là đệ tử mình yêu quý nhất, chung quy cũng có chút ưu ái.

“Lâm Cô đến! Sư phụ có vài thứ cho người!”

“Vân sư phụ!”

Lâm Cô vâng dạ tiến đến...

25. Chương 25

Bất kể thế nào, dù phân biệt nặng nhẹ trên dưới, thì ở Sùng mao phái, chú tâm nhất vẫn là kết quả. Những trưởng bối kia trong lòng đầy rẫy bất an, lo lắng cho những đệ tử mà mình dày công cực khổ bồi dưỡng có hay không sẽ gặp nguy hiểm lúc hàng yêu phục ma. Trái ngược lại, hai mươi đệ tử từng người đeo hành lý, tại cửa quan đạo nghe các đạo trưởng lưu luyện căn dặn lần cuối, sau đó mạnh ai người nấy chia tay, vui vẻ rời đi bắt đầu hành trình rèn luyện.

Mặc kệ các vị đạo trưởng có bao nhiêu lo lắng, thì đối với đám thiếu niên bọn họ, đây là thời điểm giương cung giăng bườm đi chinh phục nha. Thanh danh của bọn họ, phải nhờ cả vào hết thảy nỗ lực trong giai đoạn này.

Lâm Cô bên này cũng từ biệt vị sư phụ đang đặc biệt lo lắng của mình, yên tâm trong bọc hành lý có ba món pháp bảo mà sư phụ cố ý đưa cho, cho nên so với người khác, hẩn là có vẻ tự tin hơn.

Dù cho nơi hẩn tới là rừng sâu, dù cho nơi đó từng bị đồn đãi là có Mị Thi tộc qua lại, dù cho một Mị Thi tộc nhân tùy tiện cũng đã bằng 3 cấp yêu quái, hẩn vẫn tràn đầy tự tin, này trong số hai mươi đệ tử rời đi hôm nay, hẩn sẽ là đạo sĩ nổi danh nhất.

Trong đầu nghĩ ngợi nhiều chuyện, bước chân không khỏi ngày một nhanh dần.

Bởi vì đã trải qua trăm năm tồn tại, đệ tử Sùng mao phái đã có dịp đi qua nhiều chỗ nhiều nơi. Cho nên rừng sâu đối với mọi người là một nơi thâm sâu không lường được, thì đối với Sùng mao phái, bọn họ lại nắm trong bàn tay bản địa đồ về vùng đất này, kể cả chuyện nơi đây tồn tại bao nhiêu loại yêu quái hiện hình.

Bởi vì có bản đồ chỉ dẫn, chỉ hơn mười ngày, Lâm Cô đã đến được bìa rừng.

Lúc hần đến, khí trời oi bức, đạo bào trên người vì mặt trời sáng rọi mà hấp nhiệt nóng dần lên, mồ hôi bí bách đổ ra thấm ướt lưng áo, trên mặt cũng vì dương quang thiêu đốt mà đỏ bừng lên. Tuy vậy, đối chiếu với bản đồ trong tay, phát hiện trước mắt không sai biệt chính là địa phương phải đến, Lâm Cô liền nở nụ cười đắc thắng.

Rừng sâu! Ta đến rồi!

Kì hạn để thành danh sắp kết thúc rồi!

Một đời đạo sĩ phong độ lấy lòng sắp sửa hiện ra rồi!

Khẩu hiệu rất chi là vang dội, chí khí rất chi là tràn đầy!

Nhưng sự thật thường đi ngược lại rằng, người vui mừng sớm thì càng hụt hẫng sớm.

Hắn lạc đường!

Có địa đồ trong tay chỉ dẫn, hần đi hơn trăm dặm không lạc đường, nhưng vừa vào đến cánh rừng, lập tức liền đi lạc.

Mặc dù địa đồ vẫn ở trên tay, thế nhưng trong địa đồ lại không vẽ chi tiết, không biết là dụng ý của người vẽ để lại, hay vì không biết rõ, mà bên trong cánh rừng, chỉ vẽ hai ba con đường nhỏ, ghi chú là nơi đặc biệt nguy hiểm, ngoài ra cái gì cũng không vẽ thêm.

Cho nên, người nào đó tự coi mình là đạo pháp lợi hại, ý chí kiên định lúc này đây nhìn đâu cũng không thấy lối, đâu đâu cảnh vật cũng giống nhau. Kết luận một câu: Lạc đường!

Cái hiện thực này rất chi là khốc liệt. Nhưng mà Lâm Cô không một chút nào muốn thừa nhận bài học đầu tiên này, cho nên liền cắn răng chui tới nhủi lui, đem một thân đạo bào trang nghiêm biến thành xộc xệch thảm thương, đến cuối cùng dù không muốn cũng phải chấp nhận chuyện đi lạc. Mà nói đó, hần lạc trong rừng đã ba ngày, thì đủ ba ngày trời đừng nói là tiểu yêu, một con sâu hần cũng không nhìn thấy.

Lâm Cô hung hăn cắn một cái màn thầu đem theo, lại dùng bàn tay lem nhem dính đất lau mặt một cái, thành công đem khuôn mặt vốn còn khá sạch sẽ biến thành lem nhem như mặt mèo, sau đó quyết định đi thẳng về trước. Trời đất này vuông, hần đi thẳng về trước như vậy không tin không đi ra được chốn này!

Về phần yêu quái gì đó, thì để sau này hãy tính.

Hần đi hai ngày đường, rốt cuộc xuyên qua một đám sương mù, liền mừng rỡ phát hiện trên mặt đất có một đồng da khô héo, vì vẫn còn nguyên vẹn, nên dù đã khô héo hần vẫn có thể nhận ra chính là lông thỏ rừng.

Thỏ rừng tuy rằng lớn lên thân thể có phần mập mạp, thế nhưng tốc độ di chuyển không phải người bình thường nào cũng có thể đuổi kịp. Mà đám lông thỏ rừng trên tay hần lúc này cũng không phải là lông một con thỏ tự nhiên tử vong.

Không phải tự nhiên mà chết, như vậy rất đơn giản, chứng minh trước mặt hần có người hoặc là yêu quái!

Mà cái mũi nhạy bén đã đánh hơi được rằng, trong không khí mơ hồ còn vương mùi yêu khí rất đậm.

Yêu quái! Hần cuối cùng cũng đã có thể hàng yêu!

Tinh thần bị đả kích của Lâm Cô mấy ngày nay đột nhiên lại căng phồng trong nháy mắt.

Hần đứng lên, nhìn lên đám cây xanh um tươi tốt trước mắt, ánh mắt kiên định nắm chặt tay lại, hô lên đầy khí khái:

“Rừng sâu, ta đến đâyyyyy!”

Rừng sâu! Ta đến rồi!

Kì hạn để thành danh sắp kết thúc rồi!

Một đời đạo sĩ phong độ lấy lòng sắp sửa hiện ra rồi!

Khẩu hiệu rất chi là vang dội, chí khí rất chi là tràn đầy!

Hiển nhiên lúc này, người nào đó đang một thân đạo bào xộc xệch, mặt đen lem nhem, trên đầu đội mũ đạo sĩ vì mấy ngày này hết sức chật vật mà đã nghiêng hẳn sang một bên.

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn vẫn luôn tràn đầy tự tin rằng mình nhất định thành công.

Bởi vì tốn thêm một ngày đánh hơi, hắn cũng thành công đánh hơi được mùi yêu khí ngày càng dày đặc.

Yêu quái đang ở ngay trước mắt!

Lâm Cô núp trong đám cỏ cao hơn nửa thân người trước mặt mình, hô hấp bắt đầu dồn dập. Hắn phải dùng sức nhéo mình một cái, mới đem kích động bên trong dồn xuống.

Hít vào! Thở ra! Hít vào! Thở ra...

Hít vào thở ra mấy lần, Lâm Cô cũng cảm giác được hô hấp của mình vững vàng trở lại. Tay trái cầm kiếm gỗ, tay phải cầm bao hành lý, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng nhìn về trước, sau đó hai chân liền hung hăng đạp lên mấy bụi cỏ, không chút do dự mà phóng ra.

Hắn không có nhìn đám yêu quái, mà trước tiên ngẩng mặt lên trời hô to

“Yêu quái chó có càn quấy! Truyền nhân Sùng mao phái đời thứ 177 – Lâm Cô đang ở đây!”

Lời nói rất chi là vang dội! Chí khí rất chi là tràn đầy!

Lâm Cô trong lòng thỏa mãn nghĩ.

Chỉ là, đáp lại lời hắn là một bầu không khí rất chi là yên tĩnh, một chút cũng không động đậy!

Tại sao lại như vậy?

Lâm Cô mờ mịt cúi đầu, sao đó liền ngậy người ra!

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Nhân sinh tại sao lại bị kịch tràn lan như thế này?

.....

Soviet ngủ một giấc đến tỉnh khí tràn đầy, sai sai sai, tu luyện đến tỉnh khí tràn đầy, mà mặt trăng kia chẳng biết từ lúc nào đã lặn xuống, nhường chỗ cho mặt trời chói rọi nơi đỉnh đầu mới chậm rãi mở mắt ra. Tu luyện xong, cảm giác cực kì thoải mái!

Đêm qua trước đó không tu luyện liền cảm thấy lạnh, bị vị đội mũ mang vác trên vai bụng liền cân cân không thoải mái, sau khi tu luyện, những cảm giác kia toàn bộ liền biến mất.

Nếu như lần sau có đi đâu, lại bị vị đội mũ mang vác như thế kia, hắn hoàn toàn có thể tiến hành tu luyện. Tu luyện xong xuôi, liền đạt được kết quả tốt đẹp, nhân sinh này hết sức mỹ mãn.

Vì tâm tình đang cực kì tốt, cho nên giờ phút này, dù cho hắn phát hiện mình đang ngủ trong quan tài, mà hông lại bị cánh tay lạnh như băng của vị đội mũ ôm cứng, hắn cũng không thấy phiền lòng.

Soviet ngẩng đầu lên, cảm nhận được dương quang ấm áp chiếu rọi, khéo miệng tách ra, sau đó không chút do dự mà vận lực một cái, “Soạt!”. Kèm theo âm thanh nọ, cánh tay vòng lấy người hắn rời đi, nặng nề đập vào thành quan tài, sau đó vững vàng đặt ngang bụng Soviet.

Nguyên lai tu luyện lại tốt đẹp như thế!

Soviet lại nghiêng rằng nghiêng lợi đẩy tay người nào đó ra khỏi người mình, nhưng vẫn cảm thấy cực kì tốt đẹp, bởi vì một lần đẩy ra liền đẩy được ngay.

Nhưng mà lực đạo xuất ra mạnh quá, khiến cho cánh tay nào đó va chạm mãnh liệt vào thành quan tài, lại không nằm trong khả năng tính toán của hắn. Tuy vậy, đối với vị đội mũ mà nói, va chạm kiểu này thì tính là gì đá động.

Soviet tự mình cảm thấy mỹ mãn, từ trong quan tài nhảy ra. Lần này không biết vị đội mũ nghĩ như thế nào, mà hiếm khi lại không đập nắp quan tài lại, cho nên có thể dễ dàng từ trong quan tài nhảy ra. Ấy vậy mà Soviet lại cảm thấy cực kì tiếc rẻ, nếu như y đem nắp quan tài cho lại thì hay rồi, có thể thử một chút công lực xem đến đâu. Ai! Loại ý nghĩ này, suýt qua thôi cũng cảm thấy đáng đặc ý một chút.

26. Chương 26

Nghĩ linh tinh thì vẫn hoàn nghĩ linh tinh, đối với Soviet từ trước đến giờ, quan tài vẫn là thứ đồ vật xui rủi. Đến khi hắn nhảy ra khỏi quan tài, phát hiện chính mình đang đứng ở giữa, mà bốn phía đều là quan tài nằm xếp thành một cái vòng tròn lớn, khóe miệng nhin không được giật giật liên hồi.

Mới chỉ có một cái quan tài thôi, hắn đã cảm thấy không khỏe, nhiều quan tài như vậy, vừa vận khiến bản thân thấy khó chịu đến nơi.

Hắn cẩn thận len qua khe giữa của hai chiếc quan tài, nhưng cũng mất đến 7 8 phút mới từ trong vòng vây chui tọt ra ngoài. Nhìn cảnh vật trước mặt cùng cảnh vật lúc chưa chuẩn bị trở về sào huyết giống nhau như đúc, Soviet nhin không được hắc tuyến đầy mặt, nhưng bù lại mùi vị thịt thối nướng hòm qua thật sự rất tốt đẹp. Đây nếu như còn ở trong rừng, khẳng định vẫn còn thịt thối.

Mang ánh mắt tràn đầy kiên định, Soviet đi thẳng về phía bụi cỏ, không quên nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Tựa hồ như ông trời đã biết được ý nghĩ của hắn, mà bụi cỏ trước mặt đột nhiên giật giật, đầu tiên là nhẹ nhàng lay lay một chút, sau đó thậm chí Soviet còn nghe rõ ràng được, có âm thanh gì đó bắt đầu to dần lên.

Thỏ!

Một con thỏ mập mạp!

Một con thỏ bóng loáng thịt mỡ.

Soviet nương theo độ lay của bụi cỏ, ánh mắt càng lúc càng sáng long lanh.

Bụi cỏ lay chừng độ hơn phút, đột nhiên dừng lại. Soviet cúi đầu nhìn xuống, liền thấy lú ra từ trong bụi cỏ có một cái chân. Xuyên qua từ góc đối diện, lại lú ra thêm một cái chân mang giày xám xịt.

Hai cái chân này tuyệt đối không thể là chân thỏ nha!

Thế nhưng lại giống như chân người a!

Đúng đúng đúng! Chính là chân người!

Soviet theo cặp chân kia mà nhìn, liền nhìn thấy một dây hoa văn, không biết là của kiểu áo choàng hay là của quần áo. Lại muốn hướng theo dây hoa văn mà nhìn, chưa kịp nhìn thấy gì, đã nghe bên tai lạnh lạnh một âm thanh cực kì đặc chí:

“Yêu quái chớ có càn quấy! Truyền nhân Sùng mao phái đời thứ 177 – Lâm Cô đang ở đây!”

Âm thanh cực kì lạnh lốt nha. Hơn nữa tiếng nói lại giống như tiếng nói của hắn a. Yêu quái sao? Ai là yêu quái?

Soviet cau mày, tại tiếp tục nhìn chăm chăm dây hoa văn trước mắt, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Mà cái người hắn vốn tưởng rằng ban ngày không bao giờ thức dậy, thế nhưng đột nhiên tỉnh dậy từ trong quan tài.

.....

Không khí tràn ngập mùi oi bức. Mặt trời ở trên đỉnh đầu, tỏa nhiệt bốn phương, nhưng nhờ cành lá rậm rạp che khuất, nên chiếu xuống mặt đất không được bao nhiêu. Chính vì thế, vị đội mũ cùng tộc nhân bọn họ coi như ban ngày không có ánh mặt trời, liền không vui vẻ hoạt động. Hôm nay cũng như thường ngày, hẩn thoải mái chìm vào giấc ngủ trầm ổn. Nói là trầm ổn, hoàn toàn không giống với loại giấc ngủ say như chết này nọ.

Từ trong nội lực vị đội mũ cảm giác được nguy cơ đến gần, còn là một loại thâm nhập, thật khiến người ta cảm thấy chán ghét. Âm thanh chán ghét, hơi thở chán ghét, ngay cả địa phương này cùng không gian này cũng làm cho y chán ghét.

Y không thể không tỉnh, dù không cam tâm tình nguyện đến đâu cũng không thể nào nằm ườn ra đó mà tiếp tục ngủ. Nhất định phải đem cái thứ hỗn đản nào đó phá giấc ngủ của y.

“Bịch!”

Vị đội mũ trực tiếp nhảy ra từ trong quan tài một cách đầy oai phong lẫm liệt. Mà hiện ra trước mặt y là hình ảnh Soviet đỡ đỡ đứng nhìn, một tia không hài lòng hiện lên trong mắt, sủng vật của y, một điểm cảnh giác cũng không có.

“Hou!”

Vị đội mũ rống lên một tiếng, nhảy tới hai bước, sau đó liền phóng đến trước mặt Soviet. Mà đồng thời, tiếng rống vừa dứt, một cái quan tài lại tiếp một cái quan tài bị đẩy tung nắp ra. Chưa đến hai phút, phía sau lưng vị đội mũ đã đứng đầy một lớp tộc nhân.

Mà Soviet đang ở phía trước mặt vị đội mũ, liền bị đẩy ra phía sau một tộc nhân, sau đó lại bị đẩy ra đằng sau một tộc nhân nữa, cứ như thế, cho đến khi bị đám tộc nhân đẩy vào làm trung tâm một cái vòng vây.

.....

Soviet ngây người ra nhìn tốc độ hành động của đám tộc nhân, lập tức nghĩ đến cái người có dây hoa văn kia còn chưa được thấy mặt, lập tức hận đến nghiến răng.

Thế nhưng chuyện nghiến răng nghiến lợi gì đó không có tác dụng mấy, cho nên Soviet quyết định chính mình hành động thì hơn. Mấy ngày này hẩn đã sâu sắc lĩnh hội được rằng, tuy rằng trước mắt lịch la lịch nhích những người không cách nào chen qua được, nhưng nhờ chăm chỉ tu luyện, lực đạo đã muốn gia tăng, không bằng phen này quyết tâm phá vỡ vòng vây chui qua ngoài, như vậy người muốn nhìn liền có thể nhìn thấy được.

Tưởng tượng rất tốt đẹp, kết luận cũng rất mỹ mãn, tuy rằng quá trình có chút khó khăn. Nhưng mà khó khăn gì đó, thì quan tâm đến làm gì cơ chứ!

.....

Vị đội mũ đã cảm nhận được toàn bộ tộc nhân đều đã đứng ở sau lưng, đồng thời Soviet cũng đã an toàn bị cách li khỏi nguy hiểm, con người trong mắt liền thu lại, nhìn chuyên chú vào nguyên nhân khiến y mất hứng trước mặt.

Nguyên lai chỉ có một tên đạo sĩ? Hơn nữa nội lực chỉ cảm nhận được người trước mặt rất yếu ớt, tựa hồ như chỉ cần tùy tiện một chiêu là có thể đá bay hẩn đi.

Đạo sĩ xuất hiện so với dự tính của y, xem ra sớm hơn một chút.

Nhưng không nghĩ đến chuyện chỉ xuất hiện có một tên, hơn nữa lại không có sức chiến đấu. Cái này là bọn đạo sĩ kia đã có ý thoái lui sau mỗi lần cần quét tộc nhân bọn y rồi chẳng? Hay là có ý xem thường bọn y?

Xem thường!

Cái ý niệm này nảy sinh trong đầu vị đội mũ, y liền cảm thấy tên đạo sĩ phía trước thật không vừa mắt.

Nhưng thân là tộc trưởng, đối với thể loại đạo sĩ yếu ớt này, tự mình động thủ thật là hết sức vô vị.

“Hou!”

Vị đội mũ rống lên một tiếng, lui về sau một bước, nhường chỗ cho tiểu Nhất toe toét tiến lên, tràn đầy hứng thú đứng vào vị trí của y.

“Tộc trưởng! Thật là cho ta ra tay sao?”

Tiểu Nhất hưng phấn, có chút không tin tưởng hỏi lại.

“Hừ! Cho người luyện tập một chút! Nếu như sau này bọn đạo sĩ thối kia có xuất hiện thì cũng biết đường mà chống đỡ”

Miễn cưỡng nói xong, không nhìn đến biểu tình của tiểu Nhất, cũng không nhìn đến chuyện trước mắt.

“Vâng! Haha!”

Tiểu Nhất hưng phấn dạ răng một tiếng, hai mắt sáng long lanh nhìn về phía Lâm Cô.

Hắn là nghĩ đến, chính mình thật sự không ngờ lại được tộc trưởng tín nhiệm đến vậy. Còn vui mừng, là bởi vì trước mắt mình hiện tại, là một đạo sĩ, hơn nữa là một đạo sĩ không cao tay.

Tộc trưởng có sủng vật, mà còn là sủng vật do hắn bắt được. Ai, nhưng ai bảo đó là tộc trưởng của hắn làm chi.

Nhìn tên đạo sĩ yếu ớt trước mắt, mặc dù không thích hợp để làm đạo sĩ lắm.

Nhưng mà...

Sủng vật của tộc trưởng kì thực chỉ là một sinh vật cực kì yếu ớt nha. Mà sủng vật của hắn nếu là đạo sĩ này thì... Mị Thi tộc từ xưa đến nay, thấy đạo sĩ liền tìm đường trốn đi, hiện tại lại trở thành sủng vật của hắn, cái này nếu trở về sào huyệt nhất định sẽ được bọn họ coi trọng, nói không chừng bọn họ nhìn thấy còn cảm thấy soái hơn cả tộc trưởng!

Hahahahaha! Tiểu Nhất cực kì cao hứng với loại suy nghĩ này.

Đương nhiên người cùng cương thi không thể sống chung, thêm nữa tên đạo sĩ này có thể tiết lộ thông tin về sào huyệt nếu y trốn thoát hay không, đó là chuyện mà tộc trưởng suy xét. Còn về phần Tiểu Nhất, hắn liền mặc kệ.

“Hou!”

Bởi vì vui mừng không nói nên lời, Tiểu Nhất liền hướng về phía Lâm Cô, phóng nhanh tới.

Nếu như nhìn thấy một yêu quái, người muốn làm gì thì cần làm như thế.

Nếu như nhìn thấy hai con yêu quái, người muốn làm gì thì vẫn cần làm như thế.

Nhưng mà nếu như nhìn thấy một bọn yêu quái, hơn nữa lại là bọn Mị Thi có yêu lực đáng kể tên, thì người phải làm gì?

Lâm Cô là đạo sĩ, là đạo sĩ thuộc dòng dõi giỏi giang. Nhưng giỏi giang đến mấy, cũng không thể chống đỡ một lúc hơn hai mươi mấy yêu quái.

Nội tâm không ngừng rơi lệ, sâu sắc hối hận tại sao khi này không hảo hảo mà chui vào bụi cỏ quan sát một chút mới trực tiếp báo danh tính. Bây giờ, thật phi thường muốn làm bộ dạng không quen không biết đám yêu quái này, coi như lạc đường gì gì đó. Tuy nói rằng người cùng yêu không cùng tồn tại, nhưng mà hắn biết rõ là thấy địa ngục còn muốn xông lên thì không phải là trừ yêu, mà là chịu chết.

Lâm Cô nghĩ ngợi xong, thì bên này vị đội mũ cùng Tiểu Nhất đã trao đổi xong việc. Mà trong khi Lâm Cô còn đang nghĩ tiếp xem nên làm thế nào, Tiểu Nhất đã toét miệng cười sung sướng vọt đến bên người hắn. Thời điểm như thế này, có muốn làm gì đi nữa cũng là vô ích. Hơn nữa, những ánh mắt màu vàng kim đang sâu kín nhìn hắn đằng kia, nói cho hắn biết, người có trốn cũng vô ích.

Nếu như người trốn không được, hơn nữa đã có kẻ công kích người, thì người chỉ có – đánh!

Đây chính là đạo quy của Sùng mao phái bọn hắn.

Có thể đánh không lại, nhưng mà chưa đánh đã bị dọa đến mềm nhũn chân tay, thì đó chính là chuyện đại mất mặt của Sùng mao phái.

Lâm Cô cắn răng nhớ đến lời giáo huấn của đạo trưởng.

Tay chân có chút rung rẩy, thế nhưng mắt thấy Tiểu Nhất càng lúc càng tới gần, trong miệng liền lầm bầm mấy câu thần chú, tay theo thói quen tu luyện mà lấy từ trong vạt áo một miếng đạo phù.

Đánh! Có đánh được, hắn mới có thể đem tên Mị Thi trước mắt này thu thập được – Lâm Cô hạ quyết tâm trong lòng.

Súng vật càng phản kháng, càng chứng tỏ là chủ nhân mạnh mẽ bao nhiêu.

Tiểu Nhất là nhanh chóng đem mình đặt vào vị trí chủ nhân mà sung sướng nghĩ....

27. Chương 27

“Bịch bịch bịch”

.... “Yaaaaaaaaaaaaa!”

“Vù!”

“Vút!”

Nháy mắt, trong rừng ồn ào trở lại

Sức chiến đấu của Tiểu Nhất không phải dạng tầm thường. Tuy rằng hắn không có pháp lực, nhưng thân thể của y chính là thứ vũ khí lợi hại nhất, hơn nữa ngày thường khắc khổ tu luyện cũng không phải là vô ích. Người bình thường nhìn y nhảy lên bật xuống rất chậm chạp, nhưng đến khi chiến đấu, tốc độ rất nhanh. Nếu như người nhìn không kĩ, chắc chắn cho rằng trước mắt chỉ là một cái bóng đen xoẹt qua xoẹt lại. Bóng đen này nhìn vô hại, nhưng trên thực tế lực sát thương rất mạnh, người nếu như không chú ý đến, có thể trả giá bằng cả sinh mạng. Bộ móng vuốt bén nhọn đến thân cây còn có thể chọc thủng, huống hồ gì da thịt người vốn dĩ yếu ớt.

Tiểu Nhất là muốn đem Lâm Cô tóm gọn về làm súng vật, cho nên xuất lực mạnh mẽ không nhường nhịn, càng không chú ý đến chuyện lực xuất ra nặng hay nhẹ. Nếu đã đánh, người tất nhiên phải dùng đến lực đạo lớn nhất, tốc độ nhanh nhất để cho con mồi khuất phục. Con mồi có khuất phục, người mới có thể hảo hảo mà huấn luyện.

Nhưng mà Lâm Cô cũng không phải là tên Soviet gốc ghêch ngu ngơ kia.

Hắn có thể ban đầu sợ hãi, vì chênh lệch khả năng chiến đấu, thế nhưng khi bước vào vòng chiến, những chiêu thức đã được dạy dỗ từ nhỏ trở dậy như một bản năng.

Lâm Cô trong miệng lầm bầm niệm chú, lại thân thủ móc ra từ trong vạt áo một lá bùa, lá bùa kia được thi chú đón lấy bóng đen trước mặt mà phóng tới.

Một bên thân thể cứng rắn khỏe mạnh, một bên yếu ớt thế nhưng dùng đến đạo phù. Cả hai cùng chạm nhau vào một thời điểm, thế nhưng không có ai mạnh hơn ai, ai yếu hơn ai, mà là ngang sức.

Mị Thi trời sinh đối với lá bùa có chút sợ hãi, giống như chuột sợ mèo. Nhưng đó phải là con mèo đủ mạnh, đủ lợi hại. Nếu như con mèo kia yếu ớt, căn bản không uy hiếp được con chuột, như thế thì xem như con chuột chẳng sợ con mèo này.

Tuy rằng nói khả năng dùng đạo phù của Lâm Cô không tệ, nhưng so với Tiểu Nhất mà nói, đạo phù cũng không gây ra được bao nhiêu thương tổn.

Đến con át chủ bài trong tay cũng không có tác dụng sao? Nhưng muốn nhiều hơn nữa cũng không có.

Đã đánh thì ta phải đánh chết người. Loại cảm giác bạo phát này không rõ Lâm Cô có nảy sinh hay không, nhưng nhìn tốc độ phóng ra đạo phù, một tấm liền biến thành mấy tấm khác, không thể phủ nhận được là nội tâm hấn đang chính là loại cảm giác này.

Nhất thời, trong rừng liền truyền đến một loạt âm thanh vang dội kịch liệt.

May mắn là, Mị Thi tộc kỉ luật rất tốt. Tuy rằng bọn họ có thể không cần đến cái gì là chính nhân quân tử, chuyện đó bất quá cũng chỉ là đạo lý của nhân loại, bọn họ là cương thi, ai cần quan tâm đến. Nhưng mà bọn họ đều tôn trọng tộc trưởng của mình, tộc trưởng nếu đã không bảo bọn họ lên hỗ trợ, bọn họ chỉ cần đứng đó quan sát. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng phải gào rống lên để cổ vũ này nọ, nhưng đây là chuyện bọn họ cảm thấy không phải là hành động thiên vị gì. Chỉ cần nhìn thấy khi bọn họ gào thét bên ngoài, trong vòng chiến Lâm Cô hơi run lên một chút, khóe miệng của bọn họ đã muốn nứt ra tới mang tai.

Kì thực chiến đấu cũng coi như đặc sắc, ít nhất là so với những hình ảnh nhìn thấy trên tivi, đặc biệt chân thực, đặc biệt kích thích.

Đương nhiên, đây là lời cảm thán xuất phát từ nội tâm của một kẻ vừa mới thành công thoát ra khỏi vòng vây cương thi – Soviet.

Soviet giờ phút này tâm tình đanng rất là tốt, hấn là đang nhìn đến đoạn đạo phù trong tay Lâm Cô đột nhiên bốc cháy, tiếp theo Tiểu Nhất trên người rõ ràng không có gì chạm đến đột nhiên bốc cháy một đám nhỏ.

Soviet giật mình, đây là nguyên lý nào nha? Có phải là lá bùa kia đã ngâm rượu trước rồi không? Nhưng mà ngâm như vậy thì làm sao mà cháy được nha? Thật sự là kì lạ mà. Soviet gật gù, cảm thấy trong lòng mở mang được chút ít.

“Người đang làm gì?”

Vị đội mũ có chút khó chịu nhìn đến chỗ Soviet, sau đó bước nhanh đến định khiêng hấn trên vai. Thế nhưng Soviet lần này dùng khí lực toàn thân chống đỡ để đứng yên tại chỗ. Soviet bây giờ chẳng còn là Soviet ngày xưa (thật ra là hôm qua) nữa.

Vị đội mũ có chút khó chịu, nhìn Tiểu Nhất cùng Lâm Cô đang loạn xạ thân ảnh, y nếu dùng lực, sẽ khiến Soviet thụ thương.

“Xem đánh nhau a!”

Có lẽ là lần đầu tiên phản kháng đã thành công không cho vị đội mũ động đến, Soviet liền cảm thấy tâm tình không tệ. Cho nên hảo hảo mà đáp lại vị đội mũ. Ai, mặc dù bị gánh trên vai đã thành thói quen rồi, nhưng mà không bị gánh như vậy thì sẽ tốt hơn.

“Có gì đáng để xem?”

Vị đội mũ nhìn trận đánh một hồi, sau đó nheo mắt lại, ngũ khí tràn đầy khó chịu.

“Ai! Người tới nhìn! Tia lửa bay vút lên trời thật đặc sắc. Còn nữa Tiểu Nhất nhảy lên nhảy xuống cực nhanh, phỏng chừng sánh được với tốc độ của điều điều. Người lại nhìn xem, hiện tại lá bùa kia biến thành tro rồi nha! Người xem chỉ là một lá bùa, lại có thể làm thành cơn lốc xoáy, đây chính là kĩ xảo đặc biệt trong các loại kĩ xảo đặc biệt nga!”

Soviet càng nói càng trở nên kích động, tâm nói mê mẩn chết ta rồi, tay không nhịn được mà run rẩy một chút, trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn.

Vị đội mũ là lần đầu tiên thấy Soviet có biểu tình này. Y cảm thấy nụ cười của Soviet đột nhiên lại tốt như vậy, làm cho y quên ngay nguyên nhân ban đầu khiến y sinh khí đến khó chịu. Cho nên đột nhiên y phát hiện, bọn đạo sĩ suốt ngày chỉ biết dùng đạo phù mà y chán ghét từ đầu đến chân, nguyên lai lại có giá trị đến như vậy,

... Cũng không tồi lắm!

“ Còn nữa người nhìn xem Tiểu Nhất nhảy lên nhảy xuống cực nhanh, phỏng chừng sánh được với tốc độ của điều điều nha!”

Lời nói của Soviet đột nhiên vang lên trong đầu vị đội mũ, y liền liếc nhìn Tiểu Nhất một cái, phát hiện là yếu ớt muốn chết, có cái gì mà nhanh. Y quay đầu nhìn về mặt say mê của Soviet, hắn tại sao lại nhìn lâu như vậy, ngay cả y mà hắn cũng chưa nhìn lấy một lần. Vị đội mũ trầm mặc nửa ngày, đột nhiên dùng sức lắc Soviet một cái.

Lần này Soviet không có phòng bị, hướng về phía vị đội mũ lao đảo. Hắn liền quay phắt người lại, tỏ vẻ không thích, nhưng mà nhìn trong ánh mắt vị đội mũ tràn ngập biểu tình nguy hiểm, liền đề nhanh cảm giác khó chịu xuống, hỏi – “Làm sao vậy?”

Vị đội mũ an tĩnh lại, xác định trong mắt Soviet đều là hình ảnh của hắn, mới chậm chậm nói,

“Ta nhảy lên tốc độ càng nhanh, chim bay trên trời cũng không sánh bằng!”

“A...”

Soviet sửng sốt một lát, nhìn vị đội mũ, cũng không nhìn ra lời này có ý gì. Hắn nhìn y nửa ngày, mới cười gượng một cái

“Thật sao? Nghe rất lợi hại a!”

“Hừm! Dĩ nhiên lợi hại, so với chim bay lượn còn nhanh hơn!”

Vị đội mũ mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt cực kì hài lòng lặp lại lần nữa.

“A!”

Như vậy là muốn mình khen y sao? Nhưng mà không biết phải nói gì nha? Soviet bắt đầu bối rối, làm sao cũng không nghĩ ra nên nói câu gì phù hợp.

“Người...!”

Lâm Cô đột nhiên hét lên một tiếng thống khổ.

Âm thanh này lập tức làm di dời chú ý của Soviet, đây là sao nha, là phân thắng bại rồi sao?

Tiểu Nhất một cước đạp trên lưng Lâm Cơ, miệng ngoác tới mang tai, trong ánh mắt, sắc vàng đậm màu hơn bình thường. Liếc nhìn đến Soviet đang chăm chú nhìn ngoài kia, Tiểu Nhất cực kì đặc ý mở miệng hỏi

“Sủng vật của tộc trưởng, người nhìn, đây là sủng vật của ta, có phải rất là lợi hại so với người không! Sủng vật của ta là đạo sĩ!”

“A...!”

Soviet co rúm người lại, ý tứ này vừa nghe chính là muốn khoe khoang, nhưng mà hắn cũng không có chút hứng thú. Ai nói với người là ta đồng ý làm sủng vật? Mà người thu sủng vật thì hắn có đáp ứng chưa nha!

Muội người! Ta hiện tại chỉ là không đủ sức để phản kháng mà thôi!

Soviet yên lặng phản bác trong lòng, im lặng nhìn Tiểu Nhất không phản bác, sau đó lại nhìn xuống cái kẻ đang giãy giụa dưới chân y, lòng hiếu kì liền trỗi dậy.

“Ta muốn nhìn hắn một chút, không có vấn đề gì chứ?”

Vì để tránh cho nảy sinh chuyện rắc rối không đáng, Soviet thu lại mọi biểu tình trên mặt, nhìn tiểu Nhất mỉm cười hỏi.

“Đương nhiên!”

Tiểu Nhất há miệng ra, nhưng lời này cũng không phải là y nói, quay đầu, liền nhìn thấy vị đội mũ chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn, nhìn Soviet nói.

“Cảm ơn!”

Soviet cúi đầu, làm như không thấy người trả lời. Vị đội mũ so với tiểu Nhất có quyền uy hơn, y đã đáp ứng, Tiểu Nhất nhất định không dám phản đối.

“Tiểu Nhất?”

Vị đội mũ quay đầu nhìn Tiểu Nhất, ánh mắt mang đầy vẻ uy hiếp.

“Sủng vật của tộc trưởng, người thích xem thì xem, muốn nhìn bao lâu thì nhìn, ta đã đề lên hần, hần không mất đi đâu!”

Tiểu Nhất thu hồi ánh mắt, coi như không nhìn thấy vị đội mũ, càng không nhìn thấy ánh mắt của vị đội mũ nhìn mình.

“...”

Người cứ ở đó mà nín thở đi! Soviet nội tâm yên lặng chửi bậy. Hần là thông minh nên không lên tiếng, chủ yếu nhất vẫn là muốn nhìn đạo sĩ kia không chút.

Đúng, chính là như vậy! Vừa nghĩ, Soviet cũng không màng đến Tiểu Nhất cùng vị đội mũ động tay động chân giúp, liền ngồi chồm hổ xuống cẩn thận quan sát đạo sĩ kia...

28. Chương 28

Tay ra tay, chân ra chân, lưng ra lưng, ai da, vóc người nhìn qua cũng không tồi, a... Chủ yếu nhất là nhìn sao cũng giống như đồng loại của hần, con người a!

Nhưng mà không thấy tận mắt thì không thể tin. Mặc dù nội tâm có hơi kích động, nhưng Soviet cũng nhanh chóng đề xuống. Hần dùng tay lay lay một chút, lại dùng tay chọt chọt quả đầu ngang cứng không thèm nhìn hần của Lâm Cô. Đối với ánh mắt ngập tràn lửa hận của Lâm Cô, Soviet cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ở một chỗ tỉ mỉ quan sát.

Một phút.

Mất đối mắt.

Hai phút.

Mũi đối mũi.

Ba phút.

Miệng đối miệng.

...

Bảy phút.

Cái này... Quả thật là con người sao?

Nhưng nếu là con người, tại sao đạo sĩ kia lại có được mấy loại kỹ xảo biểu diễn đặc biệt như vậy nga, lại còn dễ nhìn như vậy. Tiếc là là bị đám cương thi này chà đạp không thương tiếc rồi!

Chẳng lẽ là khác với con người một chút a?

Soviet tuyệt đối phủ nhận chuyện hần đang ghen tị. Hần chẳng qua là thấy đồng loại thì tất nhiên phải vui mừng đến nước mắt lưng tròng. Nhưng loại nước mắt lưng tròng này không phải bày tỏ trước mặt đối phương là đủ, mà còn phải hảo hảo diễn thuyết một hồi, chờ đợi đối phương cảm thán vài câu, mới không lãng phí cảm xúc của hần.

Phải! Chính xác là như vậy! Vì vậy, Soviet quyết định lay lay Lâm Cô, lay từ đầu đến chân như một món đồ chơi, mặc dù món đồ chơi này đang rất là khó chịu.

Lâm Cô nghe không hiểu lời của vị đội mũ cùng Tiểu Nhất nói, chỉ nghe được một thứ âm thanh xì xào, giống như Soviet lần đầu tiên nghe được luôn luôn mà mấy tiếng “Hou hou” rống lên inh ỏi, nếu có khác nhau, thì chỉ khác mỗi chuyện tiếng gào là dài hay ngắn, cao hay thấp mà thôi.

Nghe không hiểu là một chuyện, mà hần lại đang là đạo sĩ của Sùng mao phái, tuy rằng không cẩn thận bị Mị Thi tộc bắt được, mặc dù khiếp sợ một phần, nhưng không cho phép chính mình được phát ra một tia âm thanh khiếp sợ dù là nhỏ nhất. Cho nên từ đầu đến cuối, dù bị tóm cổ đến chặt vật, nhưng mà Lâm Cô vẫn một mực kiên trì im lặng, cũng không biểu lộ điều gì. Nhưng mà đột nhiên lại xuất hiện cái loại sinh vật kì quái gì đây nha?

Hần mặc cái gì trên người vậy? Nhìn như quần áo mà lại không giống như quần áo. Nha! Nhìn kĩ a, thật giống nhưng loại quần áo dã chiến, là loại quần áo tùy tiện dùng lá cây kết lại mà thành phương tiện che chắn cơ thể đơn giản. Đáng nhìn a. Sư phụ có nói, mọi người có một đạo lý riêng không thể quy về cùng một kiểu đánh giá. Nhưng mà chuyện trước mắt thì tính vào loại gì nha.

(chỗ này ta không hiểu lắm ý tứ của tác giả T__T nên tạm dịch như vậy thôi)

Nam nữ thụ thụ bất tương thân! Không! Không đúng! Sinh vật trước mắt hình như là nam nha, ai, tạm coi là nam nhân đi. Nam nam cũng thụ thụ bất tương thân nha. Đạo sĩ bọn hần là loại có thể tùy tiện muốn động là động muốn chạm là chạm sao. Nhưng mà, sinh vật này thoát nhìn giống như con người a. Hay là... cùng với hần cũng là con người. Nhưng mà hình như có chỗ không đúng... Ân... Chỗ nào không đúng? Tột cùng là chỗ nào không đúng a..

Lâm Cô chạy mày nghĩ ngợi, cho nên lửa hận trong mắt nguôi đi đôi chút. Hần đổi hướng chăm chú nhìn vào mắt Soviet, kia mũi miệng đều không khác biệt lắm, mà tựa hồ còn có cảm giác là sinh vật trước mắt không khỏe mạnh cho lắm, đến nỗi từ chỗ lẽ ra là đang không để ý đến, Lâm Cô vì chuyện này mà ra sức nghĩ, tại sao lại có cảm giác không khỏe mạnh nha?

Tưởng chừng rất lâu rất lâu sau, nhưng thực tế là vài phút sau đó, Lâm Cô đột nhiên nhìn lên trán Soviet, lập tức kinh ngạc.

Sinh vật đó làm sao lại không có...

Mà ngay lúc ấy, Soviet vất vả lắm mới khiến Lâm Cô đạo sĩ chú ý đến mình, lại không chút khách khí mà ve vuốt bộ mặt người ta hồi lâu, đôi mày đang nhíu lên đột nhiên buông lỏng. Hần cuối cùng cũng phát hiện, tên đạo sĩ trước mắt này so với hần không có giống nhau. May là hần không có nước mắt lưng tròng chạy đến nhận lầm đồng loại các kiểu, nếu không, quá mất mặt rồi.

Chỉ là, Soviet giật giật khoe miệng một cái, nhìn trán của Lâm Cô, hai mắt liền lóe lên kinh ngạc không thôi.

Thế là, đạo sĩ diệt yêu cùng con người chân chính bốn mắt nhìn trán nhau, cùng thẳng thốt nghĩ trong đầu, tại sao lại quái gở như vậy, tại sao, tại sao a?

....

“Người làm sao lại không có sừng?” Lâm Cô kinh ngạc thốt lên.

“Người làm sao lại có sừng?” Soviet cũng kinh ngạc thốt lên cùng lúc.

Hai người đồng thanh một lượt, lại cùng lộ ra ngữ khí kinh ngạc như nhau, trong mắt lại cùng lóe lên tia kinh hãi không thôi.

“Người là người tại sao lại không có sừng? Người có phải là người hay không?”

“Người là người tại sao lại có sừng? Người có phải là người hay không?”

Lại đồng thanh kêu lên một lượt, sau đó đồng loạt im lặng.

Có một loại người, người vừa gặp mặt sẽ cảm thấy khó chịu. Lại có một loại người, người vừa gặp mặt liền cảm thấy người hiểu ý. Có một loại người, người vừa gặp sẽ cảm thấy có duyên với nhau, sau đó liền trở thành bằng hữu tốt của nhau. Có một loại người....

Trước mắt, Soviet cùng Lâm Cô đều cùng ngẫm nhất trí trong lòng, có một loại người, người vừa gặp liền cảm thấy khó chịu.

Đạo sĩ có sừng a! Cái loại kĩ xảo nào vừa nhìn đã biết là không ưa được, chẳng trách là đạo sĩ mà lại bị yêu tinh yêu quái thu phục. Soviet dẩu dẩu miệng, lằm bằm mắng trong miệng. Sau đó, liền nổi lên tính khí trẻ con, đứng dậy vừa nhìn Tiểu Nhất vừa cười xấu xa

“Ta xem trọng hần, trên trán hần có một đôi sừng, nhìn vào thật là hài hước”

Hài hước?

Tiểu Nhất cùng vị đội mũ đồng thời cùng ngơ ngác.

Mà Soviet lại lười giải thích.

Nếu như đám “người” này có xem qua phim hoạt hình “Chú dê vui vẻ” thì tốt rồi, liền hiểu thế nào là hài hước. Tưởng tượng đến hình ảnh Lâm Cô toàn thân đều là lông mao, trên đầu mọc ra hai cái sừng ngắn ngắn nhón nhọn, mặt không đổi sắc đứng ca hát một tràng nào là

“Chú dê vui vẻ, chú dê dễ thương, trộm khoai lang, đứng nhìn ta, kìa một chú dê...”

Như thế nào cũng cảm thấy thật hài.

Nhưng chuyện này Soviet chỉ yên lặng ở trong lòng cười thầm mà thôi,

Cùng lúc đó, Lâm Cô nhìn chăm chăm Soviet, trong đầu cũng đều là kinh hoàng nghĩ ngợi.

Không có sừng không có sừng, không phải người vậy không đáng nhìn tới. Nếu có sừng sao có thể đứng cùng đám Mị Thi kia a.

Lâm Cô không có suy nghĩ nhiều như Soviet, nhưng mà cả hai đều giống nhau ở chỗ, đang đồng thời nghĩ ngợi lung tung.

Sao lại có loại người vừa nhìn một lần đã cảm thấy không ưa được nha!

Cho nên mới nói, không phải tất cả nhân loại sau khi gặp nhau đều có một cái nhìn tốt đẹp.

Đương nhiên có thể sau này bọn họ liền rất tốt đẹp, nhưng mà trước mắt thì, khẳng định không phải như vậy.

Lâm Cô đang bị bắt thành tù binh, cho nên không có cương thi nào quan tâm đến điều mà Soviet nói, cũng đừng nói chi đến việc quan tâm trong lòng hần nghĩ gì.

Mà hiện tại, chuyện quan trọng là, bắt được một tên đạo sĩ, liền phải xử lý như thế nào?

Vị đội mũ có vẻ hơi buồn bực.

Theo như lời Tiểu Nhất nói, y tóm lấy tên đạo sĩ này về nhà nuôi thành sủng vật, giống như tộc trưởng nuôi Soviet làm sủng vật.

Nhưng mà lời đề nghị này rất nhanh lại bị vị đội mũ phản đối.

Tại sao?

Không vì cái gì cả.

Ta không phục!

Người đánh thắng được ta rồi hãy nói tiếp.

Nói ra thì, với Mị Thi tộc có lúc mọi chuyện rất đơn giản, ai có sức mạnh nhất, người đó có uy quyền lớn nhất.

Tiểu Nhất bị phản đối chuyện nuôi sủng vật, lưu luyến không rời nhìn sang Lâm Cô, lại nhìn sang tộc trưởng, tiếp theo lại trừng ra cặp mắt đáng thương nhìn sang Soviet, hi vọng người nào đó hoặc tộc nhân nào đó có thể vì y mà nói một câu công đạo. Nhưng mà y đứng chờ mấy phút, phát hiện không có ai đồng tình với mình, liền đau đớn chấp nhận sự thật phũ phàng.

Vì vậy, y lùi ra sau mấy bước, thôi không giẫm lên người Lâm Cô nữa. Sau đó, để bày tỏ là ta đây vẫn còn quyền uy, trước khi chen vào giữa đám cương thi mà đứng, liền giẫm mạnh chân một chút trước khi rời khỏi, bất chấp biểu tình đau đớn của Lâm Cô, ánh mắt lại bị thương không kể xiết.

Tiểu Nhất yên lặng sùi sùi trong lòng, nhất định khi trở về sào huyệt, liền tìm đến nữ nhân Mị Thi tộc để hảo hảo an ủi tâm tình một chút.

Ai, dù sao đây cũng là chuyện sau này.

Còn vị đội mũ, sau khi vô cùng sảng khoái bác bỏ lời đề nghị của Tiểu Nhất, liền trở lại vấn đề xử lý Lâm Cô như thế nào.

Trông mong vào những tộc nhân khác?

Người bảo bọn chúng đánh nhau còn có thể, đừng mong đến chuyện để bọn chúng suy nghĩ.

Muội người! Bọn chúng còn là tiểu đệ sao? Làm sao lại đến phiên tộc trưởng như y phải nghĩ thông nghĩ thấu mọi chuyện chứ.

Vị đội mũ thất vọng nhìn đến một đồng con mắt ánh vàng đang chăm chú nhìn mình, toàn bộ rõ ràng là đang muốn nói, tộc trưởng, người nói chúng ta đi về hướng đông, chúng ta liền đi về hướng đông, người nói chúng ta đi về hướng tây, chúng ta liền đi về hướng tây.

Vị đội mũ mặt không đổi sắc quay đầu nhìn Lâm Cô, cảm thấy nào có chút đau đau.

Nếu như y chỉ là một tộc nhân bình thường, như vậy dễ rồi, chỉ cần đem đạo sĩ kia đi giết là được.

Nhưng tiếc là y không phải, cho nên chỉ có thể vắt kiệt não ra mà suy nghĩ biện pháp, nói không chừng sau khi giết tên tiểu đạo sĩ này, phỏng chừng thời gian hai mươi ngày cần quét yêu ma một lần liền biến thành sáu ngày một lần, như vậy sẽ rất phiền phức.

Nhưng chẳng lẽ lại thả đi. Thả đi, thì còn gì là uy nghiêm của tộc Mị Thi? Chưa kể tên tiểu đạo sĩ này lại cho là Mị Thi bọn y sợ chúng.

Bắt đem về sào huyệt?

Làm sao mà nuôi a? Hơn nữa, vạn nhất tên tiểu đạo sĩ này trốn thoát, sau đó liền tố giác ra sào huyệt của bọn y thì phải làm sao?

Cho nên mới nói, làm tộc trưởng muốn uy nghiêm có bấy nhiêu uy nghiêm, nhưng lại là chuyện không mấy dễ dàng.

Vị đội mũ nhìn Soviet, ánh mắt suy tư.

“Làm... làm sao vậy?”, cảm giác được cái nhìn của vị đội mũ, Soviet không thể không mở miệng hỏi.

“Người là chủng loại gì?” Vị đội mũ mặt không cảm xúc

“Ha ... hả?” Chủng loại? Cái gì là chủng loại? Soviet ngơ ngác nhìn vị đội mũ.

Hắn làm thế nào mà trả lời đây? Hỏi hắn là chủng loại gì, có phải muốn hỏi hắn có phải là con người hay không sao? Nếu hắn nói hắn là con người thì sẽ thế nào, mà đáp là yêu quái như bọn họ thì sẽ thế nào? Bọn họ sẽ tin tưởng sao? Hay là nói hắn cùng giống loài với Mị Thi tộc? Mà nếu hắn không trả lời thì vị đội mũ sẽ xử lý hắn ra sao a?

Soviet phát hiện hắn chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc cho những chuyện này. Cho nên đến lúc nghiêm túc nghĩ, mọi chuyện đâm phức tạp lên.

“Người nói tên đạo sĩ kia nên xử lý như thế nào?”

Vị đội mũ căn bản không thèm để ý hắn sẽ trả lời ra sau, chỉ nhìn Soviet mà cau mày mở miệng hỏi thêm một câu.

“A...” Cái này có thể gọi là chuyển đề tài quá nhanh hay không a?

Còn chưa hảo hảo mà nghĩ xong câu trả lời mà.

“Người nói, hiện tại nên đem hân thả ra, giết, hay là đem về nuôi?”

Vị đội mũ nhìn đến Lâm Cô, lại hỏi.

Thả? Giết? Nuôi?

Soviet nhìn xuống Lâm Cô, sờ sờ cằm.

Một người vui vẻ không bằng cả nhà vui vẻ, hơn nữa Soviet cũng đang không vừa mắt Lâm Cô, liền không nghĩ ngợi lâu, đáp:

“Vẫn là nuôi đi! Tiểu Nhất không phải nói là hân muốn nuôi sủng vật sao? Liền cho hân nuôi đi!”

Tuy rằng không biết tại sao vị đội mũ lại đi hỏi hân, nhưng mà đã hỏi như thế, thì hân trả lời thôi. Còn chuyện có đồng ý hay không, kì thực không ảnh hưởng lắm...

29. Chương 29

“Được!”

Vị đội mũ nhìn Soviet, coi như là những suy nghĩ phức tạp trong đầu đã biến đi đâu mất. Y quyết định nghe theo Soviet, dù sao tiểu đạo sĩ này đánh không lại Tiểu Nhất, chẳng lẽ lại đánh thắng toàn bộ Mị Thi tộc bọn y?

“Tiểu Nhất?”

“Vâng! Tộc trưởng!”

Tiểu Nhất tuy rằng hiện tại vẫn còn cảm thấy ai oán, nhưng nghe tộc trưởng gọi đến tên, cũng là cấp tốc đáp lại một tiếng.

“Đạo sĩ này cho người nuôi làm sủng vật. Đừng để hân chết! Cũng không được đói bụng mà đem đem hân ra ăn. Nghe rõ không?”

Vị đội mũ nhìn Tiểu Nhất nửa ngày, mãi đến khi Tiểu Nhất nghe hiểu được chuyện có thể nuôi tiểu đạo sĩ làm sủng vật mà hóa vui mừng, mới lui xuống. Những lời y nói rõ ràng từng chữ, những chữ cuối âm hơi cao một chút, tuyệt đối là có ý tứ rắn đề.

Đói bụng liền đem đạo sĩ đi ăn? Điều này làm cho Soviet nhớ tới một nhân vật phủ vai con bò sữa trong kịch có đoạn thoại rằng

“Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta rồi đem ra uống cạn!” -_-

Bất quá, này là ăn thịt người nha, không một chút nào buồn cười hết.

Soviet ở trong lòng yên lặng suy ngẫm một chút, sau đó lại nhìn đến biểu tình hờ hê của Tiểu Nhất.

“Vâng!”

Tiểu Nhất đáp một tiếng, đem Lâm Cô từ dưới đất nâng lên. Tiếp theo y như động tác của vị đội mũ, đá mông cái, liền đem Lâm Cô vác ở trên vai, một tay cố định thật chặt, như một nôi Lâm Cô đừng hòng giãy giụa mà lấy đạo phù này nọ ra ám toán/

“Nếu đã không còn có chuyện gì, thì xuất phát, trở về sào huyệt!”

Vị đội mũ nói.

Kết quả là, Soviet đang ngơ ngác chưa kịp chuẩn bị đã bị vị đội mũ mang lên vác trên vai.

Nhưng mà nhìn lại phía sau, chen giữa một đám Mị Thi đang vác quan tài trên vai, có một Tiểu Nhất vai trái vác quan tài vai phải vác tiểu đạo sĩ, chẳng hiểu vì sao Soviet có chút bồi hồi trong ngực.

Có lẽ là vì nhìn thấy có người đồng cảnh ngộ như mình, liền cảm thấy đồng tình chẳng?

Phi phi phi ta phi!

Hắn lúc nào mà sinh ra cái loại tâm lý sầu não như vậy?

Mà trong lúc Soviet đang trầm tư trên vai vị đội mũ, Lâm Cô cũng một bộ dáng một biểu tình như vậy.

Hắn còn đang mông lung, không hiểu bọn Mị Thi đến tột cùng là nói chuyện gì.

Đến khi bị Tiểu Nhất vác ở trên vai, quay đầu ra sau có thể thấy được những Mị Thi khác vác quan tài trên vai, lại nhìn lại bộ dáng của mình liền cảm thấy hoảng hốt, ngay cả nhúc nhích cũng không thể, đừng nói gì đến chuyện lấy ra đạo phù mà sử dụng.

Không có đạo phù? Như vậy có khác gì hắn chuyện gì cũng không làm được đâu.

Cái gì cũng không thể làm, chẳng lẽ ngồi một chỗ chờ chết sao? Bị Mị Thi bắt được, có trời mới tin bọn chúng tâm ý lương thiện.

“Bịch bịch bịch! Bịch bịch bịch!”

Mị Thi tộc một nhóm người đồng loạt nhảy đi. Lâm Cô vừa cổ vùng vẫy, vừa la hét

“Thả ta xuống!”

“Ta là người của Sùng mao phái các người có nghe không? Mau tha ta xuống! Cẩn thận bọn ta diệt cả yêu tộc các người!”

“Thả ta xuống! Ta đảm bảo sao khi trở về, ta sẽ không động chạm đến các người! Nhaaaaaaaaa!”

.....

Dù sao thì, Lâm Cô cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, thời khắc này hắn nói ra câu gì, liền làm thành một trận lộn xộn không đầu không đuôi. Đến lúc phát hiện yêu tộc Mị Thi càng lúc càng di chuyển nhanh, cảnh tượng trước mắt càng lúc càng xa lạ, mới bật ra mấy tiếng khóc lóc tuyệt vọng

“Ta không muốn chết! Ta không muốn chết mà!”

Nơi rừng sâu yên tĩnh, chen giữa đám thanh âm bình bịch nhảy lên nhót xuống, là tiếng khóc thê lương không gì sánh được của thiếu niên.

Nhưng mà với yêu tộc Mị Thi, bọn họ căn bản không có hiểu được cái gì gọi là thê lương.

Lâm Cô khóc một hồi lâu, trong mắt vị đội mũ liền nổi lên tầng tầng phấn nộ. Cái tên tiểu đạo sĩ này, so với sủng vật của hắn thật là ảm ỉ.

Vị đội mũ tức giận àm đứng lại, quay đầu nhìn lên người Tiểu Nhất.

“Sủng vật của ngươi làm sao vậy?”

Tiểu Nhất thông minh cơ trí, nhìn thấy ánh mắt của tộc trưởng liền minh bạch mọi ý. Sau đó, y hướng về phía vị đội mũ cười hề hề mấy tiếng, sau đó lấy tay nhẹ nhàng vỗ mông Lâm Cô một cái

“Sủng vật ngoan, im lặng một chút. Ngươi nhìn sủng vật của tộc trưởng mau, như thế mới ngoan, hảo hảo mà học hỏi!”

Đương nhiên lời nói của y đến tai Lâm Cô chính là mấy tiếng ồ ồ lúc cao lúc thấp. Đã vậy, Tiểu Nhất còn đánh vào mông hắn một cái, với Tiểu Nhất được coi là nhẹ nhàng, nhưng với hắn thì rõ đau, cho nên Lâm Cô đau quá mà sưng cổ lên

“Cái đồ Mị Thi yêu tộc nhà ngươi! Ta thoát ra được, nhất định sẽ bắt ngươi rút gân lột da, lại để cho tiểu yêu đại yêu lấy thân ngươi lột làm ổ ngủ!”

Lâm Cô bạo phát, đem tất cả những lời sư phụ dạy dỗ vứt đi, liên tục mắng người hơn mười phút.

Vị đội mũ chớp mắt, nhìn Lâm Cô sưng sốt.

Quả thật mấy tên đạo sĩ này đều có chung một đặc điểm, la hét ầm ĩ.

Mà cánh tay Tiểu Nhất còn đặt tại mông Lâm Cô cũng khựng lại đó.

Sao có thể la hét một hơi không nghỉ như vậy? Ai. Nhất định sau khi trở về sào huyệt, liền hảo hảo mà dạy dỗ hần lại, vừa lúc có thể khiến cho nữ nhân Mị Thi của hần vui vẻ.

Mà những tộc nhân khác, cũng là nghếch mặt ra nhìn Lâm Cô, sau đó cảm thán, quả thật không phải sủng vật nào cũng giống nhau.

Soviet trầm mặc.

Hần im lặng nghe Lâm Cô la hét hồi lâu, sau khi gạt bỏ những câu những chữ nghe không hiểu ý tứ ra ngoài, liền trầm ngâm, hóa ra là y mắng người, mà càng nghe càng đặc sắc.

Soviet giật giật khoe miệng mấy cái, lại cảm thán thật đúng không cùng giống loài với tên tiểu đạo sĩ này, đầu mọc sừng thì thôi đi, nhìn thấy lại thêm đáng ghét. Bất quá lúc ấy Soviet không biết, tồn tại ở thế giới này chỉ có mình hần, mà thể loại có sừng như Lâm Cô thì lại chiếm đa số.

“Mị Thi tộc các người không phải là thứ sinh vật kì quái thì cũng là chủng loài không tốt lành!” Lâm Cô vẫn tiếp tục rống cao cổ họng mà rống.

Nghe được câu này, Soviet liền tặc mao

“Sinh vật kì quái? Người mới là kì quái! Cả nhà người cũng là kì quái! Người coi lại bản thân mình đi, so với con dê chẳng khác một chút!”

Soviet hung hăng mắng, tay nắm chặt, lửa giận trong lòng bùng lên, nhưng mà mấy câu mắng chửi lúc này, cũng chỉ là lời nói thâm trong bụng. Còn hiện tại, hần đang cúi đầu cố gắng không nhìn đến Lâm Cô, nhẫn nhịn nuốt xuống tức giận.

Vị đội mũ đang khó chịu khi nghe Lâm Cô la hét, liền nhìn đến Soviet bộ dáng giống như là nghe Lâm Cô ầm ĩ đến thương tâm phải dựa vào vai y, liền trỗi dậy bản tính của chủ nhân yêu chiều sủng vật, ngay lập tức, khó chịu hóa thành lửa giận khó dập.

Tuy rằng Soviet quả thật là sinh vật kì quái, nhưng đến lượt tên xú đạo sĩ đó lên tiếng hay sao?

Mị Thi tộc quyền uy như vậy, lại để cho tên tiểu đạo sĩ nói những nói cuội như thế hay sao?

Vị đội mũ không hiểu vì sao lại thất vọng tận ý nghĩ trong lòng Soviet, đến khi trong lòng hần cảm nhận được loại ý nghĩ này, liền phẫn nộ rống lên một tiếng, nhìn đến tiểu Nhất lúc này đang sượng người tại chỗ, gần ra từng tiếng.

“Tiểu Nhất! Còn không mau thu thập sủng vật của người?”

Tiểu Nhất cười gượng một cái, y biết lúc này bên trong tộc trưởng đã nghi ngút lửa giận rồi, không phải cười một cái liền xong chuyện, liền nhấc tay vỗ “bộp bộp” hai phát xuống mông tiểu đạo sĩ. Lâm Cô không né được, chịu đòn hai cái, đau đến kêu cha gọi mẹ.

“Đạo sĩ, người phải ngoan. Nếu không ngoan ta sẽ tiếp tục đánh người!”

Tiểu Nhất nói xong, cũng biết là không nên đánh, liền trở tay vuốt về Lâm Cô an ủi.

Mặc dù Lâm Cô nghe không hiểu tiếng của Tiểu Nhất, nhưng bị đánh hai cái vào mông đau thật chẳng đùa, liền phiếm hồng viên mắt đem nuốt hết tiếng gào la vào trong cuống họng.

Nơi này không phải quan đạo, càng không phải nơi hần có thể làm nũng làm nư, hơn nữa ngay tại địa bàn của Mị Thi yêu tộc mà càng quấy, nhất định chỉ có thể rước thảm vào người. Rất nhiều chuyện, chỉ có tự mình trải qua người mới có thể nhận thấy được vấn đề, mà trong trường hợp này, bị đau rồi mới biết là mình không nên gào thét khóc lóc ỉ oai như vậy.

Biểu hiện của Lâm Cô trái lại khiến cho Soviet cảm thấy ái ngại. Dù sao thì Lâm Cô nhìn chung vẫn là một đứa trẻ, mà có đứa trẻ nào, gặp chuyện như vậy lại không bắt nháo một hồi. Có trách là trách lúc xuyên qua đến giờ, gặp phải toàn là chuyện kì quái nên cảm thấy trong người khó chịu.

Nhưng mà Tiểu Nhất đánh hai cái như vậy, vừa nghe liền biết là đau lắm. Mà hai cái đánh đó, chung quy lại cũng là vì Soviet mà ra.

Thật sự... ai!

Không biết là đã quen thuộc với chuyện bị vị đội mũ mang vác trên vai, mà lúc này Soviet không cảm thấy khó chịu nữa, cũng có khi là đang bị cảm giác ái nấy ảnh hưởng cũng không chừng.

Bây giờ đang là ban ngày, ở trong rừng dù mặt trời có sáng đến mức nào, nhưng bị tán cây che khuất, cũng trở thành thưa thớt sáng, tuy vậy, âm u cũng không trở thành uy hiếp đối với Mị Thi tộc.

Dù sao thì, sự xuất hiện của Lâm Cô cũng khiến cho bọn họ cảm nhận được nguy hiểm tồn tại.

Mà loại nguy hiểm này, chỉ có thể về đến sào huyệt mới tiêu biến được.

Sau sự kiện của Lâm Cô, ba ngày tròn Mị Thi tộc đều di chuyển gấp rút ngày lẫn đêm

Đến buổi tối ngày thứ tư, đột nhiên Tiểu Nhất dừng lại.

“Tộc trưởng!”

Tiểu Nhất nhìn những tộc nhân còn lại vẫn tập trung di chuyển, trong mắt ánh lên tia kiên định, nhảy thật nhanh đến chỗ vị đội mũ.

“Chuyện gì?”

Vị đội mũ đáp một tiếng, ra hiệu cho những tộc nhân khác dừng lại, lắng nghe Tiểu Nhất nói một chút.

“Tộc trưởng! Hắn thật ... thật giống như chết rồi! Từ sáng sớm đã như vậy, không hề nhúc nhích!”

Tiểu Nhất nhìn vị đội mũ, phát hiện y vẫn chưa sinh khí, liền nhảy lên một bước, cẩn thận đem Lâm Cô đặt dưới chân y.

“Cái gì? Chết rồi? Không phải ta đã nói không được để cho hắn chết sao?”

Vị đội mũ nhìn xuống Lâm Cô, đúng như Tiểu Nhất nói, hắn nằm im không động đậy, hai mắt nhắm nghiền lại, hô hấp cơ hồ không nghe thấy nữa.

Đã chết rồi sao?

Vị đội mũ cúi thấp người thêm chút nữa để nhìn, sau đó đứng thẳng dậy nổi giận đá Tiểu Nhất một cước.

30. Chương 30

“Ta không biết! Ta cứ gánh hắn đi như vậy, ngày thứ nhất hắn còn nói chuyện (mặc dù nói không êm tai cho lắm, nhưng mà chuyện này Tiểu Nhất thông minh giấu nhẹm đi), sau đó ta đánh cho mấy cái liền im lặng không nói nữa, có vẻ rất ngoan ngoãn. Ta còn suy nghĩ, sủng vật của ta cùng sủng vật của tộc trưởng rất giống nhau, đều rất nghe lời. Ta còn cảm thấy thật cao hứng, nhưng nhìn lại thì hắn đã như vậy!”

Tiểu Nhất tràn đầy thương tâm nói, bộ dáng không giống giả vờ, tất nhiên cái sự thương tâm ấy, là bởi vì tộc trưởng đã đá y một cái, vì tên xú đạo sĩ nọ mà tộc trưởng đá y một cái đó! Thêm nữa, y vất vả mang vác hắn như vậy, mà hắn lại chết mất, như vậy thì, còn cái gì để đem khoe với nữ nhân Mị Thi của hắn đây!

Vị đội mũ trầm mặc nhìn Lâm Cô, bế tắc toàn tập. Y có thể cứu người sống, nhưng người chết như thế thì chưa, chỉ là tên đạo sĩ này, cứ như vậy mà chết sao? Vị đội mũ cực kì đau đầu nghĩ tới lui.

Phiền!

Thật sự rất phiền!

Lúc này, Mị Thi tộc nhân đột nhiên đều lùi về sau một bước, rất không nghĩa khí mà ngó lơ nơi khác. Chỉ để lại một mình Tiểu Nhất đáng thương luống cuống nhìn tộc trưởng.

“Ta nghĩ hần chưa chết. Có thể cho ta xuống nhìn một chút được không?”

Giữa bầu không khí ngột ngạt kéo dài chưa bao lâu, một âm thanh trầm thấp từ bên tai vị đội mũ truyền đến.

“Người biết?”

Vị đội mũ quay đầu lại, nhìn Soviet hỏi.

“Có thể... Nhưng trước tiên có thể thả ta xuống được không?”

Soviet cười gượng, sắc mặt hơi kém, có chút tái nhợt, môi khô rất.

Ba ngày này, ngoại trừ một vài lúc vì hần kháng nghị kịch liệt quá, vị đội mũ liền thả hần xuống một chút, lúc khác thì đều bị gánh. Ban đêm có chút thời gian để tu luyện, nhưng cũng không khá khẩm được bao nhiêu.

“Được!”

Vị đội mũ đáp một tiếng, nhẹ nhàng thả Soviet xuống

Rốt cuộc cũng có thể xuống đất được rồi. Soviet cảm khái trong lòng một chút, nhưng nhìn ánh mắt màu vàng kim đang long lanh nhìn mình của vị đội mũ, liền dè dặt xúc cảm kia xuống. Có lẽ mấy ngày này phần lớn đều bị mang vác, bây giờ được thả xuống đất, bước chân thoát tiên có hơi khập khiễng, hần đi đi một chút, mới bắt đầu cảm thấy vững vàng như bình thường.

“Sủng vật của thủ lĩnh, thế nào? Thế nào rồi? Sủng vật của ta không sao chứ?”

Tiểu Nhất sợ sệt nhìn vị đội mũ một chút, lại nhìn Soviet đang cúi người xuống quan sát, sau đó chạy đến bên hần, sốt ruột hỏi.

“Ta tên là Soviet!”

Soviet đang dò hơi thở của Lâm Cô một chút, cảm nhận vẫn còn thở, hơi khựng lại một chút, sau đó kéo tay nải mà Lâm Cô vẫn đeo bên khủy xuống..

Trong tay nải hần không ít đồ, hần đang xem xét, đột nhiên lại nghe Tiểu Nhất xưng hô như vậy, liền ngưng lại, nghiêm mặt nhìn Tiểu Nhất, nói. Mặc dù chỉ là một tiếng xưng hô, nhưng kêu tới kêu lui, bên tai hần chỉ toàn là “Sủng vật sủng vật” nghe thật phiền!

“Sủng vật của... được rồi, Xô Việt, sủng vật của ta như thế nào rồi?”

Tiểu Nhất theo thói quen lại gọi sủng vật, Soviet liền nhìn y một cái, y lại sốt ruột cho tiểu đạo sĩ – sủng vật nhà mình, không cam tâm tình nguyện gọi một tiếng.

Rất tốt! Tiểu Nhất là người thứ nhất! Như vậy hần có thể thừa dịp ngày hôm nay là đem cái tên của hần đi rộng rãi hóa dần dần. Hải lòng nghĩ như vậy, Soviet lại tiếp tục mở tay nải. Bên trong tay nải quả thật giống như hần nghĩ, thật sự có lương khô. Nhưng lương khô vừa cứng vừa không, không biết là cái gì? Màn thâu sao?

Soviet nhìn nhìn một chút, lúc này có muốn không chọn cùng không được, liền ra sức bẻ vụn cái bánh kia ra, lại nhét một chút vào bên trong miệng Lâm Cô.

Mặc dù đang hôn mê, nhưng đồ ăn đưa vào miệng, Lâm Cô theo bản năng liền nuốt vào. Soviet dứt thức ăn đến mười mấy lần như vậy, bụng không còn rỗng nữa thì Lâm Cô liền tỉnh dậy. Hần nhìn đám Tiểu Nhất quay quanh mình một chút, tia mắt vẫn hần lên oán hận, nhưng nhìn đến Soviet đang cầm đồ ăn trên tay, đột nhiên giật lấy ăn ngẫu nhiên.

“Khụ khụ!”

Cái bánh vốn dĩ khô cứng, Lâm Cô ăn gấp như vậy liền mắc nghẹn, ho vài cái. Nhìn đến Soviet sau khi đưa bánh cho hắn đã trở ra ngoài, mới ăn chậm lại, rất giống như sợ người ta cướp đồ ăn củ mình. Khó khăn lắm mới nuốt xuống đc, mắt có chút phấp phỏ.

Soviet đã đứng dậy, không nhìn Lâm Cô nữa, mà đi đến bên cạnh vị đội mũ nói

“Ta đi đến con suối gần đây, tìm chút nước mang về đây!”

“Tìm nước?”

Vị đội mũ nghi hoặc hỏi.

Nhìn vẻ mặt của y, giống như không hiểu mình đang nói gì, nên Soviet cũng im lặng. Mấy ngày này ở chung với y đã hiểu, lúc nghỉ ngơi chỉ cần hắn không cách xa y, thì y sẽ không ngăn cản. Nếu như lúc này hắn không có ý phản đối, liền cầm lấy túi nước rút ra từ trong tay nải, hướng về phía con suối nhỏ đã gặp lúc trưa.

Tuy rằng con suối đúng là thật nhỏ, chứa không được bao nhiêu nước, đã vậy còn bị vị đội mũ mang vác trên vai đi tới đi lui nửa ngày trời rồi, nhưng Soviet cũng tìm ra được vị trí của nó nhanh chóng.

Suối nước rất trong, lại rất mát, nhìn trong dòng nước, liền thấy thân hình của mình có vẻ chật vật, Soviet im lặng một chút, sau đó cũng lấy đầy túi nước đem về.

Trên đường về rất yên tĩnh, nơi này cách chỗ của vị đội mũ không xa. Nhưng mà bước chân không có vẻ gấp gáp như trước, lại chậm rãi.

Chẳng hiểu tại sao nhìn Lâm Cô như vậy, liền thấy tiểu đạo sĩ đó rất đáng thương. Mà ngẫm lại, kể từ khi tu luyện được rồi, cảm giác đói bụng đã giảm xuống rất nhiều. Ba ngày đi đường xa như vậy, bọn họ thật sự đã quên Lâm Cô là con người bình thường.

Nhưng mà đã ba ngày hắn không ăn cũng không uống, hắn còn là con người bình thường sao?

Chuyện này làm cho Soviet có chút sợ hãi, mà chuyện làm cho hắn sợ hãi hơn chính là, mấy ngày này đi theo Mị Thi tộc kia, đã bị nhiễm lấy thói quen của bọn họ rồi.

Lẽ nào sau đó hắn sẽ biến thành Mị Thi tộc mà sống đến chết sao?

Không! Không được như vậy! Soviet rung mình nghĩ, lần đầu tiên có ý nghĩ muốn chạy trốn.

Mị Thi tộc bọn họ, ngày ngủ đêm thức, thân thể cứng ngắc, lại không ăn uống bất cứ thứ gì.

Là quái vật!

Hắn quen với thói quen của bọn họ rồi, như vậy hắn cũng là quái vật sao?

Bởi vì tưởng tượng quá mức xuất thần, Soviet không biết là mình có dùng tay bóp lấy túi nước, thành ra có chút nước tràn ra ngoài. Nước lạnh tràn ướt tay, Soviet vì thế mà đột nhiên thanh tỉnh.

“Đã trở về?”

Vị đội mũ chưa có phát hiện Soviet có gì bất thường, dĩ nhiên cũng không có phát hiện hắn có điều gì phiền muộn.

Đạo sĩ chết rồi, đối với Mị Thi tộc mà nói, chắc chắn sẽ rước thêm nhiều phiền phức – vị đội mũ đau đầu nghĩ. Vừa nghĩ, y vừa liếc nhìn Soviet đang đỡ Lâm Cô ngồi dậy uống một chút nước, thật không giống như sủng vật mà mình thường mang vác trên vai.

Còn đạo sĩ đạo phù gì đó, càng nhìn đến càng cảm thấy đáng ghét.

Ai! Vị đội mũ trầm ngâm, quyết định để cho tiểu đạo sĩ kia trở thành sủng vật của Tiểu Nhất là đúng hay là không đúng đây? Hay là thả hắn ra sẽ tốt hơn? Nhưng mà...

“Không phải vội, cứ từ từ mà ăn. Lần sau nếu đói bụng, ngươi có thể nói ra, bọn họ kì thực rất dễ nói chuyện!”

Soviet vỗ vỗ lưng Lâm Cô, giọng nói đã thu liễm toàn bộ tâm tình lúc trước.

“Kì thực lúc trước người nói sai rồi, người là một vật tốt!”

Nước mát tràn xuống cuống họng, đem theo cảm giác khô khốc cuốn trôi đi, miếng bánh nghẹn lại cũng theo nước trôi vào trong bụng. Lúc này nhìn thấy biểu tình của Soviet, trong mắt địch ý đã thối lui, nhường chỗ cho tia hổ thẹn lấp lánh.

“Vật tốt” cái loại danh tự này thật sự nghe không nổi.

Soviet quay đầu lại, không nhìn đến biểu tình của Lâm Cô, sau đó đặt túi nước cùng những đồ vật còn lại đặt trong tay nải, gói kĩ lại. Buộc chặt rồi, liền đứng lên đến bên cạnh Tiểu Nhất:

“Hắn đã không có chuyện gì! Nhưng người như sau này mỗi ngày đều phải cho hắn ăn cùng uống. Cầm lấy, vật này sẽ nhắc nhở người!”

Bởi vì chiều cao bất đồng, Soviet cùng Tiểu Nhất một cúi đầu xuống một ngửa mặt lên trời, mắt đối mắt mới nói xong được mấy câu trên, thoạt nhìn ra thật là buồn cười, nhưng mà lúc này tâm tình Soviet rất nặng nề, cho nên biểu tình rất nghiêm túc.

Mà hiện tại, biểu tình nghiêm túc ấy không biết tại sao đối với Tiểu Nhất đột nhiên trở nên rất có cảm giác uy hiếp, cho nên y bèn đổi vị đội mũ gật đầu lia lịa, “vâng” “vâng” hai tiếng vang dội. Nhìn thấy Soviet trở về bên cạnh tộc trưởng, liền sinh cảm giác khó chịu, nhảy ra ngoài.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao y đối với sủng vật của thủ lĩnh lại sợ như vậy? Lẽ nào những kẻ ở bên cạnh tộc trưởng đều kinh khủng như vậy? Cho dù đó là sủng vật của tộc trưởng cũng không sai?

Mà vị đội mũ thì mặc kệ tại sao Tiểu Nhất lại lo sợ như vậy. Y nhìn Soviet trở về bên cạnh mình, khoe miệng không khống chế được liền nhoẻn lên

“Đạo sĩ kia không chết nữa?”

“Ừm!”

Soviet đáp một tiếng, sao đó rướn người nhảy bật lên, tiếp theo dùng hai tay tóm lấy bám chặt vào cổ vị đội mũ, sau đó vất vả ngồi trên bả vai của y, rồi nói:

“Đi thôi!”

“Được!”

Vị đội mũ đáp một tiếng, tuy rằng cảm thấy tư thế này của sủng vật có chút không đúng, nhưng hắn đã chủ động đến bên cạnh y, lại chủ động ngồi trên vai y, cảm giác khó chịu khi Soviet cho Lâm Cô uống nước liền tan biến.

“Xuất phát!”

Vị đội mũ rống lên về phía tộc nhân một tiếng. Tiểu Nhất đem Lâm Cô vác trên vai. Mị Thi tộc một lần nữa hướng về phía sào huyệt, thẳng tiếng.

Lúc này, Soviet cũng không chú ý tới, địa vị của hắn trong lòng Mị Thi tộc đã tăng ca. Hắn vô ý chỉ huy vị đội mũ – tộc trưởng Mị Thi tộc – cũng coi như là chiếm được quyền chỉ huy.

Mà vị đội mũ lại càng không ngờ tới, bắt đầu từ hôm nay, y đã từ một Mị Thi tộc nhân lợi hại dùng mãnh luôn luôn có tư tưởng độc chiếm mạnh mẽ, liền biến thành một vị phu quân cực kì trung khuyến công.

:v:v:v:v

31. Chương 31

Đương nhiên, không ai quan tâm họ có chú ý đến hay không, nhưng đó là chuyện rất dài cũng rất lâu, đến mức sau này trong Mị Thi tộc còn truyền tai nhau kể, thậm chí còn bị vô số tộc nhân vừa rót nước mắt vừa

oán trách.

Nhưng mà những chuyện này để sau này nhắc đến.

Trước mắt, Mị Thi tộc lại tiếp tục hành trình di chuyển về sào huyệt. Sợ Lâm Cô bất cẩn sẽ chết giữa đường, Tiểu Nhất cẩn thận từng li từng tí, ngày ngày không sai biệt lắm đều uy Lâm Cô ăn. Hơn nữa cũng không biết vị đội mũ nghĩ thế nào, buổi tối thường sẽ chủ động dừng lại để Soviet có thời gian tu luyện, mặc dù có trì hoãn đôi chút, nhưng mà ba ngày sau, cuối cùng cũng đã trở về được sào huyệt.

Trong lúc Soviet còn cảm thán cái sào huyệt gì đó tại sao lại ở một địa phương xa xôi như vậy, vị đội mũ đã phát tay dừng lại.

“Đến nơi!”

Y mặt không đổi sắc, trước tiên thả Soviet xuống, sau đó quay đầu liếc nhìn sau lưng một cái, câu nào cũng chưa nói ra, nhưng phía sau, Mị Thi tộc vốn còn đang rất yên tĩnh, giờ phút này nhìn thấy tộc trưởng quay đầu lại nhìn, không còn nhịn được kích động:

“Houuuuuuuuu! Đã về rồi đã về rồi!”

“Houuuuu! Cuối cùng cũng đã trở về!”

“Sào huyệt! houuuu! Sào huyệt a!”

Rừng sâu đang yên tĩnh bỗng chốc bị một đám tiếng gào làm cho huyền não hấn lên.

Cái cảm giác đã lâu chưa được trở về nhà cuối cùng cũng được bộc phát. Mặc dù ban đầu không rõ đám tộc nhân vì sao lại kích động như vậy, nhưng hảo hảo ngẫm nghĩ lại một chút, Soviet cũng ảnh hưởng đôi chút.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, cái gọi là sào huyệt chính là nơi này.

Soviet thích ứng một chút cái cảm giác kích động đến có chút buồn bực, nhìn mảnh rừng trước mắt, liền bắt đầu trầm mặc.

Ngoại trừ cảm giác tựa hồ như cây cao hơn một chút, rậm rạp đến mức ánh mặt trời không chiếu rọi đến được, khiến cho phía dưới trở nên âm u lạnh lẽo một chút, thì so với lúc trước không có gì khác nhau.

Nếu như không có gì khác nhau, tại sao Mị Thi tộc lại chọn nơi này làm sào huyệt, không phải chỉ cần tùy ý chọn là được sao?

Còn có, nếu như sào huyệt ở chỗ này, nếu nói là khác so với những chỗ đã đi quan, thì bọn họ đi ra ngoài làm gì?

Soviet còn đang hồ nghi, trầm tư nghĩ, thì vị đội mũ đột nhiên “Hou” một tiếng, nguyên văn những tiếng kích động kia còn đang vang dội, toàn bộ liền ngưng bật.

“Đi vào!”

Phát hiện toàn bộ tộc nhân đều đã im lặng, trong ánh mắt ngoại trừ kích động cùng kích động, vị đội mũ liền lạnh lùng hô một tiếng.

“Rõ!”

Sau lưng, những tộc nhân đáp lại, trong mắt vẫn còn tràn đầy hưng phấn, nhưng hưng phấn thù hưng phấn, vẫn chính tề nhảy lên hai bước, xếp thành hai hàng ngay ngắn, từng người một đều vác quan tài ytreón vai.

“Xô Việt, đi!”

Vị đội mũ có chút mất tự nhiên gọi theo yêu cầu của Soviet, kêu tên của hắn một tiếng.

...

Mấy ngày này, chuyện tiến bộ duy nhất là vị đội mũ đã bắt đầu kêu tên của Soviet, tuy rằng mỗi lần kêu còn có chút hơi mất tự nhiên, âm cuối sẽ cao lên một chút, nhưng mà cũng không còn kêu súng vật này súng vật kia nữa.

“Được!”

Soviet đáp một tiếng, nhìn vị đội mũ, trong đầu liền suy nghĩ.

Hắn cúi đầu, thử bước về phía vị đội mũ hai bước, sau đó đứng lại.

Hắn không biết như mấy ngày trước đây, trực tiếp ngồi lên vai vị đội mũ để y dẫn đi là đúng? Hay là từ chối đi vào cùng bọn họ mới là đúng? Dù sao hắn cũng không phải là tộc nhân của bọn họ, tiến vào sào huyệt của bọn họ không phải rất không thích hợp sao, có thể bọn họ sẽ cảm thấy lời hắn nói có chút đạo lý!

Mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ, dần dần hình thành một loại suy nghĩ chắc chắn. Có lẽ ban đầu Mị Thi tộc đã không nghĩ đến chuyện muốn ăn thịt hắn, theo thời gian, bọn họ lại từ từ tôn trọng hắn, tuy rằng hắn không biết tại sao lại tôn trọng như vậy. Cho nên có thể vin vào cái thái độ tôn trọng này mà thử một lần.

Nghĩ vậy, Soviet ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn vị đội mũ.

Vị đội mũ sững sốt, ánh mắt kia của Soviet tràn ngập thâm tình, liền thấy cảm giác đang hưng phấn vì đã trở về sào huyệt thối lui, trái lại nảy sinh một cỗ cảm giác không tả được.

Xô Việt – sủng vật của y nhìn y như vậy, liền khiến y đột nhiên tưởng tượng một chút, chim nhỏ như muốn bay vòng quanh đầu. Có phải cảm thấy rằng y suất nhất Mị Thi tộc không?

Tuy rằng y vẫn luôn tin tưởng rằng mình luôn suất nhất, nhưng mà theo ánh mắt của sủng vật, chỉ cảm thấy điều này mới thật sự đúng như vậy.

Mà hiện tại sủng vật nhìn như thế, y làm sao mà hỏi đáp đây?

Biểu dương một chút? Nhưng mà trước mắt sủng vật, biểu dương quá cũng không tốt!

Y nhớ tới xưa kia có một cách để đối phó với sủng vật, chính là cấp hắn vuốt lông một cái coi như khen ngợi. Chỉ tiếc đã là chuyện của kí ức, bây giờ, ai, thấy không đáng tin.

Thế nhưng, nếu như không cấp hắn khen ngợi, làm bộ dáng không nhìn thấy thâm tình trong mắt sủng vật, thì thật là không có tình nghĩa, sủng vật của hắn có thể hay không sẽ bí tổn thương, sau đó tâm tình bất ổn, ăn không ngon, ngủ không yên, từ từ mà suy sụp.

Nhưng mà vị đội mũ vẫn rất là yêu thích ánh mắt này. Cho nên đến cùng thì y nên nói cái gì mới là phải đạo?

Vị đội mũ mặt không đổi sắc nhìn Soviet. Ngoại trừ ánh mắt có vẻ hơi phức tạp, vẻ mặt cùng ngày thường không có gì khác nhau. Thời điểm như thế này, phỏng chừng người hông minh nhất cũng không ngờ được, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, bên trong Mị Thi tộc nhân này đã trải qua vô số biến hoá tâm trạng, thật đa dạng,

Bầu không khí bất tri bất giác bắt đầu trở nên quỷ dị. Cũng không biết là tộc nhân nào cảm nhận được loại không khí quỷ dị này trước, sau đó không tự chủ lui về sau, đến kẻ thứ hai, thứ ba...

Chưa tới hai phút sau, vị đội mũ ấy thế mà đã cách xa tộc nhân có khi tới mấy chục bước, mà tộc nhân ở đằng xa cũng bắt đầu suy nghĩ có nên lui lại phía sau nữa hay không.

Tiểu Nhất mím môi, cuối cùng cũng là nhịn không động mà lui về sau. Y nhìn sang vai trái có quan tài, vai phải có Lâm Cô dường như đang ngủ say, thần tình chợt lóe lên tia kiên định.

“Bịch”

Tiểu Nhất thế nhưng không lui nữa, một mạch hướng về phía vị đội mũ nhảy tới.

Nhảy đến khi chỉ còn cách vị đội mũ một khoảng, khoe miệng hắn cong lên một chút, trong mắt tràn đầy kính nể, ngược nhìn vị đội mũ, nói:

“Tộc trưởng, chúng ta mau vào thôi! Có được hay không?”

Lần này lời Tiểu Nhất nói có chút nhỏ, nhưng vừa đủ nghe, vừa vặn có thể làm cho vị đội mũ nghe được.

Tình huống bây giờ so với nguy hiểm không có khác nhau mấy, nhưng vì nữ nhân Mị Thi tộc của y, nguy hiểm cách mấy cũng phải dừng cảm xông pha về trước. Tiểu Nhất ở trong lòng yên lặng vì chính mình mà ủng hộ, đồng thời, trong đầu cũng bắt đầu mườngtuợngđến hình ảnh nữ nhân Mị Thi tộc nọ.

Nữ nhân Mị Thi tộc, Nữ nhân Mị Thi tộc, Nữ nhân Mị Thi tộc! Aiiiiii! Mỗi một lần cười, đều là nụ cười khiến bao người chết mê chết mệt. Tiểu Nhất bỗng chốc ngây người ra.

Nữ nhân Mị Thi tộc, Nữ nhân Mị Thi tộc, ta có súng vật rồi! Nàng nhất định sẽ ở trước mặt ta nhìn hấn mà nở nụ cười.

Nữ nhân Mị Thi tộc, Nữ nhân Mị Thi tộc, thời điểm như thế này, có chết cũng cam lòng a! Đặc biệt kích động một chút!

Sự thật chứng minh là, ái tình gì đó thật thần kì, đối với cương thi cũng không ngoại lệ lắm. Bằng chứng là giờ đó khắc đó, trong Mị Thi tộc có hai kẻ nào bộ được coi là thông minh cũng phải mềm nhũn ra.

“Người rất gấp?”

Vị đội mũ vì tiếng gọi của Tiểu Nhất mà hoàn hồn trở lại. Y thu hồi ánh mắt đang nhìn chằm chằm Soviet, mặt không đổi sắc hỏi. Đương nhiên, trong lòng y thế nào, cũng chỉ có y biết!

“Cũng không phải rất gấp!”

Tiểu Nhất lui về sau một chút, con người hơi chuyển động.

Được rồi, ái tình gì đó, trước mặt tộc trưởng vẫn nên thu liễm một chút.

Ai! Nữ nhân của ta, cho ta chút dừng khí đi. Tiểu Nhất nẩy sinh chút ủy khuất trong lòng, xoay người một cái, trực tiếp trông thấy ánh mắt Soviet tràn ngập thâm tình. Y kẻ sát Soviet nhìn cho rõ một chút, sau đó toe toét cười, trong mắt đều là vui mừng:

“Bất quá, tộc trưởng, Xô Việt chưa từng thấy sào huyết của chúng ta, hấn là hấn rất mong muốn sớm được thấy. Chúng ta vẫn là nên vào nhanh một chút để cho hấn được thỏa mãn, người nói có đúng không Xô Việt? Haha! Sào huyết của chúng ta tuyệt đối là nơi uy nghiêm nhất!”

Vừa nói, Tiểu Nhất vừa giơ lên một cái tay đang muốn kéo Soviet đi vào, nhưng không nghĩ đến lại trực tiếp kéo vào khoảng không.

“Vào thôi!”

Lời vị đội mũ vang bên tai Soviet lần nữa.

Nhìn đến Soviet đang kẻ sát vào mình, Soviet liền lui về sau một bước, tránh để hấn đụng vào. Mắt thấy y vẫn chưa từ bỏ ý định còn muốn nắm lấy tay mình, Soviet liền dứt khoát vung tay ra, nhưng vẫn là bị tóm lấy.

Có điều, tóm lấy hấn cũng không phải là Tiểu Nhất, mà vị đội mũ không biết làm sao, trực tiếp hất tiểu Nhất ra đã nắm lấy tay của Soviet.

Bởi vì y sợ làm Soviet đau, cho nên lực đạo khi nắm cũng nhẹ, nhưng mà cái nắm tay ấy, hàm ý một cảm giác rất đậm đặc, rằng muốn kéo hấn đi, không cho phép hấn lùi lại.

“Được! Vào thôi!”

Tuy rằng đối với Soviet mà nói, cương thi bọn họ nhiệt độ cơ thể đều như nhau, lạnh lẽo như băng, nhưng nhiều lần tiếp xúc với vị đội mũ, giờ phút này đột nhiên nắm tay hấn lại chính là y chứ không phải Tiểu Nhất, liền cảm thấy muốn giãy lên một chút, nhưng không phải là giãy giụa, mà là đang ngằm đồng ý.

Thậm chí, cái ý nghĩ muốn rời khỏi gì đó, cũng dần dần bị chìm xuống. Nơi này đều là rừng rậm, nếu có thể rời đi, hấn cũng không biết phải đi đâu. Hơn nữa đám cương thi này nhất định cũng không làm tổn thương hấn, lúc này muốn đi cũng không gấp, đợi đến lúc thấu hiểu rồi, muốn đi cũng không muộn.

Đương nhiên lúc này, cái chuyện Lâm Cô kia có thể giúp hấn rời khỏi sào huyết này hay không, Soviet cũng không để tâm đến,

32. Chương 32

Nhiệt độ từ bàn tay nắm lấy cánh tay mình truyền tới mang chút ấm áp, tuy rằng chưa đủ để ôn hoàn được hết nhiệt độ thân thể của vị đội mũ, nhưng cũng khiến Soviet thoải mái được một chút.

Vị đội mũ vẫn là mặt không đổi sắc, nhưng bên trong đã rối thành một đoàn. Đột nhiên tiến triển thành một loại cảm giác mới lạ mà y chưa hề biết đến, khiến y mặc dù thấy mới mẻ, nhưng cũng rất hài lòng, tất nhiên, loại tâm tình nào đó không đến mức phải san sẻ cùng với những tộc nhân khác.

Nếu súng vật của y đã đáp lời như vậy, hơn nữa ở bên ngoài dạo chơi cũng đã lâu, y cũng không rề rà nữa, trực tiếp nói:

“Các tộc nhân! Đi!”

Y vừa nói xong, thậm chí không để ý đến đằng sau, liền trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Vùng rừng rậm này chỉ là ngoại vi sào huyết của Mị Thi tộc, nói là đã đến sào huyết, nhưng thực tế còn đến khoảng trăm mét nữa. Nhưng đối với bọn họ mà nói, khoảng cách ấy tính là bao, dù cho lúc này là y nắm tay Soviet dắt đi, nhiều lắm cũng vài phút nữa là đã xuyên qua được khu rừng.

Mười phút sau.

Đến một mảnh đất trống bằng phẳng, bốn phía đều là núi cao, tựa như thung lũng không có bất cứ thứ gì phòng thủ, vị đội mũ liền dừng lại. Y nhìn bình địa một lát, rồi mở miệng phân phó.

“Không sao rồi, liền tự mình hồi ỏ!”

“Rõ!”

Mị Thi tộc nhân đáp một tiếng, đồng loạt như cũ.

“Bịch bịch bịch”

Một loạt âm thanh vang dội bốn phía, hệt như bình thường đám tộc nhân đang hành tẩu. Nhưng khi Soviet hiểu kì quay đầu nhìn, liền kinh ngạc phát hiện nơi này nhìn như một bình địa bằng phẳng trống trải, kì thực ở sát vách núi có mấy chục cái cửa động to nhỏ khác nhau. Những tộc nhân khác đã sớm quen thuộc, mỗi người một cửa động chui vào, sau một lát, khi những âm thanh ồn ào ngừng hẳn, sau lưng vị đội mũ còn lại một tộc nhân đang đứng.

“Tiểu Nhất! Tại sao còn không đi?”

Vị đội mũ đang muốn dẫn súng vật của y đi tham quan hang ổ của mình, liền phát hiện Tiểu Nhất vẫn đang đứng như chôn chân dưới đất.

“Tộc trưởng, ta lập tức đi ngay! Chỉ là... súng vật của ta, có thể hay không... nhờ Xô Việt trông nom một chút?”

Tiểu Nhất cười toe, mắt đầy vẻ lấy lòng hỏi.

“Người không phải vẫn luôn muốn đem súng vật này cho nữ nhân của người xem sao? Sao đột nhiên lại thay đổi?”

Vị đội mũ nghi hoặc hỏi. Dù cho Tiểu Nhất tự nhận rằng y che giấu tâm tư rất kĩ rồi, nhưng Mị Thi tộc ai chẳng biết đến tâm tư này của y. Cho nên lúc này đột nhiên y thay đổi chủ ý, liền khiến kẻ khác cảm thấy hiểu kì.

“Cái kia, đột nhiên ta nhớ ra, lá gan Tiểu Hoa khá nhỏ. Ta sợ đột nhiên xách một tên đạo sĩ mang về, sẽ dọa sợ nàng. Cho nên trước tiên muốn nói với nàng trước, sau đó mới đem về, khẳng định nàng sẽ cao hứng hơn!”

Tiểu Nhất hưng phấn đáp.

Soviet nhìn, khỏe miệng không khỏi co giật mấy cái. Nghe Tiểu Nhất nói, thì đây chính là một chuyện tình yêu nam nữ nha. Chỉ là, ngoại hình Tiểu Nhất như vậy, không dám nói là dễ nhìn, như vậy thì cái người làm ý trung nhân của y có phải là bị mù mắt rồi không?

“Xô Việt, người nói thế nào?”

Vị đội mũ chăm chú nhìn tiểu Nhất nửa ngày, cho đến khi ánh mắt của hắn ngoài trừ lấy lòng với đáng thương ra không còn gì hết. Thân là tộc trưởng, cảm thấy không nên để hạnh phúc của tộc nhân của y trở nên bế tắc. Bất quá thì, vì một loại cảm giác nào đó chưa biết, y cảm thấy quyền quyết định này thuộc về sủng vật của y.

“Ta sao?”

Soviet chỉ chỉ chính mình, lại nhìn đến Lâm Cô bất động về sau, chứ không còn bộ dáng hoạt bát nhanh nhẹn, liền mềm lòng. Kì thực lúc trước hắn không nên chấp nhận với tính trẻ con của Lâm Cô, hại một đứa trẻ chịu nhiều khổ sở như vậy. Cho nên là – “Vậy thì ta trông chừng một chút vậy!”

“Được, người trông đi!”

Nếu Soviet đã lên tiếng như vậy, vị đội mũ cũng sảng khoái đáp ứng.

“Đa tạ tộc trưởng, đa tạ Xô Việt!”

Tiểu Nhất cực kì hưng phấn, nhất thời gọi thẳng tên Soviet ra, may mắn lúc này vị đội mũ đang bày ra tư thế đạo mạo của tộc trưởng, còn chưa chú ý đến điểm này.

Tiểu Nhất nhanh chóng cảm ơn, lại nhanh chóng khiêng Lâm Cô thả bên cạnh Soviet. Lâm Cô mấy ngày này không biết bị Tiểu Nhất chơi đùa ra sao, cũng không có cách nào sử dụng đạo phù nữa. Vì vậy vị đội mũ cũng yên tâm, chịu cho Tiểu Nhất đặt Lâm Cô bên cạnh Soviet.

“Cái kia, tộc trưởng, Xô Việt, ta đi trước!”

Tiểu Nhất nhìn vị đội mũ cùng Soviet nói, sau đó không chút do dự hướng về một cái cửa hang, nhảy đi.

Trước cửa hang động, bên tay trái trông một bụi hồng hạnh.

“Hai đóa hồng hạnh gọi là phu lang”

A a a! Đây là cái gì vậy, Soviet hắc tuyến đuổi đuổi dòng ý nghĩ mới chợt ló ra khỏi đầu. Hắn thừa dịp Lâm Cô vẫn còn khỏe mạnh liền đi an ủi một chút.

“Người có đi lại được không?”

Soviet cực kì mềm mỏng hỏi, cái kia so với mẹ hiền còn ôn nhu hơn, chỉ vì hắn phát hiện, thiện tâm với kẻ khác, không nhất định phải được báo đáp.

Lâm Cô vốn còn đang căng thẳng, nghe Tiểu Nhất gào tới gào lui một hồi sau đó đi mất, liền thả lỏng ra một chút. Lúc này, tay của hắn đang được Soviet đỡ lấy, hắn còn chưa có giấy giũa. Chỉ là nghe đến giọng của Soviet hỏi, liền ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra Soviet liền thay đổi biểu tình, trong mắt tràn đầy oán giận cùng phẫn nộ.

Oán giận? Phẫn nộ? Là bởi vì câu nói của hắn mà thành ra sao? Tuy rằng Soviet có chút ái náy, nhưng nhìn đến vẻ mặt này, không có nghĩa là hắn sẽ thoải mái tiếp thu, sau đó hết sức lấy lòng.

Lâm Cô đột nhiên xuất hiện, cũng không phải là hắn muốn nha!

Hơn nữa trong doanh trại kẻ địch mà còn bày ra vẻ mặt này, chỉ có thể làm cho chính mình rơi vào tình thế bất lợi, có khi còn rước lấy chút phiền phức đáng kể.

Nếu như người khác đã không cảm kích thiện ý của hắn, thì được rồi, cứ duy trì vẻ mặt như vậy đi, ta cũng không thêm quan tâm người nữa, càng tránh cho vị đội mũ thêm khó chịu.

Mấy ngày này ở chung cùng Mị Thi tộc, Soviet phát hiện đạo sĩ nọ cùng Mị Thi là hai phía đối lập nhanh, Mị Thi tộc thấy Lâm Cô không làm gì cũng đã căm thù, nếu cho dù y có làm gì, Soviet không hoài nghi chút nào chuyện tiểu đạo sĩ này có thể bị đại ngộ tệ hơn.

Đó chỉ mới là một đứa trẻ, đại nhân người có lớn cũng không cùng hài tử tính toán a.

“Đi vào!”

May mắn là lúc này, vị đội mũ đã cắt đứt oán niệm trong đầu Soviet. Một tay y lôi Soviet, một tay đem lâm Cô vác trên vai, hướng về hang ổ.

“Ừm!”

Soviet đáp một tiếng, đi theo vị đội mũ.

Vị đội mũ hướng đến một cửa hang lớn nhất, nằm bên cạnh cửa hang của Tiểu Nhất. Nhìn khoảng cách có vẻ rất gần, kì thực cũng phải đi vài phút mới đến được cửa động. Cửa động nhìn từ xa tựa hồ chỉ cao bằng đầu người, nhưng đi qua rồi, Soviet mới biết thật ra nó cao bằng hai người lớn.

Hơn nữa những cửa hang động kia còn lưu dấu vết bùn đất, như là do bàn tay con người tạo thành.

Cửa hang cao bằng hai đầu người, rộng cỡ bốn năm người có thể cùng đi vào, đây là coi tốn bao nhiêu sức lực. Soviet không biết rõ về chuyện này, nhưng hẳn biết tại chân núi mà đào hang động, nếu không cẩn thận nhất định sẽ gây sụp đổ. Mà mấy hang động này, nhìn trông lại rắn chắc vô cùng, tuyệt đối sẽ không có chuyện sụp đổ này nọ.

Bước vào hang động rồi, mới thấy nhiệt độ đột nhiên giảm đi mười mấy độ, cảm giác ẩm áp trong nháy mắt biến thành lạnh lẽo âm u. May mà trải qua mấy ngày tu luyện, cho nên ban đầu Soviet còn đang cảm thấy rén run, nhưng sau đó đột nhiên cảm thấy trong người như có cái gì đang động, tiếp theo một luồng khí ẩm từ ngực phát ra bắt đầu lan khắp cơ thể.

Nhiệt độ này người không chịu được, nhưng vị đội mũ đương nhiên sẽ không cảm thấy lạnh rồi. Quả nhiên khi hắn liếc nhìn, phát hiện y không có chút gì là không khéo, trái lại trong ánh mắt lại hiện lên một loại biểu tình thư thích.

Quả thật người cùng với yêu không thể này so sánh được.

Soviet tự nói trong lòng, nhưng mà vị đội mũ dắt hắn đi rất nhanh, cảm thán trong lòng liền thôi lui.

Thần kì quá, thần kì quá!

Hắn từng nghe thấy chuyện quỷ phủ thần công, nghĩ là gạt người, hóa ra lại là thật. Cụ thể là vừa vào trong hang động, ngoại trừ không khí lạnh lẽo, bốn bề âm u tăm tối, nhưng với Soviet trong quan tài đen kịt còn có thể nhìn thấy, thì ở đây tính là gì.

Trong hang động cứ thế mà đi tới, đầu tiên là một đường đi nhỏ hai vách tối đen, bốn phía khô ráo, âm lãnh, dần dần đường đi càng lúc càng rộng ra. Tỉ như nói ban đầu chỉ hai người có thể cùng đi, thì bây giờ mười người cùng bước song song không thành vấn đề.

Này là làm sao?

Bốn phía trừ một chút vết tích còn sót lại, ngoài ra bóng loáng cùng bằng phẳng. Công trình tỉ mỉ như vậy, làm sao có thể làm được? Không gian càng ngày càng rộng lại có thể đảm bảo sẽ không sụp đổ, hơn nữa bốn phía trông như không có lỗ thông khí, nhưng đi tới đi lui, cũng không cảm giác được hô hấp không thông.

“Đã đến!”

Soviet cũng không nhớ rõ mình đã đi bao lâu, thẳng đến khi vị đội mũ trầm thấp nói một câu thì dừng lại.

Nơi hắn đang đứng, là một động vòm tròn, bốn phía là vách tường bằng phẳng, màu vàng. Tại bóng tối mơ hồ phát ra một ít tia sáng mờ mờ, không tính là rõ ràng, nhưng lại có cảm giác rất thư thái.

“Đây là lân thạch, mỗi buổi tối sẽ phát sáng. Ánh sáng này phát ra đối với bộ tộc ta rất có lợi khi tu luyện, cho nên bộ tộc đều dùng loại đá này để trang trí”

Vị đội mũ ngữ khí rất nhẹ, mà nếu Soviet nhìn về phía y, sẽ nhận thấy một tia đắc ý, có thể hình dung bên trong là tràn đầy tự kiêu cùng mong muốn được khích lệ.

Nhưng lúc này Soviet căn bản không có để ý đến điểm đó, bởi vì hắn không hiểu loại đá kia có gì tốt, lại càng không hiểu loại đá kia tìm lấy không mấy dễ dàng.

33. Chương 33

Đạo gần đây edit Cương thi gia tộc, đột nhiên ta rất tưởng niệm đến Miêu mẽ trận tuyến liên manh có Tử Hữu và K. nha!

Gắng cày xong bộ này, sau Tết sẽ bắt tay vào giải quyết nốt Miêu mẽ cho xong. Chẹp!

Và đây là chương cuối cùng trong năm của bộ Cương thi gia tộc trung duy nhất nhân loại mà ta gửi tặng các tình yêu đã theo dõi thời gian qua

Sau Tết, ta sẽ bắt đầu làm việc lại từ mừng 7 nhé [tranh thủ ăn chơi ý mà]

Chúc các tình yêu ăn Tết vui vẻ nhé

.....

Nghe vị đội mũ giải thích, Soviet khẽ đáp một tiếng, sau đó xoay đầu nhìn một cái, liền bị vô số cửa động to nhỏ hấp dẫn. Lúc vào chưa chú ý, bây giờ mới phát hiện, nguyên lai bọn họ đi vào không phải cửa động duy nhất, mà tại bốn phía động hình vòm còn có không dưới mười cửa động khác cao thấp khác nhau nằm đó.

“Những cửa động kia thông với chỗ ở của tộc nhân, khi có việc cần triệu hoán bọn họ, tộc nhân sẽ thông qua những cửa động này mà đến đây!”

Vị đội mũ hơi khó chịu giải thích, đạo gần đây cảm giác như mình suy nghĩ hơi nhiều, tâm trạng có chút ngột ngạt, cho nên lời nói cũng không tính là khoe khoang này nọ.

“Thật sao?”

Soviet tưởng tượng theo lời vị đội mũ nói một chút, cảm thấy đột nhiên bốn phương tám hướng có vô số Mị Thi tộc nhân ào đến liền cảm giác rất hưng phấn.

Được rồi, kì thật hắn cũng không quan tâm có cái gì để hưng phấn đâu, nhưng mà vẫn nhịn không được liền quan đầu nhìn vị đội mũ, hai mắt sáng lấp lánh.

Chính là y muốn cái cảm giác này a! Cái cảm giác trông mong thì không có, không để ý đến nữa thì lại xuất hiện. Vị đội mũ nhìn ánh mắt Soviet, tuy mặt vẫn giữ nguyên biểu tình không hề thay đổi, nhưng trong lòng vẫn là âm thầm đem cảm giác khó chịu kia đánh bay đi mất biệt.

“Làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?”

Soviet im lặng nhìn vị đội mũ nhìn mình chăm chú hồi lâu, cảm thấy có chút khó chịu, liền nhớ tới hình như mình đang là tù binh, cho nên không nên quá hưng phấn như vậy.

Đạo gần đây, bởi vì được vị đội mũ làm cho phóng túng mà Soviet liền quên bén đi chuyện này. Thẳng đến hôm nay vị đội mũ trưng ra cái biểu tình như vậy, Soviet đột nhiên nhớ lại, nhưng cái câu “Thật sao!” của hắn cũng đâu phải mang ý hoài nghi, mà là đang vui vẻ khẳng định. Tại sao một chút tác dụng lấy lòng cũng không có? A! Có thể bọn họ nghe xong liền cảm thấy giả tạo không? Hoặc cũng có thể bọn họ không được thông minh, cho nên cảm nhận không được?”

“Hou!”

Vị đội mũ không biết Soviet đang nghĩ cái gì trong đầu, chỉ là thương thức biểu tình của Soviet khiến cho y cảm thấy hả hê. Đột nhiên, y lại rống lên một tiếng, tiếng rống rất lớn, bốn phía đang yên tĩnh nháy mắt đều vang vọng.

“Bịch”

Soviet bị dọa giật mình liền đặt mông té xuống, sau đó phát hiện cái gì cũng không có xảy ra, liền mặt không đổi sắc từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, này thật mất mặt.

“A!”

Kẻ thứ hai bị dọa cho giật mình chính là người đang bị quên lãng – Lâm Cô. Vốn là đang nằm trên vai vị đội mũ, nhất quyết cái gì cũng không để ý đến, từ khi vào trong hang động hẳn vẫn luôn trầm mặc. Dù cho chính mình nhìn thấy rõ ràng sào huyệt của Mị Thi yêu tộc so với tưởng tượng trước đây nguy nga đồ sộ hơn, trong lòng cảm giác rất kinh ngạc nhưng cũng không để lộ ra bên ngoài.

Vốn dĩ bên tai hẳn bên tai chỉ có những tiếng “Hou hou hou” lặp đi lặp lại vang vọng từ đầu buổi đến giờ, vị đội mũ đột nhiên rống một tiếng, đầu bắt đầu cảm thấy choáng váng, không nhận được liền giẫy người một cái.

“Bịch”

Dĩ nhiên đột nhiên giẫy người một cái, liền rớt khỏi vai vị đội mũ, đặt mông xuống đất, không kịp phản ứng. Này mụ nội nó đau đến nhe răng.

Mà vị đội mũ thì không có phản ứng gì, đứng ở giữa hang động, tâm nói từ sáng đến giờ phải gánh lấy người, muốn gánh cũng phải là gánh sủng vật của ta mới đúng, người chính mình tự rớt xuống, như vậy càng tốt.

“Phốc!”

Soviet vỗ vỗ bụi đất trên tay, nhìn Lâm Cô rớt xuống, đột nhiên nảy sinh cảm giác thân thiết, nhớ đến ngày đầu tiên từ trên vai Tiểu Nhất rớt xuống cũng là bộ dáng này.

Thật sự có cảm giác thân thiết nha.

Soviet bèn chìa tay ra, đến trước mặt Lâm Cô, cười rạng rỡ

“Đứng! Ta đỡ người!”

May mắn là bị âm vọng của tiếng gào che lấp, cho nên Lâm Cô không nghe thấy được tiếng cười của Soviet, nếu không y nhất định sẽ nghĩ là Soviet đang cố tình trêu chọc y.

Lâm Cô ngơ ngác nhìn Soviet nửa ngày, trong đầu hỗn loạn. Cái kia nét mặt Soviet cực kì lương thiện lại ôn hòa, cánh tay chìa ra cũng rất có tình, có lẽ mấy ngày này chịu không ít khổ, vành mắt đã hơi ửng đỏ, hẳn cúi đầu, nhưng tay vẫn run run chìa ra cho Soviet nắm lấy.

Soviet nắm lấy bàn tay Lâm Cô, mấy ngày này nhờ tu luyện mà sức mạnh tăng lên đáng kể, kéo một tiểu đạo sĩ gây gò đứng dậy tuyệt đối là chuyện dễ dàng.

“Nếu ngã miết thành quen thì không sao đâu!”

Soviet đối Lâm Cô đang tận lực cúi đầu, nhẹ nhàng “truyền thụ kinh nghiệm” một chút, chỉ là mới nói xong, liền ngẩn người ra.

Chuyện này cũng tiến triển quá nhanh đi.

Thời điểm hai người đang muốn trò chuyện, cũng không để ý đến là tiếng gào kia của vị đội mũ đã sớm chấm dứt.

Sau đó, bốn phía trong sơn động truyền đến một âm thanh “bịch bịch”.

Hai người bọn họ không có chú ý đến, cũng vì tiếng gào kia thật sự chấn động, âm vọng rất nhiều, cho nên căn bản không nghe được những tiếng “bịch” bịch nọ.

Mà những âm thanh kia vẫn như cũ đều đặn vọng tới.

Tiếng động vang vọng ở xa chưa đến một phút, đã nghe rõ ràng mồn một bên tai – “bịch bịch bịch”

Rồi đột nhiên trở thành âm thanh thật điếc tai, khi từ mười mấy cái cửa động lớn nhỏ nó đột nhiên xuất hiện một đám tộc nhân, từng người từng người một khiêng quan tài trên vai nhảy đến. Một người hai người... mỗi cái cửa động cũng có ít nhất mười mấy người lục tục đi ra.

Đến khi Soviet quay đầu lại, tộc nhân Mị Thi cuối cùng đang từ cửa động bước ra, tiếp theo hết thấy tộc nhân dừng lại trước mặt vị đội mũ, ngẩng đầu, hô to

“Tộc trưởng hảo!”

“Tộc trưởng hảo!”

“Hoan nghênh tộc trưởng trở về!”

“Ừm!”

Những tiếng chào hỏi vẫn còn tiếp tục, bất quá đều là chuyện không quá quan trọng, cho nên vị đội mũ tùy ý nói vài câu, sau đó đối Soviet vẫy vẫy tay – “Xô Việt, lại đây!”

Soviet yên lặng cúi đầu, buông bàn tay đang nắm lấy Lâm Cô, đi đến bên cạnh vị đội mũ.

“Làm sao vậy?”

Hơn 100 tộc nhân làm cho hắn kinh sợ, cho nên liền mở miệng hỏi, lời nói thật nhỏ nhẹ, chỉ đủ cho vị đội mũ nghe thấy.

“Đây là sủng vật của ta, Xô Việt!”

Vị đội mũ hơi ngẩng mặt, nắm lấy cánh tay Soviet giơ lên, hướng về phía tộc nhân, cực kì đặc ý nói.

“Sủng vật của tộc trưởng hảo!”

Nhiều tộc nhân ấy vậy liền hô lên mấy tiếng/

Em gái người! Thật vất vả mới khiến vị đội mũ gọi tên của hắn, hiện tại lại bị biến trở về thành sủng vật. Khốn kiếp, lại lâm vào cảnh khó khăn nữa rồi. Bất quá bây giờ có nhiều tộc nhân hắn không quen biết, lại rất đông người, cho nên phải nhẫn nại a. Soviet tiếp tục cúi đầu, làm bộ như không nghe thấy.

“Tốt! Không sao rồi! Các tộc nhân, có thể lui xuống!”

Vị đội mũ có vẻ rất hả hê, tay giơ cao, ra hiệu cho đám tộc nhân có thể thối lui xuống. Sau đó y hạ thấp thanh âm một chút, đối Soviet hỏi

“Thế nào, có phải khi các tộc nhân đi ra từ cửa động rất khí khái?”

“Ách!”

Soviet hắc tuyến, thật muốn đánh chính mình một cái. Hóa ra bởi vì y nghĩ rằng câu nói ban nãy của mình là đang hoài nghi, cho nên liền chứng minh một chút. Hắn hiện tại không chú ý đến chuyện tại sao vị đội mũ lại biết được tâm tư của mình, ngược lại cảm thấy chính mình thật ngu ngốc, tại sao phải dùng câu hỏi để cảm thán, dùng một câu khẳng định không phải đã tốt rồi sao!

“Người không hài lòng? Có muốn ta gọi bọn họ trở lại một lần nữa?”

Vị đội mũ không hề chú ý đến những tộc nhân bị tùy hứng gọi đến, chỉ chú tâm đến biểu cảm của Soviet, liền giơ tay lên như muốn lặp lại một lần nữa.

Lại đến thêm lần nữa sao? Soviet nhin không được co rút khóe miệng một cái. Hắn chỉ nhìn thấy một lần đã dọa cho nhảy dựng, thật không chút hứng thú nào muốn nhìn lại lần nữa, vội xua tay

“Không cần!”

“Thật không cần?”

Không biết tại sao, hắn lại cảm giác trong ngữ điệu của vị đội mũ có chứa chút hàm ý tiếu nhạo. Bất quá lúc này, dè dặt cảm giác không khỏe xuống, hắn đứng thẳng người, ngẩng cao đầu, trong mắt tràn đầy chắc nịch mà đối vị đội mũ đáp

“Đúng! Thật sự không cần!”

“Vây cũng được!”

Vị đội mũ nhìn Soviet nửa ngày mới đáp lời. Lần này nghe ra, không nghi ngờ gì nữa, chính là trong giọng nói chứa đựng cảm giác mất mát rất rõ.

Mất mát? Chẳng lẽ dọa hấn sợ chính là lạc thú của vị đội mũ sao?

Bất quá sau đó Soviet không chú ý đến vấn đề này nữa, bởi vì bất thành linh từ trong cửa động gần bọn họ nhất, có một đôi tộc nhân đi ra, một nam một nữ, tay nắm tay nhau, một cao một thấp, một ốm một gầy. Soviet yên lặng nhìn nhìn, liền trông nam nhân kia rất quen mắt.

Người kia không phải là Tiểu Nhất sao? Lúc này y lại đang nắm tay một nữ tộc nhân đi đến, sau đó nhìn Soviet cười nói

“Xô Việt nhìn xem, đây là Tiểu Hoa. Nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất Mị Thi tộc, là người mà ta thích nhất. Như thế nào? Có phải so với người nàng xinh đẹp hơn không?”

Nữ tộc nhân kia như là xấu hổ, che miệng lại cười, sau đó đầy yêu thương đẩy Tiểu Nhất một cái.

“Bịch”

Chỉ thấy Tiểu Nhất đột nhiên bay vọt đến vách hang đối diện. Sau đó, nữ tộc nhân còn làm ra một bộ dáng cực kì thẹn thùng mà nói

“Đáng ghét! Ai nói là nữ tộc nhân xinh đẹp nhất chứ! Người nói mãi, ta xấu hổ!”

Soviet nhìn Tiểu Nhất như con thạch sùng bám dính lấy vách tường, sau khi rớt xuống liền nhảy trở về bên cạnh nữ tộc nhân, tay muốn nắm lấy, nữ nhân kia lại nhẹ nhàng gạt ra, rốt cuộc khi y nắm được tay nàng rồi, liền đắc ý cười, lại đối Soviet nói:

“Người xem! Tiểu Hoa là người ôn nhu nhất trong tộc chúng ta nha! Đúng rồi Tiểu Hoa, đây là sủng vật của tộc trưởng, người mau đối hấn chào hỏi!”

Tiểu Nhất đầu tiên là đối Soviet nói, sau đó liền quay đầu nhìn Tiểu Hoa thật nồng nàn.

“Hảo!”

Tiểu Hoa đáp một tiếng, sau đó từ trong trạng thái e thẹn mà trở ra, duỗi một tay chìa ra trước mặt Soviet

“Ta nghe nói nhân loại các người yêu thích nhất là nắm tay chào hỏi đúng không?”

Soviet yên lặng lui về sau hai bước, sau đó chui tọt ra đứng ở phía sau lưng vị đội mũ, miễn cưỡng nhô ra cái đầu đối nữ tộc nhân kia đáp

“Không cần nắm tay! Người nghe lầm rồi! Chúng ta kì thật ghét nhất là nắm tay a!”

Em gái người! Gọi ta là sinh vật kì quái cũng được, còn hơn là bị đứt tay a! Cái sào huyết này, toàn là hung thủ giết người.

34. Chương 34

Hôm nay là mừng 9 mừng 10 gì rồi a, ta hứa là mừng 7 sẽ làm việc lại đúng không, nhưng mà mấy nay bị bệnh không thể tập trung dịch truyện được. Bây giờ khỏe hơn một chút cố gắng dịch cho xong, để ngâm dắm lâu quá ta chịu cũng không nổi. Cảm ơn mọi người vẫn ủng hộ nhé

.....

“Thật sự không muốn sao?”

Tiểu Hoa nhảy lên một bước, ý chừng không muốn bỏ qua.

“Thật sự không muốn!”

Soviet gấp rút gật đầu, cực kì khẳng định nói.

“Được rồi! Vậy quên đi!”

Tiểu Hoa nói, thanh âm có chút mất mát.

Mất mát, lại là mất mát, em gái người, một chút yêu thích cái thể loại này cũng không có.

(Trong Giang hồ biến địa thị kì ba, Thảm Thiên Lăng có cái từ chửi rất duyên dáng là “em gái người”, dịch từ ni muội ra:3 – hình như vậy – cho nên “em gái người” là câu chửi chứ k phải từ vô duyên ta đưa vào đâu hén)

“Tiểu Nhất! Hắn không muốn người ta nắm tay, người ta then thùng, tộc trưởng ngược lại không có chuyện gì, chúng ta vẫn là nên trở về đi!”

Tiểu Hoa vừa dứt lời, liền nhìn lại Soviet một chập, xác định hắn không thay đổi chủ ý, liền “nhẹ nhàng” chọc chọc Tiểu Nhất một cái, thành công đem Tiểu Nhất đang đứng yên bình bị đẩy lùi về sau mấy bước, điệu bộ cực kì e then, khoe miệng khê cười, lộ ra hai cái răng cửa lớn.

“Được được!”

Tiểu Nhất trong mắt tràn ngập si mê, nhảy đến bên cạnh Tiểu Hoa, nắm lấy tay nàng. Tiểu Nhất cực kì hạnh phúc đối Soviet nói:

“Soviet, đạo sĩ kia Tiểu Hoi nói không thích có hắn làm sủng vật, ta là người của nàng, cho nên ta quyết định đem đạo sĩ kia cho người làm sủng vật!”

“Đáng ghét, lời này chỉ chúng ta biết thôi mà!”

“Hảo hảo hảo, ta không cao hứng sao?”

Thê nô! Tiểu Nhất chính là thê nô.

Chỉ là...Soviet im lặng nhìn Tiểu Nhất cùng Tiểu Hoa thân ảnh đi xa, điệu bộ cực kì hạnh phúc, một cái quay đầu nhìn lại cũng không có, đến khi giống như cảm nhận được sự chú ý của hắn đối với họ, liền quay đầu lại nhìn, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, rống to

“Sủng vật của tộc trưởng, hảo!”

....

Soviet tiếp tục im lặng, quay đầu nhìn vị đội mũ.

“Làm sao vậy?” – Vị đội mũ nghi hoặc hỏi.

“Không có gì!”

Soviet cảm thấy nên hảo hảo cải thiện lại thẩm mỹ quan của mình một lần.

Cái điệu bộ e then, răng thiếu mấy cái, ôi...

Có thể với Mị Thi tộc, răng thiếu mất mấy cái mới chính là mỹ nữ, bạo lực mới chính là ôn nhu.

Hắn phải thích ứng, thích ứng, thích ứng a!

“Đúng rồi, Tiểu Nhất nói tiểu đạo sĩ kia cho người, người thấy thế nào? Bất quá nhìn người đối tiểu đạo sĩ kia hiểu rất rõ, người có thể giống như Tiểu Nhất, coi hắn là sủng vật mà nuôi.”

Bởi vì Soviet đang lơ đãng, khiến vị đội mũ rất khó chịu, nên y quyết định đổi đề tài.

Sủng vật? Hắn nhớ chính mình cuảng là sủng vật nha. Sủng vật nuôi sủng vật, này là làm sao? Bất quá khi hắn quay lại, từ lúc nâng tiểu đạo sĩ kia đứng dậy, y vẫn cứ đứng cúi mặt trầm mặc ở đó, vô cùng đáng thương.

Soviet “ừ” một tiếng đáp lại.

Đi theo hần dù sao cũng tốt hơn là đi theo một tộc nhân Mị Thi, hơn nữa không hiểu tại sao, hần vẫn luôn có cảm giác rằng mình và tiểu đạo sĩ kia nói không chừng cùng là con người, tuy rằng người thì có sừng người lại không.

“Hừm... Hôm nay vừa đến sào huyết, người cứ tùy ý nhìn, ta đi xem những tộc nhân khác như thế nào.”

Sừng vật của y không có nhìn y, nhưng mà, y cũng thỏa mãn nói một câu, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Soviet một cái, rồi đi đến một cái cửa động bên tay trái.

“Đúng rồi, đã lâu như vậy, nhưng ta vẫn không biết tên của người, người có thể nói tên của người cho ta biết không?”

Như vậy là tín nhiệm hần, không sợ hần chạy đi sao? Bên trong động cũng còn lại thừa thớt bốn năm tộc nhân, nhưng không có người nào chú ý đến hần, mà lúc này, vị đội mũ tựa hồ như cũng yên tâm để hần ở lại chỗ này. Chẳng biết tại sao, đột nhiên trong lòng có chút cảm động, không tự chủ được bèn mở miệng hỏi.

Hỏi xong rồi, chính mình mới phát hiện đã lâu như vậy, hần lại không biết tên của y, chỉ là ở trong lòng im lặng nói trống không, bằng không của kêu bằng vị đội mũ.

“Tên?”

Vị đội mũ quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy hưng phấn không kiềm được.

“Đúng, là tên! Tên của người là gì?”

“Người thật muốn biết sao?”

Chẳng biết tại sao, khi hỏi câu này, vị đội mũ có vẻ hơi căng thẳng.

“Đúng vậy.”

Nhìn biểu tình của vị đội mũ, chẳng biết tại sao Soviet cũng có chút khẩn trương, chỉ là hỏi tên thôi mà, sẽ không có gì chứ?

“Ta tên là Tô Đông Thi, đây là đời tộc trưởng Mị Thi tộc trước ban cho ta, người hãy nhớ kĩ!”

Vị đội mũ – không, là Tô Đông Thi – từng chữ từng chữ đều nói rất chậm, mắt liên tục nhìn chăm chăm vào Soviet, tựa hồ muốn đem hết thấy biểu tình lớn nhỏ của hần thu vào trong tầm mắt.

Hôm nay, tộc nhân hai kẻ đều thật hung dữ! Soviet yên lặng lui lại phía sau mấy bước, cảm thán, mặt cúi gằm, sau đó thấp giọng nói:

“Tô Đông Thi, chào người!”

Tô Đông Thi là cái gì vậy trời?

“Hừm, người hãy nhớ kĩ, bây giờ, ta phải đi xem các tộc nhân khác, sau khi trở lại sẽ cùng người trò chuyện!”

Tô Đông Thi hiển nhiên cũng không hài lòng với thái độ của Soviet, bất quá đang nghĩ đến vấn đề tộc nhân trong tộc, cũng là nên tạm gác lại mất mát trong lòng, vội vã nói, sau đó vội vã đi tiếp về cửa động kia.

“Ta sẽ nhớ!”

Tên người đặc biệt như vậy, ta có muốn quên cũng không được, Soviet im lặng nói trong lòng. Mà Đông Thi cũng không có đáp lại câu này, bởi sau khi hần nói xong, Đông Thi đã sớm khuất trong cửa động.

“A, đi nhanh như vậy sao...”

Soviet nhìn về phía cửa động, xác định Đông Thi không trở lại, biểu tình trên mặt cũng dần dần yên tĩnh lại.

Lúc này, bên trong động chỉ có mình hần với Lâm Cô, lúc trước âm ỉ một chút, bây giờ lại cực kì yên tĩnh.

Trong thời điểm mọi chuyện chưa có quen thuộc như thế này, liền sẽ nảy sinh tâm lý khó chịu. Soviet nhìn Lâm Cô đến giờ vẫn luôn trầm mặc bỗng ngẩng đầu cười với hắn một cái, cuối cùng chính mình cũng cười lại một cái.

Lại nói, Tô Đông Thi yên tâm vứt hắn ở lại đây chưa nói, tiểu đạo sĩ kia cũng tay nải cũng tùy ý mà vứt lại đây không lo lắng.

Soviet nghĩ, sau đó nhặt tay nải lên đi đến bên cạnh Lâm Cô.

“Kì thật như ta nói, lâu rồi sẽ thành quen!”

Soviet đột nhiên buông thõng một câu.

Lâm Cô đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng đánh gãy lời hắn:

“Như vậy, người quen thuộc với lối sinh hoạt của Mị Thi?”

Quen thuộc? Kì thật, Tô Đông Thi nói đây là sào huyệt của hắn, kì thật giống như hang ổ. Theo lý mà nói, nếu sống chung với Mị Thi bọn họ lâu dài, sẽ chậm rãi biến thành Mị Thi.

Soviet nghĩ nghĩ một chút, sau đó rung mình một cái, chỉ là nhún đến biểu tình giống như đang rất gấp gáp muốn nghe câu trả lời của mình, Soviet trái lại làm như không để ý đến, chỉ lẳng lặng mở tay nải ra, lấy ra hai cái bánh bao, một cái đưa cho Lâm Cô, một cái cho mình, nhưng bánh đặt đến bên mép lại có chút không muốn ăn.

May mắn trước khi xuất môn, Lâm Cô chuẩn bị rất nhiều lương khô, mặc dù mùi vị không ngon, nhưng nếu không ăn, lẽ nào sẽ thật sự giống như tộc nhân bọn họ không ăn không uống mà vẫn tồn tại được, như vậy thì đã là quái vậy rồi. Soviet thầm nghĩ.

Cắn cái bánh một miếng, Soviet nhìn Lâm Cô chỉ cầm bánh mà không ăn, không khỏi bật cười:

“Làm sao lại không ăn, tuy rằng mùi vị chẳng ra sao, nhưng chỉ có no mới có sức lực. Mấy ngày này, ta không tin đạo lý này người không hiểu ra.”

“Người thật sự thích cuộc sống giống như bây giờ sao? Tuy rằng ta không hiểu cảm giác của người, nhưng ta tin tưởng người cũng giống như ta, đều là con người, mà Mị Thi là cương thi, người không thể cùng với cương thi ở chung như vậy, nhất định sẽ bị người đời cười chê!”

Chẳng biết tại sao, Lâm Cô đột nhiên trở nên chán ghét Soviet, rống lên một tiếng.

“Nói chuyện nào để làm gì?”

Soviet cắn miếng bánh, cảm thấy mắc nghẹn, định với lấy túi nước trong tay nải, lại phát hiện Lâm Cô đột nhiên nhìn chằm chằm vào cái tay nải.

Soviet mím chặt môi, làm bộ dáng không nhìn thấy ánh mắt Lâm Cô, đem tay nải toàn bộ xốc lên, chỉ là không tìm lấy túi nước, chỉ là đem từng món đồ vật trong tay nải đều xem xét.

“Người, người đang làm gì?”

Lâm Cô nhìn Soviet lật tung tay nải của mình lên, căng thẳng hỏi, thậm chí nghe trong giọng nói có chút run rẩy.

Soviet cũng không có trả lời, tay nải vốn không lớn, trước đây không có chú ý, bây giờ nhìn lại, rất nhanh liền phát hiện có một túi bằng lụa bị bánh bao che mất.

Đem túi lụa mở ra, bên trong lại là một cái túi lụa khác, mở ra lần nữa, đến khi hắn mở ra được năm cái, túi lụa bên trong chỉ còn bé hơn lòng bàn tay một chút, mới nhìn thấy đồ vật bên trong. Trong túi có ba đồ vật, một loại là mấy tờ giấy có vẽ mấy hoa văn phức tạp, so với mấy cái đạo phù Lâm Cô quảng ra lúc trước không khác nhau là mấy, vậy hắn là lá bùa. Cái khác là một chiếc gương đồng có khắc hoa văn tinh tế. Vật còn lại, là một cặp lục lạc nhỏ bằng ngón tai cái, cực kì tinh xảo, màu vàng óng.

Thứ đạo sĩ kia hi vọng chính là cái này.

Đây là cớ ý muốn cho hắn nhìn thấy túi lụa này sao?

Chẳng biết vì sao, khi nhận ra điểm này, Soviet mơ hồ có chút mất mát, vừa ngẩng đầu lên nhìn Lâm Cô, ánh mắt kia đang tràn ngập tuyệt vọng, nháy mắt trở thành thoải mái cực độ.

Thối đời, đâu phải ai cũng có thể thiên chân vô tà mà sống.

Hơn nữa, đây là một cái đạo sĩ, nếu như cái gì cũng không hiểu chuyện, như thế nào lại dám ra ngoài trừ yêu.

Người như Sovoet, ở thế giới trước đây, sinh viên chưa chắc đã là người đơn thuần. Hắn làm sao có thể hi vọng người ở dị giới này có thể đơn thuần sống.

“Kì thật, người là không quan ta như thế nào. Người chỉ là muốn ta đem thứ này cho người, có đúng không?”

Soviet cực kì bình thản nói ra, giống như là đang tán gẫu.

Lâm Cô nhìn ánh mắt Soviet, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Hắn lại nhìn đôi lục lạc trên tay Soviet, hung hăng nói:

“Đúng vậy, ta muốn đi ra ngoài, ta không muốn ở cái sào huyệt này. Ta ở lâu thêm một ngày, liền cảm thấy buồn nôn một ngày.”

35. Chương 35

Ta nói, mấy nàng mấy chàng có xem Thượng ản chưa.

Tôi ơi ta bệnh khó chịu trong người thì thôi đi, xem phim chưa có ra tập mới khó chịu còn muốn chết hơn nữa T__T

Đúng là “nghiện” rồi mà T_T

Lời thì đúng là nói, nhưng thực tế thì giống như là đang phát tiết hơn.

Lâm Cô nói gần từng tiếng một, cũng không có hướng tầm mắt về phía Soviet, mà là xoay người sang hướng khác, sau đó thấp giọng nói thêm:

“Ta mặc cho người xử lí, nhưng nếu để cho Mị Thi yêu đùa giỡn, ta chọn cái chết. Chỉ cầu người đáp ứng chuyện khiến ta sáng khoái nhất.”

Là đang thống hận sao? Không phải Soviet chưa từng nghĩ như Lâm Cô, thời gian đầu tiên sau khi xuyên qua chưa biết người biết cảnh, hắn đối với sinh vật chưa bao giờ nhìn thấy như Mị Thi tộc cũng cảm thấy thật đáng sợ. Hắn cũng từng cảm thấy đám người Mị Thi thật khó ở chung, đến hiện tại cũng còn ý nghĩ muốn bỏ trốn, nhiều nhất chỉ là mất đi cảm giác sợ sệt mà thôi.

Mà trước mắt, tiểu đạo sĩ kia nhiều nhất chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, đã kiên định nói “Nếu như ở lại đây ta chọn cái chết”, tức là hắn không có nói đùa.

“Ha...”

Soviet nặng nề thở ra, nắm chặt đôi lục lạc tinh xảo trong tay, khiến lòng bàn tay có chút nhẵn nhẵn đau, nhưng tựa hồ như cái đau đó là khởi đầu cho quyết định của hắn.

“Ta có thể thả người đi, nhưng người phải đáp ứng với ta một điều kiện.”

“Đi?”

Lâm Cô không tin tưởng hỏi lại một câu, ngẩng đầu nhìn Soviet, khi phát hiện hắn không giống như là đùa giỡn mình, ánh mắt lóe sáng một cái – “Điều kiện gì?”

“Nếu như người thoát ra ngoài được, nhất định không tiết lộ về nơi này, cũng không làm hại Mị Thi tộc!”

“Tại sao không được? Mị Thi yêu tộc là cương thi, làm nhiều việc ác, người phải là giống như ta, tìm đủ trăm phương nghìn kế để giết bọn chúng mới đúng!” – Lâm Cô trợn tròn mắt, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

“Người chỉ cần trả lời đáp ứng hay không đáp ứng, nếu như đáp ứng, ta tìm cách cho người ra ngoài, còn không, người cứ việc hảo hảo ở đây bồi ta, ta ở một mình cũng cảm thấy rất nhàm chán.”

Soviet né tránh lời của Lâm Cô, không đáp lại.

“Được, nhưng ta chỉ có thể đáp ứng sẽ không nói ra, còn nếu gặp được Mị Thi, thấy một kẻ giết một kẻ!”

Lâm Cô do dự rất lâu, sau đó nặng nề đáp, cũng không biết tại sao mình lại đáp ứng như vậy, chỉ biết bản thân mình lại kiên định chọn điều kiện này.

“Thật đúng là tiểu hài tử!”

Nhìn Lâm Cô như vậy, chẳng hiểu sao Soviet có chút buồn cười, tiếp theo nhin không được mà khê vuốt lấy đầu tóc rối bời của Lâm Cô, nói – “Chuyện sau này ta mặc kệ, ta chỉ cần biết rằng sau khi người rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không tiết lộ về nơi này.”

“Được, ta đáp ứng! Như vậy, người có thể đưa ta ra ngoài?”

Lâm Cô thấp giọng hỏi, chuyện duy nhất hấn quan tâm là chuyện này.

“Ta muốn người phát thệ, mới nói cho người biết tính toán của ta!”

“Được! Thề trên danh nghĩa chương môn đời thứ nhất Sùng mao phái, ta – Lâm Cô – nếu có thể từ bên trong sào huyệt Mị Thi thoát ra ngoài, sẽ không tiết lộ bất kì tin tức nào về vị trí nơi này. Nếu vi phạm lời thề, liền bị sư phụ trục xuất sư môn, một đời phát điên lang bạt, chết không toàn thây!”

Lâm Cô hô mấy tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Người đã thỏa mãn chưa?”

“Được, thỏa mãn!”

Soviet không biết ở thế giới này thề như thế nào là đúng, bất quá xem biểu tình của Lâm Cô, hấn tin tưởng lời thề này đã là ác độc nhất rồi. Hơn nữa đối với Mị Thi tộc, như vậy cũng là chuyện đáng mừng, chỉ là hấn cố đè nén cảm xúc lại trong lòng, sau đó liếc nhìn bốn phía, phát hiện Tô Đông Thi còn chưa có trở về.

Soviet kéo Lâm Cô lại gần sát mình, rỉ tai hấn kể hoạch trốn thoát “Kế hoạch của ta là...”. Nói một hồi lâu hấn cũng chưa phát hiện, Lâm Cô ngoại trừ ban đầu có hơi kinh ngạc, sau đó bên tai hơi ửng đỏ lên.

“Người xem có được không?”

Soviet nói một hơi, sau đó cảm thấy hơi mệt, bản thân thì lười di chuyển, liền trực tiếp gối đầu lên vai Lâm Cô.

Lâm Cô: “...”

Lâm Cô chỉ cảm thấy cả người cứng lại. Từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng cùng ai tiếp xúc thân thể như vậy, cảm giác ấm áp của da thịt tiếp xúc nhau cứ thế mà truyền đến não, tuy rằng bản thân mình biết đây là chuyện bình thường, nhưng luôn cảm thấy có chút không thích hợp. Đang hảo hảo ngẫm lại lời Lâm Cô nói, nhưng không tránh d8uoc75 có hơi phân tâm.

“Làm sao vậy? Hay là kế hoạch ta nghĩ ra không thông suốt được?”

Đợi mãi mà Lâm Cô vẫn chưa đưa ra ý kiến, Soviet không khỏi sốt ruột. Tuy rằng mấy ngày này đã quen thuộc với thói quen của Mị Thi, nhưng đời trước hấn là trạch nam, đời này xuyên qua ngay thế giới mà một chút cũng không biết, kiến thức vốn có hoàn toàn không sử dụng được mấy.

“Không! Kì thật rất tốt. Chỉ là... người thật sự không muốn cùng ta thoát ra?”

Lâm Cô hoàn hồn, thận lực thả lỏng cơ thể, tập trung vào kế hoạch đào thoát. Hấn vẫn là còn muốn nói gì đó, nhưng nháy mắt im lặng.

Bởi vì nghe động tĩnh, thì rõ ràng là Tô Đông Thi đã trở lại.

Thân là tộc trưởng, cho nên mỗi một động của tộc nhân sẽ ghé thăm hơn mười phút là ít. Bất quá hôm nay Soviet chủ động hỏi tên của y, khiến Tô Đông Thi cảm thấy hơi chộn rộn.

Sủng vật của y hỏi tên y.

Rốt cuộc cũng hỏi tên y rồi.

Tên của y! Tên của y đó!

Đối với Mị Thi tộc, cái tên có một ý nghĩa đặc biệt. Thông thường, mỗi một tộc nhân sẽ có một tên tự, tên tự đó chỉ có một mình tộc nhân đó biết. Một khi hãn nguyên ý đem tên tự này nói cho người biết, tức là nói người sẽ trở thành bằng hữu với hãn.

Đương nhiên, tộc nhân bọn họ cũng có một tên gọi thông dụng nữa.

Mà thời điểm Soviet hỏi đến tên y, y liền đem tên tự của mình nói cho Soviet biết.

Vốn cho là Soviet sẽ cực kì kích động, hưng phấn, cảm thấy vinh hạnh cùng đặc biệt. Nhưng một cái biểu hiện đặc biệt cũng không có, cái gì cũng bình thản, thật khiến y cảm thấy bị đả kích. Nhưng mà quên đi, y quyết định tối nào cũng sẽ hảo hảo mà chỉ dạy cho Soviet biết. Dù sao Soviet cũng là sủng vật của y.

Đúng rồi, y còn phải đem tên thông dụng của mình nói cho Soviet biết, để phòng ngừa mọi người đều biết tên tự của y. Y cũng không muốn nghe tộc nhân gọi tên tự của y, t chỉ thích chính miêng sủng vật của y gọi ra tên tự này.

“Tô Đông Thi!”

Nghĩ đến cảnh Soviet nhẹ nhàng gọi tên tự của y ra, Tô Đông Thi liền cảm thấy cả người thư thái hẳn ra.

Sau đó, y chợt giật mình nhớ ra là bản thân mình đang đi thăm hỏi tộc nhân, y ra ngoài lâu như vậy, khi trở về phải hảo hảo quan tâm tộc nhân một chút. Ấy vậy mà y đã đứng ngốc ở đây mấy phút rồi.

Sau đó, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng đã đi thăm hỏi hết toàn bộ tộc nhân, y thoải mái trở về. Bên trong lòng rối như tơ vò, nhưng ngoại trừ ánh mắt có hơi chút kích động, nhưng ngoại mặt một chút cũng không biểu lộ.

Nhưng khi trở về y nhìn thấy cái gì?

Y nhìn thấy sủng vật nhà mình, đang đem điều tục vào vai tiểu đạo sĩ kia. Lại cùng nhau nói chuyện trong khoảng cách gần như vậy.

Sủng vật là của y. Là của y. Chỉ có thể là của y!

Tên đạo sĩ kia thật to gan.

Tô Đông Thi đập đổ một bình dấm chua, toàn thân bốc hỏa đi tới hai bước đã đến bên cạnh hai người nọ, không nói một lời, trực tiếp tách hai người ra, đem Soviet vác trên vai, sau đó tức giận trừng mắt nhìn lâm Cô. Y chỉ cảm thấy bàn tay thật ngứa ngáy, nếu như y không phải là tộc trưởng, nếu như cái tên ngồi kia không phải là đạo sĩ, nhất định sẽ trực tiếp một chưởng đem giết đi!

Tô Đông Thi trong lòng thường hỏa, sau đó rống về phía cửa hang của Tiểu Nhất:

“Tiểu Nhất, ngươi lập tức tới, đem tên đạo sĩ của ngươi trở về! Ngay lập tức! Ngay lập tức!”

“Này! Tô Đông Thi, ngươi không phải đã nói đem đạo sĩ kia cho ta làm sủng vật rồi sao?”

Soviet kinh ngạc la lên, nếu như đem Lâm Cô trở về hang của Tiểu Nhất, này kế hoạch tẩu thoát của hãn sẽ thất bại rồi sao?

“Ta rút lại lời!”

Tô Đông Thi mặt không đổi sắc đáp.

“Ngươi...!”

Soviet tức giận. Mấy ngày này tu luyện khiến cơ thể có đôi chút muốn thượng hỏa. Hắn dùng sức, nhảy xuống từ trên vai của Tô Đông Thi, sau đó ngược nhìn y, như muốn từ trong ánh mắt y mà biết vì sao đột nhiên y lại đổi ý.

Mà hiểu nhiên Tô Đông Thi cũng không muốn để cho Soviet biết được trong lòng y nghĩ gì.

“Tiểu Nhất, người lần ra đây cho ta. Đây là đợt ta trực tiếp đi vào lõi người ra đây hả?”

Tô Đông Thi bực tức quát lên, thanh âm thập phần băng lạnh.

Trừ bỏ ngày đầu tiên khi hắn vừa xuyên qua đến đây, Soviet mới nghe thấy giọng nói đầy băng lãnh của Tô Đông Thi, sau đó mặc kệ ngữ khí của y như thế nào, cũng không cảm giác được loại băng lãnh này nữa, Cho nên bây giờ tiếp xúc trở lại, Soviet nhận không được rung mình một cái, không tự chủ được liến lui về sau hai bước.

Trước mặt hắn là Mị Thi, bất luận hắn có tu luyện như thế nào, cũng không so sánh được với Mị Thi. Chỉ cần nhìn sức chiến đấu của Tiểu Nhất, liền có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của một người thân là tộc trưởng như Tô Đông Thi.

Nghĩ thâm trong lòng như vậy, mặc dù Soviet thật sự rất phẫn nộ, nhưng vẫn nín nhịn rất nhiều. Lúc Tô Đông Thi lớn tiếng quát lần thứ hai, Tiểu Nhất nhanh chóng vọt đến đem Lâm Cô trở về hang ổ, Soviet cũng không dám phản đối. Chỉ là Lâm Cô lại quăng sang một ánh mắt, ra hiệu cho hắn mau nghĩ biện pháp.

“Người thuộc về ta, chỉ có thể là của một mình ta!”

Mất thấy tên tiểu đạo sĩ chương mắt đã bị khiêng đi, Tô Đông Thi ăn dấm chua bình tĩnh được một chút, đến khi bên trong động chỉ còn mỗi y với Soviet, mà Soviet lại đang cực kì ngoan ngoãn cúi đầu, giống như đã biết lỗi, bình dấm chua nọ liền bốc hơi nhanh chóng, cho nên khi y mở miệng nói, ngữ khí băng lãnh kia không còn nữa, ngoại trừ một chút bá đạo trong lời nói, khí tức xung quanh cũng không có phát sinh gì lớn.

Soviet có chút không hiểu được tại sao khí tức xung quanh Tô Đông Thi biến mất rồi, nhưng nhìn vào trong mắt y, cảm nhận được nguy hiểm không còn nữa, cũng không còn cảm thấy sợ hãi. Sau đó liền hắc tuyến mà nhớ ra, hắn từ lúc nào đã trở nên miễn cảm với khí tức của Tô Đông Thi rồi? Cũng không có chạm vào để biết, chỉ là cảm nhận rồi thành ra như vậy...

36. Chương 36

Mấy nay ta cảm thấy cuộc đời thật u tối, vì đã đi học trở lại rồi a! Lại bận rộn nữa rồi!

“Xô Việt, người là của ta, chỉ có thể là của ta. Bởi vì người đã hỏi tên ta, ta quyết định nói cho người biết, sự thật này không thay đổi được!”

Lặp lại những lời này một lần nữa, Tô Đông Thi đột nhiên cảm giác mơ hồ rằng những lời này thế nào lại giống như đang phiền tình? Cái gì gọi là phiền tình? Thật là đau não. Bất quá lại nghĩ, cái gọi là phiền tình nọ, chính là lời nói thốt ra rồi, liền không muốn tranh cãi đến nữa. Vì vậy, nói ra những lời này, Tô Đông Thi đột nhiên hạ thấp giọng xuống. Nhưng mà hạ thấp đến độ tiếng nói nhỏ đi rất nhiều rồi, y liền khó chịu mà tiến lên hai bước, trực tiếp ôm lấy mặt Soviet, kề sát lỗ tai hắn mà nói lại lần nữa.

“Hà?”

Soviet giãy giụa một chút. Tô Đông Thi đối hắn nói chuyện, ngoài việc hơi thở kề sát bên tai có chút lạnh, cũng không có động tác gì gây hiểu lầm. Nhưng mà vẫn khiến hắn cảm giác rất ngượng ngùng, ngượng đến nội ban đầu cũng không nghe được Đông Thi nói cái gì, bất quá khi y lặp đi lặp lại mấy lần, hắn rốt cuộc cũng nắm được trọng điểm.

Đây có đúng là Tô Đông Thi không? Nói cái gì? Tên gì? Y nói cho hần biết tên nên chính là thuộc về y rồi? Này này này, cái này là sao? Rốt cuộc là làm sao?

Soviet nhúu mày, cảm giác được Tô Đông Thi đang dùng sức ôm chặt mình hơn, đến nỗi ngực có chút đau. Bất thành linh liền dùng sức đẩy một cái, khi cảm giác ấm áp quen thuộc mới vừa chạm đến ngực.

“Bịch”

Hần rốt cuộc cũng từ ***g ngực Đông Thi mà thoát ra, nhưng cũng không có sức lực để cảm khái chuyện gì, chỉ có thể nặng nề thở dốc để lấy lại hơi, lại nhìn thấy mặc dù hần dùng sức hơi nặng, nhưng Đông Thi một chút phản ứng cũng không có, ngược lại còn là một bộ dáng tiến nhanh tới muốn ôm hần lần nữa.

Soviet nhanh chóng lui về sau mấy bước, cực kì nghiêm túc hỏi:

“Người đang nói cái gì vậy?”

“Người không hiểu?”

Tô Đông Thi đứng lại, cau mày nhìn, bộ dáng kinh ngạc cùng nghi hoặc.

“Ta chỉ biết hỏi tên là chuyện lịch sự phải làm thôi!”

Đột nhiên hần cảm thấy mình thật sự rất ngốc, đây là cái chuyện gì vậy? Tuy rằng Đông Thi không phải là bộ dáng muốn bạo ngược, nhưng hần cũng không muốn chính mình bị cưỡng ép thêm lần nữa, nên chỉ có thể đề nghị lại hỏi.

Tô Đông Thi bình tĩnh nhìn Soviet nửa ngày, mới từ trong lòng rút ra kết luận, nhìn biểu hiện của Soviet như vậy đúng là không hiểu gì hết. Không hiểu? Tại sao lại không hiểu? Y suy nghĩ hồi lâu, mới chợt nhớ ra, tựa hồ như lúc trước y đã từng nghĩ đến chuyện nên rảnh rồi mà nói cho Soviet biết những chuyện nhân tình thế thái ở đây thì phải. Bên trong lòng âm thầm nảy sinh cảm giác hối hận, nhưng mà cũng vẫn là giấu đó không nói cho hần biết. Điều là do hần không biết nghe lời, bằng không, làm sao y có thể đem chuyện này quên đi được!

“Làm sao vậy? Nếu như vậy, ta đảm bảo không nói với bất kì người nào tên của người, coi như ta hoàn toàn không biết gì hết!”. Được rồi, là vì đám người này không giống như mình vậy, phải hiểu chuyện này như vậy. Đúng, phải lý giải chuyện này như vậy.

Soviet nhìn nét mặt đen như than của Tô Đông Thi, chủ động mở miệng nói, trong giọng nói mang theo vài phần lấy lòng.

“Không được, tên đã nói ra nào có đạo lý muốn thu hồi như vậy!”

Tô Đông Thi nhanh chóng phản bác, vì để tránh cho Soviet nói thêm những câu đau lòng, liền lấp ba lấp bắp nói ra một tràng dài, rằng tên tự có ý nghĩa như thế nào.

“Tộc ta mỗi người đều chỉ có một cái tên”

“Aiiii...”

Lẽ nào có nơi kì quái đến mức mỗi người có ba bốn cái tên? Như vậy không phải sẽ rất loạn sao? Ba cái tên, này là muốn loạn đến mức nào? Đầu, nói không chừng không chỉ có ba cái tên, là sáu cái mới đúng.

“Trong tộc, nếu như không có chuyện gì, liền không dễ dàng gì mà nói cho bất luận kẻ nào biết được tên của mình. Một khi đã nói, nghĩa là nguyện ý cùng nhau gắn bó cả đời, suốt đời bầu bạn. Cho nên, người đã biết tại sao ta nói cho người tên của ta rồi!”

Nói xong mấy lời này, Tô Đông Thi vẫn như trước là một bộ dáng không đổi sắc, thế nhưng cặp mắt kia rõ ràng là đang nói: “Tên tự kia đối với ta phi thường phi thường quan trọng, ta nói cho người biết rồi, còn không mau đến cảm ơn!”

Soviet trong lòng âm thầm nôn tới mửa lui, nghe vừa hết câu, hệt như sét đánh ngang tai. Muội người, loại tình tiết trong phim này là ai phát minh ra? Tại sao vô duyên vô cớ lại đem hần vào vai chính vậy hả?

“Một khi đã nói, nghĩa là nguyện ý cùng nhau gắn bó cả đời, suốt đời bầu bạn.”

“Một khi đã nói, nghĩa là nguyện ý cùng nhau gắn bó cả đời, suốt đời bầu bạn.”

“Một khi đã nói, nghĩa là nguyện ý cùng nhau gắn bó cả đời, suốt đời bầu bạn.”

Câu nói của Tô Đông Thi âm vang không ngớt trong đầu hắn, hắn nhìn ánh mắt Tô Đông Thi, khóe môi khẽ giật.

“Là ta có chỗ nào đó đã nghĩ sai rồi. Thật ra người có thể đem chuyện này thu về a, ta đảm bảo từ hôm nay trở đi sẽ đem cái tên này quên đi, a ha...!”

Soviet hai mắt cực kì chân thành nhìn Tô Đông Thi, thậm chí bởi vì quá kích động, hai má khó nhịn được mà ửng đỏ lên. Hắn nhìn Tô Đông Thi đợi y đáp lời, vừa yên lặng lắng bầm trong đầu, đúng vậy, phải đem cái tên tự này hung hăng đá ra khỏi đầu, chỉ vì một cái tên mà đem mình bán đi, loại chuyện này ai muốn nhận thì nhận đi.

Tô Đông Thi mặt không đổi sắc nhìn Soviet, thẳng đến khi lần thứ hai Soviet lặp lại câu này, y chỉ cảm thấy bên trong mình hình như bắt đầu nhen lên một ngọn lửa phừng phừng. Là một người yêu thích cảm giác âm ỉ khô ráo, cái loại cảm giác bốc lửa này không một chút dễ chịu. Nếu như y đoán không lầm, thì đây là hắn đang ghét bỏ tên y. Là hắn không thích cái tên tự này của y.

“Người không muốn biết tên ta?”

Tô Đông Thi trầm giọng hỏi, trên mặt vẫn không trưng ra biểu tình gì, chỉ là trong khóe mắt có chút âm hiểm ẩn hiện.

“Không phải không phải, chỉ là tên từ này ý nghĩa quá, ta cảm thấy mình không xứng đáng được biết. Người là người vĩ đại nhất Mị Thi tộc, ta đây là loại sinh vật kì quái nào có thể lại được biết tên của người, đúng không?”

Soviet ngăn không cho khóe miệng co rúm lại. Kì thật hắn biết tâm tình Tô Đông Thi bây giờ đang rất nhạy cảm, y rõ ràng đang rất khó chịu. Nhưng nếu cứ im lặng không nói, cứ bị hiểu lầm như thế, nhất định sẽ rất khó xử.

“Người từ nay sẽ đem cái tên này quên đi?”

Tô Đông Thi cũng không có trả lời, tiếp tục hỏi.

“Đúng, ta đảm bảo sẽ không nói cho ai biết cái tên tự này. Ta lấy tính mạng của ta ra thề!”

Soviet kìm nén hưng phấn, biểu tình thập phần nghiêm túc nói.

Loại vẻ mặt này đã là tổ ý cực kì quyết tâm rồi. Nhưng tại sao, hắn lại cảm giác như bầu không khí đang này càng lúc càng giống như có cái gì đó không đúng?

37. Chương 37

Soviet nói xong, Tô Đông Thi cũng không có lên tiếng, chỉ là đầu hết quay sang trái lại quay sang phải, tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì, cũng tựa hồ như đang tìm sang hướng khác để tránh khỏi phải nhìn hắn.

Không có ai lên tiếng nói chuyện, thậm chí Soviet còn nghe được tiếng hít thở của mình.

Yên tĩnh! Yên tĩnh đến quái dị.

Bầu không khí càng ngày càng trở nên ngột ngạt, thậm chí so với lúc Tô Đông Thi nhìn thấy hắn gói đầu lên vai tiểu đạo sĩ còn muốn căng thẳng hơn.

Cũng bởi vì không gian quá mức yên tĩnh, Soviet liền nhận ra một chuỗi âm thanh quen thuộc đã lâu không nghe thấy.

“Răng rắc! Răng rắc!”

Tô Đông Thi cong người cúi xuống sâu, cho nên mỗi lần chuyển động, xương khớp cứ thế ma sát thành thứ âm thanh kia.

Nếu như chỉ có như vậy, Soviet nghĩ mình nhịn một chút là được.

Nhưng cổ tình sau khi cúi xuống, khoe miệng Tô Đông Thi khẽ nhếch lên từng chút từng chút.

Đúng vậy, chậm chậm chậm chậm, như cố ý giảm tốc độ, khoe miệng hết như một cái khóa kéo đang từ từ được người cẩn thận kéo ra.

Khoe miệng cong lên vô dĩ tượng trưng cho việc vui vẻ, thế nhưng khi Tô Đông Thi đã cong miệng lên hoàn toàn, Soviet chỉ cảm thấy bầu không khí vốn dĩ đang nguy hiểm bỗng trở nên nguy hiểm đến cực điểm.

Soviet muốn chạy trốn, sau đó phát hiện dưới ánh mắt của Tô Đông Thi, hẳn có muốn di chuyển cũng không nhúc nhích được.

Tô Đông Thi là tộc trưởng đứng đầu mị Thi tộc, trước đây bởi vì y chưa bao giờ chân chính nổi giận với hẳn, cho nên Soviet cảm thấy ngoại trừ việc Tô Đông Thi có hàm răng đầy đủ hơn những tộc nhân khác, động tác linh hoạt hơn những tộc nhân khác, còn lại cũng không khác nhau là bao nhiêu.

Nhưng vào lúc này, hẳn mới phát giác được một loại cảm giác cực kì nguy hiểm.

Nguy hiểm nguy hiểm nguy hiểm. Cả cơ thể mạnh liệt run run, ngay cả cử động ngón tay cũng cảm thấy rất khó khăn, Soviet thậm chí còn cảm thấy sau lưng, mồ hôi từng giọt từng giọt đang thi nhau rớt xuống.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Soviet muốn khóc, này là chuyện gì cơ chứ, này là chuyện gì?

Hắn chẳng qua chỉ là nên lịch sự hỏi tên, ai ngờ được trong cái thế giới này, tên không thể tùy tiện hỏi, có muốn hỏi hận cũng không được.

Hắn không nghĩ đến để hỏi tên phải đánh đổi cả đời như vậy, chỉ là bất ngờ như thế thôi. Không được hay sao?

Hắn đã rất rất dịu dàng nói rồi, nhưng cái lý do gì mà ngay cả dịu dàng cũng không có tác dụng ở thế giới này?

Ông trời ơi! Ông đến tột cùng khiến ta xuyên đến đây để làm gì? Chính là muốn đùa giỡn cùng nhìn thấy biểu tình chật vật của ta để làm vui sao?

Khốn kiếp. Đùa giỡn cũng phải có giới hạn thôi chứ.

Soviet càng nghĩ càng cảm thấy bị thương, càng bị phương càng phát hiện chính mình muốn nói một câu cũng không nói được/ Hẳn còn đang chuẩn bị sút đầu mẻ trán một phen, đột nhiên cảm thấy quang minh không khí như ngưng đọng lại, tiếp theo, cái cảm giác nguy hiểm kia đột nhiên biến mất không tung tích. Thế nhưng... thế nhưng... mọi người, đây rốt cuộc là cái thể loại gì vậy?

Soviet ngẩng đầu, nhìn trần trời vào gương mặt kẻ sát của Tô Đông Thi, khóc không ra nước mắt.

Không thể nói là kẻ sát, phải nói là mặt đối mặt kia. Sau đó, trên môi liền tiếp nhận một cảm giác lạnh đến khó tả.

Soviet chớp mắt mấy cái, nhìn hình ảnh Tô Đông Thi trước mắt cực kì rõ ràng, lại chớp mắt mấy cái nữa, phát hiện trong ánh mắt y, lóe lên một chút nghi hoặc, sau đó đột nhiên bùng nổ sung sướng. Sung sướng? Thế quái nào lại có cảm giác sung sướng? Đang nghi hoặc trong đầu, Soviet cảm thấy choáng váng một chút, cái kia, cái kia, cái cảm giác lạnh như băng nọ đột nhiên nhẹ nhàng lướt qua vành môi. Đây là cái chuyện gì vậy? Lúc Soviet há mồm muốn hô lên, khoang miệng liền có thứ gì đó chui vào. Khốn kiếp, chui vào thì thôi đi, còn chọt tới chọt lui lung tung trong ấy.

Dù bản thân là trạch nam, nhưng tiếp xúc với máy tính, tivi cũng thường xuyên chiếu, cho nên hẳn cũng không đến mức không biết đây là loại chuyện gì.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Tại sao mọi chuyện diễn biến theo cái kiểu này?

Hắn... bị hôn!

Hắn... bị cái tên không rõ chủng loài kia hôn!

Mười phút trước, hắn hỏi cái tên liền đem chính mình bán đi. Mười phút tiếp theo, hắn liền bị người ta hôn.

Ông trời ơi, ông có thấy thật sự rất bất công không?

Thật sự là ông trời quá mức bất công.

Nhân lúc Soviet còn chưa hoàn hồn được, hắn lại cảm giác Tô Đông Thi dùng sức ôm mình một cái, sau đó bên tai vang lên một tiếng “rẹt” thật rõ rệt, tiếp theo, đám lá cây cùng vài rách che chắn quanh thân mấy ngày nay thoát cái rơi xuống đất.

Âm thanh trầm thấp kia chậm rãi tiêu tán, Soviet lại cảm giác được một vệt gió thổi nhẹ qua cơ thể lúc này không một mảnh vải che chắn, sau đó liền bất tỉnh hôn mê,

Nhiều chuyện xảy ra như vậy, cuối cùng thì lại hôn mê. Trước lúc triệt để ngắt đi, hắn còn kịp nghĩ như thế.

.....

Đây là bị làm sao? Tại sao lại như vậy?

Tô Đông Thi phát hiện từ khi gặp Soviet, đầu óc linh hoạt nhiều hơn, sau đó đột nhiên lại xuất hiện nhiều loại ý niệm mới mẻ, tựa như bây giờ khi y dán môi vào Soviet, trong đầu liền hiện ra hai chữ “hôn môi”.

Hôn môi? Cái gì gọi là hôn môi? Hiển nhiên y không hiểu được.

Sau đó, lúc mặt đối mặt, y lại mơ hồ hình dung ra được, thậm chí trong đầu còn chỉ dẫn rõ, hôn môi là phải đem đầu lưỡi vói vào trong miệng đối phương.

Tại sao phải làm như thế?

Sau đó, y mừng rỡ phát hiện ra Soviet thậm chí hé miệng ra, liền hung hăng tiến đầu lưỡi vào trong khoang miệng hắn.

A... Cái cảm giác ấm nóng bên trong làm cho y thật sự cảm thấy thư thái.

Nhưng mà, luồng lưỡi vào trong đây để làm gì? Để nguyên ở đó? Như vậy được sao?

Vì vậy, bộ não cực kì khả ái của người nào đó lại chỉ dẫn cho y biết, sau khi tiến vào còn phải di chuyển nữa.

Làm sao để di chuyển?

Bộ não lại cực kì kênh kiệu không nói cho hắn biết.

Vì vậy, Tô Đông Thi chỉ có thể tự mình thí nghiệm, bên trái động một cái, lại chuyển sang bên phải, động bên trên, lại dịch xuống dưới. Động tới động lui một hồi, Tô Đông Thi cảm giác đầu lưỡi của mình đang kháng nghị muốn dừng lại.

Bất quá như vậy thì cảm giác ấm áp sẽ cứ như vậy biến mất? Thật sự rất tiếc.

Tô Đông Thi suy nghĩ hồi lâu, sau đó quyết định hay là cứ tiếp tục như thế này đi, cho đến khi bộ não lại mách bảo rằng chuyện này không thể cứ tiếp tục như vậy.

Nhưng mà, trong khoang miệng thật sự thoải mái a. Cho nên những chuyện như Soviet ghét bỏ tên của y, hay không muốn đi cùng với y nữa khiến cho y trước đây cảm thấy cực kì khó chịu liền không tồn tại nữa, cứ thế mà thoái lui, chỉ để lại cảm giác cực kì hạnh phúc.

Ai, quả thực khi làm một tộc nhân Mị Thi, còn là Mị Thi tộc trưởng, lại không giống như bọn đạo sĩ kia luôn ngấm ngấm trong dạ, chỉ cần cảm thấy khó chịu liền biểu hiện ra, liền muốn bày tỏ

38. Chương 38

Cho nên, loại chuyện khó chịu liền trực tiếp bày tỏ gì đó, dẫn đến chuyện, Soviet luôn là một sủng vật cực kì yếu ớt không thể đánh lẫn không thể đá, lúc hắn chọc giận y liền trực tiếp xông tới, đem đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng hắn, đâu, phải nói chính xác là, trực tiếp áp tới hôn môi.

Ngay lúc Tô Đông Thi còn đang mặt lạnh bên ngoài, bên trong một dạ đầy vui vẻ sướng khoái, lại đột nhiên cảm giác được có chuyện gì đó không đúng. Y cúi đầu nhìn, phát hiện mình trong lúc vô thức đã đem Soviet lột sạch. Y nhớ rõ ràng chỉ là phỉ phỉ sau lưng Soviet một cái thôi, nhưng thời khắc như thế này, cái cảm giác ấm áp bên trong miệng thật sự không tồi. Cho nên Tô Đông Thi liền hài lòng mà gia tăng lực đạo trên tay.

Sau đó, hình như là mấy phút sau đó, y đột nhiên cảm thấy cơ thể của kẻ nào đó trong lòng mình đang cứng ngắc đột nhiên mềm nhũn đi.

Mềm nhũn rồi? Đây là ngầm đồng ý sao?

Tô Đông Thi vui mừng cúi đầu nhìn, lại phát hiện thế nào hắn lại nhắm nghiền hai mắt thế kia?

Tại sao trong thời điểm máu chốt này lại nhắm mắt?

Tại sao trong thời điểm hưởng thụ này lại đi ngủ?

Tô Đông Thi phát ngốc ra. Nhìn đến bộ dáng hình như rất hạnh phúc của Soviet, y liền im lặng đem đầu lưỡi từ trong khoang miệng Soviet ra, lại im lặng nghĩ, có thể là bởi đây là lần đầu tiên, hắn cùng y đều rất hạnh phúc, chỉ là hắn quá yếu đuối, cho nên mệt quá liền ngủ quên.

Đúng vậy, hắn là như vậy!

Khẳng định chính là như vậy.

Yên lặng an ủi chính mình một lát, Tô Đông Thi liền thở dài một cái.

Soviet thì đang ngủ, hiện tại cũng không biết là thời gian nào rồi, ngày đầu tiên trở về sào huyết nên đi ngủ sớm một chút. Nghĩ vậy, Tô Đông Thi liền ôm Soviet trở về bên trong quan tài, rồi cũng nhanh chóng nằm xuống, dùng chân móc lấy nắp quan tài, “kịch” một tiếng đem nắp quan tài đẩy lại. Bên trong đen kịt, vừa vặn cho giấc ngủ. Tô Đông Thi ôm lấy Soviet, cảm nhận độ ấm trong lòng mình, hài lòng đi ngủ.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Đương nhiên chúng ta tự động quên đi vị tiểu đạo sĩ bị Tiểu Nhất mang ở về hang động của mình, lý do là Tiểu Hoa bởi vì sâu sắc cảm giác được thế giới riêng tư của hai người bị phá hủy bởi tên đạo sĩ đáng ghét nào đó, liền hung hăng cốc lên đầu Tiểu Nhất mấy cái.

Trong màn ánh sáng yếu ớt, Mị Thi tộc đều yên giấc ngủ say.

Hôm nay quả thật là một ngày hạnh phúc.

Sào huyết, sào huyết, trở về sào huyết thật tốt.

Ra ngoài bấy lâu, đêm nay trở về tộc nhân nào cũng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Còn Soviet? Hắn triệt để ngất đi, không thể suy nghĩ chuyện gì hết.

Chỉ là dù cho có ngất đi, chung quy cũng sẽ tỉnh lại.

Thời điểm Soviet tỉnh lại, thân thể có chút tê cứng. Quay đầu nhìn, liền thấy Tô Đông Thi hai mắt nhắm lại, một bộ dáng ngủ say mê. Mọi chuyện đêm qua đột nhiên hiện ra.

Ngày hôm qua, hắn thế nào liền đem chính mình bán đi chỉ vì lơ hởi đến một cái tên, đã vậy, còn bị một tên yêu tộc hôn lấy?

Hôn? Nụ hôn đầu đời của hắn cứ thế mà mất?

Khốn khiếp, đây là cái thế giới gì vậy?

Soviet quay đầu nhìn Tô Đông Thi, tiếp theo hung hăng dùng sức đẩy cánh tay Tô Đông Thi ra khỏi người mình. Bình thường Tô Đông Thi ôm lấy hắn, nhưng sau đó vì ngủ say mà rất nhanh chóng buông ra.

Sau khi thoát khỏi, Soviet đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó khẩn cấp, liền nhảy ra khỏi quan tài. Cũng không biết bên ngoài đã là thời điểm nào trong ngày, sào huyết trong lòng đất âm u, ngoại trừ những tảng đá phát ra một thứ ánh sáng yếu ớt, không thể nhìn rõ được gì. Bốn phía yên tĩnh, chỉ một mình hắn ngơ ngác đứng đó.

Nhưng mà trong thời điểm này, Soviet căn bản không để tâm đến cảnh quan xung quanh cho lắm. Hắn nhìn hết một lượt mười mấy cái cửa động, sau đó dừng mắt ở một cái phía bên trái nhìn tới. Nếu như hắn nhớ không lầm, hắn cùng với Tô Đông Thi đã bước ra từ cửa động này mà vào trong đây. Nhưng mới đi có một lần, thật sự nhớ không chính xác lắm. Nếu như nhầm lẫn thì biết làm sao?

Quản cái gì, Soviet căn rằng, dứt khoát hướng về cái cửa động nọ.

Cái thế giới bí ẩn này quá nguy hiểm, vùng rừng phía trước một chút cũng không hiểu biết, hắn phải làm sao đây? Kế hoạch bàn bạc với tiểu đạo sĩ ngày hôm qua, toàn bộ biến mất. Muội hắn, cái sào huyết đáng sợ như thế này, một phút hắn cũng không muốn ở lại.

Nhớ đến cái hôn nọ, Soviet không khỏi rùng mình một cái, lát sau lại nghĩ đến ngày hôm qua, cây cỏ nguy trang bên người đều đã bị xé rách hết rồi. Hắn cúi xuống nhìn, nhanh chóng phát hiện chính mình thân trên trần như nhộng, may mắn nửa người dưới còn lại một mảnh lá cây che chắn. Cho nên nếu ra ngoài được, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là tìm cây lá để nguy trang.

Bởi vì tất cả tộc nhân đều đang ngủ, cho nên Soviet liền nhanh chóng động tác, mau chóng trốn đi. Thế giới này, thật sự quá hung tàn đi?

Suy nghĩ lan man một hồi, liền đã đi gần đến cửa động nọ. Khoảng cách đi đến phía trước cửa động không xa mấy, nhưng lúc này an tĩnh cực kì, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng hít thở đều đặn, cho nên cảm giác rất là xa.

Hơn nữa, cả người đều nằm trong một trạng thái căng thẳng cực kì.

Một bước, hai bước, ba bước, mắt thấy cửa động càng lúc càng gần. Nhưng chính vào lúc này, liền nghe thấy đằng sau có tiếng động truyền đến. Chú ý lắng nghe, hình như là tiếng bước chân đi.

Tiếng bước chân?

Đã bị phát hiện rồi á? Trốn chạy im lặng như vậy cái quái gì lại bị phát hiện rồi?

“Người là của ta, chỉ có thể là của ta!”

Lời nói tràn đầy khí phách chiếm hữu của Tô Đông Thi văng vẳng bên tai, Soviet chỉ cảm thấy trong đầu hư hư ảo ảo.

“Bộp... bộp... bộp...!”

Đằng sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng hơn, cảm giác như người họ sắp tiến tới đây rồi.

Làm sao bây giờ? Chờ bị bắt quả tang sao?

Không được! Soviet ta không thể yếu đuối như vậy được,

Có một số việc, dứt khoát người phải nhân nhượng. Đó có thể là vì khiêm tốn, cũng có thể là để lấy lòng. Nhưng đường đường là một đại nam nhân, người nhất định không thể nhu nhược như vậy.

Người là nam nhân đó, người là nam nhân anh dũng khí phách đó.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng nghĩ đến cảnh tượng Tô Đông Thi nổi giận hôm qua, mà hai chân có chút suy yếu.

“Ha..!”

Soviet nặng nề thở ra một cái. Bởi vì bốn phía là vách quây quanh, cho nên tiếng thở nghe đặc biệt rõ ràng. Nhưng trong lòng đã quyết, Soviet cũng không do dự, trực tiếp lần mò cách tường mà đi ra. Bởi vì đằng sau có âm thanh kia thúc giục, động tác cũng nhanh chóng hơn.

Sắp tới rồi sắp tới rồi. Trước mắt có thể nhìn thấy được tia sáng lập lờ khó phân minh. Sau đó, lại nghe nhịp tim bắt nhịp tăng nhanh, hẳn là vì đã đi hơi lâu, thân thể có chút vô lực. Đã đi được bao lâu, Soviet cũng không biết. Đến lúc bò ra được tới bên kia cửa động, cảm giác nhện không được muốn lệ nóng doanh tròng.

Hắn thoát rồi. Như vậy nghĩa là không còn phải đối diện với cái sào huyết đầy rẫy hung tàn đó nữa.

“Bộp bộp bộp!”

Mà trong lúc hắn mới vừa bước ra khỏi hang động chưa được một phút, tiếng bước chân đột nhiên vang lên sau lưng, sau đó lại đột nhiên yên tĩnh. Tiếp đến, Soviet há hốc mồm nhìn, từ cửa động hiện ra hai cái chân.

39. Chương 39

Không phải chứ, ta di chuyển nhanh như vậy, Tô Đông Thi người tốc độ còn nhanh hơn cả ta.

Soviet quả quyết đứng thẳng dậy, chính là muốn nói ra đôi ba câu quát tháo này nọ, như sau đó liều cau mày, chờ chút, đôi chân này tuy rằng rất quen thuộc, nhưng không phải là chân của Đông Thi a. Chân của Đông Thi phải là lớn hơn một chút a, với lại, cái chân kia so với Tô Đông Thi nhỏ hơn rất nhiều nha

Lại nói chứ, từ lúc nào thì hắn bắt đầu nghiêm túc để ý Tô Đông Thi như vậy?

Soviet đang ngăn người nghĩ như vậy, đột nhiên nhìn thấy giữa hai chân kia lòi ra thêm một cái chân nữa.

Ba chân? Quá vậy hả?

Không phải, đích xác chỉ là hai cái tay chìa ra bên trên hai chân thôi, cũng bởi vì có chút đang mệt mà nảy sinh ảo giác.

Soviet yên lặng hoàn hồn, tiếp theo nhìn từ mộng nhìn lên, chân tay bám đầy tron bụi, thế nhưng trên đầu thế quái nào mọc ra cái sừng kia?

“Khụ khụ!” Sinh vật toàn thân là tro bụi kia ho khan một tiếng.

Soviet cảm thấy sinh vật kia thật quen mắt.

Hắn ở thế giới này, ngoại trừ Mị Thi tộc ra, chỉ biết được thêm một sinh vật khác cũng mọc sừng trên đầu, a không đúng, không phải sinh vật, mà là con người, chỉ có điều con người ở đây lại mọc sừng trên đầu.

“Lâm Cô?”

Soviet thử kêu một tiếng, trong mảnh rừng trước mặt yên tĩnh vô đối, nên tiếng nói dù không lớn cũng vô cùng rõ ràng.

Thứ kia mảnh liệt ho đến muốn tróc phổi, ho được nửa ngày thì dứt, sau đó vươn tay về phía hắn. Đúng là Lâm Cô.

“Người làm sao ra được?”

“Người làm sao ra được?”

Hai người cũng đồng thanh hỏi, trong mắt ẩn ẩn nét thương cảm.

Soviet nhìn đạo bào của Lâm Cô, tuy rằng ngày trước đã có chút cũ kĩ, nhưng bây giờ còn thua cả giẻ rách, này là tính làm sao?

Hơn nữa nhìn sắc mặt của y, tro bụi che xám xịt từ đầu đến chân, chỉ có con mắt là con sáng trong lộ ra bên ngoài, muốn chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

Hắn là do nữ nhân ôn nhu nhất Mị Thi tộc – Tiểu Hoa làm đi. Ôn nhu gì đó chắc là chỉ mình tiểu Nhất mới được thụ hưởng. Soviet liền nghĩ đến cảnh tình hạnh phúc của Tiểu Nhất mỗi khi xương cốt vang lên tiếng “răng rắc”. Nói tới nói lui, chỉ có mình Mị Thi tộc mới tưởng ra được loại hình ôn nhu nọ.

Thật sự ủy khuất cho tiểu đạo sĩ rồi.

Lâm Cô ngẩng đầu nhìn Soviet. Mái tóc dài quá tai bởi vì không có chải chuốt lên mà rối như ổ gà lộn xộn trên đầu, đôi môi đỏ bầm, nửa thân trên trông như nhộng, nửa thân dưới dùng cây cỏ che khuất, một thân bụi bặm. Đám lá cây che chắn bên dưới bởi vì may mắn tránh khỏi móng vuốt của Tô Đông Thi mà còn yên vị được ở đây, nhưng mà cũng không tránh khỏi bị kéo rách.

Tuy rằng hôm qua lúc bị Tiểu Nhất mang đi, cảm thấy Soviet sẽ có chút cực khổ lắm.

Lại không nghĩ rằng sẽ bị ủy khuất đến như vậy.

Thật sự là đáng thương cho Soviet mỗi ngày đều cùng với Mị Thi yêu tộc ở cùng một chỗ,

Hai người thương qua thương lại, ánh mắt cảm thông ngày càng nồng đậm. Nói cái gì, “làm một người tốt, không cần ở trên miệng vết thương mà xát muối”, cho nên chỉ có thể yên lặng mà cảm thán nỗi đau cho nhau như vậy.

Bầu không khí nhất thời trầm mặc. Phi thường trầm mặc. Cho nên đột nhiên một trận gió thổi ngang qua, liền khiến cả hai giật nảy người. Sau đó lại đồng thời quay đầu nhìn đối phương.

“Ta nghĩ, chúng ta nên đi xa một chút nữa rồi hãy nghỉ ngơi!”

Soviet mở miệng trước, nghĩ tới chuyện có thể một lát sau, thân ảnh Tô Đông Thi dùng dùng nổi giận khi phát hiện hắn trốn thoát sẽ xuất hiện sau cửa động, liền cảm thấy nếu còn tiếp tục ngồi ở đây thì không ổn.

“Àn!”

Lâm Cô đáp một tiếng, ánh mắt ngập tràn sợ hãi, từ đang nửa ngồi nửa quỳ liền đứng bật dậy.

Liền sau đó, Soviet nhìn bốn phía xung quanh giống nhau như đúc, cảm thấy mơ hồ cùng mù mịt. Tuy rằng lúc trốn ra tinh thần rất hăng hái, nhưng bây giờ hăng hái đã thối lui, nhìn chỗ nào cũng giống như nhau như vậy, chạy đi đâu mới được đây?

“Lâm Cô, ngươi biết đường đi không? Nếu biết người dẫn đường đi!”

Soviet nhìn Lâm Cô, mắt tràn đầy hi vọng. Là người sinh sống ở thế giới này, hắn tiểu đạo sĩ kia phải biết rõ chứ nhỉ.

Lâm Cô quan sát bốn phía một chút, cau mày, sau đó mò trong ngực một chút, nhưng không lấy ra được cái gì, chỉ có thể nhìn Soviet, rồi cúi đầu. Y đâu thể nói, sợ dĩ bị Mị Thi bắt được cũng bởi vì mình lạc đường. Thân là một lộ si, lại không có bản đồ, làm sao có thể dẫn đường được.

“Làm sao vậy?”

Soviet nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta đi hướng này!”

Lâm Cô ngẩng đầu, mím môi, kiên định chỉ về một quan đạo nhỏ bên tay trái. Hắn hiện tại đang hối hận, đêm qua bị nữ nhân kia đối đãi, trong đầu còn choáng váng nào nhớ được chuyện gì, cái gì cũng không có vợ lấy đem theo, chỉ nhớ mỗi chuyện vác thân mà chạy. Bất quá Soviet tín nhiệm hắn như vậy, hắn không thể phụ lại tin tưởng của Soviet, liền chỉ liều một lối đi, ánh mắt cực kiên định.

Mà hiển nhiên ánh mắt này khiến cho Soviet mấy phần dưng khí. Tuy rằng con người ở đây mọc sừng trên đầu, nhưng là người sở tại thì vẫn là có ưu điểm. Soviet sung sướng nghĩ, thật tốt.

“Soạt soạt soạt”

Hai người yên lặng rời đi, mặt trời mới ở trên đỉnh đầu không biết tự lúc nào đã lặn xuống, sau đó biến thành mặt trăng từ từ dời lên giữa không trung. Soviet ngoại trừ lúc dừng lại để tẩy sạch thân thể, cùng vật lá bẻ cành để làm vật che chắn thân bên dưới, thì không có dừng lại.

Đến lúc mặt trăng treo ở giữa không trung rồi, gió lạnh cũng ào ào thổi tới, tuy rằng Soviet có nội lực không cảm giác được hơi lạnh, nhưng ngẩng đầu nhìn qua nhìn lại vẫn thấy xung quanh không khác gì lúc trước, liền dừng lại, nghiêm túc nhìn Lâm Cô

“Cứ tiếp tục đi như thế này không có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì sao?”

Kì thật Lâm Cô hẳn cũng rất muốn biết. Hẳn yên lặng đánh giá một chút, sau đó vẫn cứ kiên định, thể gian này là một đường thẳng, nhất định có thể đi đến đích. Liền ngẩng đầu nhìn Soviet, chân thành nói

“Khẳng định không có vấn đề!”

Soviet nhìn chăm chăm vào Lâm Cô, nhìn đến mấy phút sau liền bị thái độ tràn đầy tự tin của Lâm Cô thuyết phục. Tuy rằng rất mệt mỗi khi đi lâu như vậy mà một chút đổi sắc cũng không có, nhưng Lâm Cô dấu sao cũng là người sở tại, so với người ngoài hiểu biết rõ hơn, vẫn là cứ tin tưởng y đi.

“Được rồi, tiếp tục đi!”

Soviet mở miệng, sau đó hướng về con đường mịt mù như vĩnh viễn không có điểm dừng trước mặt mà đi tới.

“Ân!”

Lâm Cô chạy theo sau, trong lòng không ngừng tự thuyết phục, thể gian này là một đường thẳng, chỉ cần kiên trì là có thể đi ra.

Trong khi hai con người nọ càng đi càng lạc lối, thì ở nơi gọi là sào huyệt nọ, Tô Đông Thi dùng dùng nỗi giận, hện không thể đem đầu Tiểu Nhất nhét vào trong cổ.

Mặt than Tô Đông Thi trưng mà biểu tình hung hãn như thế, thì là cỡ nào tức giận, nhưng mà đám tộc nhân không có chút tâm tình nào thương thức vẻ mặt kia.

Nhảy ra lại nhảy vào, nhảy tới rồi nhảy lui, phát hiện tộc trưởng không để ý đến bọn họ, liền trực tiếp lui ra đằng sau mấy bước. Nhiều tộc nhân cực kì đau lòng nghĩ, chỉ cần tộc trưởng lạnh lùng nhìn bọn họ một cái thôi đã thấy thân thể phát lạnh, mà Tiểu Nhất kia, ai, thật sự là chịu cảm giác bị uy hiếp đến cỡ nào.

Kì thật bọn họ không có nhắc nhở, Tiểu Nhất đã sớm sợ hãi rồi.

Tại sao mỗi lần có chuyện chịu họa luôn là ta? Tiểu Nhất nước mắt giàn giụa nghĩ, nhưng mà oán hận bao nhiêu cũng không dám ngẩng đầu lên.

Chỉ cần Tô Đông Thi thời thời khắc khắc còn tức giận đứng đó, Tiểu Hoa cùng dũng khí của y đã sớm chạy mất dép.

“Là ai nói muốn đem tên đạo sĩ kia làm sủng vật hả?”

“Là ta!”

Tiểu Nhất sợ hãi đáp, trong lòng không ngừng rơi lệ, hẳn hối hận rồi, hối hận lắm rồi, có được không? Càng nghĩ, đầu càng tận lực hạ thấp.

“Kết quả đem về rồi tại sao lại không muốn nữa, hả?”

Nếu như không phải Tiểu Nhất nói muốn dưỡng sủng vật, đem đạo sĩ kia mang về, đạo sĩ kia sẽ không gần gũi với sủng vật của y, mà y cũng không có nỗi giận, y không nổi giận thì sẽ không đem sủng vật ra dọa

đến ngất đi. Nghĩ đến đoạn này, trong lòng có một âm thanh khe khẽ vuốt ve, bắt quá hôn môi thật sự rất thoải mái, cả người lâng lâng. Lại nghĩ tiếp, sủng vật không ngất, y không ngủ, sủng vật sẽ không chạy đi. Chạy đi a! Tất cả là tại vì tên Tiểu Nhất này.

Càng ra sức nghĩ, càng cảm thấy hận đến ngứa răng. Nhưng thân là tộc trưởng, phải cho tộc nhân cơ hội giải thích, cho nên phải nhẫn. Y nhẫn!

“Phải a, phải a!”

Nhưng không phải sau đó liền bị tộc trưởng ra lệnh mang đạo sĩ kia trở về rồi sao? Tiểu Nhất lắp bắp trả lời, yên lặng cài lại trong lòng.

“Vậy thì, người có thể nói cho ta biết, tại sao tên đạo sĩ kia không thấy ở chỗ người nữa hả?”

Không nhìn thấy nữa, sủng vật của y cùng tiểu đạo sĩ kia không còn nhìn thấy nữa, phảng phất hình ảnh hai người hôn nhẹ tối qua lướt qua trước mắt, không kiềm chế được, liền đi đến bên cạnh Tiểu Nhất, hung hăng đập hấn một cái. Chỉ thấy Tiểu Nhất nện vào vách tường đằng sau, ngã xuống, sau đó lại lót tót gượng dậy chạy về, một tiếng hô hai tiếng hô đều là tộc trưởng thật phong độ, tộc trưởng thật phong độ. Y là tộc trưởng, cho nên y phải nhẫn. Cái đá thứ hai muốn giáng xuống, liền thu chân về, cứ như vậy nhìn Tiểu Nhất.

“...”

Tiểu Nhất chớp mắt môi, nhắm mắt lại, rồi lại chớp mắt môi, sau đó lại nhắm mắt, cứ như vậy mấy lần. Hấn là trong lòng đang nghĩ, Tiểu Hoa ơi Tiểu Hoa, Tiểu Hoa khả ái của ta, ta nhất định không bán đứng nàng. Tiểu Nhất ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy chân tình thành khẩn cùng tôn kính. Hấn chủ động nhảy ra trước mặt Tô Đông Thi, khẽ nói:

“Tộc trưởng, nếu như người muốn có thể đá ta thêm một cái nữa. Ta trước sau vẫn luôn tôn kính người a!”

Phải, nếu như đập thêm mấy cái nữa mà có thể khiến tộc trưởng không tức giận, hấn cam lòng.

Tô Đông Thi là tộc trưởng, là tộc trưởng, cho nên y phải chú ý lễ tiết. Nhẫn nhịn a! Trên đầu chữ nhẫn là cây đao, chém ra mấy cái lỗ lớn cũng có thể. Tô Đông Thi lăm bằm trong bụng, nhìn đến bộ dáng nịnh nọt của Tiểu Nhất, đột nhiên y cảm thấy bất lực. Chỉ là một tộc nhân, nhưng có thể khiến ta cảm thấy bất lực, Tiểu Nhất, người rốt cuộc là mạnh đến bao nhiêu đây?

Nhưng mà lúc này, Tô Đông Thi nhìn đến biểu tình nịnh nọt của Tiểu Nhất qua bao lâu cũng không thay đổi, chân nhẫn lên hạ xuống mấy lần, cuối cùng không đá nữa. Y yên lặng thu hồi cơn tức giận vào trong lòng, trên mặt không trưng ra cảm xúc nào, bộ dáng vô cùng bình tĩnh nói

“Tiểu Nhất, theo ta tìm Xô Việt cùng tên đạo sĩ kia trở về. Người rõ chuyện này phải xử lý như thế nào rồi chứ hả?”

Xử lý như thế nào?

Tiểu Nhất cúi đầu tự hỏi. Nếu như không nói ra được đáp án, có thể hay không tộc trưởng không truy cứu chuyện đó nữa. Cho nên câu trả lời không biết phải xử lý như thế nào yên lặng mà nuốt trở về trong miệng, chỉ có thể nhảy tới hai bước, cẩn thận dò xét:

“Ân, tộc trưởng, ta đã biết!”

“Hảo! Các tộc nhân khác thôi lui, cùng Tiểu Nhất có việc muốn ra ngoài một chuyến!”

Tô Đông Thi đối với đám tộc nhân xung quanh phất tay một cái.

Nếu như không cần đến chúng ta, sao chúng ta cứ phải luôn chịu đựng cảm giác bị uy hiếp như thế này a?

Còn nữa, còn có việc gì a? Cứ nói là muốn đi tìm sủng vật đã chạy trốn không phải được rồi sao? Đúng không đúng không?

“Rõ!”

Bất quá tộc nhân chỉ có thể ở trong lòng đay nghiến, sau đó hô một tiếng đáp ứng, nhảy trở về hang ổ của mình. Không cần ra ngoài thật sự là rất hạnh phúc.

“Tiểu Nhất, tới!”

Nhìn tộc nhân trở về, Tô Đông Thi một chút cũng không muốn ở lâu, trực tiếp đi đến cửa hang chính mà ra ngoài. Đối với nội đan của Soviet y có thể cảm nhận được, nhưng chỉ trong một phạm vi nhất định, nếu vượt quá phạm vi kia, liền đứt đoạn linh ứng, mà lúc này, thật sự là đứt đoạn rồi.

Như vậy, sủng vật của y hiện tại đã cách rất ra y rồi. Cảm giác thật khó chịu.

Bất quá nhờ cảm giác hôn môi hôm qua còn vương lại, mới xoa dịu được một phần nào khó chịu.

Tô Đông Thi tăng nhanh cước bộ, mấy phút sau, y đột nhiên dừng lại, gào lên

“Tiểu Nhất, người còn không mau lặn ra đây cho ta?”

Tiểu tử chết tiệt, lá gan càng lúc càng lớn, chờ y tìm được sủng vật, nhất định sẽ giáo huấn tộc nhân lại đàng hoàng. Tô Đông Thi cực kì tức giận nghĩ.

“Ta tạm biệt Tiểu Hoa một lát!”

Tiểu Nhất lấp bắp nói, sau đó nhìn ánh mắt tức giận của Tô Đông Thi, liền phải ỉm rừ chạy theo.

Tiểu Hoa ơi Tiểu Hoa! Tiểu Hoa mỹ lệ ôn nhu của ta. Tại sao mới gặp nhau chưa đến một ngày đã phải chia tay?

Lần sau, cho dù có cầu xin ta cũng sẽ không thu sủng vật.

Sủng vật gì đó, hoàn toàn không có tốt đẹp như tưởng tượng. Chỉ có nàng là tốt nhất.

Tộc trưởng đến cả thời gian để ta tạm biệt nàng cũng không có.

Tiểu Hoa ơi Tiểu Hoa, ta sẽ đem hình bóng nàng tạc vào trong lòng a.

Tiểu Nhất bi thương mà nghĩ.

Bất quá lúc này Tô Đông Thi căn bản không có chút tâm tình nào mà đi quản tâm tư của Tiểu Nhất, mắt thấy hắn đã theo kịp, liền tăng nhanh cước bộ đi tìm sủng vật.

Sau khi thân ảnh Tiểu Nhất đã biến mất khỏi tầm nhìn, từ bên trong cửa động đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, trên đầu cài hoa hồng đỏ. Nàng nhìn theo hướng ngoài cửa động bất động thanh sắc nửa ngày, sau đó dấn vào vách tường mấy cái, trên vách tường vang lên mấy tiếng cộp cộp đầy u uất. Nữ nhân bi thương nói:

“Tiểu Nhất, nếu lần sau người đem đạo sĩ kia trở về ta sẽ không coi hắn như món đồ chơi khiến hắn chạy mất ngựa. Ta sẽ chăm sóc hắn như chăm sóc cho người vậy. Tiểu Nhất, ta sẽ luôn nghĩ tới người!”

Thời khắc này, Tiểu Hoa cùng Tiểu Nhất đã tâm linh tương thông.

Bất quá, đoạn tình cảm động này chỉ diễn ra chưa đến hai phút, Tiểu Hoa đã lon ton nhảy về bên trong hang ổ, nhắm mắt lại thành thoi mà ngủ.

Là một nữ nhân mỹ lệ nhất Mị Thi tộc, dung mạo khi chưa ngủ đủ giấc là một điều hết sức khủng khiếp...

40. Chương 40

Ba ngày sau

“Lâm Cô, ta cực kì hoài nghi người đã chỉ sai đường rồi!”

Soviet thả mòng ngồi bệt xuống đất, ngược nhìn bầu trời trong vắt trên những tán cây xanh tươi, cả người không chút khí lực.

Lâm Cô lại nhìn xung quanh một chút, sau đó đi hái một chút trái cây màu đỏ tươi đi đến trước mặt Soviet. Lâm Cô cắn một trái, đưa một trái cho Soviet, bộ dáng không chắc ăn mà nói:

“Chắc là không sai đâu!”

Thịt quả cắn một ngụm ngọt mát thơm ngon, nhưng mà Soviet còn mãi bận tâm nhìn lấy Lâm Cô, trong mắt tràn đầy biểu tình không tin tưởng.

Lâm Cô coi như bản thân y không biết đường rồi. Đi hết ba ngày đường, cảnh vật trước mắt một chút biến hóa cũng không có, không dùng đầu mà ngẫm cũng biết là có chuyện rồi, tuy rằng Lâm Cô giờ phút này đây vẫn luôn trưng ra cái biểu tình chắc chắn.

“Thế gian này vốn là thẳng tắp, chúng ta cứ đi nhất định sẽ đến!”

Lâm Cô trầm ngâm đem những lời trong lòng ra nói.

Ai nói thế gian này là đường thẳng vậy trời? Từ hồi tiểu học đã dạy là trái đất hình cầu rồi mà. Soviet há mồm nhìn Lâm Cô, sau đó nhắm nghiền mắt lại đau xót, được được được, cũng là do hắn xem trọng người sở địa đáng tin, thực chất là hiểu biết so với hắn lại không đáng tin mấy, chốt lại, hắn tin lầm người rồi.

“Ta nói thật. Là sư phụ dạy ta như vậy!”

Suy cho cùng, Lâm Cô vẫn là tiểu hài tử, ban đầu dù cho có hơi ái nấy, nhưng nhìn Soviet im lặng không phản ứng, liền cãi lại.

Ra là lời nói dối có thiện ý a. Khốn kiếp, như thế nào lại hại bọn họ lạc đường.

Soviet oán giận ra sức cắn trái cây, bắt quá loại quả này ăn hết chỉ trơ ra cái hạt bên trong, cho nên hắn liền ném xuống đất, phủ phủ tay rồi đứng dậy.

Xong xuôi lại quay sang nhìn, thấy Lâm Cô tràn đầy bi thương trong ánh mắt. Được rồi được rồi, dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, cho nên cũng phải nói vài câu an ủi. Hắn vốn không sợ người khác làm phiền, cũng không sợ người khác gây rối, chỉ sợ hài tử làm nũng mè nheo, đến lúc đó muốn trốn cũng không được.

Cho nên đem Lâm Cô ôm vào trong ngực, nói là xoa đầu nhưng chẳng khác gì vò tóc cho rối, thành công đem một đầu tóc Lâm Cô biến thành ổ gà ổ quạ, sau đó cười nói.

“Được được được. Thế giới này bằng phẳng, chúng ta cứ tiếp tục đi thôi!”

Này là đang tin mình sao? Lâm Cô ngơ ngác nhìn Soviet đi tới trước, có chút mơ hồ nghĩ. Bất quá bây giờ cũng không thể ngồi yên một chỗ. Lúc bọn họ trốn thoát khỏi hang động, Soviet đã tin tưởng hắn, mà hắn tuyệt đối tin tưởng sẽ thoát ra được, chỉ cần cho hắn hai ngày, không, ba ngày là được.

Cứ như thế, hai người nọ nghỉ ngơi một chốc lại tiếp tục hành trình vô cùng khó khăn đi tới.

.....

Hai ngày trước, tại Sùng mao phái.

“Haa...!”

Lâm đạo trưởng thở ra, đột nhiên mở toang mắt, ngồi xếp bằng trên giường chưa vội động, phát trần dặt ở một bên hơi lung lay, ánh mắt hắn lên một tia lo lắng.

Tuy nói Sùng mao phái có truyền thống để đệ tử xuống núi diệt yêu, nhưng bởi vì đệ tử tuổi còn nhỏ, ra ngoài không có đệ tử lớn tuổi hơn hộ tống, cho nên trong quá trình rèn luyện tử vong không biết bao nhiêu mà kể. Lần rèn luyện này đã ban bố, các chương môn đều đã đồng ý thông qua, mà mỗi một đệ tử trước khi xuất môn đều đã lưu lại một ấn tích. Ấn tích kia bình thường sẽ không có gì biểu hiện ra, chỉ khi những đệ tử này gặp phải chuyện gì bất trắc liền cảm nhận được.

Mà đã hơn mười ngày trôi qua, chúng đệ tử khác đều không có chuyện gì, chỉ trừ Lâm Cô.

Nghĩ đến đây, tay của Lâm đạo trưởng không khỏi ghì chặt phát trên. Những đệ tử khác đều là do cha mẹ chủ động đến trước cửa tầm sư, mà Lâm Cô thì khác, y là một cô nhi, thời điểm còn nằm trong tã oa oa khóc đã bị đặt trước cửa quan đạo, một tay y do chính mình nuôi dưỡng.

Lâm đạo trưởng một đời không vợ không con, bề ngoài đối Lâm Cô là đệ tử thân truyền, mà ở trong lòng sớm coi y là nhi tử. Tuy nói làm đạo trưởng không thể thiên vị, nhưng xác nhận những đệ tử kia sau này không thể làm nên đại sự, cho nên càng đem Lâm Cô đặt nặng trong lòng.

Mười ngày qua, liên hệ với Lâm Cô thông qua ấn tích đã có dấu hiệu đứt quãng. Mà bốn ngày gần đây nhất, là triệt để đứt đoạn. Lâm Cô là đệ tử xuất sắc nhất khóa này, lại được hắt đem cho nhiều vật dụng bảo mệnh, hẳn sẽ không có chuyện gì phát sinh đi.

Nhưng thương cho nỗi lòng cho cha mẹ trong thiên hạ a!

Dù mấy ngày này cố gắng tĩnh tọa tĩnh tâm, nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh được.

Cố gắng khắc chế tâm tình muốn đi tìm Lâm Cô, cho nên muốn nghĩ đến chuyện diện bích một khoảng thời gian.

Trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn trực tiếp xuống giường tìm đến chuông môn. Hẳn tin tưởng chuông môn có thể hiểu được tâm tình của mình.

Lâm Cô, mấy ngày này rốt cuộc là người đã gặp chuyện gì? Không cần lo lắng. Sư phụ rất nhanh sẽ tìm đến người.

.....

“Tộc trưởng, chúng ta cứ tiếp tục đi như thế này thì thật sự không có vấn đề gì sao?”

Tiểu Nhất ngoan ngoãn đi theo Tô Đông Thi hai ngày nay luôn trong trạng thái trầm mặc, lúc này nhìn thấy không dưới chục lần cảnh vật quen thuộc xung quanh, nhìn không được nên lẩm miệng hỏi một câu. Vừa hỏi xong, liền cảm thấy mình thật sự rất nhần nhẹn rồi.

Tô Đông Thi không có biểu hiện gì ra bên ngoài, nhưng bầu không khí chung quanh hai người càng lúc càng ngột ngạt. Tộc trưởng, người có thể đừng nhìn ta như vậy được không? Ta tuy rằng rất tôn kính người, nhưng mà sủng vật người có cũng có phần công sức của ta trong đó a. Tiểu Nhất sau khi đi vài bước, nhận thấy không thể khiến ánh mắt của Tô Đông Thi dời khỏi người mình, liền im lặng tiếp tục đi tới.

Hắn cảm thấy từ khi thu đạo sĩ kia làm sủng vật, liền rơi vào tình trạng cực kì bị thăm.

Tô Đông Thi mấy ngày này cố dồn nén tâm trạng, chuyện sinh khí cũng cố gắng biến thành vui vẻ, giống như là chuyện đương nhiên, y cũng cố gắng không lưu tâm tới. Nhưng Tiểu Nhất khơi gợi lại tâm trạng, liền ngẩng phát đầu dậy nhìn cảnh vật xung quanh ít nhất ba lần, điên cuồng muốn chửi mắng.

Từ khi bọn họ rời khỏi hang ổ đến giờ, một lần dùng nội đan thử liên hệ với Soviet liền bắt tín hiệu, hại cả người đều chấn kinh, rất muốn sau khi tìm thấy sủng vật thì phải hảo hảo cho hắn thấy biện pháp xử trí của mình, nhưng sau đó liên hệ không còn nữa, y chỉ có thể chọn đại một hướng mà đi tới, không lâu sau lại bắt được liên hệ, thì phát hiện mình đi sai rồi, đi ngược lại liền đi về chỗ cũ, mà tín hiệu lại không bắt được nữa, đành thay đổi hướng đi, cuối cùng cũng bắt được một chút tín hiệu. Mấy ngày này, cả quá trình chỉ lặp đi lặp lại nhiều đó.

Thử tưởng tượng được một chút cũng biết tâm trạng của Tô Đông Thi bây giờ nhất định là đang muốn nổ tung. Mà Tiểu Nhất lại là vô tình khiến cho lửa giận trong người y châm ngòi. Bất quá lúc y đang muốn tiến tới chỗ Tiểu Nhất, hai mắt chợt lóe, kia là nội đan liên hệ với Soviet đã có tín hiệu, hơn nữa so với những lần trước tín hiệu rất rõ ràng.

Như vậy thì lần này y có thể tìm thấy sủng vật của mình rồi sao?

Sủng vật, nếu bắt được người, ta nhất định phải hung hăng xông tới đem đầu lưỡi chui vào trong miệng người một trăm lần. Tô Đông Thi trong lòng mạnh mẽ phát thệ, y là lo sợ nếu cứ trì hoãn sẽ để Soviet chạy mất, sau đó xoay người một cái, trực tiếp chạy theo hướng tay phải mà tới.

“Tiểu Nhất, đi!”

“Ân!”

A, tộc trưởng đột nhiên lại không phát hỏa, lẽ nào y nhận ra được trước đây y đối với ta đã không tốt sao? Tộc trưởng, người rất cuộc đã nảy sinh lòng thương cảm của một người tộc trưởng rồi. Tiểu Nhất chạy theo, cực kì vui sướng nghĩ.

.....

Trời càng ngày càng tối, Soviet ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên cao, tia sáng ảm áp soi chiếu trên người, xúc cảm quen thuộc truyền tới. Hắn đứng lại, cả người hơi so sụ.

Hắn đã hoàn toàn giác ngộ ra chuyện, đã hơn mười ngày đi đi lại lại trong cánh rừng như thế này, đến giờ mọi chuyện đã trở thành không cần phải gấp gáp, bèn dành thời gian tranh thủ lu tuyện một chút.

Khoảng thời gian này, hắn nhận thấy nội lực càng tu luyện càng tốt, mà điểm tốt không chỉ có một điểm đó. Nhưng lúc nghỉ ngơi như thế này, Tô Đông Thi có bỏ qua cho bọn họ mà không tìm tới không?

“Tại sao lại ngừng lại?”

Lâm Cô nhìn xung quanh, không phát hiện có gì khả nghi, nghi hoặc hỏi.

“Không phải, ta chỉ là...”

Soviet há miệng định trả lời, nhưng chưa kịp nói xong, đột nhiên im bật.

“Sột sột soạt soạt! Sột sột soạt soạt”

Một chuỗi tiếng động ban đầu là mơ hồ, lát sau càng lúc càng rõ ràng thanh âm truyền tới.

Này này này, lần trước có tiếng động là do Lâm Cô chạy đến, nhưng lần này có tiếng động thì là ai chạy tới? Đang yên lành đột nhiên xuất hiện thứ âm thanh quỷ dị này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a?

41. Chương 41-1

Vì chương này dài quá nên ta chia làm 2 á. Mà đạo này sức khỏe không ổn, nên không thể tập trung dịch được như trước, nhưng ta sẽ cố gắng, chỉ là có hơi lâu hơn so với lúc gần đây, mong mọi người thông cảm

.....

“Này, người có nghe thấy tiếng động gì không?”

Tiếng động càng lúc càng rõ ràng, ban đầu Lâm Cô không để ý đến, sau cùng cũng bị đánh động, y nhìn nơi truyền tới tiếng vang, cau mày hỏi Soviet.

“Ta...”

Hắn đương nhiên nghe được, nhưng lại không rõ đây là chuyện gì.

“Sột soạt!”

Tiếng động giống như mấy cành cây va vào nhau, sau đó Soviet chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, từ bụi cỏ trước mặt nhìn thấy một loài động vật bốn chi thấp tè, tròn vo? Con gì vậy? Yêu quái?

Nhìn thấy vậy, chỉ có thể quay đầu nhìn Lâm Cô tự hỏi, ai vậy. Mà sinh vật kia còn ngẩng đầu lên, hướng bọn họ cười cười.

Giữa khuôn mặt đó là một đôi mắt lớn, mũi cao, đôi môi như thoa son hồng hồng bóng loáng. Lúc nó cười lên, cặp mắt đen sâu thăm thẳm cùng một loạt thần thái vui sướng. Đen thui? Vui sướng? Hai người bọn họ càng nhìn càng thấy quỷ dị.

Nhưng mà chuyện này cũng không phải trọng điểm, mà trọng điểm là, tứ chi kia thì ra là hai tay hai chân, nửa người trên mặc một cái yếm đỏ, hay cánh tay bị bấm tròn xoe trắng trắng, nửa người dưới không che đậy, tiểu đĩnh nằm giữa hai chân, mà cặp chân trắng mịn cũng bị bấm nốt, nhưng không làm cho người ta có cảm giác sinh vật này mập mạp.

Nói tóm lại, so sánh chiều cao, so sánh ngoại hình, so sánh tay chân, đây chính là đồng loại với hắn. Là một con người bằng xương bằng thịt.

Nhưng mà, người nọ nhìn cùng lắm chỉ mới ba tuổi, đột nhiên xuất hiện ở nơi hoang vắng như thế này không phải lạ sao?

Thêm nữa, cả người chỉ mặc duy nhất một cái yếm đỏ tươi, mà bên trong cánh rừng lại không ít bụi cây lùm cỏ um tùm, thế mà toàn thân lại không có lấy một vết trầy xước.

Đứa trẻ này là lần đầu tiên nhìn thấy Soviet, cho đến mở to cặp mắt đen to tròn vui sướng nhìn y, sau đó toét miệng ra cười, hở hàm răng trắng đầy đủ. (Lại nói chứ, sao hắn lại để ý đến chuyện hàm răng như thế này chứ, không lẽ là bị ảnh hưởng từ chuyện răng cò của Mị Thi tộc sao?)

Đưa tay ra, đứa bé kia đã nhảy đến trước mặt hắn, duỗi tay kéo đám lá cây che chắn trên người Soviet xuống, “soạt” một cái, thành công đem đám lá cây rút xuống, sau đó cực kì vui vẻ mà hô to một tiếng

“Cha!”

Cha?

Cha?

Cha?

Cái này cũng có thể tùy tiện gọi sao?

Một tiểu hài tử ba tuổi vì sao lại không phân biệt được người a? Đùa à?

“Người đã có hài tử?”

Lâm Cô kinh ngạc nhìn hắn.

Soviet di chuyển đường nhìn khỏi đứa bé, ngẩng đầu nhìn Lâm Cô, khóe miệng giật giật, muốn nói cái gì đó, lại đen mặt. Lâm Cô thấy hắn không có giải thích, liền nói thêm một câu:

“Người đã có hài tử, trách sao lại vui vẻ ăn nằm trong hang ổ của Mị Thi yêu tộc không muốn ra ngoài. Bây giờ lại để cho đứa trẻ đi tìm người như vậy!”

Nói đùa, ai thích ở lại ăn nằm trong hang ổ Mị Thi tộc, còn nữa, ta mới không có hài tử.

“Xô Việt, chỉ mới có mấy ngày không gặp, người đã qua mặt tộc trưởng cùng tên đạo sĩ kia sinh hài tử rồi sao?”

Này này, có để cho hắn có thời gian giải thích không hả? Còn nữa, tại sao có thể nói như vậy, hắn là nam, là nam đó! Nam có thể sinh con sao? Hơn nữa mới có mấy ngày làm sao có thể sinh ra một đứa trẻ ba tuổi chứ hả? Lật bàn! Soviet tức giận quay đầu, chuẩn bị lời định cãi lại, sau đó há hốc mồm.

Trong trạng thái không có chuẩn bị, Soviet quay đầu lại liền bị khí tức quanh người của Tô Đông Thi làm cho kinh sợ, chỉ có thể cùng y nhìn nhau. Tô Đông Thi tuy rằng một câu cũng không nói, mặt như trước không hề biểu lộ một chút cảm xúc, nhưng lại khiến người ta khó chịu, phi thường khó chịu.

Lại nói chứ, Tô Đông Thi đến được đây lúc nào vậy?

Bây giờ hắn chạy đi thì có kịp không?

Được được được, chuyện này đừng mơ tưởng tới nữa.

Soviet nuốt nước bọt ực một cái, gian nan hỏi:

“Cái kia, người ... người... đến rồi?”

“Tặc tặc tặc! Chẳng trách tộc trưởng muốn mau chóng bắt người trở về như vậy. Nguyên lai không phải do ta, mà là do người cùng đạo sĩ kia sinh con rồi!”

Tiểu Nhất tràn đầy bị thương nói, sống lâu như thế, đây là lần đầu tiên y dùng tiếng người nói lưu loát như thế. Nói một câu không cho Soviet trả lời, liền cho là đúng, sau đó cực kì sung sướng đi vòng quanh tiểu hài tử kia xem xét một vòng.

Tiểu Nhất! Người có thể không nói vào lúc này không? Người là cố ý muốn ta rơi vào dầu sôi lửa bỏng có đúng không? Soviet bởi vì bị Tô Đông Thi nhìn chăm chăm, không dám quay đầu lại, chỉ có thể trong lòng im lặng mắng chửi.

“Cha! Hi hi! Cha!”

Hài tử kia nhìn Soviet một chút, lại nhìn Tiểu Nhất, Tô Đông Thi, tiếp theo đó lại kiễng chân lên, dùng một ngón tay nhẹ nhàng chọc lấy tiểu điều của Soviet một cái, vui vẻ cười hô lên mấy tiếng.

Này này này, tất cả các người hòa nhau bắt nạt ta như vậy là có ý gì hả?

Soviet đẩy đứa nhỏ ra, sau đó dùng tay che kín tiểu điều lại, ủy khuất ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tô Đông Thi.

Được được được, lúc rời đi, chỉ nghĩ đến khí cốt này nọ, giờ hay rồi, Tô Đông Thi trước mặt rõ ràng đã nổi giận.

Hắn không muốn nhớ lại chi tiết lúc rời đi như thế nào nữa, bản thân bây giờ hoàn toàn nằm trong tình cảnh bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Mị Thi kia, lần này ta đã trốn ra, coi như là ta tình nguyện chết, ta không muốn bị các người bắt trở lại!”

Lâm Cô theo thói quen đưa tay lấy bùa chú từ trong ngực ra, nhưng không tìm được gì. Nhìn đến Tiểu Nhất cùng Tô Đông Thi trước mặt, nháy mắt nhớ lại chuyện mấy ngày nay, nhưng vẫn là thấy chết không sờn, kiên định ưỡn ngực.

Tô Đông Thi liếc nhìn Lâm Cô một cái, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“Tiểu Nhất, người đem tên đạo sĩ kia trở lại ngay!”

Tô Đông Thi nhàn nhạt nói ra một câu, lại chuyển mắt nhìn đến Soviet.

Tiểu Nhất toàn thân cứng đờ, miệng cười gượng một tiếng, tâm không cam tình không nguyện mà bước đến trước mặt Lâm Cô, nhanh chóng đem y vác trên vai.

“Người người người làm gì? Ta tuyệt đối không trở về nơi đó. Tuyệt đối không trở về!”

Y không kịp phản kháng đã bị Tiểu Nhất vác lên, đối với y đây là chuyện cực kì đả kích, chỉ có thể vùng vẫy điên cuồng.

“Ta thật sự rất hối hận khi đã thu phục người, sủng vật!”

Tiểu Nhất nói một câu, bởi vì người nào đó đang sợ hãi, cho nên y nói cũng chỉ mình y nghe. Mắt thấy Lâm Cô càng lúc càng giãy giụa mạnh mẽ, liền đánh vào mông y một cái.

“Ta nói người không được cử động, người cử động ta liền đem người xé ra từng miếng mà ăn!”

Vừa nói, vừa hung hăng quay đầu trừng Lâm Cô.

42. Chương 41-2

Lâm Cô cứng người, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch, y quên mất Mị Thi yêu tộc này lúc đói bụng có thể ăn thịt người.

Chết, dễ thôi, không sợ, nhưng mà là bị xẻ ra từng miếng để ăn đó! Lâm Cô rung rẩy, triệt để không động đây.

Rốt cuộc cũng an tĩnh trở lại, Tiểu Nhất hài lòng nghĩ, hoàn toàn không để ý đến Lâm Cô nữa, quay đầu nhìn Tô Đông Thi cùng Soviet.

Tộc trưởng nént giận lâu như vậy, thì sủng vật kia sẽ thế nào đây? Có thể y đem hết tức giận trút lên người Soviet để cho hắn ném thử một lần, bù đắp lại hết khốn khổ mấy ngày nay không? Ai, thật sự rất kích thích.

Tộc trưởng rất mực uy dũng, cùng Soviet chỉ cách một khoảng ngắn, từ từ tiến tới, sau đó, a a a, miệng đối miệng, này chính là muốn ăn Soviet sao? Hay là muốn hấp thụ tinh khí? Cỗ sinh vật yếu ớt như Soviet cũng có thể hút tinh khí được sao?

Tiểu Nhất nhìn chuyên chú, hai mắt ngày càng sáng rõ. Khó khăn lắm mới thấy tộc trưởng giáo huấn sủng vật một lần. Hắn có thể học tập để lần sau giáo huấn sủng vật nhà mình nha. Nhưng chuyện trước hết vẫn là tộc trưởng cho phép hắn tiếp tục nuôi sủng vật. Tiểu Nhất xoay người nhìn Lâm Cô, cảm thấy kích động.

Bất quá, có người nói thời cơ tốt một khi bỏ qua nhất định sẽ không có lần thứ hai, tức là khi hắn quay đầu nhìn Lâm Cô, trạng thái giữa Tô Đông Thi với Soviet bị hắn bỏ qua, không thể xem được một màn miễn phí.

“Tiểu tử này người nhìn cho kĩ đi, đây là tân tộc nhân của Mị Thi tộc chúng ta!”

Tiểu Nhất quay đầu lại nhìn Soviet, còn chưa kịp tỉ mỉ xem xét trạng thái trước mắt, đã thấy một bóng đen chợt lóe lên. Tiểu Nhất theo quán tính bắt lấy bóng đen nọ.

”Bịch” một cái, Tiểu Nhất mất đà lùi về đằng sau hai bước mới có thể đứng vững.

“Chơi vui, chơi vui, hih!”

Tiểu hài tử bị Tiểu Nhất ôm lấy, nhovn miệng cười thật tươi, sau đó lại càng hưng phấn trào lên. Mà Tiểu Nhất phải vận lực toàn thân mới không để cho tân tộc nhân này bị rớt xuống.

Này không phải là nhi tử của Soviet sao? Làm sao lại biến thành tân tộc nhân rồi? Lẽ nào đạo sĩ + sinh vật kì quái là Soviet= tiểu Mị Thi?

Thật kinh khủng!

“Hih!”

Nhìn thấy Tiểu Nhất cúi đầu nhìn mình đầy nghi hoặc, tiểu Mị Thi ngày càng hưng phấn hơn, không chút khách khí nâng tay gõ lên đầu Tiểu Nhất một cái “bốp”. Lực đạo đủ để Tiểu Nhất cảm thấy toàn thân choáng váng. Mắt thấy tiểu Mị Thi lại muốn đánh thêm một cái, hắn vội vàng nghiêng đầu né.

Này này này, người chỉ là một tiểu Mị Thi, làm sao có thể có khí lực lớn như vậy chứ?

“Không được né, chơi mới vui!”

Mắt thấy người nào đó né đi, tiểu Mị Thi dẫu môi một cái, mặt có chút không vui, vừa nói vừa vươn người muốn gõ thêm một cái.

“Gõ nữa là sẽ phụt óc ra đó”

Cương thi nào đó bị gõ muốn phụt óc, cảm thấy không có chút nào vui hết. Tiểu Nhất luống cuống tay chân tránh động tác của tiểu Mị Thi, không ngờ được động tác nhìn có vẻ như rất chậm rãi, lại cực kì nhanh nhẹn, chạt vật mấy lần cũng bị gõ trúng một cái, chỉ có thể mở miệng khuyên nhủ. Nhưng hận nỗi một tay phải giữ lấy Lâm Cô, một tay ôm lấy tiểu Mị Thi tránh cho nó khởi rớt xuống, cho nên né tránh rất cực khổ.

“Chơi vui, chơi vui!”

Tiểu Mị Thi nghiêng đầu, càng chơi càng vui vẻ, hiển nhiên không muốn từ bỏ.

“Ta không thích một chút nào hết!”

Mắt thấy tiểu Mị Thi còn muốn ra tay, Tiểu Nhất liền đem tiểu Mị Thi thả xuống đất, nhảy ra xa, nếu còn ôm nữa, nhất định sẽ trở thành tộc nhân đầu tiên bị đồng bọn đùa giỡn trời chết. Một chút cũng không tươi đẹp.

“Lại trốn. Thật đáng ghét!”

Tiểu Mị Thi đứng trên đất, nhìn tới Soviet, hiển nhiên là Soviet vẫn còn có sức hấp dẫn rất lớn. Nhưng vì cảm thấy nếu bây giờ mà ôm lấy Soviet, thì sẽ bị khí tức của vị cương thi nào đó bên cạnh làm cho sợ hãi, cho nên lập tức bỏ qua Soviet. Lại nhìn thấy Tiểu Nhất đang muốn chạy trốn, hai bàn tay nho nhỏ nắm lại thành nắm, tiếp theo nhảy tới, thân người nho nhỏ nhìn chậm chạp, nhưng lại ra tay rất nhanh.

“Không được chạy, chơi!”

Tiểu Mị Thi ra sức truy đuổi thì Tiểu Nhất ra sức chạy trốn, trong mắt cơ hồ là giận ý, tốc độ ngày càng nhanh hơn.

“Houuuuuuuuu!”

Không phải chứ, Tiểu Nhất kích động, không nhịn được rống lên một tiếng.

Người chỉ là một kẻ mới bước chân vào trong tộc giới Mị Thi tộc, ta là người tu luyện đã trăm năm, há có thể chịu đựng sao!

Bên này Tiểu Nhất bị tiểu Mị Thi quây cho tới bởi đến một chút nhẫn nhịn cũng không còn. Bên kia, Tô Đông Thi hung hăng nhào tới, trong miệng Soviet lại hung hăng càn quét. Mấy ngày trước đây đã phát thệ phải đem đầu lưỡi chui vào trong miệng hắn, bây giờ nguyện vọng đã được đáp ứng, cảm giác thân nhiệt Soviet ngày càng cao, Tô Đông Thi liền thấy tâm tình của mình đã có chút bình tĩnh trở lại. Hơn nữa, đầu lưỡi nhiều lần ở trong khoang miệng càn quét đã sớm mỏi, muốn động cũng không động được. Thật bực!

“A..a..a... cái đó...!”

Soviet áp úng giữa giữa nửa ngày mới tránh thoát được cái hôn nộ, nhưng cũng chỉ có thể đẩy Tô Đông Thi ra cách môi hắn một chút một thôi, muốn chạy trốn nữa cũng không được. Hắn ngẩng đầu nhìn Tô Đông Thi một cái, gian nan mở miệng.

“Cái gì?”

Tô Đông Thi hỏi một tiếng, lại nhìn đến cánh môi sưng đỏ của Soviet, hài lòng nghĩ, nhìn thật tốt, nếu có thể đỏ thêm một chút sẽ tốt hơn, cho nên sau này nhất định phải tập luyện nhiều hơn mới được. Nhưng mà hôm nay Soviet bị hắn tóm được, sau này nhất định không có cơ hội chạy thoát, thì cứ mỗi ngày làm một lần đi? Hay là hai lần một ngày? Ba lần một ngày? Tô Đông Thi bình tĩnh nhìn Soviet, trong lòng vui vẻ nghĩ.

Mà lúc này, biểu tình trên mặt y là không có cảm xúc gì, lại khiến cho Soviet cảm thấy bị uy hiếp rất lớn. Đầu tiên là nhảy ra trước mặt hắn, không nói một lời liền hướng miệng hắn hôn lên, sau đó luồn đầu lưỡi vào trong miệng chĩa tới chĩa lui, cảm giác rất thân thiết. Nhưng tại sao lúc nổi giận lại muốn hôn hắn? Có thể sau đó lại thấy chán rồi đem hắn đi ăn không?

Có câu, trước lạ sau quen. Nếu như đã bỏ lỡ cảm giác lần đầu, thì lần thứ hai bị hôn, theo lý mà nói Soviet phải cảm thấy bình tĩnh. Nhưng thực tế là, thời khắc này hắn chỉ cảm thấy sợ hãi, mà sau khi Tô Đông Thi ngừng động tác, liền cứ trầm mặc như thế nhìn hắn.

Soviet ở trong lòng quyết liệt suy nghĩ, phải vì chính mình mà tranh thủ chút ích lợi.

Sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt, sớm đối mặt biết đâu chừng sẽ được khoan hồng, đùa à, nói sao cũng có chút sai sai, nhưng mà mặc kệ.

Nhưng mà, Tô Đông Thi chỉ hỏi có một câu “Cái gì”, hỏi như thế này thì làm sao mà trả lời? Là ý gì đây?

43. Chương 42

Chuyện gì cũng phải đoán như vậy, thật sự rất mệt mỏi.

Mà ánh mắt Tô Đông Thi lúc này lại là “Ta không nói, nhất định sẽ không mở miệng nói”. Cho nên, Soviet chỉ có thể cắn răng, cảm thấy mình vẫn là nên chủ động một chút.

“Ta không phải là muốn chạy trốn đâu. Ta chỉ là mình mình được tôn trọng thôi!”

A, đi xa như vậy, không phải chạy trốn chẳng lẽ là đi du lịch sao? Mặc kệ! Nghĩ thầm như vậy, Soviet đứng thẳng người, trong mắt tràn đầy dứt khoát.

Nhưng mà, ánh mắt kia của Tô Đông Thi là ý gì nha? Tại sao càng nhìn càng thấy quỷ dị như vậy? Soviet theo tầm mắt của Tô Đông Thi nhìn lại, liền phát hiện y đang nhìn chính là nửa người dưới của mình.

Nửa người dưới? Soviet cúi đầu nhìn, liền phát hiện chính mình vì đứng thẳng người mà tiểu điều dưới thân liền lộ ra trước mặt Tô Đông Thi.

Tiểu điều tiểu điều tiểu điều a!

Coi như cùng là nam nhân, mà ánh mắt của y thật sự rất kì quái nha. Nghĩ lại một chút, lúc này y còn hung hăng hôn mình nữa. Một cảm giác lo lắng bị thất thân đột nhiên nảy ra trong đầu Soviet.

Nếu như hần nhớ không lầm, trước đây một lần vô ý lướt mạng, nhìn thấy một cái gọi là đam mỹ BL tiểu thuyết, có nói cái gì kì thật nam trinh tiết nam nhân không phải chỉ sợ bị nữ nhân cưỡng đoạt, mà với cả nam nhân cũng phải cẩn thận.

Soviet liếc nhìn đám lá cây ngụy trang trên mặt đất, không, không đúng, phải nói là đám lá cây ngụy trang che nửa người dưới của hần, sau đó nhanh chóng nhặt lên. Bởi vì đám lá cây kia bị tiểu Mị Thi kéo rớt, cho nên chỉ có thể che khuất được mỗi mặt trước. Sau khi xác định bộ vị nam tính của mình không bị trưng bày ra trước mắt người khác, liền thả long tay chấp sau lưng, đứng thẳng người, tiếp tục kiên định mà nhìn người nào đó, nói

“Ta không phải là muốn chạy trốn đâu. Ta chỉ là mình mình được tôn trọng thôi!”

Không biết vì hần thành công che chắn lại thân thể, cho nên liền nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tiếc nuối của Tô Đông Thi di dời khỏi bộ vị kia, nửa ngày sau mới hỏi tới “Tôn trọng? Cái gì gọi là tôn trọng?”

Câu hỏi tràn đầy nghi hoặc, mà cũng như đang có chút phân vân.

Bất quá, Soviet lại cảm thấy mình không nên nghĩ nhiều, bởi vì nghĩ nhiều quá chắc chắn sẽ mất dần dũng khí, mà hần có chết cũng không thừa nhận bây giờ dũng khí của mình càng lúc càng giảm.

“Tôn trọng chính là, coi ta như sủng vật là sao chứ, ta căn bản không phải là...”

Soviet nhìn thấy mắt Tô Đông Thi quét qua, liền thức thời nuốt vào trong miệng hai chữ “sủng vật” nọ.

“Coi như ta có là sủng vật, thế nhưng ta cũng cần có tự do a. Ta không muốn chạy trốn, nhưng ta cũng muốn làm những việc mình thích chứ. Mặt khác, nếu như ngươi có yêu cầu gì, ta sẽ ưu tiên hoàn thành cho ngươi. Nếu như ngươi đáp ứng, ta tuyệt đối sẽ không chạy trốn, bây giờ lập tức trở về với ngươi!”

Dĩ nhiên loại chuyện giống như hôn môi gì đó thì tuyệt đối không.

Muội nó, rõ ràng đã đem nửa người dưới che chắn như thế rồi mà ánh mắt của Tô Đông Thi đột nhiên lại di chuyển mắt đến chỗ đó lần nữa.

“Hảo! Nếu như đây gọi là tôn trọng như ngươi nói, ta sẽ cân nhắc. Nhưng mà... ta cảm thấy đây không phải là trọng điểm. Ta thấy là chúng ta nên thảo luận về trọng điểm trước. Là cái chuyện ngươi nói ngươi sẽ ưu tiên yêu cầu của ta ấy!”

Tô Đông Thi hài lòng đem lời của Soviet dẫn lại. Đúng đúng, hần quả thật là một người có khả năng học hỏi thật tốt, nếu không sao có thể làm được một tộc trưởng chứ! Âm thầm lặng lẽ tự khen ngợi mình một chút, y phát hiện ra khi phát hiện mình không thể dứt ánh nhìn khỏi tiểu điều kia của Soviet, liền dứt khoát đem mọi chuyện vứt ra đằng sau lưng, trước mắt phải nghĩ đến vấn đề tiểu điều này mới được.

Nhìn tiểu điều một chốc, y đột nhiên nhớ đến, hình như thật lâu trước kia y đã nhìn thấy tiểu điều của sủng vật một lần, hơn nữa lần đó còn sờ soạn tiểu điều một phen, mà sủng vật cũng đã sờ soạn tiểu điều của hắn một lần. Cái cảm giác ấm áp kia so với chuyện le lười ra, không, là hôn môi, cũng không sai biệt cho lắm. Chỉ là trải qua nhiều chuyện, mà chính mình cũng không có cơ hội nhìn thấy, cho nên hiện tại đã quên mất. Bất quá, bây giờ cũng chưa muộn, nếu đã nhìn thấy, liền nghĩ có thể đem chuyện trước kia làm thêm một lần nữa, giúp đỡ an ủi tiểu điều.

Hoàn hồn lại, luyện tập le lười này nọ cùng sờ soạn tiểu điều, quả thật rất bận rộn a! Bất quá cũng không liên quan, hắn có thể cân đối thời gian làm việc và nghỉ ngơi a!

Bây giờ, việc trước tiên là phải cảm thụ một chút, những chuyện khác không muộn.

Nghĩ vòng vèo một hồi, bởi vì trong đầu đã hồi tưởng lại một chút cảm xúc ngày trước nên trong tâm bắt đầu nhộn nhạo. Tô Đông Thi mặt không biểu lộ ra chút cảm xúc nào nhưng trong mắt lại tràn đầy sung sướng tiến đến trước mặt Soviet, rành mạch từng câu từng chữ đem những lời trong đầu ra nói một lượt, tiếp theo nhìn đến biểu tình sượng đờ không hiểu gì hết, một tay nắm lấy tay hắn, lại nhìn đến tiểu điều mềm nhũn dưới thân hắn. Tô Đông Thi đột nhiên thấy một cỗ nhiệt lan tràn khắp thân thể, làm cho y có chút không thoải mái. Cái nóng này giống như cái nóng lần trước lúc nghe Soviet nói hắn không thích cái tên của y. Nói chung, này nóng kia nóng đều khiến y muốn làm vài chuyện gì đó.

Làm chuyện gì đây?

Trong đầu còn đang nghĩ ngợi đắn đo chưa đưa ra được đáp án, bản năng đã trỗi dậy làm thành hành động.

Nhẹ nhàng chọc lấy chỗ đó một cái, động tác liền khiến cho cả người Soviet cứng đờ, nhìn thế thôi cũng cảm thấy cả người càng thêm nóng.

Tô Đông Thi không khỏi nhếch miệng cười, cả gương mặt đều biểu lộ một cảm giác vui sướng. Nhưng nhìn đến Soviet càng ngày càng khẩn trương, ngón thứ hai muốn chạm đến chung quy vẫn không nỡ làm.

Khống chế không dùng đến lực đạo mạnh nhất, mà cực kì nhẹ nhàng nắm lấy tiểu điều của Soviet, bắt đầu động. Y nhớ rõ, sủng vật của y thích nhất là động tác này.

Chính xác là trí nhớ không sai, động vài lần, Soviet nhin không được đã khẽ rên “a” một tiếng, tuy rằng lời vừa bật ra khỏi miệng đã rất nhanh lấy tay che miệng lại, nhưng cũng đủ thỏa mãn rồi a.

Động tác bàn tay ngày càng nhanh, Soviet hai mắt sớm đã phiếm nước, mà cảm giác càng ngày càng mãnh liệt.

Tô Đông Thi cảm giác được vật trong tay từ mềm nhũn biến thành cứng rắn, hơn nữa ngày càng nóng bỏng. Y nhìn đến Soviet, rạo rực nghĩ, tuy rằng hôm nay là ngày đầu tiên tìm thấy sủng vật đã trốn thoát, nhưng lại là một khối đầu thật tốt đẹp.

Nhưng mà vốn dĩ chuyện gì cũng có tính hai mặt. Có chuyện chỉ có một chút xúu tốt đẹp, chỉ là một chút chứ không thể biến thành chuyện tốt, trong hoàn cảnh của Soviet mà nói, cảm giác vật dưới thân ngày càng cứng rắn, thậm chí trên đỉnh đầu còn chảy ra dịch thể, hắn chỉ muốn mắng người. Lẽ dĩ nhiên nếu như hắn có thể mở miệng mắng người, liền chỉ có thể thoát ra mấy loại âm thanh rên rỉ phóng tuấn. Cho nên chỉ có thể cắn răng, hai má ửng hồng, cả người căng cứng, bởi vì nhìn thấy Tô Đông thi sắp lại gần, nên cực lực trốn ra đằng sau. Cảm giác thật bị thương.

Ông trời ơi, đủ rồi a!

Soviet ở trong lòng gào thét, nỗ lực phân tán suy nghĩ của mình, rõ ràng là đang nói đến chuyện “tôn trọng” này nọ, thế quái nào lại biến thành tình cảnh quỷ dị như thế này.

Bản thân hắn bị y dùng một tay giữ lại, một tay khác của y lại đang giúp mình an ủi, mà bản thân mình lại có cảm giác.

Hôn môi, lại dùng tay giải quyết. Có phải tiếp theo sẽ bị thất thân?

Chỉ mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy cực kì bị thương.

Không được, giờ không phải là lúc cảm thấy bản thân mình thật bị thương, mà phải là hảo hảo nghĩ, có phải có chỗ nào không đúng mới dẫn ra cố sự này hay không?

Đầu tiên, hấn tình cờ gặp lại Tô Đông Thi, chuyện này thì có vấn đề gì? Tiếp theo, tiểu Mị Thi kéo rách đám lá cây che chắn nửa người dưới. Cũng không có vấn đề gì hết! A! Không đúng, chính là chuyện này. Là bởi vì chuyện này là tiểu điều lộ diện, tiểu điều lộ diện khiến cho Tô Đông Thi không chú tâm đến lời hấn nói, chỉ một mực chăm chăm nhìn đến tiểu điều. Sau đó dù hấn có đem tiểu điều che chắn lại, cũng đã thành công khơi gợi suy nghĩ gì đó trong đầu tên Mị Thi kia rồi a! Y đúng là một tên tộc nhân trí nhớ cực tốt, tại sao vẫn còn nhớ đến tiểu điều đáng thương a!

Cuối cùng thì...

“A...ừm...!”

Soviet hô hấp không thông, trong lúc Tô Đông Thi càng ngày càng tăng nhanh động tác, thân thể hấn đã ngày càng căng cứng hơn. Một chốc sau không nhìn được phải dựa vào tay Tô Đông Thi mà lấy điểm tựa, sau đó chủ cảm thấy trong đầu cái gì cũng không nhớ đến, tiếp theo mềm nhũn thân thể ra.

“Rất thoải mái đúng không! Tới! Người cũng làm cho ta một lần!”

Tô Đông phẫn kích nói, đem một cánh tay vô lực của Soviet đặt lên trên một vật thể khô cứng, lại lạnh như băng.

Bị ép làm một vài động tác quen thuộc nào đó, cuối cùng cũng kéo thần trí của Soviet trở lại.

44. Chương 43

Mọi người khi đọc truyện có phát hiện lỗi cấu trúc ngữ pháp hay sai chính tả thì hú ta với nhé!

Soviet dùng tay động chạm mấy cái, lại nghe Tô Đông Thi mãnh liệt rên hừ hừ, cảm giác thảm hại tràn đến, nhưng cũng chưa phải trọng điểm nha.

Mà là bởi sắc mặt Soviet sau khi phát tiết có chút ửng đỏ, hai mắt ngấn nước, hấn ngẩng đầu lên, mím môi một cái, trong đầu đang chuẩn bị câu từ để thay đổi chủ đề câu chuyện, đã thấy Tô Đông Thi đang nhìn chăm chăm vào mình, hai mắt âm trầm. Tiếp theo, khi hấn đang há miệng ra, Tô Đông Thi lại dùng sức ghì chặt đầu hấn lại, ép tới gần mình. Sau đó, trực tiếp nhắm vào môi hấn mà hôn thêm một bận nữa.

Hai lần hôn trước đã tích đủ kinh nghiệm, lần này đầu lưỡi Tô Đông Thi đã linh hoạt không ít. Ít nhất, đối với Soviet mà nói, ngoại trừ cảm giác lạnh như băng quen thuộc ra, trong lòng đã sớm theo nụ hôn của Tô Đông Thi mà tản ra chút rung động.

“A! Mẹ nó chứ!” – Nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự rất bị phần. Soviet không ngừng giãy giụa.

“Người đừng nghĩ đến chuyện cử động. Nhượng cho ta thư thái, ta sẽ cho người thoải mái thêm một lần!”

Tô Đông Thi mở miệng nói, vừa nói vừa dùng tay chạm vào tiểu điều Soviet.

Em gái người! Ta một chút cũng không cần thoải mái!

Nhưng mà! Nói đi nói lại, dù sao thì vẫn không thể tránh thoát, vả lại, bản thân mình cũng có chút cảm giác thoải mái chứ...ân!

Soviet xấu hổ nghĩ, lúc Tô Đông Thi giúp hấn an ủi, động tác giãy giụa dần dần biến thành qua loa chiếu lệ, thậm chí lúc y an ủi mình, chính mình cũng nhịn không được mà an ủi y.

Khi bàn tay nóng hổi của hắn chạm vào tính khí lạnh như băng của Tô Đông Thi, Soviet nhin không được liền dời người ra. Chạm rồi đón nhận, hắn ngửa đầu nhìn trời, âm thầm nhủ, Soviet, người quả thật hết thuốc chữa rồi, cho nên, hảo hảo mà hưởng thụ đi!

Vì vậy, đầu thì nghĩ, tay đã vô thức động. Thỉnh thoảng, còn có thể nghe được tiếng Soviet trầm thấp rên hừ hừ.

Này, Soviet, người làm như vậy thật sự không sao chứ?

Bên kia còn có Tiểu Nhất cùng tiểu Mị Thi a!

Tiểu Mị Thi còn nhỏ lắm a!

Làm loại chuyện này ở đây, thật sự không sao chứ?

Quản cái gì? Soviet hung hãn nghĩ, lúc Tô Đông Thi cúi xuống hôn hắn thêm một lần nữa, hắn quyết định chủ động.

Hôn! Cứ hung hăng mà hôn lên đi! Nhất định không thể chịu thiệt.

Kì thật, khung cảnh bây giờ thật sự rất tốt.

Ít nhất là tiểu Mị Thi cùng Tô Đông Thi đều rất tán thành.

Khi cảm giác được đầu lưỡi mềm mại của Soviet luồn vào trong khoang miệng của mình, Tô Đông Thi cực kì vui sướng, khó nhịn được mà tăng nhanh động tác tay, híp mắt lại, ý cười mãn nguyện.

Đáng tiếc, loại cảm giác hạnh phúc gì đó, thật sự tồn tại rất ngắn ngủi.

Chính là lúc đang triển miên, có âm thanh vật gì đó bay tán loạn, một giọng nói tràn đầy tức giận rống lên:

“Được lắm! Mị Thi yêu tộc, người dám làm hại đồ nhi của ta!”

“Tiểu Mị Thi, đừng chạy đến đó!”

Tiểu Nhất kinh hoàng hét lên, sau đó một loạt âm thanh vụt tránh vang lên.

“Đây là cái gì nha?”

Tiểu Mị Thi nghiêng đầu, hiếu kì nhìn đến, sau đó gào một tiếng đau đớn.

“Nha đau quá a!”

Mùi cháy khét lan tới, tựa như là mùi lá bùa cháy, hơn nữa khí tức người đến không đơn giản, Tô Đông Thi liền khó chịu mà dứt khỏi Soviet, trong mắt ngập tràn chán ghét!

“Đạo sĩ thôi, người lại dám đến đây!”

Tô Đông Thi dùng mức âm thanh thấp nhất gần lên từng tiếng một, quanh người tỏa ra hàn khí.

Đương nhiên, Tôn đạo trưởng nọ không thể nghe hiểu tiếng của Tô Đông Thi, chỉ thấy thần sắc của y toát ra rõ ràng mấy ý, y chán ghét mình!

Bất quá, Mị Thi tộc cùng đạo sĩ vốn là thiên địch của nhau, song song mà tồn tại. Tôn đạo trưởng cũng là một mặt chán ghét mà nhìn Tô Đông Thi. Nhưng hắn vẫn là nhin không được mà nhìn đến Lâm Cô không biết còn sống hay đã chết nằm yên trên vai Tiểu Nhất.

Cô nhi, người gắng chịu đựng, sự phụ nhất định sẽ cứu người thoát ra!

Bởi vì có sự tồn tại của Lâm Cô lúc đó, cho nên Tôn đạo trưởng mới không dám dùng đến đạo phù lợi hại nhất, hắn là sợ mình sẽ làm Lâm Cô bị thương.

“Tiểu Nhất, sang đây!”

Tô Đông Thi tức giận quát lên.

Tiểu Nhất hai mắt không cam lòng, cuối cùng vẫn là nghe lời Tô Đông Thi chạy sang. Chỉ là khi nhìn thấy tiểu Mị Thi mắt đỏ hoe, cúi đầu nhìn tay nhỏ đang bốc khói, nhịn không được mà tiến tới ôm tiểu Mị Thi vào lòng.

Tộc nhân bọn họ trăm năm nay không có tân tộc nhân xuất hiện. Bây giờ xuất hiện một tiểu tộc nhân, mặc kệ ban nãy nó đùa bỡn hấn thế nào, giờ phút này vẫn là thấy thương nó.

Đây chính là người cũ bệnh người mới a. Dẫu sao thì, tiểu Mị Thi vẫn chưa thể giác ngộ được loại chuyện này. Cho nên nó thuận cho Tiểu Nhất ôm lấy về phía Tô Đông Thi. Mà bản thân nó thì đang tự mình thương tiếc, nhất thấy thân ảnh Sovite, vành mắt liền đỏ hoe, sau đó mếu máo nói:

“Cha, đau đau nha!”

Vừa nói, vừa nhào đến bên người Sovite, lại thành công bám lấy đám lá cây mà Sovite đã hảo hảo che chắn lại.

Sovite nãy giờ còn đang trong trạng thái ngơ ngác, muốn giãy giụa bên cạnh người Tô Đông Thi, bị vò tới vò lui muốn nhũn người ra. Sau khi dứt ra liền trừng mắt nhìn Tô Đông Thi một cái, đau đó đột nhiên thấy sợi dây buộc đám lá cây đang che chắn trên người lỏng ra. Hắn nhanh tay dùng tay níu lại, tâm tình biến chuyển.

Vì thế mà, hắn không cần đối mặt với vẻ mặt ngập tràn bi thương của tiểu Mị Thi.

Hắn có thể làm bộ như không thấy thế không?

Ngẫm nghĩ thì, hết thấy chuyện ác hôm nay đều do tiểu ma đầu này gây ra cả. Sovite hậm hực nghĩ.

“Cha!”

Mắt thấy Sovite quay đầu lại không thèm ôm lấy mình, tiểu Mị Thi rơm rớm nước mắt. Một giọt thánh thoát rơi xuống, miệng mếu lên một cái, sau đó cực kì bi thương mà khóc rống lên:

“Cha! Đau đau a! Muốn sưng!”

Tại sao tiểu Mị Thi cũng biết khóc. Thật là bi kịch. Sovite tiếp tục thờ ơ.

Sau đó liền thất bại.

Hắn chỉ cảm thấy trên tay nặng một cái, tiếp theo Tiểu Nhất cực kì khó chịu mắng

“Xô Việt, ngươi quá nhẫn tâm với tân tộc nhân của chúng ta rồi!”

Nói đùa! Cũng đâu phải là tộc nhân của hắn. Còn nữa, ngươi thật sự biết nhẫn tâm nghĩa là sao hả tiểu Nhất!

Được được được! Coi như ta thua.

Mắt thấy cuối cùng tiểu Mị Thi cũng nằm yên trong ***g ngực hắn, Sovite nhẹ nhàng đôi tay tránh làm nó bị thương. Mà tiểu Mị Thi cũng nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ Sovite, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm, phát hiện hắn không có chút nào muốn an ủi, liền cúi đầu dụi dụi mấy cái vào ngực hắn, miệng âm ỉ mấy tiếng nhõng nhẽo đáng thương.

Sovite bị nó quây trong lòng, tay không thể khống chế được, đành dùng một giọng nói ngọt đến muốn nổi da gà nói:

“Không khóc nữa không khóc nữa! Tiểu Mị Thi ngoan ngoan nha! Thúc thúc thương ngươi nha!”

“Đau, muốn thổi thổi!”

“Được được được, không đau nữa, thổi mà thổi mà”

Sovite run run khước miệng, chiều lòng theo.

“Thật sao?”

Hỏi xong, tiểu Mị Thi liền ngẩng đầu, giơ bàn tay trắng trẻo mịn màng đã cháy đen một chút đến bên miệng Soviet, hai mắt long lanh chờ đợi.

45. Chương 44-1

“Được rồi, sẽ thối mà!”

Soviet nhin không được co rúm khoe miệng, đem bàn tay mũm mĩm của tiểu Mị Thi đến trước miệng, nhẹ nhàng thổi hai cái, sau khi làm xong liền nhanh chóng thả bàn tay tiểu Mị Thi ra, ngồi xuống đem tiểu Mị Thi định thả xuống đất.

“Còn muốn nữa!”

Tiểu Mị Thi bám dính lấy người Soviet không buông, dùng cặp mắt bán manh cực kì trong sáng nhìn hắn, biểu thị rằng nó cực kì cực kì muốn!

Bán manh a

Này, tiểu Mị Thi ngươi không phải là bóng đèn đầu mà hai mắt phát sáng như vậy. Còn nữa, ngươi xem ta là cái thang để người leo trèo hả?

Soviet im lặng phun tào, cùng tiểu Mị Thi mắt đối mắt mấy phút, sau đó trước cặp mắt không ngừng phát sáng, liền im lặng đầu hàng.

Bộ dáng kì thật sự giống như tiểu cầu a! Hai mắt lóe sáng ngập nước, cứ ư ử kêu lên “Chủ nhân, muốn vượt lòng! Chủ nhân, thật sự rất muốn vượt lòng!”

Loại chuyện này thật sự không thể chống cự lại!

“Haiz! Phù phù! Là thế này đúng không?”

Soviet đứng lên, đem tiểu Mị Thi đang bám dính lấy vai mình mà kéo xuống, trở tay ôm trước ngực, lại cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mà nhẹ nhàng thổi.

“Hihi! Ngứa ngứa!”

Nếu không đem nó thả xuống, thì tiểu Mị Thi liền ngọ ngậy sang một tư thế thoải mái trong ***g ngực Soviet, lại nhìn Soviet cẩn thận tỉ mỉ thổi cho mình, liền nảy sinh tình cảm chan hòa quần quít. Trên tay truyền tới từng luồng khí nhẹ nhàng ấm áp, vui vẻ cười nói!

“Đã được chưa?”

“Không chịu! Vẫn còn muốn!”

“Được rồi! Lại thổi một chút nữa!”

“Àn!”

Bên này Soviet cùng tiểu Mị Thi hai cái đầu rúc rích nói chuyện.

Bên này, đạo trưởng Lâm Tư yên lặng quay đầu lại, lúc trước vì bị Soviet và tiểu Mị Thi nói chuyện với nhau mà cùng dời tâm mất. Hai con người đằng kia nói chuyện với nhau không ngừng nghỉ, đằng này một người một cương thi hắc tuyến đầy mặt. Bất quá khi quay đầu lại nhìn nhau, cửu hận trong nháy mắt lại đóng đầy.

“Mị Thi kia, còn không mau thả đồ đệ của ta ra!”

“Đạo sĩ kia, ngươi dám đến đây, thì đừng trách sao ta không khách khí!”

Tô Đông Thi mang theo giọng nói trầm thấp tràn đầy địch ý, sau đó công kích lên trước.

Ổ Mị Thi tộc, không câu nệ tiểu tiết tiên lễ hậu nhân này nọ. Mắt thấy Lâm Tư tuy rằng không đáng lo ngại, nhưng vẫn là có chút lo lắng mà nhìn về phía Tiểu Nhất, trước hết vẫn cứ tự mình động thủ, liền hung hăng quét một chưởng hướng về ngực Lâm Tư.

“Bịch! Vù!”

Một chưởng này, Lâm Tư không thể tránh thoát, nhưng cũng chỉ bị ép lùi lại hai bước chân. Lâm Tư lau khóe miệng, đắc ý cười nói:

“Mị Thi yêu tộc các ngươi thật thiếu hiểu biết. Bần đạo dám một thân một mình đến đây, há lại không chuẩn bị?”

Con người, quả thật là chủng loài đáng buồn nôn nhất.

Tô Đông Thi nhìn bàn tay của mình không chút đề phòng mà trực tiếp đụng vào bát quái đồ nằm đằng sau ngực áo của Lâm Tư, dẫn đến bị cháy xém, bây giờ còn tỏa ra chút khói trắng, nháy mắt hàn ý nổi lên.

Mị Thi yêu tộc bọn y, bất luận là thể lực hay tốc độ cũng không hề thua kém với bọn đạo sĩ thời này. Nhưng bọn họ lại hết lần này đến lần khác những thứ đồ vật cổ quái để khắc chế bọn y.

Chỉ là động vào bát quái đồ kia một chốc, dù cho đã nhanh chóng rút tay lại, bàn tay vẫn có chút đau rát nóng hổi, đau đớn dâng ngập.

Độc ác đến đáng hận!

Tô Đông Thi găm lên trong miệng, lại một lần nữa ra tay nhanh chóng. Nếu ngực áo có vấn đề, thì tránh không đánh đến vị trí này nữa là được.

Tô Đông Thi tăng nhanh động tác, người thường chỉ có thể nhìn thấy một bóng người xẹt qua xẹt lại, hoàn toàn không thấy được thân ảnh nguyên vẹn.

Tốc độ của Tiểu Nhất đã không tệ, mà tốc độ của Tô Đông Thi so với Tiểu Nhất lại tốt hơn gấp đôi. Móng vuốt sắc bén quét qua, mang theo tiếng rít gào trong không khí, Tô Đông Thi cũng sẽ thỉnh thoảng găm lên, xen lẫn với tiếng rên của Lâm Tư. Khu rừng âm ỉ không dứt.

Soviet vốn đang bị tiểu Mị Thi quần lấy, lúc này chú ý đến cũng cảm thấy bất bình thay cho Tô Đông Thi. Hắn ôm lấy tiểu Mị Thi, vỗ vỗ lưng nó dỗ ngọt, mắt thì lại chăm chú nhìn Tô Đông Thi cùng Lâm Tư quyết đấu.

Càng theo dõi càng cảm thấy căng thẳng, lông mày nhện không được đã nhíu thành một đường.

Thời khắc này, hắn có chút mơ hồ, đến tận cùng là hắn muốn ai thắng chứ? Nếu như đã muốn chạy trốn, thì Tô Đông Thi bị thương mới là có lợi cho hắn.

Nhưng mà, nhìn lúc Tô Đông Thi bị thương, trong lòng lại cảm giác có chỗ nào không đúng.

Soviet trong lòng xoắn xuýt nghĩ, bên kia dường như đã phân thắng bại.

Đạo bào trên người Lâm Tư một phen chặt vật, chỗ này một vết rách chỗ kia một vết rách, lộ ra da thịt bên trong. Cả người cũng không bị thương nghiêm trọng, chỉ là mấy vết thương ngoài da, nhưng hô hấp kịch liệt. Như vô thức mà liếc nhìn Lâm Tư một cái, sau đó đột nhiên quay người lùi vào trong một bụi rậm/

Mà Tô Đông Thi so với Lâm Tư còn muốn chặt vật hơn. Trên thân đã xuất hiện bốn năm chỗ bị thương đến cháy đen, có chỗ vẫn còn đang ám khói. Cặp mắt cũng không còn đáng vẻ bình an như ngày thường, bây giờ hắn đỏ tởm máu, nhìn rất quỷ dị.

Soviet liếc nhìn Lâm Tư một cách tùy ý, nhưng lại cẩn thận quan sát Tô Đông Thi từ đầu đến chân. Nhìn y chặt vật thể kia, hắn đang xoắn xuýt trong lòng càng cảm thấy xoắn xuýt hơn. Miệng định nói ra cái gì đó, nhưng vẫn là cấp tốc ngậm lại.

Như vậy cũng tốt, thắng bại rõ ràng, đạo sĩ kia bỏ trốn. Hắn cùng Tô Đông Thi trở về sào huyện, tiếp tục cuộc sống cũng không sao. Trong lòng an ủi một chút, Soviet cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng mà Tô Đông Thi không nghĩ như hần. Mắt thấy đạo sĩ chạy trốn, tia đỏ trong mắt càng lúc càng đậm, nổi giận rống to một tiếng

“Đạo sĩ thôi! Người đừng mong chạy trốn!”

Dứt lời, liền chạy theo hướng Lâm Tư đuổi theo.

Soviet ôm chặt tiểu Mị Thi vào lòng. Bởi vì lực đạo không lớn lắm, tay lại đang vỗ nhẹ vào lưng nó, cho nên tiểu Mị Thi hai mắt nhắm nghiền, trong miệng hừ hừ mấy tiếng thư thích, dí lại muốn ngủ.

Sau khi Tô Đông Thi rời đi không tới hai phút, Tiểu Nhất vốn đang yên lặng đứng đằng kia trực tiếp vác Lâm Cô đến trước mặt Soviet.

“Soviet, ta để tiểu đạo sĩ lại đây, người xem chừng hần. Ta muốn đi giúp tộc trưởng!”

Tiểu Nhất nhanh chóng đem lâm Cô không biết đã ngắt từ lúc nào đặt dưới chân Soviet, sau đó liền rời đi.

Nháy mắt xung quanh yên tĩnh trở lại, khiến lòng người chăm thấy hơi khó chịu, Soviet cũng là buồn bực không yên. Hần liếc nhìn Lâm Cô một cái, lại ngẩng đầu nhìn theo hướng Tô Đông Thi rời đi.

Bây giờ nên làm gì đây?

Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng Tiểu Nhất vang vọng từ đằng xa, thậm chí tiếng động Tô Đông Thi cùng Lâm Tư đánh nhau cũng truyền tới. Soviet nghiêng đầu lắng nghe, đột nhiên hoàn hồn, bất chính mình phải quay đầu lại không nghe nữa, hung hãn bậm môi một cái.

Không nghĩ đến ngày hôm nay có thể vì Tô Đông Thi đánh nhau mà trở nên hoảng loạn.

Đến cùng là hần bị gì vậy?

46. Chương 44-2

“Soviet! Nhanh! Nhân lúc này chúng ta mau bỏ trốn đi!”

Lâm Cô đang trong trạng thái hôn mê đột nhiên tỉnh lại, nắm chặt lấy tay Soviet, đứng thẳng dậy không nói hai lời liền kéo Soviet chạy về hướng ngược lại.

“Người không phải đang bất tỉnh sao? Tại sao lại tỉnh rồi?”

Lâm Cô thoạt nhìn không giống như người mới hôn mê tỉnh dậy. Bị y lôi kéo chạy về trước, Lâm Cô thuận miệng hỏi một câu.

Chạy chạy chạy. Lâm CÔ đột nhiên dừng lại, sau đó khom người như nhặt lấy đồ vật gì. Lâm Cô quay đầu nhìn Soviet một cái, trong mắt tràn đầy hưng phấn nói:

“Hiện tại không nói chuyện này. Sư phụ ta đã kéo hai tên kia đi rồi. Chúng ta thừa dịp này nhanh chóng chạy đi!”

“Làm sao vậy?”

Soviet vốn không nghĩ gì, nhưng vì giết thời gian, mà nhịn không được nhìn Lâm Cô hỏi thăm một chút.

“Không có gì. Vừa nãy lúc bị Mị Thi xách lên vai, sư phụ có ra ám hiệu cho ta, ta còn nghĩ mình có khi nhìn lầm rồi, ai ngờ đến đây lại thấy đúng là có đồ vật. Soviet, sư phụ đã cho ta thứ này, ta đảm bảo với người nhất định hai ngày sau chúng ta sẽ ra khỏi cánh rừng này. Lại được nhìn thấy con người rồi a! Nếu như người đồng ý, ta có thể dẫn người đi tham quan quan đạo nha. Người không muốn cũng không sao, ta sẽ tìm nơi đông đúc cho người ở lại”

Lâm Cô hấp tấp nói, nói đến đoạn muốn dẫn người đi tham quan quan đạo, mắt bắt giắc đỏ ửng lên, hai tay vô thức nắm chặt.

Lâm Cô làm ra biểu tình quái dị như vậy nhưng Soviet căn bản là không biết, chỉ là nhìn ánh mắt khát khao mong đợi của y, liền thấy tâm mình rối lại.

Hắn không biết sự phụ Lâm Cô đã cho y thứ gì, nhưng lời nói chắc nịch của Lâm Cô chứng tỏ bên trong hư thật mấy phần đã rõ.

Chỉ là..Nếu rời đi? Mãi mãi rời đi sao?

Mấy ngày trước chính mình còn ôm ý nghĩ này, cũng coi như là khao khát nhất định phải đạt được đi. Thế nhưng bây giờ tại sao lại có chút không nữa? Bước chân vẫn như cũ bị Lâm Cô kéo về trước, không khỏi chậm lại.

Hắn nghiêng tai, tựa hồ như muốn nghe ngóng vị trí của Tô Đông Thi lúc này.

Trước khi đi chỉ là mơ hồ nghe được âm thanh, sau đó đi xa hơn lại càng không thể nghe được gì. Nhưng đang thật sự rất rất muốn nghe, sau đó trong lòng đột nhiên nóng bừng lên một cái, như có cái gì đó đang dịch chuyển bên trong người, tiếp theo, mơ hồ nghe thấy một chút âm thanh.

“Tộc... tộc trưởng!”

Này là âm thanh của Tiểu Nhất đi, nhưng tại sao giọng nói lại lộ vẻ lo lắng như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đạo sĩ chết tiết.. Người được lắm!”

Tiếp theo đó là âm thanh suy kiệt đứt quãng của Tô Đông Thi.

“Vậy sao? Trách là người không có chuẩn bị đi!”

Lâm Tư mang giọng đắc ý thốt lên.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Soviet không khỏi bất an nghĩ.

Chưa từng nghe thấy Tô Đông Thi mang theo âm thanh suy kiệt như thế, nhất định là đã phát sinh chuyện gì đó không tốt. Nhớ lại những vết thương trên người Tô Đông Thi, bất giác nhớ đến một vài tiểu tiết trong tiểu thuyết.

Đạo sĩ cùng yêu tinh, nguyên lai đã tương khắc, chắc chắn là có biện pháp đối phó với yêu quái.

Biện pháp đối phó? Suy kiệt?

Không phải...

Soviet đột nhiên đứng lại, đang lúc Lâm Cô giương ánh mắt khó hiểu nhìn mình, liền vội vã nói:

“Xin lỗi, ta không thể đi nữa rồi!”

Nói xong, liền tránh khỏi Lâm Cô, quay đầu chạy về hướng Tô Đông Thi đang ở.

Có thể hắn sẽ hối hận.

Không! Nhất định là sẽ hối hận!

Nhưng mà, quản hắn!

Hắn chỉ muốn nhìn một chút để an tâm.

Dù cho bản thân mình có thể không giúp được gì.

Soviet vẫn là cảm thấy mình chẳng khác gì con rùa chạy, nghĩ tới tình cảm của Mị Thi kia, liền gấp đến độ bất mãn với tốc độ của chính mình.

Thời khắc này, những cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến đổi.

Chạy chạy chạy, bên tai đã vang lên tiếng thổ dốc một nhọc, nhưng cũng đồng thời, nghe thấy được một thanh âm thống khổ của Tô Đông Thi cùng Tiểu Nhất.

Càng chạy đến gần, những âm thanh này cũng ngày càng rõ ràng, bất an ngày càng nồng đậm.

Không được loạn, không được loạn, hấn phải nhanh lên một chút, một chút nữa.

Cũng không biết là do hô hấp của mình quá mức kịch liệt, tiểu Mị Thi đang nằm ngửa trong ***g ngực hấn đột nhiên tỉnh lại. Nó mím môi một cái, kêu một tiếng cha, nhưng không nghe thấy Soviet đáp lại. Nó lại mếu máo nhìn, nhìn đến nét mặt đã sớm trắng bệch ra nhưng vẫn gồng mình chạy tới, mắt liền lóe lên một tia đã tưởng tặc.

Mặc dù không biết mình có đoán đúng không, nhưng tiểu Mị Thi vẫn nhanh chóng nhào từ trong lòng Soviet xuống, vững vàng đứng trên mặt đất một cái.

“Cha! Ta kéo người chạy!”

Dáng người nhỏ nhỏ, nhưng nắm tay kéo Soviet chạy đi không một chút tổn sức.

“Ha!”

Hơi thở bỗng dừng dồn dập hơn.

Sức lực của Soviet đang ở mức cực hạn, một lần nữa bị tác động mà tăng nhanh.

Chỉ là, âm thanh thống khổ bên tai dần dần trở nên mơ hồ. Soviet kinh hoảng hồi tỉnh, liền phát hiện hấn cứ nhiên lại quay ngược trở lại.

Này này, tiểu Mị Thi, ta biết là người muốn giúp ta, nhưng có biết giờ đang là cản trở ta không ha?

Soviet bị tiểu Mị Thi làm cho dở khóc dở cười.

“Cha! Ta sẽ dẫn người chạy trốn thật nhanh!”

Tiểu Mị Thi nói như đinh đóng cột.

Nghe thấy vậy, Soviet lập tức gồng người cố níu lại, “Tiểu Mị Thi, người đi sai hướng rồi!”, nhưng mà vẫn bị kéo đi về trước. Bởi vì chạy nhanh quá, cho nên Soviet hô lên bốn năm lần, tiểu Mị Thi mới nghe thấy.

“Sai hướng rồi?”

Cả thân người tiểu Mị Thi vẫn giữ nguyên tư thế chạy về trước, chỉ là cái đầu đột nhiên vặn ngược lại đằng sau 180 độ nhìn Soviet, nhú mày hỏi.

Đây đây đây là cái chuyện quỷ quái gì đây?

Soviet phát hiện bản thân mình đối với những chuyện kinh dị đã sớm thấy bình thường, lúc này chỉ là sững sốt chừng hai giây, sau đó gian nan chỉ về một hướng.

“Ta muốn đến phía bên kia!”

“Bên kia?”

Tiểu Mị Thi linh hoạt cái đầu, quay sang nhìn theo hướng ngón tay Soviet chỉ.

“Phải!”

Soviet gật đầu, sau đó trong lòng nhanh chóng khóc thầm, tối hôm nay, nhất định sẽ thấy ác mộng a!

47. Chương 45-1

“Được!”

Tiểu Mị Thi xác định lại lời nói của Soviet, liền đem toàn bộ phần thân người bên người xoay lại 180 độ cho khớp với phần đầu, sau đó lôi kéo Soviet chạy thật nhanh về phía trước.

Một bụi cây rậm rạp nhanh chóng hiện ra trước mặt. Chạy một lúc tiểu Mị Thi đột nhiên dừng lại.

Theo quán tính, Soviet chạy bắt trốn qua một đoạn mồi dừng được, liền hỏi “Bị sao thế?”

Người ta nói cứu người như cứu hỏa, tuy rằng người hấn muốn cứu là cương thi, nhưng thật sự rất gấp, dừng lại như vậy không có vấn đề gì sao? Tô Đông Thi cùng Tiểu Nhất lỡ như bị đạo sĩ làm hại thì phải làm sao?

“Đến nơi rồi!”

Tiểu Mị Thi không biết là Soviet đang bắt an trong lòng, nghiêng người nghe ngóng động tĩnh một chút, sau đó quay đầu lại nhìn Soviet cười nói, trong mắt đều là ý tứ khích lệ.

Đến rồi? Nhanh như vậy đã đến rồi?

Soviet ngậy người ra, sau đó tỉ mỉ lắng nghe, rất nhanh chóng phát hiện một tiếng hô hấp từ sau bụi cây dày.

Ở tại đây sao? Soviet cảm thấy hít thở có chút không thông, cẩn thận vạch bụi cây ra nhìn.

Cho nên đối với ánh mắt khích lệ gì đó của tiểu Mị Thi, hấn căn bản là không chú ý đến. Thành ra tiểu Mị Thi nào đó chờ mãi không có nghe thấy tiếng ừ ừ đáp lại, chỉ có thể nhoài lên người Soviet, nhìn lên trước.

Trên lưng đột nhiên nặng thêm, thân thể Soviet thoát chốc cứng đờ, bất quá khi quay đầu lại nhìn đúng là tiểu Mị Thi, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ mà mếu miệng nhìn, cũng không quản nó nữa, lại tiếp tục quay đầu nhìn đằng trước.

Cách bụi cây chừng năm mươi mét, có thể nhìn thấy một dáng người. Kia là Tô Đông Thi. Lúc này y không có di chuyển, cứ đứng yên như thế, như là đang quan sát cái gì đó, so với dáng dấp thường ngày không sai biệt lắm.

Thế nào lại có bộ dáng ôn hòa như vậy? Đã đánh xong rồi sao? Soviet âm thầm nghĩ, chính mình cũng không tin được chuyện này. Sau nhìn kỹ lại, mới phát hiện mình ngây thơ rồi.

Mặc dù Tô Đông Thi không có di chuyển, nhưng nhìn thật kỹ mới ohat1 giác bên trong đôi mắt của y là tầng tầng ánh lửa điên cuồng, mà thân người, phải gọi là thê thảm. Soviet nhìn thấy một thân ảnh kia chưa từng thay đổi y phục, giờ phút này chẳng thể gọi là y phục được nữa, chỉ còn là hai mảnh vải quấn quanh người. Trần trần trụi trụi, lộ ra da thịt bên trong đã không còn nhìn thấy rõ dáng dấp, vì hết thảy đều là một màu đen thui như cháy xém. Một vài chỗ không bị thiêu đốt, nhưng giống như là bị bỏng đến ửng đỏ.

Rất nghiêm trọng.

Soviet chỉ cảm giác trong lòng run lên một cái, có chút không nói nên lời, liền hung hăng nghiêng chặt răng. Mình có thể làm được cái gì chứ?

Đúng rồi! Không phải Tiểu Nhất nói đến giúp đỡ y ư? Tiểu Nhất đâu rồi?

Soviet gian nan rời ánh mắt khỏi Tô Đông Thi, liền nhanh chóng phát hiện ra thân ảnh của Tiểu Nhất. Tiểu Nhất so ra tình trạng tốt hơn Tô Đông Thi một chút, ngoại trừ mấy vết thương trên mặt, những vết thương khác trên người cũng không tệ, mà quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn phần nào.

Chẳng biết tại sao, nhưng Tiểu Nhất cách Tô Đông Thi đứng khoảng mười mét, vẫn là không đến cùng đứng với y. Trái lại Tiểu Nhất chỉ đi lòng vòng trái phải, bốn phía lại không có thứ gì để tìm kiếm, thoát giống như bị cái gì đó ngăn cản. Bằng chứng là mỗi khi Tiểu Nhất muốn bước về hướng Tô Đông Thi, chỉ mới dịch chân một đoạn thật nhỏ, lập tức gào lên đau đớn, mấy giây sau lại bị ép cho lùi lại đằng sau mấy bước.

Đây là chuyện gì a? Rõ ràng không có thấy cái gì xung quanh hết, nhưng sao lại như vậy?

Soviet cẩn thận nhìn xung quanh Tô Đông Thi cùng Tiểu Nhất, bốn phía trống trơn, muốn nhìn ra cái gì không hề bọn họ cũng không thấy. Ngay cả đạo sĩ kia cũng không thấy mặt.

Nhưng bộ dáng như vậy đâu có giống như đang đóng kịch. Đến tột cùng là bị làm sao vậy?

Đúng rồi, đạo sĩ... Mới ban nãy còn cảm giác được tiếng hít thở của y, không thể nào mới đó đã biệt tung biệt tích nhanh như vậy.

Soviet lại im lặng quan sát, lúc sau rốt cuộc cũng phát hiện ra vị đạo sĩ nọ đang nấp ở một bụi rậm cách hẳn không xa chừng mười mét. Soviet vì mãi chú ý đến Tô Đông Thi, quên mất chuyện quan sát xung quanh một lượt.

Lúc này, đạo sĩ đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng miệng không ngừng đóng mở, tựa như đang niệm chú.

Soviet chú ý lắm mới mơ hồ nghe được mấy chữ “Phép khóa”. Còn đang muốn nghe một chút để có thể ghép lại thành ý hoàn chỉnh, nhưng sau khi đạo sĩ mở miệng nói mấy chữ khóa khóa gì đó, bên phía Tô Đông Thi vốn đang yên tĩnh đột nhiên rống to lên một câu, tiếng gào mang theo vài phần đau đớn.

“Tộc trưởng!”

Tô Đông Thi gào lên bên này, Tiểu Nhất xác định phương hướng của Tô Đông Thi, lo lắng kêu lên một tiếng, sau đó bất chấp tính mạng mà hướng về phía Tô Đông Thi chật vật lao tới, cho dù đau đớn đến lăn lê vịn vẹo dưới mặt đất cũng không ngừng trườn tới trước.

“Câm miệng lại. Người nhanh chóng đi tìm Xô Việt, lập tức trở về sào huyệt. Tên đạo sĩ này rất khó đối phó!”

Tô Đông Thi gian nan lắm mới nói xong một câu này.

“Tộc trưởng!”

Tiểu Nhất đương nhiên không chịu, còn muốn nói gì đó, nhưng đành phải im lặng.

Vì Tô Đông Thi đã quay đầu nhìn Tiểu Nhất một cái, ánh mắt kia tràn đầy ý tứ người dám kháng lệnh?

Sau đó, một ngón tay y đột nhiên vung lên trước, móng tay bén nhọn như chạm trúng thứ gì đó, ánh sáng bàng bạc lóe lên.

“Đình đình đình!”

Rõ ràng trước mặt người nọ không có cái gì, nhưng sau khi cánh tay y chậm rãi trượt xuống, liền nghe thấy một thứ âm thanh chói tay nhá lên. Động tác của y rất chậm, phẳng phất như đang tua một cảnh quay chậm trong phim. Mà đạo sĩ kia vốn đang ổn ổn, giống như bị cái gì đã kích, khẽ chau mày, trên trán đã sớm rịn ra mấy giọt mồ hôi, từng giọt từng giọt chảy xuống, miệng mở khớp ngày càng nhanh. Soviet nghe như tiếng hài tử mới tập nói, cái gì cũng không nghe được.

Tô Đông Thi, người lúc này còn có thể lo lắng cho ta được. Dù người biết rõ ràng là ta muốn chạy trốn.

Tại sao lại làm như vậy chứ?

Soviet nhìn Tô Đông Thi chăm chú, không khỏi ngây người.

Bên kia, bầu không khí ngày càng ngột ngạt.

“Đạo sĩ thôi! Người dám ám toán ta? Người cho rằng ta dễ chịu lắm sao? Đường đường là tộc trưởng Mị Thi tộc, ta há lại để cho người khi dễ?”

Tô Đông Thi nhếch miệng cười, hàm răng đều đặn lộ ra, quanh người bắn ra tia âm lãnh.

Dù cho cả người chật vật một phen, dù cho hiện tại có vùng vẫy khó khăn, dù cho móng tay kia như bị cái gì thiêu đốt mà từ từ cháy mòn đi, thậm chí lời vừa nói ra, móng tay đã sớm ngắn lại, sát da đầu ngón tay.

Nhưng trong giọng nói âm lãnh kia dường như những chuyện này không mấy ảnh hưởng.

48. Chương 45-2

Nhưng trong giọng nói âm lãnh kia dường như những chuyện này không mấy ảnh hưởng.

“Tộc trưởng!”

Thời điểm Tô Đông Thi còn đang giãy giụa, Tiểu Nhất bất ngờ nhìn thấy được y, nhưng cố gắng hướng về phía y mà đi tới, Tiểu Nhất chỉ có thể hai bước lùi một bước, nhìn y chật vật, Tiểu Nhất lo lắng không yên. Mắt thấy móng tay càng ngày càng mòn, trong mắt ánh lên một tia sợ hãi.

Làm sao vậy? Soviet nhìn Tiểu Nhất, lại nhìn sang Tô Đông Thi, môi mím chặt. Ban này là đang vì lời nói của Tô Đông Thi mà cảm động. Lúc này đã trở thành căng thẳng. Cùng đó là chút đau lòng.

Tô Đông Thi vẫn đứng đó, mà ngón tay kia sau khi khép lại bên chân mới ngừng run rẩy. Sau đó, y mỉm cười một cái, cái gì cũng không nói, chỉ là bất ngờ vung hai tay lên một điểm trước mặt, “rẹt” một cái, động tác hai tay giống như là kéo rách cái gì đó ra, một âm thanh bén ngọt vang lên.

Sắc mặt đạo sĩ kia nháy mắt trắng bệch, sau đó phun ra một bãi máu tươi. Nhưng nhất thấy ngón tay kia của Tô Đông Thi càng lúc càng bị bào mòn da thịt, đến xương cũng lộ ra, Lâm Tư mới lau lau khóe miệng, nhìn Tô Đông Thi nở nụ cười vui sướng:

“Bản đạo hôm nay vận khí thật không tệ. Có thể tiêu diệt được tộc trưởng Mị Thi tộc, cho dù chết cũng cảm thấy thật ý nghĩa!”

“Vậy sao? Là ai chết còn chưa biết!”

Nháy mắt, cảm xúc trong mắt Tô Đông Thi đột nhiên biến mất, chỉ để lại một bộ mặt băng lãnh đến khó thở, mà ngón tay kia, vốn đang bị bào mòn, huyết thịt ở đầu đến đột nhiên không ngừng bao lấy xương trắng bên trong, mãi đến khi trở lại thành một ngón tay hoàn chỉnh có da có thịt mới ngừng lại.

“Đúng vậy! Mị Thi thật sự có bản lĩnh “thoát thai hoá cốt”, có thể làm cho da thịt mọc lại. Chỉ là bản đạo nhớ không lầm thì, loại bản lĩnh này một tháng chỉ có thể sử dụng tối đa ba lần. Đây đã là lần thứ ba, nếu như lần này lại bị bản đạo thi chú, không biết Mị Thi người còn có thể sử dụng?”

Vừa nói, đạo sĩ vừa lấy ra từ trong ngực một đôi lục lạc, nhỏ bằng một nửa bàn tay, như là làm từ vàng đặc nguyên chất, một thân màu vàng chói óng ả, bên trên khắc một đồng Phạn văn chú ngữ chẳng chệch.

“Vậy thì đã sao? Một lần đã đủ lắm rồi!”

Tô Đông Thi nói xong, cũng chưa có công kích đến đạo sĩ, chỉ là nhấc tay lên về phía Tiểu Nhất, ra sức vung một cái.

“Bịch” một tiếng, chỉ thấy Tiểu Nhất bị vung ra đằng xa, sau đó rơi xuống đất. Rõ ràng là bị vút đến rất xa a.

“Nguyên lai Mị Thi tộc còn có loại tình cảm thương tiếc đùm bọc này sao? Thà là bản thân mình chết đến nơi, cũng để cho người khác có con đường sống? Bất quá, thật đáng tiếc a, chờ ta giết người rồi, ta khắc có biện pháp thu thập tên kia!”

Chậm rãi đáng giá Tô Đông Thi từ trên xuống dưới, Lâm Tư trào phúng cười nói. Hắn đứng lên, hồ hững rung nhẹ lục lạc một cái.

“Đinh đang!”

Lục lạc âm thanh rất thanh, lại rất giòn.

Mà Soviet lại nhìn thấy, lúc lục lạc rung lên tiếng, một tia sáng bất thành linh vọt về hướng Tô Đông Thi.

Trong mắt Tô Đông Thi lóe lên một tia khiếp sợ, sau đó như sóng cuộn cuộn dâng lên, nhảy đi.

Thoát một cái, thân ảnh biến mất, chỉ lưu lại trong không trung một cái bóng mơ hồ.

“Đinh đang đinh đang”

Lâm Tư lắc nhanh lục lạc, đồng thời, từ trong ngực rút ra vài tờ huyết phù (Huyết phù là loại bùa dùng máu người vẽ lên, so với bùa phổ thông có pháp lực gấp hai ba lần), sau đó phóng lên không trung, nhắm hướng Tô Đông Thi đi tới.

Một tầng khói bụi nổi lên, âm thanh hỗn loạn truyền tới.

Soviet vốn đang nhìn thấy tình hình trước mặt, nháy mắt một cái, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Chỉ có thể nghe thấy một ít tiếng vang văng vẳng.

Không được, nhất định không được. Lời đạo sĩ kia nói không phải chuyện giả, một tháng chỉ có thể sử dụng cái loại pháp thuật kia chỉ có ba lần, mà Tô Đông Thi đã dùng hết ba lần rồi, này không phải là tình hình nguy hiểm sao, y đâu còn gì để đem ra dùng nữa.

Soviet gấp đến loạn, cho dù còn chưa nghĩ ra biện pháp gì, nhưng không thể cứ như vậy đứng nhìn. Hơn nữa, bên cạnh còn có tiểu Mị Thi a...

Ban này kéo hẳn đến đây là tiểu Mị Thi, nó tuy còn nhỏ, nhưng sức lực không nhỏ đi, nhất định có thể giúp mình một phen. Soviet quay đầu, nhìn tiểu Mị Thi cầu cứu, lại phát hiện nó tự lúc nào đã rời khỏi lưng mình, còn đứng cách xa mình cả thước, cả người run rẩy kịch liệt, như sợ hãi gì đó.

“Tiểu Mị Thi, làm sao?”

Soviet thất kinh hỏi.

“Cha! Khó chịu nga, toàn thân thật khó chịu!”

Một câu nói ra vô cùng gian nan, nghe kĩ còn có chút run rẩy.

A, Soviet thở ra một cái, thật may, còn có thể nói chuyện được, cho nên không có gì to tát.

Chỉ là toàn thân khó chịu, ban này còn nằm úp sấp trên lưng hẳn rất có tinh thần, bây giờ tại sao lại khó chịu như vậy?

Ban này, ban này không lâu chính là lúc đạo sĩ kia run lục lạc a.

Nhưng mà, âm thanh của lục lạc cũng không ảnh hưởng mấy đến nó đi? Nếu như hẳn có thể lấy được lục lạc kia, có thể giúp được Tô Đông Thi không?

Bất quá vẫn là phải xác định tiểu Mị Thi an toàn mới được.

“Tiểu Mị Thi, ngươi có thể nhịn một chút không?”

“Nhịn xuống? Ân! Cha, ta sẽ nhịn xuống!”

Tiểu Mị Thi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt lo lắng của Soviet, viên mắt còn ửng hồng. Nhưng mà Soviet chỉ nhìn qua một cái, liền hiểu trong ánh mắt nó đang ẩn chứa ý tứ muốn được an ủi.

Soviet bèn quay đầu lại, coi như cái gì cũng không nhìn thấy, không thể để cho bản thân mình vì mềm lòng nhịn không được mà đi đến an ủi tiểu Mị Thi a. Loại chuyện đó thời điểm này thật không thích hợp.

Nếu tiểu Mị Thi bảo rằng nó có thể nhịn được, vấn đề dễ thở hơn rồi. Soviet tự an ủi trong lòng, sau đó mím chặt môi một cái, ra dấu cho tiểu Mị Thi đi tìm tiểu Nhất, còn bản thân mình thì hít sâu mấy cái, sau đó không chút do dự mà lao vào vòng chiến khói bụi bên kia.

Lai đi một đường, bản thân còn không biết đã đến nơi giao đấu chưa, trái lại trong ngực cảm giác như có cái gì đang đè nặng, hít thở không thông.

Nguy hiểm! Thập phần nguy hiểm.

Lý trí đang điên cuồng gào to mấy tiếng nguy hiểm.

Nhưng mà Soviet vẫn là không một chút do dự.

Vừa lúc đó

“Hou!”

Tô Đông Thi rống lên một tiếng rung trời, sau đó im bật. Âm thanh chiến đấu ban này cũng ngưng hẳn, dường như cái gì cũng chưa có phát sinh.

Làm sao vậy? Đây là sao? Có phải, giống như đạo sĩ kia nói đã chết rồi không?

Không!

Sẽ không!

Nhất định không!

49. Chương 46

Cái này là phiên ngoại, phiên ngoại đó l _ l

Mọi thứ trước mắt hết thấy đều trở nên mơ hồ, chỉ có hình dáng của súng vật là rõ ràng hơn cả – Tô Đông Thi bình tĩnh nghĩ. Đây là hắc nằm mơ chăng?

Mơ a? Từ lúc trở thành Mị Thi tộc nhân, chưa bao giờ y nằm mộng, cứ nhiên bây giờ lại có thể?

Thật đúng là có chút mong đợi a! Tô Đông Thi nhếch miệng cười, cũng không biết có phải vì tác dụng của giấc mơ, y cứ nhiên có thể từ mặt than biến thành mặt cảm xúc.

Không phải là tin đáng mừng sao? Đương nhiên, chuyện đáng vui hơn là, súng vật của y lại thích y, đùa à?

Thích... Cái từ này khiến y nhớ đến súng vật của mình, mỗi lần y chọc đến hắc, hắc liền tặc mao lên.

Người mới thích, cả nhà người đều thích!

Kỳ thật, tuy rằng dưới y là một đám tộc nhân, nhưng nếu nói đến người nhà, cũng chỉ có mình Soviet hắc rồi, như vậy, nói đến người nhà y, chẳng phải là chỉ chính hắc sao?

Y chính là yêu thích cái dáng vẻ mặt đỏ tai hồng, cả người như nóng lên rồi lại làm bộ như không có thèm để ý đến y của hắc.

Đương nhiên, nếu không phải chỉ có trong mộng hắc mới để ý đến y, y càng cảm thấy vui mừng hơn.

Tô Đông Thi nhớ đến dáng vẻ trong mơ của Soviet, hắc lúc ấy còn đối y cười tươi, sau đó đem quần áo trên người từng cái từng cái một cởi xuống.

Quần áo gì đó thật chướng mắt, cởi sạch sẽ như nhau không phải là thật thư thích sao, nhưng cố tình Soviet mỗi lần ở chung với y đều là đem từng cái từng cái một trùm lên người, thậm chí còn bắt y phải mặc giống như thế, một chút cũng không hiểu được.

Nhưng mà, ai bảo y đường đường là chủ quán nơi này.

Hơn nữa, thật ra đêm nào cũng lại đem từng cái từng cái một cẩn thận cởi ra, nhìn da thịt đều lộ ra ngoài, thật là cảnh đẹp ý vui.

Thất thần một chút, Tô Đông Thi cúi đầu, chỉ thấy trước mắt sáng rực một mảng, Soviet cứ nhiên lại quỳ trước mặt y, nhìn y cười một cái, sau đó đem vật kia ngậm vào.

A Khoang miệng ẩm áp, đầu lưỡi linh hoạt chuyển động, loại chuyện này thật sự rất thư thích.

Nhưng mà, làm chuyện như thế này trong mộng thì không sao chứ? Chuyện súng vật chủ động như thế này, nếu như y nói cho Soviet nghe, không biết hắc sẽ tặc mao thành cái dạng gì đây?

Nghĩ nghĩ một chút, Tô Đông Thi nhin không được liền vuốt ve mái tóc mềm mại của Soviet. Đến nước này rồi, thì thử làm thêm một vài chuyện khác đi?

Phong cảnh trước mặt thật sự rất tốt đẹp.

Bởi vì Soviet đang ở tư thế quỳ, mảnh lưng trắng nõn cong một đường cong duyên dáng, theo đường cong dờn tằm mắt xuống dưới, liền nhìn thấy nơi nào đó mình luôn ao ước.

Mông vĩnh cao, trắng trắng, còn hơi nhiễm chút hồng hào.

Mị Thi nhin không được nuốt một ngụm nước bọt đánh “ực” một cái, mặc dù là cương thi thì lấy đầu ra nuốt bọt mà nuốt nha, khi mà Soviet ngẩng đầu lên cực kì dịu dàng hỏi hân:

“Thoải mái sao?”

“Ân! Thoải mái!”

Y đáp một tiếng, nhin không được kéo Soviet đứng dậy. Soviet hai mắt mê mang nhìn y, sau đó tùy ý để cho y xoay lưng mình lại. Không biết y từ chỗ nào mà lấy ra một bình thuốc bôi trơn, mở ra, trút một lượng lớn trên bàn tay, lại dùng ngón tay đưa thuốc vào huyết động bên dưới.

Thời điểm như thế này, thật sự phải cảm ơn Soviet vì bình thường luôn kĩ tính, bắt y phải rửa móng tay sạch sẽ.

Nguyên lai Soviet là vì chuyện này nên mới nhất quyết bắt y luôn phải nhớ rửa móng sao?

Tô Đông Thi vừa thuận lợi đâm ngón tay vào, vừa hài lòng nghĩ.

Khẽ gãi một cái, lại khuấy lộn, tìm đến nơi mẫn cảm bên trong.

Soviet trong hai mắt phiếm nước đã tràn đầy tình ái, giãy giụa một chút muốn đẩy bàn tay tên to xác nào đó ra khỏi cơ thể mình.

Được rồi! Tiến vào đi chứ, cái tên hỗn đản này.

Phải, chính là như thế! So với trước đây nhìn sách còn tốt hơn.

Chỉ là...

Đột nhiên có âm thanh vỡ vụn vang lên, chuyện gì vậy?

Tô Đông Thi cau mày nghĩ, sau đó hướng đến nơi phát ra âm thanh, tiếp theo liền không tin vào mắt mình nữa.

Cư nhiên lại gãy mất! Cư nhiên canh ngay thời điểm như thế này lại gãy mất!

Làm sao có thể a? Mặc dù y sống nhiều năm như vậy, xương cốt đã có chút giòn, nhưng gãy như thế này, thì làm sao có thể a!!!

“Tô Đông Thi!”

Đang được thoải mái đột nhiên bị dừng lại, Soviet tràn đầy huyệt hăng quay đầu lại nhìn y, ánh mắt kia như là đang nói ... ân, tiếp tục đi, tại sao không tiếp tục nữa?

Tiếp tục? Được rồi, tiếp tục!

Tô Đông Thi nén sợ hãi ở trong lòng, mặt không đổi sắc đem ngón tay bị gãy đang chôn sâu ở trong tiểu huyết của Soviet rút ra.

Hung hăng đem ngón tay bẻ lại cho thẳng, lại kiểm tra những hai lần, xác định là không có sao nữa, mới tiếp tục động tác đang dang dở.

Nhẹ nhàng chuyển động hai cái, không có chuyện gì. Thử tăng lực đạo, vẫn không sao hết.

Đã không còn bị gì nữa đúng không?

Đẩy đưa đến mười mấy cái, trong lòng Tô Đông Thi thoáng an tâm trở lại.

Ân! Cứ tiếp tục như thế.

Lực đạo trên tay lúc nặng lúc nhẹ, tùy thời tùy điểm mà nông sâu.

“A... Đông Thi... nơi đó...!”

Soviet bị Tô Đông Thi khiêu khích đến cả người khô nóng, nhin không được phải rên lên thành tiếng.

Cảnh sắc trước mặt đẹp đến câu hồn. Đúng rồi, y hẳn là nên tìm xem địa phương mẫn cảm trong truyền thuyết kia là ở đâu nha, nghe nói khi chạm vào nơi đó, liền sẽ thoải mái đến cực độ.

Bất quá thì địa phương đó ở đâu chứ? Hẳn là ở bên phải đi.

Cứ thử xem đã.

Một lần xoay lộn, ngón tay cắm vào bên trong sâu hơn, sâu hơn, sâu hơn nữa.

Đúng rồi, ần, là nơi đó.

Tô Đông Thi phát hiện ra địa phương miễn cảm kia rồi, liền cảm thấy tâm tình cực kì hưng phấn.

“Rắc” một tiếng, âm thanh so với lần trước còn muốn dữ dội hơn thanh thúy vang lên lần nữa.

Cái gì vậy? Cái gì vậy? Cuối cùng làm sao vậy.

Tuyệt đối đừng là chuyên y đang nghĩ tới nha.

Tô Đông Thi cúi đầu nhìn nơi tư mật của Soviet, mắt một lần nữa tối sầm lại.

Cư nhiên cư nhiên lại gãy mất. Một lần xôi thịt nóng bỏng lại bị gãy đến hai lần.

Y đường đường một tên to xác, nhưng thể quái nào một chút bền chắc cũng không có. Lẽ nào thật sự đã già cả rồi chăng?

Tô Đông Thi bị đả kích trầm trọng, liền quên mất chuyện đang làm.

Đến khi Soviet quay đầu lại nhìn, trong mắt ngập nước là loại thần tình cầu xin khao khát, y mới choàng tỉnh.

Vẫn là không đành lòng dừng lại.

Tiếp tục, cứ tiếp tục đi.

Chỉ là, như thế này thì làm sao mà tiếp tục đây.

Tô Đông Thi nhìn chằm chằm tiểu huyết của Soviet, nghiêm túc nghĩ. Chốt lại vẫn là không đủ tự tin mà tiếp tục.

Nhưng mà, cũng không phải là không có biện pháp.

Nhớ nhớ lại một chút

Trong tình huống Soviet đưa lưng về phía mình, Tô Đông Thi vẫn là bình tĩnh rút ngón tay bị gãy ra, sau đó lại dùng ngón tay khác thay vào mà đảo lộn ra vào rất có quy luật.

Y vẫn là có khả năng nha, tuy rằng ngón tay bị đứt gãy, phải, lần này là đứt gãy, còn nằm ở trên tay, nhưng mà có thể làm cho Soviet cảm thấy hưởng thụ cùng khoái cảm, y vẫn là rất có khả năng.

Chỉ là, sau đó đột nhiên tỉnh lại.

Nhìn bàn tay trống không, lại nhìn lấy thân người một bộ dáng quần áo chỉnh tề, trong lòng liền cảm thấy hụt hẫng rất mực.

Nếu có một ngày y có thể cùng Soviet làm loại chuyện kia rồi, đột nhiên như trong giấc mộng mà ngón tay gãy một lần lại đứt lần hai, thật sự sẽ cảm thấy bị quan, một chút cũng không tốt đẹp.

Tốt nhất là y nên tìm cơ hội luyện tập độ cứng rắn cho ngón tay một chút, đỡ phải gây chuyện lúc hành sự. Tô Đông Thi trong lòng tràn đầy kiên định nghĩ.

50. Chương 47

Soviet cắn chặt răng, dù cảm giác rất khó chịu nhưng vẫn là cố dốc hết sức lực điên cuồng lao về trước, cảm giác bản thân mình đã tiêu tốn không ít sức lực. Sau đó, đột nhiên cảm nhận được một cỗ nhiệt khí từ ***g

ngực chậm rãi lan tỏa đến từng góc ngách cơ thể, chút khó chịu kia liền nhanh chóng tiêu tán ít nhiều, ít nhất là bây giờ có thể chịu đựng được mà tiếp tục đi tới.

Một bước, hai bước, ba bước, cước bộ từ chậm chuyển thành nhanh, dù không nhanh lắm, nhưng mà vẫn là hơn trước rất nhiều.

Bên trong vòng chiến bụi bay mù mịt, Soviet xông thẳng vào trận địa, một chút cũng không nghe thấy, một tiếng động cũng không nhìn thấy.

Mù mịt, yên tĩnh, một tia khí tức cũng không có.

Không, nhất định không thể. Soviet ngóng chờ từng khắc, bất anh không khỏi ngày một dâng cao.

“Phù phù! Phù phù!”, bên tai chỉ còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của chính mình từng chút từng chút một thở ra.

Soviet hung hăng nắm chặt hay bàn tay lại, gân xanh nổi rõ ràng từng đường một trên cánh tay. Sau đó lấy hết sức lực mà lao nhanh về phía trước.

Không biết tự bao giờ bên cạnh đã nổi lên một trận gió nhẹ, nhưng trận gió này không khiến người ta trở nên dễ chịu, mà ngược lại giống như dao sắc lia qua lia lại, từng chút từng chút một cắt xuống trên người Soviet. Thân thể hắn đột nhiên hiện lên mấy vết cắt, tuy không lớn, nhưng rất bén, cũng rất đau.

Đau đớn, dồn ép, nội lực tu luyện trong người ngày một tiêu bớt, cảm giác không thoải mái rốt cuộc cũng trở lại. Bước chân Soviet ngày càng trở nên nặng nề, đến mức hắn nghĩ đây có lẽ là bước chân cuối cùng rồi, nhưng vẫn dồn sức cố bước thêm một bước nữa, cứ thế mà kiên trì, so với tưởng tượng của bản thân thật sự tốt hơn rất nhiều.

Trong lúc đang cố gắng lách về phía trước, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng “bịch”. Âm thanh kia thoạt nghe rất nhỏ nhẹ, nhưng giờ phút này giống như mảnh giấy căng trướng bị đâm thủng. Soviet hẳn là đang ở trạng thái cái gì cũng không nghe thấy, cho nên khi nghe thấy được tiếng động, liền theo bản năng mà hướng về nơi phát ra âm thanh kia nghe ngóng. Hướng đó cái gì cũng không nhìn được, chỉ là một mảng bụi bặm tung trời. Mà Soviet đang theo quán tính đi về phía trước, liền đụng phải thứ gì đó “bịch” một tiếng, tiếp theo cả người lao đảo, ngã sấp xuống đất.

Chết tiệt. Soviet thầm mắng trong lòng một cái, không khỏi cảm thấy hữu khí vô lực, nguyên bản là đang kiên trì dồn sức đi tới, ngã một cái đau như thế này, bao nhiêu khí lực còn sót lại rũ nhau đi mất. Bây giờ cho dù hắn có muốn đứng dậy cỡ nào, cũng không còn một chút sức lực mà gượng dậy.

Phải làm cái gì đây trời?

Không nghĩ ra được là cuối cùng cái gì mình cũng không giúp được.

Chuyện đang tốt lành tự dưng bị dang dở, cảm thấy rất bế tắc.

Trong lòng Soviet không ngừng nảy sinh đủ thứ loại ý nghĩ, mà từng cái từng cái một chỉ khiến hắn càng thêm bất lực vô vàn, hoàn toàn không nghĩ đến sự cố còn chưa có hảo hảo mà kết thúc.

Bởi vì từ tư thế ỳ ả mà nằm sấp trên mặt đất, còn đang cố gắng chống tay đứng dậy trong trạng thái mơ màng màng nghĩ đủ thứ chuyện, thì đột nhiên cả thân người đổ sập về trước, sau đó không thể kiểm soát được mà lăn đi.

Phải! Chính là lăn về phía trước nha, giống như là đang ở trên sườn dốc xuống của một ngọn núi, cứ thế mà lăn đi. Nhưng mà hắn nhớ rõ ràng là, nơi Tô Đông thi cùng đạo sĩ kia quyết đấu là bình địa cơ mà.

Soviet không kịp nghĩ thêm gì nữa, chỉ cảm thấy cả người đang cạn kiệt thì triệt để vô lực luôn.

Đây là làm sao vậy? Đến cuối cùng là làm sao vậy? Lẽ nào đi lộn chỗ rồi? Nếu vậy thì phải đi đâu mới đúng chỗ hả trời?

Cảm giác vô lực nhanh chóng bị cảm giác sợ hãi bao lấy. Hắn đi một đường là đi lộn sang chỗ khác, thì giúp cái gì được mà giúp?

Quả thật mình không thích hợp làm anh hùng. Ngay cả ý nghĩ làm anh hùng cũng tuyệt đối không thể có.

“Bịch”!

Đúng lúc này, trạng thái như lần đến không có chỗ dừng thì ngừng lại, bởi vì soviet cảm thấy như mình đã đụng trúng cái gì đó thô cứng rồi nha. Cú va đập này so với trước còn muốn kịch liệt hơn, cả người một trận ê ẩm đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cư nhiên dừng lại theo kiểu này.

Đang lúc Soviet còn không biết mình nên mừng hay nên khóc, thì hấn ngẩng đầu lên nhìn bốn phía một chút, sau khi xác định mình sẽ không bị lẫn nữa, hai tay liền nắm thành quyền, chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu một khi có tập kích, tuy rằng cả người vất ra được một ít sức lực cũng rất khó khăn, nhưng mà tư thế này cũng trấn an được tinh thần phần nào.

Một quyền này, không cầu đánh cho mất mạng, chỉ cầu có thể giúp hấn lệch đi trốn được chút nào hay chút đó.

Liếc nhìn bên trái, một mảng cỏ xanh hoa cỏ bao phủ, nhưng mà mảng cỏ kia rạp tới đổ lui, như vừa có ai đó giày xéo, muốn bao nhiêu tươi tắn có bấy nhiêu tươi tắn.

Giống như một bãi chiến trường, Soviet nghĩ thầm trong bụng.

Nhưng nếu là chiến trường, tại sao lại không nghe thấy một chút âm thanh nào hết vậy? Hay là kết thúc rồi?

Ngay khi nhận định này hình thành trong đầu, không hiểu sao Soviet cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít, kết thúc rồi, thì thật sự là quá tốt mà.

Soviet ngơ ngác nhìn bốn phía một lượt.

Sau đó, hai mắt mở to một trận.

Miệng há to ra.

Tại sao, tại sao lại như vậy?

Ông trời là coi chuyện đùa giỡn cuộc sống của hấn như một thú vui tao nhã thiệt sao?

Nói đùa! Một chút cũng không muốn.

Cớ sao lần này bất ngờ nhìn thấy cái gì đó cũng là nhìn thấy một cái nhân nha?

Hấn một chút cũng không có thích chân đâu!

Lần này là nhìn thấy một cái chân mang giày rách đó nha. Trọng điểm hả? Đâu có, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cái chân này vừa nhìn là lạ, vừa rất quen thuộc.

Hấn di chuyển đường nhìn, quả thực đúng là rất đáng kinh hãi, chính là Tô Đông Thi.

Tô Đông Thi ngồi đó, cái gì cũng chưa có nói, mà trong đôi mắt là tràn ngập ý tứ “ sao lại có loại sinh vật mất não như thế chứ, hết chuyện làm rồi hay sao lại chạy đến bên trong vòng chiến, là muốn trở thành vật hi sinh sao?”

Được rồi, tôi một chút cũng không có muốn vào đây có được chưa? Không không, đúng là hấn muốn vào, nhưng mà hấn cũng không có muốn vào với trạng thái này a.

Hấn muốn tiến vào với cái trạng thái cực kì hùng tráng, vô cùng hùng dũng, sau đó sẽ hất mặt lên với Tô Đông Thi đáng thương kia rằng

“Sao hả, thường ngày luôn chê bai ta yếu đuối này nọ, bây giờ thì sao nào, người có muốn gia đây ra tay cứu người không hả?”, sau đó sẽ chống nạnh mà cười thật hả hê.

Hoàn toàn không phải là trạng thái như thế này có biết không.

Soviet cúi đầu, nhìn một thân chật vật, mặt tràn đầy xấu hổ ôm lấy đôi chân của Tô Đông thi.

Thật sự là, thật sự là nhìn thấy ánh mắt của y, hấn bất giác thấy mình thật hổ thẹn.

Sau đó....

Hắn cắn răng một cái, quệt mặt chùi chùi qua loa, thành công để lại trên khuôn mặt vốn không chậ vật lắm mấy lần bụi bám đen, rồi làm như không có chuyện gì mà chống tay phải cố gắng đứng dậy, sau đó nhích từng bước đến trước mặt Tô Đông Thi. Hai chân căn bản là vẫn còn mềm nhũn không chút sức lực, tựa hồ còn run rẩy, nhưng mà bởi vì khoảng cách rất gần, cho nên cũng không mấy khó khăn. Bởi vì Tô Đông Thi là đang ở tư thế ngã ra trên mặt đất, mà hắn lúc này, có thể đứng từ trên cao, hạ mắt xuống nhìn y.

Lúc nhìn Tô Đông Thi gian nan chậ vật đối diện với chính mình, hắn nhin không được nhếch miệng lên cười một cái.

Nhưng mà sau đó lại làm ra một loại chuyện tuyệt đối là nào tàn rồi mới làm nha.

Chính là hắn khom lưng, đưa tay nâng cầm Tô Đông Thi lên, xoay trái xoay phải, sau đó buông ra, dùng ngón tay trở chọc chọc lấy cái cằm của Tô Đông Thi, nói:

“Cô nương, đừng sợ, gia đến cứu ngươi!”

Lời vừa dứt, liền cảm giác có gì đó không đúng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không phát hiện ra là không đúng chỗ nào. Cho nên nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Tô Đông Thi, trong miệng liền lẩm bẩm nhắc lại câu ban nãy lần nữa:

“Cô nương, đừng sợ, gia đến cứu ngươi!”

Sau đó, rốt cuộc cũng nhận ra chỗ nào không đúng rồi. Nhưng một lời nói ra bốn ngựa khó đuổi, có muốn rút lại cũng không được, mà giải thích thì không biết nên làm như thế nào.

Điên rồi! Cư nhiên lại đem Tô Đông thi biến thành cô nương, y như cọi bảo bối vậy, chẳng khác gì gọi y như gọi người yêu. Nhưng mà, cái này, gọi như thế có được không? Thật sự không có chuyện gì sao?

51. Chương 48

“Xô Việt, ngươi mất trí rồi?”

Tô Đông Thi ngẩn người ra một chốc, sau đó nở một nụ cười, thấp giọng hỏi.

“A!”

Soviet hoàn hồn trở lại, não xoắn lên, không biết nên giải thích như thế nào cho tốt.

“Gia sao?”

Tô Đông Thi cười đến rạng rỡ, ngữ khí vẫn ôn nhu như trước.

“Nào có... ahahaha!”

Soviet cứng nhắc cười gượng, lui về sau hai bước. Hắn bởi vì ngữ khí bề ngoài ôn nhu như bên trong đã bắn hàn khí ra xa vạn dặm của Tô Đông Thi làm cho run sợ, nhin không được thật muốn rơi lệ.

Hắn biết, hắn không quay đầu được nữa.

Hắn biết, nếu có quay đầu lại nhất định sẽ rất thảm

“Xô Việt... gia a!”

Tô Đông Thi tựa hồ như hài lòng với biểu hiện của Soviet lúc này, còn cố tình lặp lại một lần nữa, so với lần trước, thanh giọng có chút trầm hơn.

Kỳ thực Tô Đông Thi cũng không hiểu rõ lắm câu nói kia của Soviet là có ý gì, nhưng mà y không ngờ đến nỗi không nhận ra biểu hiện của Soviet khi nói ra câu đó, nhất là lúc hắn lặp lại câu kia lần nữa, thần sắc giống như là làm chuyện xấu bị phát hiện. Nếu như hắn không đột nhiên lộ ra biểu hiện này, thì dù hắn có

lặp lại mấy lần y cũng không quên. Nhưng mà tiếc thay hán đã trót gây chuyện như vậy, thì y cũng mặc kệ lão đạo sĩ kia còn hiện diện ngay đó, liền đi trêu ghẹo sủng vật nhà y, đem lời hán nói lặp lại, xem biểu hiện chậ vật của hán, sau đó liền cảm thấy hài lòng trong dạ, đau đớn gì cũng không nhớ đến. Một lần cũng không thấy đủ, nhìn biểu hiện của sủng vật lúc bị trêu ghẹo đáng yêu như vậy, y vẫn là muốn thấy thêm nữa.

Aiz! Nếu như có thể dùng tay mà sờ sờ tiểu diệu dưới thân sủng vật như lần trước, thì mọi chuyện càng hoàn mỹ hơn rồi. Tô Đông Thi vừa nghĩ vừa gật gù, đau đớn gì cũng quăng sang một bên. Đang định nói ra những điều nghĩ trong lòng, nhưng mà y vẫn là không có cơ hội, không phải là do Soviet làm ra hành động cự tuyệt gì, mà là bởi người nào đó này giờ đang bị lãng quên – Lâm Cô – nhin không được tình cảnh mình bị phớt lờ mà lên tiếng. Lâm Cô vì sự xuất hiện của Soviet mà cảm thấy mình bị yếu thế hơn một chút, nhưng mà nghĩ lại thì trước mặt chỉ là một người một yêu, đã là gì cơ chứ!

“Người là người, tại sao lại đi giúp Mị Thi yêu tộc? Nếu như người nghe theo lời ta khuyên nhủ, Sùng mao phái ta nhất định sẽ thu người làm đồ đệ!”

Lâm Cô nói ra mấy lời này đã có chút suy lực. Nguyên nhân là, đám khói bụi mù mịt mà Soviet căng mắt ra vẫn không nhìn thấy tình hình xung quanh kia, nguyên lai là vòng kết giới mà Lâm Cô bày trí để đối phó với Mị Thi, ở trong kết giới này, công lực chiến đấu của hán tăng lên ba phần, mới có thể làm cho một kẻ đường đường là tộc trưởng như Tô Đông Thi hết sức chậ vật. Soviet đột nhiên xuất hiện, khiến cho kết giới bị phá vỡ, bản thân Lâm Cô liền bị thương.

Ban này, lần đầu tiên Soviet nghe được một tiếng “bịch”, chính là lúc hán mơ mơ hồ hồ mà phá hoại kết giới của Lâm Tư, khiến cho Lâm Tư đang trong tư thế thu phục Tô Đông Thi liền bị phản phệ trong nháy mắt. Nhưng cái nháy mắt này đủ để Tô Đông Thi xoay chuyển tình thế, tung ra một cười, thành công trốn chạy khỏi một chưởng phát tới của Lâm Tư, đồng thời khiến Lâm Tư không thể truy kích mình nữa. Nhưng đổi lại, Tô Đông Thi là dùng hết sức lực của mình, một lần thư sướng chống trả, sau khi xuất chiêu liền vô lực ngã ra đất.

Chính là ngã xuống thành cái tư thế mà Soviet nhìn thấy bây giờ.

Nói trắng ra, Soviet chính là đã cứu lấy một mạng của Tô Đông Thi. Nhưng mà Tô Đông thi nhất định sẽ không nói ra. Còn Lâm Tư, trong tình thế mất mặt như vậy, dĩ nhiên cũng không thể nào nói rõ tình huống cho Soviet hiểu. Thành thử ra Soviet vốn dĩ là anh hùng, nhưng bản thân mình cái gì cũng không biết.

Lâm Tư lúc này đang là mặc kệ tình huống trước mắt, có hơi tự tin mà ngồi xuống điều chỉnh lại nội tức.

Mấy năm gần đây thanh thế của Sùng mao phái giảm đi chút ít, cho nên đệ tử cũng thu vào không nhiều người. Thế như Sùng mao phái vừa đánh tiếng muốn thu đệ tử, từ năm quốc gia lân cận, bất kể là ai, chỉ cần là con người, liền ngày đêm tìm đến gõ cửa muốn bái sư học đạo.

Vì Soviet cũng là người, cho nên Lâm Tư tuyệt đối tin tưởng hán sẽ động tâm trước lời đề nghị thu làm đệ tử của mình. Thế là lúc mở miệng bảo chính mình sẽ thu hán làm đệ tử, ánh mắt rất mực hiền lành nhân từ, rất ra dáng bậc trưởng giả, rất có phong thái của một vị sư phụ điển hình.

Nhưng mà, lời đã nói rồi, thời gian cũng trôi đi không ít, Soviet vẫn cứ bất thanh bất động. Lâm Tư liền cảm giác có chút gì đó không đúng rồi.

Là chỗ nào không đúng thì y vẫn là nghĩ không ra.

Đương nhiên là nghĩ không ra rồi, bởi vì đối với Soviet, những lời của Lâm Tư hán nghe không lọt tai được.

Thật ra không phải là Soviet không nghe thấy, chỉ là với hán mà nói, ngoại trừ cảm giác thanh thế của môn phái này có chút gì đó bạo lực rồi thôi, cái đáng nói là, sau khi nghe tên đạo sĩ kia nói mấy lời nọ, Tô Đông Thi rất cuộc không chú ý đến hán nữa, hán có thể bình tĩnh mà suy nghĩ lựa lời giải thích đằng hoàng với y.

Đạo sĩ thối nhà người! ORZ, yên yên ôn ôn đã sống ở nơi phồn hoa đô thị không no đủ sao, lại nghĩ không ra còn có thể ở cái chốn chỉ toàn là Mị Thi cùng Mị Thi này đi tìm đệ tử. Người căn bản đến mơ cũng đừng hòng.

Soviet không để ý đến, không có nghĩ là Tô Đông Thi không để ý.

Bởi vì trời sinh tương khắc nhau, cho nên bên kia coi như trò vui mà đùa giỡn đến quên trời quên đất, y nghe vào tai lại là chuyện khó chịu đến muốn đen mặt, tuy rằng mặt xám cũng gần giống như mặt đen đi, nhưng mà người khác nhìn cũng không ra đâu nhỉ.

Y nổi nóng rồi. Tên đạo sĩ kia ăn no rửng mỡ không có gì làm liền đến truy bắt tộc nhận bọn họ. Bọn họ làm gì sai sao? Tập trung tu luyện chưa đủ, còn phải ngày phòng đêm phòng bọn đạo sĩ xuất quỷ nhập thần này. Hiện tại cơ duyên xảo ngộ lắm mới gặp được sủng vật, cứ nhiên tên đạo sĩ này lại nói sủng vật của y là con người.

Con người con người. Cả nhà người mới đều là con người.

Đầu sủng vật nhà y có mọc sừng à? Trán bóng nhẵn nhụi, da thịt mềm ẩm, còn có tiểu điều khả ái, so với đám đạo sĩ các người đáng yêu hơn nhiều. Dù cho hắn có hơi yếu đuối một chút, nhưng đã có ta bảo vệ, thì lo cái gì?

Bất quá, Tô Đông Thi chỉ có thể lẩm bẩm trong lòng, sau đó nhắm mắt ngưng thần, nhưng bên trong, hai mắt là không ngừng chuyển động, rất muốn nói, nhưng lại không nói, sau đó lại đẩy đẩy Soviet một cái. Khi hắn nghi hoặc nhìn y, Tô Đông Thi mới ôn tồn nói một câu:

“Đạo sĩ kia hỏi người, sao người không trả lời?”

Trả lời? Trả lời cái gì? Soviet nhìn Tô Đông Thi, cố gắng nhớ lại ban nãy tên đạo sĩ kia nói cái gì nha? À! Là muốn hắn trở thành đạo sĩ sao? Không không không, tuyệt đối không thể có loại chuyện này. Soviet giật giật khóe miệng một cái, sau đó cúi gầm mặt xuống.

Tô Đông Thi nhà người kêu ta trả lời, nhưng mà ta dám đáp ứng tên đạo sĩ kia sao? Người có cần phải trưng ra cái mặt đầy vẻ ụ hiếp kia không hả?

“Xô Việt?”

Tô Đông Thi nhú mày gần giọng hỏi, lẽ nào sủng vật của y đã động tâm rồi sao?

“Vị đạo sĩ kia a, ta cảm thấy ta cùng với Mị Thi tộc sống rất tốt, vô cùng tốt, cực kì tốt. Hơn nữa bọn họ còn rất chiều cố ta đó!”

Này có sao? Tại sao hắn cảm giác mấy lời mình nói thật ngây thơ, như con nít trong nhà trẻ đang nói chuyện vậy. Nhưng mà hắn không có nịnh nọt nha. Mà mỗi lần hắn nói một ý, liền cảm giác khí thế áp bức từ Tô Đông Thi giảm đi không ít, thậm chí sau cùng còn cảm giác được một tia ôn nhu chăm chăm nhìn vào mình.

Lại nói, nguyên lai Mị Thi tộc là thích được nịnh nọt sao? Cuối cùng cũng phát hiện ra.

Soviet còn đang suy nghĩ xem nên dùng từ nào để chỉ cảm giác an toàn trong khi sinh hoạt cùng Mị Thi tộc, thì Lâm Tư chịu không nổi nữa rồi.

Mặt y chuyển từ trắng sang đỏ, lại biến trở về thành trắng, cứ đổi qua đổi lại mấy hồi, nhìn không được nữa liền đánh gãy lời Soviet một cái:

“Được! Nếu như người không muốn bước vào cửa ta mở, ta không miễn cưỡng. Nhưng người phải biết nếu như hôm nay người nhẹ dạ cả tin, sẽ hại lấy vô số mạng người. Mị Thi yêu tộc là loại yêu quái ăn thịt người sống mà sinh tồn, loại yêu quái này người sống chung nếu như có mệnh hệ gì, thì tự bản thân gánh lấy đi”

Từng câu từng chữ như muốn trực tiếp giết chết tâm tư người khác. Lâm Tư nếu như không phải đang muốn phục hồi sức lực, như thế nào lại đi lãng phí nước bọt mà khuyên giải kẻ khác thế kia.

Hắn cùng Tô Đông Thi giờ phút này đang ở trên một chiến tuyến mà hai bên đều căng thẳng, ai cũng không còn sức lực chiến đấu, chỉ có thể từng giờ từng phút mong mỏi được phục hồi khí lực.

Soviet xuất hiện là chuyện bất ngờ không lường được. Giờ phút này, bất kể là ai, dù tay không tác sát cũng có thể ra tay giết chết bọn họ.

Nếu như Soviet nghe theo lời y khuyên bảo, quay lại đường chính đạo giúp hắn thu phục Tô Đông Thi, hoặc cùng lắm là dìu y ra khỏi trận địa này, đợi đến khi pháp lực hồi phục, có muốn đánh một trận nữa cũng

không muộn. Bất quá thật sự cảm thấy rất đáng tiếc, trận địa hôm nay dày công cực khổ mà tạo dựng, lần sau muốn đẩy tên Mị Thi trước mặt rơi vào bẫy, sẽ khó khăn hơn nhiều.

Cái gì cũng không nói, nhưng trong đầu Lâm Tư chính là tồn tại vô số suy nghĩ như vậy.

Mà Tô Đông Thi thì không giống như Lâm Tư trái lo phải nghĩ. Lâm Tư hết lần này đến lần khác xoay tâm chuyển ý tác động đến sủng vật nhà y, khiến y thập phần khó chịu, khó chịu đến cực hạn, nhưng bản thân bây giờ một chút sức lực cũng không còn, muốn giết chết tên đạo sĩ kia là chuyện bất lực. Dựa vào Soviet? Không không được. Sủng vật nhà y đừng mong làm được mấy chuyện này.

Bất quá nếu như hắn đã đến nơi này rồi, nếu không thể giết được đạo sĩ kia, ở lại đây chỉ làm cho trong lòng y ngày càng thấy khó chịu. Cho nên y liền ra quyết định, tạm thời bỏ qua, trước tiên phải trở về sào huyệt cái đã.

Mọi chuyện vẫn là chưa muộn.

Y còn muốn đùa giỡn sủng vật nhà y nữa nha.

“Xô Việt, người đỡ ta trở về!”

“Ân!”

Soviet cực kì ngoan ngoãn đáp lời, sau đó nhanh tay đỡ lấy người Tô Đông Thi, dìu y bước tới.

Lâm Tư bảo Mị Thi tộc ăn thịt người mà sống, đùa à, nhiều ngày trôi qua như vậy rồi, hắn chưa từng thấy đám người này ăn bất cứ thứ gì. Một chút cũng không có.

Mà Lâm Tư nói mấy lời này hắn mới nhớ, Lâm Tư là đạo sĩ, cùng Tô Đông Thi bọn họ là cương thi không thể tồn tại, nếu như ở gần nhau một chút nữa có khi sẽ xảy ra sự cố. Vậy thì càng phải nhanh chóng rời khỏi đây.

“Người...”

Mất thấy Soviet đỡ lấy Tô Đông Thi rồi đi, Lâm Tư tức đến thổ huyết nhưng không làm gì được. Y không biết còn có thể nói cái gì với Soviet được nữa. Nói hết lời với y, vẫn là công cốc như thế.

Chỉ là một con người nhỏ bé, cư nhiên lại đi giúp đỡ Mị Thi yêu tộc.

Buồn cười.

Hết sức buồn cười.

52. Chương 49

Rất xin lỗi vì hôm nay ta mới mò lên up chương mới

Ta bị tiểu luận cùng thuyết trình quay vòng đến mê sảng luôn vậy. Bây giờ mới rảnh rồi mà ló mặt lên. Cho nên thay vì ngắt chương với những chương dài, hôm nay ta tạ lỗi bằng cách up luôn 1 chương trọn vẹn.

Thời gian sắp tới cũng còn rất bận, cho nên thời điểm đăng chương mới sẽ giãn cách rất xa đó. Nhưng vẫn mong mọi người ủng hộ.

Hôm nay ta mới phát hiện, 16.6.2015 là thời điểm đăng chương đầu tiên của bộ Cương thi gia tộc. Ta rất hi vọng kỉ niệm 1 năm theo bộ này sẽ chính thức hoàn truyện luôn.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ. ( )

Hai ngày sau khi Tô Đông Thi mơ thấy giấc mộng xuân kia, lúc bấy giờ y đang ở tại sào huyệt.

Lúc này, sau khi tỉnh dậy, liền nhìn thấy Soviet đang nhú mồm ngủ bên cạnh y. Giống như là hân đang cảm thấy lạnh, phải cuộn người lại ngủ, một chút ấm áp cũng không có. Có cái tư thế ngủ kham khổ này, hết thấy đều là do Tô Đông Thi. Y vốn là thân nhiệt, cả người lại cứng rắn thẳng đuột, chẳng chút giá trị sưởi ấm, nhưng lại thích kề sát bên Soviet mà ngủ, mặc kệ Soviet phản kháng bao nhiêu lần, y vẫn là không chịu để cho Soviet ngủ cách xa mình. Cho nên cuối cùng Soviet cũng chỉ có thể ngủ bên cạnh y với cái tư thế cuộn người như tôm nhỏ, riết cũng thành quen, mà Tô Đông Thi cũng nhìn quen rồi.

Nếu là trước đây, Tô Đông Thi tỉnh dậy sẽ thấp giọng gọi Soviet tỉnh dậy cùng tu luyện. Tuy rằng một kẻ là người một kẻ là cương thi, nhưng thể chất tương tự nhau, có thể cùng nhau tu luyện dưới mặt trăng, hơn nữa thời gian tu luyện tuy ít nhưng hiệu quả đạt được lại nhiều hơn bình thường. Đương nhiên nếu như Soviet không muốn, thì với tư cách một chủ nhân tốt, Tô Đông Thi sẽ để cho sủng vật nhà y ngủ ngon giấc. Tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình thật ra là sợ Soviet tức giận.

Y cũng tuyệt đối không thèm nghe thấy trong đám tộc nhân mấy ngày này đang truyền tai nhau, gọi y là hảo nô của Soviet, thật sự rất bất kính.

Bây giờ thì, y đang dùng hai ngón tay bóp bóp mũi Soviet, thành công khiến hân tỉnh dậy, sau đó nhìn mặt ngái ngủ của y mà thẳng thừng bảo:

“Xô Việt, ta muốn tu luyện, ngươi có tu luyện không?”

Người đang buồn ngủ muốn chết như Soviet hiển nhiên là từ chối, liền trực tiếp nhắm mắt lại tỏ vẻ ta muốn ngủ nữa, nhưng không ngờ đến Tô Đông Thi kia ngẩng người nhìn hân nữa tỉnh nữa mê mơ màng ngủ nữa ngày, sau đó trực tiếp ngồi dậy tuốt quần Soviet ra.

Cái quần Soviet đang mặc rất chi là rộng rãi. Hân vốn là không có thói quen không mặc gì khi ngủ, nhưng mà lúc ngủ cũng phải mặc đồ rất thoải mái. Cho nên động tác của Tô Đông Thi mặc dù không thành thực lắm, nhưng rất nhanh chóng đã đem cái quần của hân cởi ra.

Kì thật Soviet bị Tô Đông Thi cởi quần cũng không phải lần đầu, cho nên lúc này mơ màng trong cơn say ngủ cảm nhận được Tô Đông Thi đang làm gì, hân cũng chỉ hơi chống cự một chút rồi thôi, lại chếp miệng ngủ tiếp. Thật ra không mặc gì đi ngủ cũng không đến nỗi tệ.

Chỉ là, quần nhỏ tự chế mặc bên trong cũng bị Tô Đông Thi cởi ra nốt, tiểu điều bé xinh hiện ra đường hoàng lộ ra. Có chút gió thổi qua làn da lạnh lạnh, khiến cho Soviet không khỏi rùng mình, cơ hồ muốn tỉnh ngủ, nhưng mà cũng chỉ là nhắm mắt đó rồi cọ cọ hai chân. Đến khi thấy hai chân nhẵn nhụi, hình như Tô Đông Thi không chỉ đơn thuần là muốn cởi quần hân ra rồi. Soviet giật bắn người mở to mắt nhìn, bật dậy hét lớn:

“Tô Đông Thi ngươi làm cái gì vậy?”

Hai mắt tràn đầy tức giận nha.

Tên nào đó chưa tỉnh ngủ không nghi ngờ gì hết là đang tức giận thật, chỉ là bộ dáng bây giờ của hân thật khiến người ta đau lòng. Gương mặt vì mới tỉnh giấc còn vương chút hồng hào, hai mắt phấp phấp nước, cực kì sinh động. Tô Đông Thi nhìn thấy hết, lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ, tránh cho Soviet tức giận quá đà. Nhưng mà giấc mộng xuân mấy ngày trước thật sự rất ám ảnh, khiến y dù là một cương thi cũng bắt đầu thấy chột rợn.

Y là Mị Thi nha, là tộc trưởng Mị Thi tộc nha. Nhưng cũng không có nghĩa là y không có cảm giác, chỉ là lần này lại là với sủng vật nhà mình. Lúc này đây cái vật bên dưới đang không ngừng lớn lên, làm sao cũng không thể tỉnh tâm lại. Mà loại chuyện không có mặt mũi này tuyệt đối không thể nói cho Soviet được.

Y rất muốn thực hành cái chuyện trong mơ kia với Soviet, nhưng đây tuyệt đối là cả một vấn đề lớn, làm sao cũng không thể mở miệng ra thỏa hiệp.

Tô Đông Thi cấp tốc nghĩ trong đầu, nhìn thần sắc Soviet một chốc, nháy mắt liền nghĩ ra.

Tiểu điều xinh xắn của Soviet không tình không nguyện cứ thế mà hiển hiện trước mặt Tô Đông Thi. Tô Đông Thi nhìn chằm chằm như vậy khiến Soviet cảm thấy tức giận, tuy rằng bọn họ cũng từng động chạm

đến điếu điếu của nhau mấy lần. Nhưng mà, không biết có phải là Soviet đang nghĩ đến chuyện lúc trước hay không, mà tiểu điếu kia vốn đang mềm nhũn, có chút hơi run rẩy lại đột nhiên ngẩng đầu.

Mà Tô Đông Thi nhìn thấy tiểu điếu của Soviet ngẩng đầu, liền nghĩ ra được biện pháp áp đảo.

Soviet rất thích y sờ sờ tiểu điếu của hắn đi, dù cho bây giờ đang tức giận như thế này, nếu mà y sờ sờ tiểu điếu của hắn, nhất định sẽ rất thoải mái đúng không? Đương nhiên Soviet không có thừa nhận đâu, nhưng mà cơ thể của hắn đã nói lên rõ ràng như vậy rồi còn gì.

Vừa vặn y lại muốn cho súng vật nhà y thoải mái, cho nên cứ thế mà đi tiếp đi.

“Người dừng lại cho ta, phát điên cái gì!”

Soviet kinh hãi la lên, giọng mang chút xấu hổ.

Tô Đông Thi làm như không nghe thấy gì hết, nhìn tiểu điếu mà mình đã nắm trong tay. Y chỉ mới hơi dùng sức một chút thôi, thế nhưng người nào đó đã sớm có phản ứng, vật trong tay từ nửa cứng nửa mềm triệt để thành cứng rắn.

Tô Đông Thi trong lòng cảm thấy thật hưng phấn, Soviet cũng không có làm ra hành động gì phản kháng hay vùng vẫy, cho nên y vẫn là an tâm động tay.

Ngón tay vụn về xoa nắn mấy cái, khiến cho vật nhỏ càng lúc càng cứng rắn hơn, tiếp theo lại dùng tay trở chạm nhẹ vào đỉnh vật nhỏ một chút.

Loại động tác này nếu đổi lại là trước đây khẳng định y không dám làm, ngón tay bén nhọn đến sát cũng có thể cắt gọn, này là tiểu điếu yếu ớt mỏng manh, y rất sợ mình không kiểm soát được lực đạo sẽ khiến cho tiểu điếu bị cắt ra làm hai khúc. Nếu thật sự như vậy, có khi Soviet cả đời cũng không thêm nhìn tới mặt y nữa.

Nhưng mà bây giờ y không cần lo lắng nữa, ngón tay vốn đã bị Soviet cưỡng ép cắt đi đến sát gốc. Tuy rằng bàn tay của y không có mềm mại như Soviet, nhưng mà cầm nắm rồi dùng một chút lực xoa nắn cũng không sao.

Động tác không khỏi càng ngày càng mạnh bạo, đầu tiên là đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát phần đỉnh, điểm điểm một chút dịch tiết ra, đến khi cả bàn tay đều là dịch trơn nhờn. Tô Đông Thi không dừng dùng tay di chuyển theo chiều dài vật nhỏ, nhìn Soviet từ thấp giọng hừ khê biến thành rên rỉ, gương mặt ngày càng ửng hồng, y liền dùng sức nhanh hơn. Vật nhỏ trên tay không ngừng rỉ nước dính dính. Đột nhiên, Tô Đông Thi hơi buông vật nhỏ ra, cúi xuống nói:

“Soviet, của người chảy nước, thật hư!”

Giọng nói đằng hoàng, ngữ khí bình tĩnh, như đang nói chuyện gì đó rất nghiêm túc. Thế nhưng trạng thái của y bây giờ chính là một tay giữ lấy Soviet, một tay ma sát vật nhỏ của hắn, sớm đã dính đầy thứ chất lỏng gì đó nhờn nhờn, nhìn như thế nào cũng không thấy đằng hoàng được.

Soviet nghe Tô Đông Thi nói, cũng không có phản ứng, hai mắt nhắm nghiền lại, thân thể vô thức tựa đến gần Tô Đông Thi, như muốn y tăng nhanh tốc độ động tác. Lúc Tô Đông Thi làm bộ dừng lại động tác thăm dò hắn, Soviet không khỏi khấn trương mở hai mắt ra, sao đó đột nhiên thấy trước mặt một đạo quang sáng lóa.

Soviet đỏ mặt, nhìn Tô Đông Thi vẫn là một bộ dáng bình tĩnh, liền nổi đóa lên mắng:

“Người mới chảy nước, cả nhà người chảy nước, người là cái hệ thống cấp nước, cái hội chảy nước, mẹ nó!”

Bởi vì kích động mà buông lời thô tục, nhưng mà cũng không có kéo quần lên nha, chỉ là ngồi yên đó, mặt đỏ như lòng đỏ trứng gà luộc, hừ hừ thở dốc.

“Ta chảy nước? Được rồi, chúng ta có thể làm một chút chuyện rồi.”

Tô Đông Thi giống như là đang mong chờ thái độ này của Soviet, trực tiếp tiến vào vấn đề quan trọng nhất, thử nghiệm một chút.

Đối tượng để y thử nghiệm hiển nhiên chỉ có Soviet, mà việc y muốn thử nghiệm, không đơn giản là lôi kéo Soviet dùng tay làm y thoải mái.

Lần này, Tô Đông Thi kéo Soviet đến tước mặt, tiếp theo không biết từ chỗ nào lôi ra một cái bình chất lỏng mà bình thường Soviet hay dùng để thoa lên da mỗi khi tắm rửa, đổ ra lòng bàn tay, sau đó trực tiếp xoa lên tiểu điều của Soviet. Hành động này khiến cho Soviet giật nảy người lên một cái liên nhuyển người ra, đến khi cả tiểu điều đều là bọt trắng mới thả lỏng động tác, nhưng mà không có buông ra.

Đối mặt với cái biểu tình vẽ ra mồn một trên mặt Soviet rằng “Tô Đông Thi ngươi là một tên cương thi nhưng so với con người còn độc địa hơn”, Tô Đông Thi cực kì bình tĩnh xoay người Soviet lại, nâng mông hần lên, để cho hần dùng hai tay chống đất.

“Ngươi ngươi ngươi muốn làm gì?”

Soviet không ngốc đến nỗi không biết người kia muốn làm gì, ban nãy vì vẫn còn ngáy ngủ mà khả năng phản ứng chậm hơn bình thường một nhịp, đến khi bị bày ra cái tư thế này, liền cảm thấy không khỏi khiếp sợ, thân thể liền giãy giụa kịch liệt. Nhưng so với tên nào đó cả người to lớn, vẫn là khí cùng lực kiệt, hần có giãy giụa như thế nào, thì với Tô Đông Thi cũng chỉ như gãi ngứa.

Nhìn thấy cánh mông rắn chắc trắng mịn bên dưới tầm mắt mình, mà tiểu huyết chính giữa cánh mông kia còn ẩn ẩn hiện hiện như mời gọi, Tô Đông Thi chỉ cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên. Bây giờ y mới nhận ra, so với trong mộng, cảnh sắc mê người trước mặt thật sự đẹp hơn rất nhiều.

Vô thức nuốt lấy hai ngụm nước bọt, vì cảnh sắc mê người kích thích, mà tính hướng đã sớm cứng rắn ngắt đầu, sau đó chậm rãi nhích dần đến tiểu huyết của Soviet.

Từ từ, chậm rãi, đến khi kề sát, liền cảm nhận được một chút nhiệt độ từ nơi đó truyền đến, loại nhiệt độ này tựa hồ như mong muốn để cho tiểu điều của y đi vào. Sau đó, y đột nhiên dừng lại, rồi lại chậm rãi rời đi.

Bởi vì Soviet đã cao giọng nói với y, thanh âm còn vương chút run rẩy:

“Tô Đông Thi! Ta chưa bao giờ hận ngươi. Nhưng nếu hôm nay ngươi làm như thế với ta, nhất định ta sẽ hận ngươi cả đời.”

Hận – từ này Soviet đã từng nói cho y hiểu một lần, chính là một khắc cũng không muốn nhìn thấy người nào đó, từ trên xuống dưới hể đối mặt là cảm thấy rất chán ghét.

Nếu như cả đời đều bị Soviet chán ghét, y quả thực không muốn một chút nào.

Nếu như y không biết ý nghĩa của cái từ này là gì thì tốt rồi. Có phải Soviet từ lâu đã biết y nhất định sẽ làm như thế này với hần, cho nên mới nói trước cho y biết? Tô Đông Thi gằn người ra nghĩ, đến khi Soviet lại run rẩy lập lại lần nữa, y mới để cho Soviet trở về tư thế nằm thẳng, nói:

“Ngủ đi! Ta không làm ngươi nữa!”

Nếu như bị những tộc nhân khác biết loại chuyện này lại có thể ngừng lại ngay thời điểm tử huyết, nhất định sẽ cười vào mặt y mà nói y thật sự rất giống hảo nô, nhưng mà như vậy còn tốt hơn so với chuyện Soviet hận y cả đời.

Chỉ mới tưởng tượng thôi đã cảm thấy không thể chịu đựng nổi, nếu như đối thành hiện thực, xác định không thể tưởng tượng được hậu quả.

Hiển nhiên quyết định lần này của y là cực kì chính xác. Tuy rằng đêm đó Soviet tuyệt đối cự tuyệt y, nhưng hai người nằm qua một đêm, sáng hôm sau Soviet đã chủ động mở miệng hỏi y vì sao là hành động như vậy. Trước đây bọn họ đã từng giao ước, nếu như Soviet không nói, y tuyệt đối không đề cập đến những vấn đề hần không bận tâm.

Nhìn vào một đêm giống như chiến tranh lạnh, Tô Đông Thi không để ý đến mặt mũi của mình nữa, liền thành thật đem giấc mộng kia ra nói, nói luôn mấy chuyện y lo lắng trong lòng.

Lần này Soviet mặc dù sắc mặt rất khó coi, nhưng cũng không có nổi giận. Chỉ là kì kì quái quái mà nhìn vào nửa người dưới của Tô Đông Thi, lăm lăm mấy cái:

“Rất cứng nga!” “Hắn sẽ không đoạn hậu đi?”

Hai mắt y ánh lên tia lo lắng khôn nguôi.

Tô Đông Thi nhìn mà ngờ nghệch, không hiểu tại sao Soviet lại tỏ vẻ lo lắng như vậy.

Hiển nhiên là chuyện tốt đẹp sắp đến với y rồi. Bởi vì hai ngày sau, Soviet nói với y rằng, y có thể thử.

Thử cái gì nha? Dù ngươi là người hay là cương thi, chỉ cần là nam thì ngươi sẽ hiểu. Ngươi không biết? Vậy thì quên đi, y không có nói cho ngươi biết đâu.

Về phần kết quả như thế nào, thì chỉ có thể nói một chút thôi nha.

Vật kia của Tô Đông thi tuyệt đối cứng rắn, một đêm miệt mài cũng không xảy ra vấn đề gì, không có bị đứt hay bị gãy, hoàn toàn không lo lắng.

Thân thể Mị Thi yếu tộc dù rằng rất cứng rắn tựa như sắt nung, nhưng đó là một loại chuyện cực kì tốt.

Còn quá trình hoan hảo kia, cảm giác như thế nào nha?

Ha ha ha!

Dùng một chữ? Sảng khoái.

Dùng hai chữ? Rất sảng khoái.

Dùng ba chữ? Phi thường sảng khoái.

(chỗ này trong bản dịch là

– sảng khoái

– rất sảng khoái

– phi thường sảng khoái)

Còn nếu dùng một câu để khái quát?

Nếu như có cơ hội liền làm thêm mấy lần nữa cho thỏa thích.

Mà thật sự là từ đó về sau, một tuần thì có đến năm ngày bọn họ đều làm loại chuyện cấm trẻ này.

Tuy rằng thân nhiệt của Tô Đông Thi trước đến sau đều là lạnh như băng, tính hướng to lớn của y cũng không nằm ngoài chuyện đó. Nhưng thân thể của Soviet trên dưới trong ngoài đều mang theo một cỗ nhiệt ấm áp nóng bỏng, đột nhiên lại có dị vật vừa lạnh vừa cứng như hàn băng đi vào, băng hỏa liền hòa hợp đến tiêu hồn lạc phách. Bản thân y cảm thấy sảng khoái, mà Soviet cũng không sai.

Nhưng mà bởi vì vật kia của y không thể tiết ra, cho nên y dù đã khống chế hết mức cũng là lẫn lộn cái môn của Sovite trọn một đêm. Cả người Soviet không được nghỉ ngơi, thân thể dù chịu đựng được, mà phần eo cũng không có vấn đề gì.

Lúc này mới phát giác ra tu luyện lại trở thành một loại chuyện cực kì tốt đẹp, so với tưởng tượng của ngươi thì nó tốt đẹp hơn rất rất nhiều. Tu luyện không chỉ khiến người ta tăng cường sức lực, tăng khả năng chiến đấu này nọ, mà còn có thể khiến thân thể ngươi dẻo dai hơn, eo ót gì đó bị tổn thương đến như tử vẫn là khôi phục rất nhanh chóng.

Tu luyện là để đánh nhau, nhưng để dành cho loại chuyện sinh hoạt phòng the này cũng không thành vấn đề, chỉ ít thì Soviet đã tự mình trải nghiệm được. Mỗi lần cùng Tô Đông Thi trải qua một đêm kịch liệt, sang ngày hôm sau Soviet đã có thể lên giọng mà chì chiết bảo y mặc lại y phục cho mình, đương nhiên kể nào đó trong lúc mặc lại thừa dịp hắn không phòng bị mà lại sờ nắn tiểu Mị Thi.

53. Chương 50

Cho dù Lâm Tư có đứng dậy ngăn cản, Soviet cùng Tô Đông Thi cũng coi như không quan tâm lắm, bởi vì kết giới đã bị phá hủy hoàn toàn, không việc gì phải sợ, thoát ra khỏi trận chiến cũng chỉ mấy phút ngắn ngủi.

Nghĩ đến việc bản thân mình trải qua không ít cực khổ để đi vào vòng chiến, thế nhưng đi ra lại nhẹ nhàng dễ dàng như bỡn, Soviet cảm giác thật sự rất bất công mà.

Oán giận hai câu rồi thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến nhân phẩm đúng không?

Ra khỏi vòng chiến rồi, Soviet kinh ngạc không thôi, tiểu Mị Thi không có rời khỏi, mà Tiểu Nhất cũng không có đi đâu.

Tiểu Nhất cùng tiểu Mị Thi đứng ngoài vòng chiến một khoảng không xa, hai thân ảnh chộn rộn đứng đó, trong mắt đều là hoang mang lo lắng, bộ dáng thoát nhìn y như hai cha con. Đương nhiên là với hai tên cường thi thì làm gì có chuyện này.

Mắt thấy Soviet dìu Tô Đông Thi từ vòng chiến đi ra, hai kẻ còn đang lo lắng muốn chết liền trở nên vui mừng không tả, cùng nhau đồng thanh hỏi:

“Tộc trưởng, người thật không gặp chuyện gì? A! Hại ta lo lắng muốn chết!”

“Chaaaaa! Ta lo cho người lắm. Sau này nhất định ta sẽ không rời khỏi người.”

Đương nhiên trọng tâm câu nói không giống nhau, nhưng sau khi dứt lời, lại rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó “sưu” một tiếng, một kẻ hướng về Soviet một kẻ hướng về Tô Đông Thi mà nhào tới ôm.

Một phút sau...

Soviet cùng Tô Đông Thi bị hai kẻ nào đó ôm đến chặt cứng. Tiểu Nhất toét miệng cười vui vẻ, hai mắt tràn ngập vui sướng, không nhìn đến vẻ mặt cực kì bức bối của Tô Đông Thi mà đẩy Soviet ra, tự mình đỡ lấy y. Còn Soviet trước đó đang đỡ lấy Tô Đông Thi, chốc sau đã trở thành hai tay ôm lấy tiểu Mị Thi đang ra sức bấu lấy cổ mình.

Soviet nhìn tiểu Mị Thi hai mắt tràn đầy sung sướng muốn được ôm lấy cùng an ủi, chút luống cuống ban đầu biến thành mềm lòng. Hắn ôm lấy tiểu Mị Thi để nó tựa vào lòng mình, chỉnh lấy một tư thế thoải mái nhất rồi từ tốn hỏi:

“Lúc này nói với ta là khó chịu, bây giờ còn khó chịu không?”

“Không còn nữa, cha cha!”

Tiểu Mị Thi ngoan ngoãn đáp lời, lúc Soviet nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế cho nó nằm trong lòng thoải mái, mặt mày liền tỏa ra vô cùng sung sướng.

“Tộc trưởng, sau này dù cho người có đuổi ta đi ta cũng nhất quyết không đi. Ta không thể bảo vệ tộc trưởng, ta thật không còn mặt mũi nào trở thành tộc nhân nữa.”

Đương lúc Soviet cùng tiểu Mị Thi thủ thủ trò chuyện, Tiểu Nhất bên này cũng ríu rít một phen.

Mà Tô Đông Thi vốn là đang cực kì phẫn nộ khi bị chia cắt, nghe vậy thì bớt giận phần nào, tuy rằng vẫn còn chút khó chịu nhưng vẫn đối Tiểu Nhất nói – “Ta không trách người. Là ta bất cẩn rồi. Lần sau tuyệt đối không để xảy ra loại chuyện như vậy nữa, người không cần phải lo lắng.”

“Đã rồi, tộc trưởng!”

Tô Đông Thi trấn an cho Tiểu Nhất xong, trong mắt Tiểu Nhất liền ngập tràn ánh sáng long lanh cảm động, kích động nhìn tộc trưởng nhà mình, trên đời chỉ có tộc trưởng là tốt nhất, toàn bộ Mị Thi tộc chỉ có tộc trưởng là tốt nhất.

Hình như là cảm nhận được ánh mắt vô cùng sùng bái của Tiểu Nhất, Tô Đông Thi có chút cảm động. Vốn là còn nghe Tiểu Nhất nói thêm mấy chuyện, nhưng nhìn đến Soviet một cái, lại là mở miệng bảo:

“Trước tiên khoan hãy nói chuyện khác, chúng ta vẫn nên trở về sào huyệt đi!”

“Rõ, tộc trưởng”

Tiểu Nhất lập tức gật đầu, hiển nhiên rất tán thành với quyết định này của Tô Đông Thi.

“Ừm! Vẫn là nên trở về sào huyệt trước.”

Soviet ngừng trò chuyện với tiểu Mị Thi, dùng sức ôm chặt nó một cái, cũng gật đầu đồng ý. Bây giờ hắn muốn bỏ trốn cũng không được, mà Tô Đông Thi bộ dáng chặt vật như vậy, hắn cũng không nỡ bỏ đi, thật sự cảm thấy không an tâm.

Không an tâm?

Loại tâm tình này vừa nghĩ tới, không hiểu vì sao cảm giác có chút kì quái, trong lòng không ngừng chọn rộn.

Vì sao lại chọn rộn, có trời mới biết.

“Sào huyệt nha?”

Tiểu Mị Thi ngờ nghệch hỏi, mà Tô Đông Thi cùng Tiểu Nhất lại không có tâm trạng đi giải thích với nó. Chỉ là Soviet là chậm rãi giải thích cho nó hiểu bằng một cách dễ hiểu nhất – “Tiểu Mị Thi nha, sào huyệt là nơi chúng ta trở về, giống như nhà vậy đó. Chúng ta cùng nhau về nhà có được không?”

“Cùng nhau về nhà nha? Cùng cha về nhà luôn nha? Ân!”

Tiểu Mị Thi vui vẻ đáp, sau đó còn chưa chờ Soviet kịp phản ứng, liền vươn tay tới nhéo nhéo mặt Soviet mấy cái, từ trên xuống dưới cả người đều cao hứng không thôi.

“....”

Tiểu Mị Thi này rốt cuộc từ đâu đến? Tại sao lại gọi hắn là cha?

Soviet một chút cũng không biết. Nhưng từ khi gặp được tiểu gia hỏa này, liền cùng nó chậm rãi phát sinh tình cảm quần quýt, cảm thấy có nó bên cạnh dần dần trở thành một chuyện hạnh phúc giản dị.

Mọi thứ đối với hắn đều không rõ ràng gì, nhưng nhìn vẻ mặt của tiểu Mị Thi, liền cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Nghe tiểu Mị Thi vui vẻ đáp lời cùng nhau về nhà, khoe miệng không tự chủ mà nhoẻn lên.

Tô Đông Thi tuy rằng thân thể bị tổn thương cùng suy lực không ít, nhưng không hề chậm trễ mà hướng về phía sào huyệt trở về.

Cự tuyệt lấy lời đề nghị công y về nhà của Tiểu Nhất, Tô Đông Thi trên đường trở về một mực lâm vào trạng thái im lặng.

Tiểu Mị Thi nằm trong lòng Soviet, được hắn nhẹ nhàng vỗ về, đôi mắt rất nhanh liền khép lại, ngoan ngoan mà ngủ say. Còn Tiểu Nhất từ lúc bị Tô Đông Thi cự tuyệt, một chữ cũng không hé miệng.

Ban đầu Soviet vẫn nghĩ bọn họ còn cách sào huyệt rất xa, nhưng đi qua một đoạn thời gian mới phát hiện, hóa ra hắn với Lâm Cô vòng vèo trong rừng mười mấy ngày như vậy, đi thật là xa thật là lâu, cũng chỉ mới đi được một quãng không tới ba ngày đường

ORS, ba ngày đường? Bọn họ đi mười mấy ngày như vậy hóa ra là đi lạc? Biết được chuyện này, Soviet trong lòng tràn ngập mất mát.

Tô Đông Thi nhàn nhạt nói cho hắn nghe chuyện này, hắn liền mong muốn nhanh nhanh trở về sào huyệt. Đi đường lâu như vậy vốn dĩ rất mệt mỏi, nhưng bây giờ lại rất tỉnh táo. Ngược lại tiểu Mị Thi trong lòng thì ngủ say như chết.

Tiểu Mị Thi bình thường Soviet có làm ra động tác gì cũng không tỉnh, chỉ khi hắn nhẹ nhàng mềm mỏng gọi một lát, mới tỉnh dậy.

Mặt mày thanh tỉnh, trong mắt không chút mơ màng, giống như là chưa từng ngủ qua.

Tại sao lại khác biệt với hắn như vậy chứ?

Tiểu Mị Thi sau khi tỉnh dậy liền đối hân hỏi đủ thứ chuyện.

Soviet cảm thấy náo ong ong từng chap, trong lòng kêu gào thất vọng không nguôi, nhưng vẫn là nhẫn nhịn trả lời đầy đủ cho tiểu Mị Thi. Nói một hồi là nói đến một canh giờ, đến khi miêng lưỡi Soviet khô đắng mới chấm dứt.

Lúc tiểu Mị Thi rót cuộc cũng im lặng không hỏi nữa, Soviet trong lòng liền vui vẻ ăn mừng một phen.

Đáng tiếc bầu không khí yên tĩnh này chỉ tồn tại được có mấy phút. Sau đó, tiểu Mị Thi giống như là có hứng thú trở lại, trở mình nhìn lên Soviet, cái gì cũng không nói. Soviet thấy vậy, dịu dàng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Tiểu Mị Thi mím môi cười một cái, không nói gì, chỉ là từ trong ***g ngực mò tới mò lui một hồi, sau đó như là lấy ra thứ gì rồi nắm chặt trong tay không hé, đưa ra trước mặt hân, tí mắt nói:

“Cha! Cái này ta giữ thật là lâu đó. Bây giờ tìm thấy cha rồi, ta liền đưa cho cha. Coi như là tín vật đính hôn nha!”

Nga tín vật.

Cư nhiên còn có tín vật.

Soviet nhìn bàn tay nho nhỏ mồm mồm duỗi ra trước mặt, trong lòng tan chảy. Viên mắt cũng có chút ửng đỏ.

A

Ở cái thế giới xa lạ này, cư nhiên lại có kẻ tặng quà cho hân. Hơn nữa, người kia còn nói, quà này đã giữ từ lâu rồi nha.

Thật là tốt. Không uống công hân đã thương đứa nhỏ như vậy.

Soviet nhìn tiểu Mị Thi không đáp, khiến cho nó tưởng là hân không nghe rõ, liền lặp lại lần nữa.

Soviet nghe thấy, quyết không phụ lại tấm lòng của tiểu Mị Thi.

Chỉ là... khoan đã. Tiểu Mị Thi nó nói cái gì nha?

Đưa cho hân làm tín vật đính hôn?

Đùa hả? Chuyện nghe qua một chút cũng cảm giác không đúng. Cực kì không đúng nha.

54. Chương 51

Những chương càng về sau càng dài T_____T

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ na. ~ ~

“Cha, người không thích con tặng đồ vật cho người sao? Nhưng mà đây là đồ vật tốt nhất mà con có đó, con không còn thứ gì nữa đâu!”

Tiểu Mị Thi tuy rằng so với Mị Thi tộc nhân bình thường hiếu động hơn, nhưng mà rót nước mắt gì đó đối với nó cũng là chuyện đòi hỏi cao rồi, cương thi làm sao mà khóc được. Tuy vậy, hai mắt của nó cũng đã phỉếm đỏ, trong giọng nói cũng đã mang theo vài phần nức nở.

Nói xong mấy câu kia, nó đã không còn vẻ mặt phẫn khích như ban nãy, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt tín vật trên tay đang hướng về phía Soviet nhanh chóng rút trở về. Nó cúi đầu, một câu cũng không nói, chỉ

chăm chăm nhìn lấy bàn tay nắm chặt của mình. Im lặng hồi lâu, mới hé mở bàn tay ra, nhìn đồ vật bên trong đó, cả người tràn đầy dáng vẻ thất vọng.

“Đâu đâu! Ta thật là cao hứng đó. Đúng đúng. Thật sự rất là cao hứng đó.”

Soviet nhanh chóng phục hồi trạng thái bình thường, nhìn thấy tiểu Mị Thi biểu tình đau thương thế kia, trong lòng áy náy muốn chết. Tiểu Mị Thi tặng lễ vật cho hắn, hắn vẫn còn đang ngây người ra, bây giờ hoàn hồn lại liền hướng nó xin lỗi, a, thật sự thất thố rồi.

“Thật sao?”

Tiểu Mị Thi nghe Soviet nói như thế, liền ngẩng đầu lên, nhìn đến dáng vẻ cực kì thâm tình của Soviet, mới đem tín vật kia đến trước mặt hắn. Soviet cúi đầu nhìn bàn tay chậm rãi hé mở của tiểu Mị Thi, tiểu Mị Thi nhìn Soviet cười đến vô cùng vui vẻ.

“Tất nhiên rồi. Phải rồi, để cho ta nhìn xem là con tặng ta vật gì đi!”

Hắn khiến cho tiểu Mị Thi không vui rồi đúng không. Dè nén cảm giác tự trách ở trong lòng, Soviet không dám nhìn đến Tiểu Mị, tại sao càng lúc càng thấy áy náy như thế này?

Vốn là muốn dời đi sự chú ý một chút, Soviet liền nhìn đến đồ vật trong tay Mị Thi, sau đó ngây ngẩn người ra.

Nguyên lai là hắn còn nghĩ, tiểu Mị Thi tặng hắn mấy thứ đồ vật kì quái kiểu như xương sọ các kiểu, hoặc là mấy thứ đồ chơi mà tiểu hài tử hay ngoạn, tốt hơn một chút chính là mấy món bảo vật mà tiểu hài tử dùng lâu rồi.

Không phải là đồ vật bình thường cũng không sao, quan trọng là tâm ý hết.

Cho dù tiểu Mị Thi có thật sự tặng cho hắn mấy cái xương trắng gì thì hắn cũng sẽ cắn răng mà nhận, chỉ cần không khiến cho tiểu Mị Thi buồn bã là được rồi. Hắn tuyệt đối không muốn cho tiểu Mị Thi hồn nhiên như thế này bị tổn thương đâu.

Nhưng ngoài ý muốn của hắn, trên tay tiểu Mị Thi không phải là đồ chơi con nít hay xương sọ biến thái, mà chính là một mảnh trong suốt màu đỏ tươi, hình như là lưu ly, cũng có khi là ngọc đi? Bàn tay tiểu Mị Thi nhỏ nhắn, mảnh ngọc còn nhỏ nhắn hơn. Màu sắc tinh xảo, nhìn một cái liền không thể dời tầm mắt.

Nhìn một cái, liền nhìn thật lâu, sau đó tay không nhịn được mà cầm lấy vật nhỏ trong tay tiểu Mị Thi lên nhìn cho rõ.

Vừa chạm vào vật nhỏ, liền cảm giác lạnh đến thấu xương, chính mình không khỏi rung mình một cái.

Mà cái lạnh này khiến tinh thần thanh tỉnh trở lại. Cảm giác có gì đó không đúng, hắn ngẩng đầu nhìn tiểu Mị Thi, muốn nó giải thích.

Bất kể đây là vật gì, hắn cũng không thể thu lấy. Nhìn một cái cũng biết giá trị không thấp, tuy rằng tiểu Mị Thi đối hắn vô cùng thân thiết, nhưng thân thiết đến vậy cũng không thể tùy tiện tặng quà có giá trị như vậy. Tiểu Mị Thi còn nhỏ thì không hiểu chuyện, nhưng hắn là người lớn, không thể có loại suy nghĩ chiếm tiện nghi, nhất là đi chiếm tiện nghi của một đứa nhỏ.

Hắn còn muốn dặn tiểu Mị Thi phải thật cẩn thận, mảnh ngọc này lạnh như thế, đặt ở trong người lâu ngày thật không tốt.

Liền lúc ấy, Soviet phát hiện chính mình mở miệng ra nói nhưng một chút âm thanh cũng không có.

Trong đầu đột nhiên “oanh” lên một tiếng, đang lúc hắn há miệng ra, liền cảm nhận được một luồng khí lạnh di chuyển mạnh liệt trong cơ thể, khiến cho cả người muốn rét run, không ngừng lấy bối.

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Soviet kinh ngạc tột độ, quay đầu lại nhìn Tô Đông Thi cầu cứu, bản thân không hề phát giác có gì lại hành động như vậy, ân, coi như là bản năng đi?

Chỉ là Tô Đông Thi đối với trạng thái của hắn có vẻ như không có gì lo lắng cả. Lúc hắn quay đầu nhìn y, y cũng nhìn hắn, sau đó há miệng ra như đang nói gì đó với hắn, nhưng một chút hắn cũng không nghe được.

Ta bị làm sao thế này?

Soviet sợ hãi.

Chẳng lẽ tiểu Mị Thi hại hắn?

Ý nghĩ vừa chợt lóe liền bị chính mình dập tắt. Không không, tuyệt đối không. Tiểu Mị Thi đối với hắn vô cùng thân thiết, hắn tuyệt đối tin tưởng nó.

Thế nhưng hắn rất muốn hỏi tiểu Mị Thi một chút để chuyện gì đang xảy ra. Chỉ ít là giúp ngưng lại cái cảm giác lạnh như băng này mới tốt.

Soviet lại gian nan quay đầu về, nhưng chưa kịp nhìn đến tiểu Mị Thi, liền cảm giác cái lạnh trong người lại tăng thêm một tầng nữa, rất mực lạnh lẽo. Thân thể của hắn trở nên cứng đờ, sau đó, triệt để mất hết ý thức.

Trong nháy mắt trước khi hôn mê, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc toáng của tiểu Mị Thi, Tô Đông Thi thì hét lên kinh hoàng. Bất quá chỉ là mơ hồ nghe thấy, cũng có khi chỉ là ảo giác.

.....

Soviet không nhớ rõ mình đã hôn mê bao lâu. Lúc hắn tỉnh dậy, từ từ khôi phục lại ý thức, đã nhìn thấy một mảnh đen kịt. Hắn mở to mắt nhìn, xung quanh mông lung, cái gì cũng không thấy rõ.

Soviet ôm lấy đầu, đau đến nhăn mặt nhăn mũi, rồi từ tư thế nằm sấp trên mặt đất mà nâng người đứng dậy. Mấy phút sau mới có thể đứng vững, liền theo thói quen mà hướng về bên phải bước tới mấy bước. “Kẹt” một cái, bàn tay như chạm chạm trúng cái gì đó. Soviet ngừng lại, lại dùng tay mò mẫm vật thể nọ, qua một lát, quả nhiên tìm thấy một chỗ nhô ra. Soviet hơi dùng lực đè xuống, “tách” một tiếng, ánh sáng lóe lên với tốc độ rất nhanh. Xung quanh mông lung bỗng chốc hiện rõ hình dáng từng thứ một. Trong phòng một mảnh sáng choang chẳng khác gì ban ngày.

Kì thật lúc này cũng chẳng phải là ban ngày. Bởi vì Soviet liếc nhìn lên vách tường một cái, nhìn thấy đồng hồ điện tử hiển thị tám giờ tối.

Cư nhiên đã tám giờ tối rồi?

Soviet cảm thán một chút. Tám giờ thì thế nào, hắn quản ban ngày hay ban đêm, trong phòng sáng sủa là tốt rồi.

Soviet hài lòng cười, sau đó đi đến bàn học, kéo ghế ngồi xuống, hai chân bắt chéo, thuận tay từ trong đồng sách trên bàn học rút ra một quyển. Giấy sách đã hơi ngả vàng, biểu thị cho dấu vết thời gian tàn phá. Soviet lật xem mấy trang, liền nhớ ra đây là quyển sách mua từ thời còn học cao trung, là tiểu thuyết, đã đọc đi đọc lại mấy lần, quen thuộc tới mức phía trước có tình tiết gì đã nhớ được phía sau chuyện gì sẽ xảy ra. Bất quá bây giờ xem lại thì coi như là ôn lại trí nhớ cũng chẳng mất mát gì.

“Haha”

Lật đến chính giữa quyển, nhìn thấy một tình tiết hài hước liền nhịn không được bật cười ha hả. Sau đó cảm thấy có chút khát. Khát thì phải uống nước rồi. Liền đem sách úp lên trên bàn, đứng dậy đi dọc theo chiếc giường ngủ, đến bên cạnh máy lọc nước rót một ly, uống xuống một hớp lớn, cảm thấy cả người cực kì sảng khoái.

Soviet uống liền mấy hớp, cảm giác hết khát rồi, lại nhìn đến giường ngủ một chuyến, đột nhiên có chút mệt mỏi.

Mệt mỏi thì đi nghỉ thôi, sách cũng đã đánh dấu rồi, lúc nào hết mệt thì lại đọc tiếp. Nghĩ như vậy, liền thả cốc nước về chỗ cũ, sau đó ngã nhào một cái lên giường. Chiếc nệm ngủ thuộc nhãn hiệu Simmon, cả người nặng như vậy úp lên vẫn có thể đàn hồi được. Chiếc chăn dày làm từ sợi bông, vô cùng ấm áp, hình như là vừa giặt xong, Soviet ôm vào lòng còn nghe thoang thoang mùi xà phòng giặt thơm ngát.

“A”

Hắn sảng khoái thở ra một hơi đầy thỏa mãn. Sau đó trở mình, tìm một tư thế thoải mái nhất, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên, Soviet mở choàng mắt ra, bật ngồi dậy một phát thật nhanh, thần trí vốn còn đang mơ màng nháy mắt thanh tỉnh triệt để.

Nơi này! Chính là nơi này!

Từ viên gối trên mái cho đến từng vật dụng bày trí trong phòng hắn đều vô cùng quen thuộc.

Phải rồi! Cái căn phòng này hắn đã ở hơn hai mươi năm trời rồi, làm sao có thể không quen thuộc được nha.

Nhưng mà, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Soviet nhú chặt mày, đầu cấp tốc suy nghĩ. Từ trong mơ rồi ren, cuối cùng cũng bắt được một chút tỉnh táo. Hắn rõ ràng đã xuyên qua thế giới khác có yêu tinh có nhân loại. Hắn xuyên qua một lần là vừa vặn xuyên ngay đám cương thi, còn cùng một tộc cương thi gọi là Mị Thi sinh sống. Còn nữa, Mị Thi tộc kia có một tộc trưởng, gọi là Tô Đông Thi. Đúng rồi, hắn cùng Tô Đông Thi còn gặp tiểu Mị Thi. Tiểu Mị Thi đưa cho hắn tín vật đính hôn gì đó, hắn nhận lấy, sau đó liền cảm thấy một mảnh băng lãnh bao phủ khắp người.

Tiếp theo... tiếp theo...

Nhớ đến đó, Soviet trợn tròn mắt lên, hai tay không tự chủ nắm chặt lại.

“Phù phù phù!”

Ngồi thở dốc trong căn phòng vô cùng an tĩnh, Soviet chỉ nghe thấy tiếng thở kịch liệt kích động của mình. Bên trong ***g ngực, tim cũng muốn nhảy ra ngoài một chuyến.

Hắn đang ở căn phòng của mình, căn phòng hắn gắn bó hơn hai mươi năm. Lẽ nào hắn đã xuyên trở lại thế giới hiện đại rồi. Hay là, hết thấy những cái trước mặt chỉ là ảo giác?

Cho dù có là mơ hay là thực, hắn đều nghĩ chính mình rốt cuộc cũng còn có cơ hội nhìn thấy cha mẹ rồi!

Soviet không thể nào không chế ý nghĩ muốn nhìn thấy bọn họ, ngay lập tức.

Hắn vốn là một người sống rất khép kín, đối với cha mẹ luôn giữ khoảng cách, thái độ nhàn nhạt, cuối tuần một lần sẽ điện thoại về nói chuyện cùng bọn họ mấy câu rồi lại thôi.

Sau khi xuyên qua, nhiều lúc cảm thấy rất ngột ngạt, mỗi lần nhớ đến cha mẹ đều cảm giác khó chịu trong người, bởi vì nghĩ rằng cả đời mình không còn nhìn thấy họ nữa.

Còn bây giờ, ở trong căn phòng quen thuộc này, thật sự rất muốn đi tìm cha mẹ để nhìn thấy họ. Cha mẹ nhìn thấy thái độ bất thường của hắn, hắn sẽ lo lắng hỏi hắn có chuyện gì đúng không? Nhưng quản làm quái gì, hắn chỉ muốn nhìn thấy bọn họ.

Soviet lăn một vòng từ trên giường xuống đất, chân trần vội vã chạy đến cửa. Căn phòng vốn rộng mười ba mét vuông, giường cách cửa không xa, nhưng bước mấy bước này, cảm giác thật xa, đi cũng thật lâu, hô hấp thật ngưng trọng.

Kích động đến hít thở không thông, Soviet dùng bàn tay sớm trắng bệch, rung rẩy mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền sững sốt một trận.

Trên gương mặt thoảng chốc hiện lên nét bi thương không gì diễn tả được.

Tại sao lại như vậy?

Hóa ra hết thấy chỉ là mơ.

Tuy rằng không phải chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng trong lòng vẫn có một thanh âm yếu ớt tự lừa dối mình, nhất định không thể nào.

Dù thật sự đúng là mơ, nhưng cho hắn được nhìn thấy cha mẹ một cái thôi cũng được mà.

Soviet chỉ muốn nhìn thấy bọn họ, muốn cho bọn họ biết hiện tại hắn sống rất thoải mái, bọn họ không cần phải lo lắng cho hắn nữa.

Cha mẹ lập gia đình muộn, lúc sinh hắn ra cũng đã gần ba mươi tuổi, lúc hắn đi học đại học, bởi vì học phí rất cao, phải làm đủ thứ việc để có tiền đóng học phí, trên mái tóc cơ hồ đã nhìn thấy sợi bạc thưa thớt.

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu như bọn họ phát hiện hắn biến mất, thì sẽ có phản ứng gì.

Hắn chỉ muốn nhìn bọn họ một cái, muốn nói cho bọn họ biết rõ tình cảnh hiện tại, đến cuối cùng, cũng chỉ là hi vọng xa vời thôi sao?

“Ha ha!”

Soviet bật cười một tiếng, tràn đầy chua xót cùng bi thương.

Nơi này, không có bất kì người nào vì hắn mà khổ sở cả.

55. Chương 52-1

Không có?

Làm sao lại không có?

Rõ ràng ký ức trong đầu là như vậy mà.

Thế nhưng tại sao lại không có?

Có phải là hắn nhớ nhầm rồi không?

Đúng đúng. Chỉ có thể là hắn đã nhớ nhầm thôi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt ảm đạm liền ngời sáng một chút hi vọng. Nhưng chỉ trách tia hi vọng quá yếu ớt, cho dù không có ai đâm thủng cũng không kiên trì được bao lâu.

Mặc dù vậy, ngay tại thời khắc này, bất kì loại hi vọng nào cũng là điều rất đáng quý.

Vì vậy liền lấy lại tinh thần, tiếp tục tìm kiếm.

Từng bước từng bước nặng nề đi về phía trước, dù cho lưng đã sớm trở nên đau đớn, dù cho bàn tay đã sớm đỏ mề hôi ẩm ướt, tê dại, một chút cũng không còn cảm giác được.

Soviet vẫn cứ đi loang quang tìm kiếm trong căn phòng cũ quen thuộc.

Thời gian trôi qua, đột nhiên có màn sương trắng từ đâu chậm chậm bay đến, dần dần phong tỏa, ngay cả thân ảnh của Soviet thoáng chốc đã bị màn sương trắng nuốt nuốt lấy.

Hết thảy đều mơ hồ không rõ. Thân ảnh lại không bị tiêu thất, mà vẫn hiển nhiên tồn tại như thế.

Nhưng một chút cũng không bằng tồn tại.

Soviet không nhớ bản thân mình ở trong căn phòng đó bao lâu, đôi chân như bị đồ chì nặng nề, nhưng vẫn cắn răng bước tới trước từng bước một. Động tác ngỡ là nhẹ nhàng nhưng với Soviet lúc này, như có một lực cản vô hình quán lấy, ngày càng nặng nề. Hắn cố sức đi tới, thì lực đạo kia lại muốn kéo hắn về hướng ngược lại. Cuối cùng, cả người tiêu hao hết sức lực, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Những tưởng bản thân sẽ hứng chịu âm thanh va đập đến chấn động, nhưng va chạm này nhẹ nhàng hơn tưởng tượng rất nhiều. Bởi vì mặt đất rất êm ái. Tuy vậy, Soviet vẫn cảm thấy rất đau, thân thể đau, trong tâm cũng đau đớn.

Hắn muốn chống tay đứng dậy. Một lần, hai lần, đôi bàn tay run rẩy, đôi chân cũng run rẩy, sau cùng thoát lực, một ngón cũng không động được. Thần tình trong đáy mắt quét qua một tia tuyệt vọng, hắn từ bỏ rồi.

Nguyên lai chỉ có thể như vậy. Chỉ có thể là như vậy.

“Ha ha ha!”

Soviet nở nụ cười chua chát, khoe mắt ngập nước, khoe miệng nhếch lên, xót xa. Tiếng cười rất vang, rất thanh, ở trong không gian cực kì yên tĩnh bị vang vọng mấy vòng quanh quẩn.

Bầu không khí thật thê lương.

Xuyên qua, hắn có nguyện ý sao? Hắn muốn tiếp tục sống, cho nên bất kể hoàn cảnh như thế nào hắn cũng nhanh chóng thích ứng để tồn tại. Đến khi bản thân đã thích ứng được rồi, quen thuộc hết cả rồi, lại cho hắn trở về. Hắn còn cho rằng trước đây đều là một hồi dị mộng, nguyên lai hiện tại mới chân chính là ác mộng phải thoát ra.

Cho dù chỉ là giấc mộng, cũng không thể cho hắn bám lấy một chút ngọt ngào vui vẻ sao?

Soviet rất muốn nhìn thấy gia đình mình, chỉ cần liếc nhìn một cái thôi, một cái thôi cũng đủ rồi.

Nhưng tại sao lại không cho hắn được một chút hi vọng?

Như thế thì tính là chuyện gì? Tính là chuyện gì chứ?

Đau! Nguyên lai đau đớn chính là thế này. Không biết đau ở chỗ nào, Soviet cứ co ro thân người lại, mong muốn đau đớn kia giảm bớt. Nhưng cơn đau cứ từng từng từng đợt kéo đến.

“Ba. Mẹ. Con xin lỗi”

Soviet thều thào trong miệng, đem những lời trong lòng nói ra một lần. Nói xong rồi, trong lòng liền xúc động không nguôi, những hình ảnh thân quen lũ lượt kéo đến như thước phim chiếu lại trong đầu.

Soviet nở một nụ cười, tay giơ lên khoảng không trước mặt, phẳng phất như đang muốn chạm vào thứ gì đó.

Từ chỗ cuộn tròn người lại, Soviet tựa người nằm ngửa ra, tứ chi giang thành hình chữ đại.

Nhìn lên màn sương dày đặc trước mặt, ngốc nghếch cười khun khúc.

Không biết nằm như thế qua bao lâu, sau đó đã bắt đầu cảm thấy lạnh. Những ký ức phản chiếu trong đầu cứ không ngừng xoay qua chuyển, Soviet bắt đầu thấm mệt.

“Hô!” Giữa không gian tĩnh mịch, Soviet thở một hơi dài bất lực.

Cô tịch đến vô cùng.

Thân thể đã khôi phục lại một ít khí lực. Soviet nghĩ mình có thể dựa vào chút khí lực này mà trở về bên trong căn phòng, ít nhất trong phòng còn có giường nệm cùng chăn bông, ít nhất trên giường còn lưu lại mùi hương quen thuộc.

Nhưng bản thân không muốn động, một chút cũng không muốn động.

Cứ như vậy đi. Cứ như thế này mãi cũng được.

Nơi Soviet đang nằm ngửa ra, bốn bề đều là sương trắng dày đặc, ngay cả thân ảnh của chính mình cũng cơ hồ bị sương trắng che khuất. Soviet vô thức quay đầu nhìn về cửa phòng của mình, nheo mắt lại hồi lâu mới có thể thấy được cánh cửa thoáng ẩn thoáng hiện đứng đó.

Giống như thấu được tâm tư của hắn, màn sương trắng kia muốn trêu ngươi liền một dày đặc thêm, rất nhanh đã che khuất hẳn cánh cửa hình chữ nhật, không cách nào nhìn rõ được nữa. Soviet đành dùng tay che mắt lại.

Che được mấy phút đồng hồ, màn sương trắng nhanh chóng che khuất thêm cả tay cùng chân Soviet, chỉ chừa lại mặt người còn nhìn thấy rõ.

Nếu có người đứng ở xa nhìn đến, liền chỉ nhìn thấy một cái đầu người ẩn hiện trong sương trắng, rất mực dọa người, nhưng cũng cảm thấy có chút hiu quạnh.

Soviet nghĩ, có khi nào sẽ chết đi không?

Hô hấp bị màn sương làm cho hít thở không thông. Soviet mê man nghĩ, ý thức buông xuôi không động nữa, khóe miệng vô thức nhếch lên.

Nếu có thể chết được thì tốt.

Chết rồi còn có thể nhìn thấy ba mẹ.

Không phải nói rằng xuyên qua đều là sau khi chết đi mới có sao?

Cho dù không phải, hắn chết đi rồi cũng sẽ ở dưới tuổi vàng chờ ba mẹ, chờ không được thì đi đầu thai thêm một kiếp khác, kiếp sau lại trở thành người một nhà.

Như vậy rất tốt, có phải không?

Ngay tại thời điểm sương trắng muốn đem cả thân người Soviet che khuất hoàn toàn, trên đầu Soviet đột nhiên xuất hiện một cánh tay tái nhợt, gầy gò, thậm chí còn nhìn thấy những móng tay bén nhọn.

Cánh tay kia rất lạnh, lạnh như băng.

Lúc cánh tay kia vừa xuất hiện, màn sương trắng hình như không dịch chuyển để che phủ nốt mặt của Soviet nữa, mà liền tản ra, thẳng đến ngay cổ Soviet mới dừng lại. Màn sương dày cuộn cuộn không ngừng, giống như đang muốn hù dọa cánh tay nọ, muốn nó nhanh chóng thối lui.

Nhưng mà cánh tay kia lại không bị màn sương làm cho kinh sợ.

Cánh tay dừng ở phía trên đầu Soviet một chút, bất động hồi lâu, sau đó bắt đầu vung trái vung phải liên tục.

Cánh tay kia linh hoạt không giống như người thường, tốc độ vung nhanh đến kinh người, mơ hồ chỉ nhìn thấy vệt mờ quét qua quét lại. Nhìn không kĩ, có thể nhìn thấy bốn năm cánh tay cùng vung lên một lúc.

Bất quá sau một lúc, liền không vung vẩy nữa, tốc độ dần dần chậm lại. Sau cùng, chỉ còn là lắc lư một chút. Liền đó, mấy ngón tay đột nhiên giật giật mấy cái. Tựa như biết được thứ cần tìm kiếm này giờ ở đâu, bàn tay đang đưa ra từ từ hạ thấp xuống.

Lần mò đi xuống, đi xuống, mãi đến khi chạm trúng vào trán Soviet mới dừng lại.

Nhiệt độ trên trán Soviet truyền đến bàn tay một loại cảm giác lạnh như băng, khiến cho bàn tay theo phản xạ co rút lại một đoạn. Nhưng rất nhanh lại chìa trở ra, lần tìm đến vị trí vừa rồi đi lúc nãy, tiếp tục mò mẫm, đến khi chạm trúng chỗ cần chạm, liền run rẩy một chút tựa như đang kích động.

Năm ngón tay tiếp xúc với vàng trán của Soviet, khẽ gõ mấy cái. Dường như biết rằng những ngón tay của mình hết sức bén nhọn, cho nên lực đạo rất nhẹ, rất khẽ.

Lực đạo kia tác động lên trán Soviet kì thật tựa như kiến nhỏ bò qua bò lại, có chút tê ngứa, bình thường có thể chịu đựng được. Nhưng với tình trạng của Soviet lúc này, hết thảy cảm giác ngứa ngáy đều rất khó chịu. Hắn khẽ lắc đầu một cái, muốn cho loại ngứa ngáy kia rời đi, nhưng một chút cũng không có tác dụng.

Sau đó, liền bị động tác tay kia làm cho kinh ngạc. Bàn tay mặc kệ Soviet có giãy giụa cái đầu như thế nào cũng không chịu rời đi, kiên trì những cái gõ nhẹ nhàng như trước. Sau đó đột nhiên dừng lại không gõ nữa, mà khẽ đẩy vào trán Soviet một cái, phát hiện Soviet một chút cũng không phản ứng lại, liền thay đổi động tác.

Ngón tay không yên vị liên tục di chuyển hết chỗ này đến chỗ kia. Khi là bên trái, khi chệch qua bên thái dương phải. Qua một chỗ, thành công tìm thấy cánh mũi của Soviet.

Cánh mũi phả ra một chút hơi thở yếu ớt. Ngón tay dừng lại trước mũi một lúc lâu, rồi chậm rãi dời xuống phía dưới.

Chính xác ngay vị trí môi.

56. Chương 52-2

Cánh môi của Soviet không dày, lúc này đã có chút khô ráp, nhưng vẫn duy trì một trạng thái mềm mại. Ngón tay vẽ một đường trên cánh môi nhỏ nhắn, sau đó theo kẽ hở giữa hai cánh môi mà chen vào trong khoang miệng. Ngay lúc đó, đột nhiên Soviet há miệng ra, hung hãn cắn lên ngón tay hư hỏng.

Lực cắn không hề nhẹ, lúc cắn còn dồn vào đó không biết là bao nhiêu tâm tình khó chịu đến hưng hân. Một lát sau, Soviet chưa kịp cảm nhận trong khoang miệng có chút vị tanh, ngón tay giống như là quen với cảm xúc trong khoang miệng, dù bị cắn vẫn tiếp tục xuyên vào.

“Cái giống quỷ gì vậy?”

Ban đầu Soviet còn cho là mình bị ảo giác, nhưng sau đó, động tác xuyên vào có chút đau, khiến cho hắn theo bản năng muốn phun dị vật trong khoang miệng mình ra ngoài. Thời điểm hắn phun ra, ngón tay hiển nhiên rời khỏi cánh môi mỏng, nhưng bên trong khoang miệng vẫn còn lưu luyến cảm giác.

Cảm giác thật tình rất quái dị. Soviet cố gắng ngồi dậy, liền kinh ngạc phát hiện cơ thể chỉ có một cánh tay. Nói ra thật sự rất quỷ dị, nhưng đột nhiên trước mặt chỉ xuất hiện một cánh tay, bất cứ bộ phận nào của cơ thể cũng không có thì rất chi là rùng mình đi.

Chỉ là vốn vẹn một cánh tay lộ ra từ trong màn sương. Soviet nhìn theo hướng cánh tay, một mực nhìn thấy màn sương trắng dày đặc, liền đưa tay sờ quanh khoảng không bên ấy.

Trống không.

Ngoài màn sương ra, chẳng chạm đến thứ gì.

Chẳng có thứ gì hết! Thế nhưng cánh tay kia làm sao mà xuất hiện?

Chẳng lẽ lại là ma quái?

Soviet không biết mình nên khiếp sợ hay cảm thấy hài hước.

Mà lúc này, cánh tay kia lại từ trong màn sương lần tìm đến vị trí của hắn.

Cánh tay như không trọng lượng, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Soviet. Soviet còn chưa kịp phản ứng, cánh tay kia đã túm lấy ngực áo hắn.

Thân thể bao giờ cũng là phản ứng nhanh hơn lý trí. Lúc cánh tay kia bám vào ngực áo, ***g ngực Soviet không tự chủ được mà “thịch” lên một cái. Vị trí ấy, là ngay tim đó. Tim là bộ phận quan trọng nhất, nếu như bị tổn thương, hắn là....

Mà hiển nhiên cánh tay kia không biết được Soviet đang nghĩ gì, chạm vào ***g ngực xong liền mò mẫm một hồi thì dừng lại, như để xác định phương hướng, rồi lại tiếp tục mò mẫm. Chỉ là lần này động tác có vẻ chậm rãi hơn,

“A!”

Soviet vô thức rên lên một tiếng, cả người căng cứng. Cánh tay kia không biết là vô tình hay hữu ý mà điểm ngay đầu nhũ của Soviet một cái. Lực đạo không mạnh lắm, nhưng bộ vị kia của Soviet rất mẫn cảm, chỉ cần chạm đến, liền thành công đem suy nghĩ của Soviet dẫn dắt sang hướng khác.

Trong khi Soviet đang muốn mất tập trung, trên ngực cảm giác được lúc này có hai ngón tay đang mò mẫm.

Soviet bắt đầu thở dốc. Bốn bề xung quanh cực kì yên tĩnh, cho nên âm thanh có phần vang dội, phẳng phất như có âm vọng.

Không biết cánh tay kia có cảm nhận được biến hóa của Soviet hay không, mà từ hai ngón tay trong chốc lát liền biến thành năm ngón tay cùng đùa bỡn đầu nhũ, khiến cho Soviet nhìn không được, muốn thoát lực mấy lần.

Nhất định phải nhấn nạy.

Nhưng mà, mặt nhin không được vẫn là đỏ ửng lên, vừa ngượng ngùng vừa tức giận.

Thật sự không được rồi.

Khốn khiếp, vốn là đang tưởng niệm đến cha mẹ, thoát một cái liền biến thành loại sự tình này.

Tính chuyện gì đây?

Này là tính thành chuyện gì?

Thật sự rất tức giận.

Cánh tay này tự dừng lại xuất hiện chứ? Tại sao chỉ nhìn thấy một cánh tay, hoàn toàn không thấy thân thể dính liền, nó có thể tự mình di chuyển sao?

Nhưng mà cánh tay này nhìn thấy có chút quen thuộc đi...

“Biến đi!”

Soviet nhìn cánh tay hồi lâu, hai mắt đột nhiên tràn ngập tia lửa, cánh tay để bên người vì đã dùng đến sức mà nổi gân xanh.

Nhưng hiển nhiên cánh tay nọ không có nghe lời Soviet nói, hoặc là có nghe nhưng lại không thèm để ý đến, nói chung là sau khi Soviet dứt lời, cánh tay kia quả nhiên rời khỏi nhũ tiêm, nhưng liền lần mò xuống dưới phía bụng.

“Dừng lại cho ta!”

Soviet tức giận pháp phồng, hung hãn nắm lấy bàn tay nọ đang sờ loạn, gắt lên.

Cánh tay dừng lại một chút, không có gãy ra, nhưng mà năm ngón tay nhanh chóng đem bàn tay của Soviet bao trọn lại. Lực đạo không mạnh bạo, nhưng làm thế nào Soviet cũng không thể gỡ ra được. Hắn hung hãn dùng móng tay bấm lấy bấm để lên cánh tay, cánh tay cũng không một chút suy suyển,

Hồi lâu sau, Soviet vì giấy dựa mệt quá mà ngồi thở dốc. Đang phì phò thở, cánh tay nọ liền kéo hắn đứng dậy.

“Người...!”

Soviet ngạc nhiên rồi.

Càng khiến hắn ngạc nhiên hơn, cánh tay không hề có mắt nhìn, nhưng thời điểm này lại như biết được chính xác tình huống của hắn. Kéo hắn đứng dậy rồi, để cho hắn đứng theo tư thế vững nhất, lại dùng lực lôi hắn đi về phía trước.

“Người muốn làm gì ta? Thả ra! Ta nói thả ra!”

Soviet bị kéo đi, theo đà cứ lao về trước. Hai mắt tròn tròn, vừa tức vừa sợ hãi. Hết thấy những chuyện này đều nằm ngoài tầm kiểm soát của Soviet, khiến hắn không tránh khỏi sợ sệt trong lòng.

Hắn sẽ như thế nào đây?

Hắn sẽ đi tới đâu đây?

Qua thời gian, cánh tay vẫn kiên trì kéo Soviet đi về trước.

Đến lúc có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình vang vọng trong một không gian yên tĩnh cực kì. Soviet triệt để ngay người sợ hãi.

Làm sao bây giờ?

Đến lúc này, đột nhiên hắn không muốn chết nữa.

Nguyên lai khi kề cận cửa tử, bản năng của con người lại ham sống đến như vậy sao?

Soviet cười chua chát.

Đến giờ phút này rồi, còn có thể nghĩ đến loại chuyện thể thái nhân tình này sao?

Soviet không thể giãy khỏi lực kéo nọ, chỉ có thể im lặng bước tới. Hồi sau, xung quanh cảm nhận được có trận gió nổi lên.

Ban đầu chỉ là làn gió nhẹ, nhưng lại đem màn sương trắng tan ra bột, giống như có người đang ra sức xua đi, mong tìm ra một tiểu đạo.

Đưa mắt nhìn quanh, ngoại trừ sương trắng, cái gì cũng không thấy.

Nhưng Soviet cảm giác được mình đang bước đi trên một con đường nhỏ.

Rồi sẽ đi đến đâu? Rồi sẽ gặp chuyện gì?

Soviet không biết!

“A! Tìm được rồi!”

Khi căn phòng quen thuộc của mình đã ở súa lưng một đoạn rất xa, trước mặt vẫn còn là màn sương trắng bao phủ, bên tai Soviet đột nhiên vang lên một tiếng thở hắt ra.

Tiếng thở hắt ra nghe phiêu phiêu như không tại, nhưng cũng rất mực rõ ràng.

Là ai?

Rốt cuộc là kẻ nào?

57. Chương 53

Trong không gian yên tĩnh, Soviet chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình vọng lại. Không có bất kì người nào nói cho hắn biết đây là đâu, ai vừa lên tiếng.

Hết thấy chỉ có hắn cùng cánh tay kia. Chỉ có nhiều đó mà thôi.

Thời gian dần trôi, Soviet cũng không biết chính mình đã trải qua bao lâu, dù nguyện ý hay không nguyện ý, một mỗi hay không một mỗi, cánh tay kia vẫn cứ khẳng khẳng lồi y về trước.

Cánh tay như có như không cứ một mực đi thẳng theo con đường vô hình dưới chân.

Cứ đi, đi tới, đi cho đến lúc thời gian trôi qua thật lâu, một mỗi lần lốc, đến khi Soviet không còn một chút sức lực, trong đầu đột nhiên nhớ ra, ngoại trừ tiếng thở hắt ra cùng câu nói bí ẩn ban nãy, sau đó cũng không có bất kì âm thanh nào vang lên. Soviet có dùng đủ mọi cách để thăm dò, từ nhỏ nhẹ hỏi thăm đến dụ dỗ, uy hiếp, âm thanh kia cũng không phát ra lần nào nữa.

Soviet bắt đầu hoài nghi có phải chính mình gặp ảo giác rồi không. Một mình một cõi yên tĩnh như thế này, phát sinh ảo giác cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Nhưng mà đúng như vậy thì có làm sao. Cái gì cũng có thể biết được sự thật a!

Soviet nảy sinh một chú ý trong đầu. Đây cũng có thể coi như là trực giác của hắn đi.

Còn đang cẩn thận đem ý nghĩ của mình ra phân tích lại một lần, cánh tay kia đã chủ động buông Soviet ra.

Cảm nhận được lực kéo mình đột nhiên biến mất, Soviet liền ngẩng đầu nhìn tới, trước mắt một màu đen đặc, thậm chí này rốt cuộc là đã tới chưa? Tại sao cùng với vị trí ban đầu không có gì khác nhau hết vậy? Cùng lúc ấy, mới phát hiện cánh tay nọ đã không còn thấy, biến mất rồi ư? Soviet nhất thời không nghĩ gì được, vô ý nhìn quanh lại nhìn thấy cánh tay nọ vẫn còn ở đấy, trong lòng đột nhiên thả lỏng một cái.

“Nguyên lai vẫn ở đây. Thật tốt!”

Tại sao cánh tay kia còn ở lại thì thật tốt nha? Soviet chợt sững người một cái.

Tâm tình của hắn càng lúc càng trở nên khó hiểu mà.

“Đi về trước đi!”

Ngay lúc này, âm thanh phiêu vọng ban nãy lần nữa lại vang lên.

Đi về trước? Trước – là hướng nào?

Soviet dời đường nhìn khỏi cánh tay vô danh nọ, muốn tìm kiếm nơi khởi nguồn của âm thanh nọ. Nhưng mà âm thanh phiêu vông, phảng phất như vang vọng từ bốn phía, chỗ nào cũng giống như là nơi phát ra âm thanh, một chút cũng không xác định được.

Soviet đành quay đầu lại, nhìn khoảng không đen đặc trước mắt, muốn hỏi một chút, nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc nãy, âm thanh kia phiêu vọng một lần rồi thôi, hắn hỏi gì cũng không đáp lại nữa. Hỏi cũng bằng không, không bằng đừng hỏi nữa. Thật có chút hụt hẫng.

Đương lúc mờ mịt nhìn trước mắt, liền cảm giác có gì không đúng. Cánh tay nọ đang bắt động lần nữa chuyển động, nhanh chóng nắm lấy bàn tay của Soviet, khê khàng giật một cái. Soviet quạt đầu nhìn đến, liền thấy một ngón tay duỗi ra chỉ về hướng tiểu đạo.

Đây là muốn nói cho hắn biết phải tiếp tục đi về phía đó có đúng không?

Soviet có chút mờ mịt không xác định được. Nhưng trong lòng cũng từ từ mà khẳng định. Phía trước cũng chính là hướng đi nãy giờ, cùng một hướng đi, tại sao cánh tay lại đột nhiên thả hắn ra, sau đó lại giục đi tiếp? Này chỉ có thể nói, phía trước ban nãy nhất định có chuyện quái lạ xảy ra.

Nhưng mà Soviet quyết định nghe theo lời của âm thanh kia. Chẳng biết vì sao, trong lòng luôn thấy cánh tay này mang lại cảm giác rất quen thuộc.

Đi một đoạn đường không rõ không gian từ nãy giờ, những chuyện xảy ra không cách nào lý giải được, chỉ có thể tin tưởng vào trực giác, cũng không phải là chuyện xấu gì.

Nếu trong lòng đã quyết định như thế, Soviet cũng không chần chừ nữa, thở ra một hơi, chân giơ về trước định bước một bước nhỏ thăm dò. Này là do trong lòng vẫn còn sợ hãi, tuy đã hết mực trấn định, nhưng não bộ vẫn tự giác tưởng tượng ra đủ thứ tình cảnh khủng bố.

Thời khắc Soviet muốn bước tới, trong lòng đã có chút hối hận muốn lùi về sau, nhưng vẫn là tiến tới, một bước này, không thể quay đầu lại.

Một bước. Chỉ vón vện một bước.

Sau đó, mọi thứ liền đảo lộn.

Soviet đột nhiên cảm giác một trận nhức mắt, sau đó tiểu đạo trước mắt liền biến mất.

Sáng, rất sáng.

Trước mặt chỉ toàn một màu trắng sáng, thập phần chói mắt, so với bóng đèn 220W trong phòng ngủ sáng hơn mấy phần, còn so với sương trắng, còn muốm trắng hơn mấy mực. Chỉ là loại sáng trắng này không khiến cho người ta cảm giác tinh khiết, ngược lại cảm giác rất khó diễn tả.

Soviet có cảm giác, chính mình bị màn sáng trắng này bao phủ đến choáng ngợp.

Bốn phía chẳng có bất cứ thứ gì, đúng hơn là cái gì cũng không thể thấy rõ. Tựa như lúc nào cũng có thể nuốt lấy chính mình dung nhập vào trong.

Thực tế thì, ngoại trừ độ sáng trắng đến chói mắt, xung quanh cũng không phát ra chút nhiệt độ nào. Nội tâm lo lắng liền sinh ảo giác, kì thật một điểm tổn thương Soviet cũng không có.

Không chịu được ánh sáng trước mắt, Soviet liền nhắm tịt mắt lại. Sau đó mở mắt ra từ từ, muốn quan sát bốn phía một lần. Nhưng mà mấy phút kiên trì quan sát, nước mắt sinh lý bị tia sáng kích thích mà thi nhau chảy ra, trong con ngươi cũng cảm giác ran rát. Soviet không dám cậy mạnh, lo sợ mắt sẽ hư tổn, liền nhắm mắt lại. Dù vậy, ánh sáng vẫn nương theo kẻ mắt mà chen vào trong, Soviet nhìn không được phải

dùng tay che khốt, cảm giác khó chịu từ từ mới biến mất. Xác định không còn khó chịu nữa, liền cẩn thận buông tay ra, từ từ mở mắt.

Lần mở mắt này, Soviet còn chưa kịp nhìn kỹ, trước mắt đã nhoáng lên một cái, tựa như có vật gì nhào đến trên người hắn. Lực va chạm rất lớn, thời khắc va chạm, Soviet còn cảm giác thân thể đau đớn vô cùng. Đau, rất đau, đau không chịu được, sau đó liền triệt để hôn mê.

Tan rồi. Cuối cùng cũng tan rồi.

Tô Đông Thi, Tiểu Nhất cùng tiểu Mị Thi – ba đại nhân vật đồng loạt thở phào một cái, đầu ngẩng lên nhìn bầu trời mây trắng giăng giăng khắp nẻo.

Giờ khắc này, mây trắng nằm từng lớp che khuất, không nhìn thấy ánh mặt trời. Dù đang là ban ngày, nhưng Mị Thi tộc nhân đi ra ngoài cẩn thận một chút sẽ không tổn thương gì mấy.

Nhưng đây không phải là chuyện ba người bọn họ quan tâm.

Dù không ai nói với ai, nhưng trong lòng lại có dự cảm giống nhau, lúc này đây, ba đại nhân vật đồng thời nhìn lên bầu trời vốn còn đang bị mây trắng che phủ – bỗng chốc hé ra một lỗ nhỏ như bị ai xé.

Ngoại trừ lỗ nhỏ kia, bốn phía vẫn thủy chung một màu mây trắng che phủ không chút thay đổi. Màn mây trắng, hé ra cửa động giữa không trung, hốc động đen đặc, nếu là người thường nhìn vào cảm giác rất khó tả, cả người khó chịu. Nhưng ba đại nhân vật của chúng ta lại không cảm thấy gì cả.

Cửa động hắc ám vừa lộ ra chưa đến một phút, từ bên trong động bỗng nhiên rớt xuống một thứ, nếu nhìn kỹ, có thể thấy cả tứ chi, hình như là thân thể con người a?

Là người ư? Tại sao lại rơi ra từ không động?

Chuyện đáng kinh ngạc như vậy, lại bị ba đại nhân vật trực tiếp cho qua.

Nhìn đến hình người rơi ra từ không động hắc ám, biểu tình trong ánh mắt của ba đại nhân vật giống nhau đến ngỡ ngàng, mà đồng thời, ba khóe miệng cũng không tự chủ được lại nhếch lên.

“Cuối cùng cũng ra rồi!”

Tiểu Nhất thở phào một hơi dài, mắt lại len lén nhìn Tô Đông Thi. Nếu như trở về, tộc trưởng có thể đối tốt với hắn một chút, nâng đỡ hắn thành tộc nhân bậc nhất yêu tộc thì tốt rồi.

“Cha đã không sao rồi!”

Tiểu Mị Thi vui mừng reo lên. Từ sau chuyện lần này, sau này có đồ vật gì nhất định cũng phải để cho cái tên đáng ghét tự xưng là tộc trưởng Mị Thi tộc nhìn trước mới được.

Đáng ghét đáng ghét! Ta chỉ mà muốn cho cha xem đồ vật tốt thôi mà.

Cha hắn sẽ không giận ta đâu ha!

“Đúng là không uống phí công sức này giờ. Lần này tân tộc nhân rất hữu dụng”

Tô Đông Thi mặt không cảm xúc, nhưng bên trong cực kỳ hài lòng mà nghĩ như vậy.

Không ai giải thích được, hai bàn tay của Tô Đông Thi lúc này màu sắc bất đồng. Tay trái có chút tái nhợt, mà tay phải so với tay trái thì trắng bệch hơn rất nhiều, giống như bị thoa lên một tầng phấn trắng, nhìn xa có cảm giác như là cánh tay giả.

Càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn, chính là cánh tay trông như giả kia giờ phút này lại đang làm ra động tác phẩy tới phẩy lui cực kỳ nhanh, nhanh đến chóng mặt, gây cảm giác như cả người Tô Đông Thi sắp chịu đựng không nổi mà tan vỡ ra thành từng mảnh từ trên xuống dưới. Nếu là người bình thường, làm ra loại động tác ấy thật sự không có khả năng.

Nhưng Tô Đông Thi là ai?

Tô Đông Thi là tộc trưởng yêu tộc, nếu như không có chút bản lĩnh này, há có thể tồn tại đến bây giờ sao?

Dù cho động tác tay diễm ra với tần suất cực kì nhanh, thế nhưng thân thể Tô Đông Thi không có lấy một điểm lung lay. Mà nương theo tần suất mỗi lúc một nhanh của cánh tay ấy, hai khỏa răng nanh trong miệng Tô Đông Thi đột nhiên mọc dài thêm nửa tấc. Răng nanh trắng xác, bén nhọn, bất luận là người nào nhìn thấy chắc chắn sẽ khảng định: đồ vật gì cứng đến đâu răng nanh kia cũng đều cắn vỡ được.

Đến khi răng nanh lộ ra ngoài hoàn toàn, động tác tay của Tô Đông Thi từ từ chậm lại. Đến khi dừng lại, bàn tay không tự chủ run lên một cái rồi được khống chế nhanh chóng, trong mắt của y cũng lóe lên một tia sáng rất nhỏ, sau đó, hai khỏa răng nanh đột nhiên thu ngắn lại.

Tô Đông Thi không hiểu sao luôn có thứ cảm giác: nếu như bị sủng vật nhà y nhìn thấy mấy khỏa răng nanh này, nhất định sẽ không vui. Mặc dù tộc nhân của y mà nhìn thấy mấy khỏa răng này, nhất định sẽ vừa sợ sệt vừa kính nể, nhưng mà y không cần mấy chuyện này.

Một chủ nhân tốt phải là tộc trưởng biết quan tâm đến cảm xúc của sủng vật, phải làm sao cho trên đời không ai bằng y yêu thương sủng vật của mình. Như vậy Soviet mới cảm kích y được.

Bất quá chuyện này bây giờ không vội, lúc Soviet tỉnh lại rồi, chuyện đầu tiên mà y làm chính là nghiêm túc nói cho hắn hiểu, đồ vật không thể tùy tiện nhận lấy, cho dù đồ vật kia có là do tộc nhân đưa cho cũng không được lấy. Chuyện này tộc nhân nào cũng đều hiểu, tại sao sủng vật của y lại không hiểu chứ, thật là...

Thứ hai, y phải nói cho hắn biết, thế giới này ngoại trừ y ra, không còn người nào đáng tin cậy hết.

Mấy chuyện này phải nhớ kĩ nha, y muốn từng chút từng chút một dạy cho sủng vật hiểu rõ.

Bất quá, để dành sau đi. Hiện tại cần thiết phải là...

Tô Đông Thi nhìn vật thể hình người kia rơi xuống ngày càng nhanh, trong mắt liền hiện lên tia căng thẳng. Tiếp theo, y cúi đầu, đồng thời nhảy sang bên phải hai bước. Hai bước này đối với y là rất chậm, với người khác lại là nhanh đến chóng mặt, mà hai bước này của y, miễn cưỡng cũng đã dài đến mười mét.

Ngay tại thời điểm vật thể hình người còn đang rơi xuống, Tiểu Nhất cùng tiểu Mị Thi thấy được một bóng đen lóe lên trước mắt, tiếp theo ở chỗ cách bọn họ mười mét lại xuất hiện một bóng người quen thuộc. Chẹp chẹp, cũng quá nhanh rồi đi.

“Bịch” Âm thanh nặng nề vang lên, chấn động đến mức Tiểu Nhất cùng tiểu Mị Thi sững người ra.

Sau đó...

“Cha!”

Tiểu Mị Thi hồi thần trước tiên, vừa khóc vừa hét toáng lên.

“A!”

Tiểu Nhất nhìn tiểu Mị Thi đột nhiên nhào tới trước, không rõ chuyện gì nhưng cũng theo chân tiểu Mị Thi nhảy về bên phải...

58. Chương 54

“Răng rắc”

Sau tiếng va chạm nặng nề, lại vang lên một tiếng giòn giã, Mị Thi tộc nhân biết, đó là tiếng xương cốt bị gãy.

“Cha!”

Nghe được âm thanh này, tiểu Mị Thi thật sự khóc òa lên.

Ban này, đôi con người có phẩm hồng bao nhiêu, nước mắt vẫn không rớt xuống. Đến khi chứng kiến Soviet từ trên không động rớt xuống mặt đất một cái nặng nề, khiến cho tầng tầng bụi đất mù mịt cuộn cuộn lên, lại phát ra âm thanh xương cốt gãy vỡ, tiếng khóc đang nín nhịn trong miệng bỗng chốc vỡ òa.

“Hắn không có chuyện gì đâu. Chỉ là chưa thể tỉnh lại!”

Tô Đông Thi như không có chuyện gì xảy ra, lắc lắc cánh tay trái. Cánh tay phải dùng sức nắn một cái, nơi gấp khúc trên cánh tay trái liền lành lặn trở lại, tuy rằng có đôi chút chưa điều khiển được, nhưng nhìn đến Soviet không có việc gì, liền cảm thấy tổn thương này của y không tính là gì, qua ngày mai có thể hồi phục lại hoàn toàn rồi.

Y muốn bảo vệ sủng vật của y, thương tổn này có trải qua thì hề hấn gì.

Tô Đông Thi cực kì hài lòng nghĩ.

Tâm tình y vốn đang không tệ.

Từ lúc Soviet biến mất sau khi nhận đồ vật của nó, nếu như nó không phải là tân tộc nhân, y rất muốn đem nó vứt đến chỗ nào đó xa thật xa, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Nhưng mà đó là trước đây. Còn hiện tại, dù lời nói quan tâm đối với Soviet nghe có phần hơi giả tạo, nhưng thuận mắt hơn nhiều rồi, hiển nhiên là tân tộc nhân này là thật tâm quan tâm đến sủng vật của y. Cho nên thái độ của Tô Đông Thi đối với tiểu Mị Thi tốt hơn một chút. Nhưng không có biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là trong lòng vui vẻ thôi.

Đáng tiếc tiểu Mị Thi một chút cũng không biết được đãi ngộ của mình so với trước đã tốt đẹp hơn, nó chỉ quan tâm đến câu kia của Tô Đông Thi là Soviet không có chuyện gì hết.

Không có chuyện gì hết? Thật sự không có chuyện gì sao?

Tiểu Mị Thi khịt khịt mũi, lớp bụi đất lắng đọng rồi liền nhìn rõ Tô Đông Thi đang ôm lấy Soviet, bèn cẩn thận bước lại gần quan sát, rồi lại cẩn thận vươn tay, đưa một ngón tay đặt trước mũi Soviet.

Hô thở yếu ớt những vẫn đều đặn phả vào đầu ngón tay của nó.

Thở nè! Thật sự còn thở nè, đúng là không có sao rồi. Nhưng thật sự không có sao đúng không?

Tiểu Mị Thi khê loan loan khoe miệng, biểu tình vui vẻ. Sau đó lại cảm thấy vẫn còn hơi sợ hãi, bèn kiễng mũi chân, muốn áp má mình vào hai má của Soviet. Thế nhưng vì khoảng cách chênh lệch nên không thể chạm tới. Thử tới thử lui mấy lần, tiểu Mị Thi bèn dùng ánh mắt cực kì đáng thương nhìn Tô Đông Thi, cầu xin giúp đỡ.

Tô Đông Thi mặt không biểu tình nhìn lại tiểu Mị Thi, sau đó nhưng không nhìn thấy gì mà điều chỉnh tư thế của Soviet trong ***g ngực của mình cho thoải mái hơn, kì thật trong lòng đã có điểm rồi bởi. Đến khi tiểu Mị Thi chúm chím kêu một tiếng “Tộc trưởng!”, chung quy vẫn là đầu hàng rồi.

Cũng chỉ là một đứa bé, tuy rằng tiểu Mị Thi sau này lớn lên cũng là một dạng nam nhân, nhưng lại không có địa vị như mình, không thể cùng sủng vật nhà mình hôn môi, cho nên, áp má sao, không thành vấn đề!

Nghĩ như vậy, hai tay Tô Đông Thi đang ôm Soviet hạ thấp xuống một chút..

Tiểu Mị Thi không cần nhón chân đã có thể chạm đến, nó nhẹ nhàng dùng hai má của mình chạm vào bên má Soviet, cảm giác được xúc cảm ấm áp lan tỏa rồi mới khê thủ thủ “Cha, người thật sự không sao rồi!”

Giọng nói của tiểu Mị Thi rộ vẻ vui mừng không tả, càng khiến cho nó không nỡ rời khỏi Soviet.

Vì thế, lại một lần áp má nữa.

Nhưng đối với hành động này của tiểu Mị Thi, Tô Đông Thi liền hung hăng trừng mắt nó một cái, trong lòng phần nộ rồi. Tân tộc tân, người còn muốn cọ đến bao nhiêu lần nữa hả?

Tô Đông Thi thăm mắng trong lòng, nhưng nhìn đến tiểu Mị Thi cứ như không biết điều cứ một mực cọ a cọ, chẳng biết tại sao, y cảm giác rằng mình có chút ngứa, tay cũng muốn ngứa rồi.

Thật sự nó là tân tộc nhân đó, nhưng y rất muốn đem nó ném ra ngoài cho xong chuyện.

Tân tộc nhân này đến cùng cũng chỉ có mình y với Tiểu Nhất biết, có mất đi một người thì tộc nhân khác cũng không biết mà trách y có đúng không?

“Tộc trưởng, Soviet không sao rồi chứ?”

Tiểu Nhất tiến đến nhìn Soviet một cái, xác định Soviet không sao rồi mới nhìn đến Tô Đông Thi, liền thấy y đang lạnh lùng nhìn tiểu Mị Thi, mà tiểu Mị Thi một chút cũng không để ý đến. Tộc trưởng đã nói, đối với tân tộc nhân của Mị Thi tộc phải hết sức bảo vệ. Hiện tại nhìn thấy tộc trưởng đối với tân tộc này này có chút khó chịu, Tiểu Nhất nghĩ mình phải tìm cách để cho tộc trưởng thoải mái một chút.

Sau đó, Tiểu Nhất rút nước mắt trong lòng mà cầu khẩn, tại sao hắn vừa nghĩ xong ý tưởng trong đầu, tộc trưởng đã chuyển ánh mắt lạnh như băng sang người hắn rồi? Đây cuối cùng là làm sao a?

Lại nói, loại ánh mắt này, áp lực rất lớn a!

“Không có chuyện gì! Chúng ta đi thôi!”

Tô Đông Thi nhìn Tiểu Nhất nửa ngày, tận lực không nghĩ đến chuyện tiểu Mị Thi cứ cọ a cọ ban này, đem ý nghĩ muốn ném tiểu Mị Thi đi vứt sang một bên. Sau đó đối Tiểu Nhất nhếch mép cười một cái, dọa Tiểu Nhất giật nảy người lui về sau một bước, mình thì ôm Soviet đứng thẳng dậy, chuẩn bị trở về sào huyệt.

Y cũng coi như không nhìn đến biểu tình muốn chạm vào Soviet thêm một lần nữa của tiểu Mị Thi. Kiên quyết không thấy.

Mũi lòng a? Mũi lòng là cái gì, ăn được không, lại càng không thể đem ra mà tu luyện. Y là Mị Thi tộc nhân, há có thể học theo loài người mấy cái chuyện mũi lòng này nọ sao? Hừ! Rất hối hận vì ban này đã để cho tiểu Mị Thi cọ cọ sủng vật nhà y nha!

“Ân!”

Tiểu Nhất thở phào trong lòng, mình chưa cần ra tay mà tộc trưởng đã vui vẻ trở lại thì thật đáng mừng.

Lại nói, tộc trưởng càng ngày càng khó hầu hạ. Tiểu Nhất thầm mặc niệm trong lòng, đến một ngày nào đó sợ rằng thật sự không thể chịu nổi nữa a.

“Được rồi!”

Tiểu Mị Thi tiếc nuối buông tha ý định muốn chạm vào Soviet một lần nữa, giờ có làm gì cũng không thể đụng tới nữa rồi, một chút cũng không tốt đẹp. Nó chỉ đành chấp nhận thôi. Cho nên, tiểu Mị Thi ủ rũ đi ở phía sau Tô Đông Thi, đáng thương muốn chết.

Cũng may là đã gần đến sào huyệt, ba đại nhân vật cũng không đi quá nhanh, cho nên với tiểu Mị Thi tốc độ chậm rì rì mà bước như vậy không có xảy ra chuyện bị bỏ ở đằng sau.

Lúc tiến vào sào huyệt, tiểu Mị Thi vốn là muốn nhân lúc Tô Đông Thi không chú ý mà nhào đến bên Soviet làm nũng một trận, nhưng ý nghĩ đó rất nhanh đã bị dập tắt, lần này hoàn toàn không phải vì Tô Đông Thi ra tay. Mà là... một đám tộc nhân rất lâu rồi chưa nhìn thấy tân tộc nhân, hôm nay đột nhiên có người xuất hiện, cho nên không cần nói cũng biết đám tộc nhân này có biết bao nhiêu là vui mừng. Chưa kể tân tộc nhân này còn là một đứa nhỏ nữa nha.

Vậy sẽ trở thành đứa nhỏ duy nhất của Mị Thi tộc rồi.

Wow! Như thế càng phải ăn mừng gấp đôi nha.

Vì vậy mà, tiểu Mị Thi nọ bị ném, bị ôm, bị hôn, lại bị cướp đi từ hang ổ này sang hang ổ khác, sau đó lại bị ép cho ăn vài món. Thật sự rất náo nhiệt. Kết quả là một ngày sau, tiểu Mị Thi đáng thương bị cả đám tộc nhân làm cho kinh hãi, nhưng tạm thời chuyện này để dành nói sau đi.

Lại nói đến Tiểu Nhất, vừa trở về sào huyệt cùng tộc nhân khách sáo vài câu xong, liền kích động chạy đi tìm Mị Thi nữ tộc nhân, vui vui vẻ vẻ thế giới chỉ có hai người. Bên trong hang ổ không ngừng phát ra “bịch bịch, choảng choảng” thanh âm va chạm. Loại chuyện ân ái này ai quản được a!

Còn Tô Đông Thi của chúng ta dĩ nhiên ôm lấy Soviet, một người một cương thì cùng hưởng thụ không gian hạnh phúc. Tuy rằng Soviet vẫn còn ngủ say, nhưng bởi vì đã một thời gian dài không nhìn thấy Soviet, Tô

Đông Thi lúc này vẫn là vui sướng nhìn ngắm người nọ. Còn tâm trí đâu mà quần đám tộc nhân đang hết sức âm ỉ náo nhiệt ngoài kia.

Cẩn thận kiểm tra Soviet từ trên xuống dưới, xác định súng vật nhà mình cái gì cũng không thiếu mất, Tô Đông Thi mới mãn nguyện ôm lấy Soviet tiến vào quan tài, đi ngủ thôi a!

Tuy rằng đối với Mị Thi tộc nhân, nhiệt độ thân thể lạnh như băng đã là chuyện hết sức bình thường, nhưng đến khi bên cạnh có thêm một sinh vật thân nhiệt ấm áp để ôm lấy, kì thật rất thoải mái. Cho nên, mặc kệ âm thanh bên ngoài ồn ào như ong vỡ tổ, bên trong quan tài này, Tô Đông Thi vẫn là vô cùng sướng khoái mà ngủ.

Màn đèn dần buông, một đám tộc nhân âm ỉ rồi cuộc cũng đến hồi mệt mỏi, không gian dần yên tĩnh trở lại. Tiểu Nhất cùng Tiểu Hoa sau khi chia sẻ nỗi niềm tương phùng sau hồi ly biệt cũng vui vẻ ôm nhau ngủ đến ngọt ngào trong quan tài.

Chỉ có tiểu Mị Thi tìm trái tìm phải cũng không tìm thấy Soviet, đành ủy khuất ngồi trong một góc mà ngáp lên ngáp xuống.

Không gian tên tĩnh, hết thấy hiện lên vô cùng hài hòa.

Không biết là qua bao lâu, chỉ biết bên trong hang ổ vẫn tối đen như cũ, Soviet tỉnh dậy.

Hắn thấy mình mơ một giấc dài, trong giấc mơ ấy, hắn ở trong một vùng sáng trắng như mây và phải thứ gì đó, sau đó đột nhiên xuất hiện một tên quái vật toàn thân đen thui cực kì hung dữ gào lên với hắn:

“Người đây rồi. Ta muốn ăn thịt người! Ăn thịt! Ăn thịt!”

Sau đó hắn liền chạy trốn, cứ như vậy mà chạy miết, nhưng bất kể hắn chạy bao nhiêu lâu cũng không ra khỏi vùng sáng trắng kia. Cả người vừa mệt vừa đói. Liên lúc ấy, đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh bao lấy, nhện không nổi cả thân người đều run lên.

Tiếp theo...

Tiếp theo đó, thì hắn tỉnh dậy rồi

59. Chương 55-1

Soviet tỉnh dậy mới phát hiện, thì ra cảm giác lạnh cóng kia là từ bên cạnh truyền tới. Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại hắn là bị ép vào một khối lạnh như băng. Cũng không phải mùa hè, hắn một chút cũng không thích cái lạnh này nha. Không khống chế được mà run rẩy mấy lần, Soviet nhanh chóng vận dụng nội lực tích tụ được từ những lần tu luyện, nội lực bên trong xoay chuyển khắp cơ thể mấy vòng, mới miễn cưỡng khiến cho cái lạnh giảm đi đôi chút.

Soviet thở phào, nghĩ, xem ra nội lực có lợi nhất là vào những tình huống như thế này a.

Sau đó...

Đây là đâu nha? Bây giờ hắn ở chỗ nào rồi?

Trước hết, không cần nghĩ cũng biết bên cạnh hắn bây giờ là một cục băng đi, nhưng mà cái gì vất ngang eo hắn vậy nè? Soviet cựa quậy mấy lần cũng không thoát khỏi bị cái thứ đó kẹp lấy, mới tiếp tục nghĩ, nơi hắn nằm bây giờ tựa hồ như cũng không phải địa phương gì rộng lớn lắm, hắn chia tay trái ra mò mò sờ sờ đã có thể đụng vào hai bên vách thẳng đứng rồi. Đã vậy xung quanh còn có chút tối, Soviet phóng tầm mắt nhìn lên, này là bầu trời phải không, sao đen kịt vậy? Nếu không phải là bầu trời ban đêm, thì hắn là bị cái gì đó bao phủ rồi đi, cho nên hắn mới không nhìn thấy gì hết.

Nói tóm lại, hắn hiện tại cái gì cũng không biết!

Vốn là loại chuyện khiến người ta hoang mang, nhưng Soviet ngoại trừ có chút kì lạ ra thì hoàn toàn bình tĩnh. Đã sống qua tình cảnh cô đơn tịch mịch, chuyện lớn chuyện bé, chuyện vui chuyện buồn gì cũng đã trải qua không ít, còn có chuyện để sợ hãi sao?

Nghĩ đến chuyện này, hai tay Soviet không khỏi nắm chặt lại, sau hồi lâu mới thả lỏng ra.

Ừ nhỉ, lúc trước, hẳn chính là trở về thế giới mà hẳn đã sống hơn hai mươi năm, kết quả chẳng còn lại gì hết, sau đó lại rơi vào một vùng sương trắng bao vây khắp lối.

Sau đó nữa...

Chạm vào thứ gì đó đau đớn đến ngất xỉu.

Đúng rồi, hẳn còn nhớ mình nhìn thấy một mảng trắng sáng đến chói mắt, muốn nhìn rõ thứ gì cũng không được, sau đó liền hôn mê. Sau khi hôn mê rồi thì sao, hẳn gặp phải thứ gì rồi hả? Còn nữa, tại sao hẳn lại ở đây? Lúc ấy bốn phía đều không có người, là một mảng yên tĩnh trống rỗng kia mà.

À, chính là chuyện đột nhiên xuất hiện một cái tay. Nhờ cánh tay kia dẫn đường, hẳn đi theo liền nhìn thấy đạo ánh sáng thập phần chói mắt kia mới gặp chuyện hôn mê. Tức là nói hết thấy đều do cánh tay kia mà ra có phải không?

Tuy rằng cảm thấy ý tưởng này có chút không thuyết phục, nhưng khi kí ức dần dần thanh tỉnh, hẳn mới thở ra một hơi, vẫn là thuận theo tự nhiên một chút đi, để coi sẽ lại đi đến địa phương nào.

Đang nghĩ đến đó, cánh tay phải vốn đang bị thứ trên eo kiềm chặt cuối cùng cũng giây thoát, khẽ vẫy vẫy tay cho hết cảm giác tê rần do bị chèn ép lâu gây ra, Soviet mới men theo thứ kiềm chặt trên eo mình mà sờ soạng.

Lạnh như băng a! Cục băng bên người lạnh như vậy thì cái thứ kiềm cặp này có lạnh cũng là chuyện đương nhiên. Nghĩ thế, Soviet ngày càng tỉ mỉ sờ sờ, liền sờ trúng năm đầu xương xương, không to cũng không nhỏ, so với bàn tay của hẳn thì tương tự, hình như đây đúng là bàn tay đi.

Lẽ nào chính là cái tay kia? Nếu như là cái tay kia, thì nó lại dẫn hẳn đến chỗ nào nữa rồi? Soviet quả thật cảm thấy rất tò mò.

Vì thế, hẳn tiếp tục mò mẫm. Sờ đến phía trên một chút, đột nhiên hẳn rút nhanh tay về, hai mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Soviet nhớ rõ cái tay trong trí nhớ chỉ là một mẫu rồi, không có dính liền với thứ gì hết, nhưng bây giờ hẳn sờ trúng lại chính là một cánh tay hoàn chỉnh nha.

Chẳng lẽ vì ở trong không gian kì lạ kia nên thị giác chỉ nhìn thấy mỗi bàn tay thôi, hiện tại ra khỏi không gian đó rồi nên có thể nhận diện được cả cánh tay? Nói không chừng, nằm kế bên hẳn bây giờ có thể là một người luôn nha. Một người lạnh như xác chết vậy.

Có lẽ nào, cảm giác đau đớn khi hôn mê kia chính là do cánh tay này làm ra? Làm như vậy mới đem hẳn thoát khỏi vùng không gian đầy đạo ánh sáng trắng kia?

Rốt cuộc là làm sao a?

Soviet cảm thấy trong đầu nảy sinh rất nhiều suy nghĩ, có cái rõ ràng có cái cực kì hoang đường.

Cuối cùng thì cánh tay này là của ai? Còn có, hẳn đang ở đâu đây?

Soviet cố nén cái ý nghĩ đối phương là người chết xuống để không khiến mình cảm thấy sợ hãi. Chuyện trước mắt vẫn là nên tìm hiểu cánh tay này của ai a!

Nghĩ thế, Soviet liền hít vào thở ra mấy cái, khiến cho chính mình bình tĩnh lại đôi chút, mới run run mà men theo cánh tay kia sờ soạng. Đây là ngực, đây là cổ, có cả môi, mắt, mũi... Động tác tay của hẳn càng lúc càng chậm lại, nét kinh ngạc tràn đầy trong đôi mắt.

Lẽ nào? Lại trở về cái thế giới kia rồi sao?

Cái không gian kia rõ ràng cùng với thế giới hẳn sống hai mươi năm dính liền với nhau mà, làm sao tự nhiên tỉnh dậy hẳn lại xuyên về thế giới có cương thi này rồi a?

Chỉ là ngủ một giấc thôi, cũng không có nằm mộng ngọt ngào gì, cứ nhiên tỉnh lại y như trải qua một giấc mộng hoang đường như thế?

Soviet đánh bạo sờ soạng thêm mấy lần, từ nghi hoặc rồi cuộc biến thành khẳng định.

Mà trong lòng thì càng lúc càng mờ mịt.

Trong lúc còn đang nghi hoặc tự hỏi trong đầu, hần liền quên mất không thu hồi ngón tay đang sờ soạng của mình, ngón tay lại còn ở trên cái thứ giống như cánh môi của cục băng kế bên mà vẽ loạn một hồi.

Soviet phát ngốc bao lâu, thì ngón tay lại vẽ loạn bấy lâu.

Sau đó, Soviet rốt cuộc cũng thanh tỉnh trở lại, không phải vì hần đã nghĩ thông suốt, mà là vì hần cảm giác được, ngón tay đặt trên cái thứ giống như miệng kia đột nhiên man mát. Lại như bị cắn lấy, bởi vì truyền đến cảm giác hơi đau đau, tiếp theo nữa là bị cái gì đó liếm lên nhè nhẹ.

“A.....”

Soviet hốt hoảng, không kịp tỉ mỉ phân tích đó là thứ gì đã giật nảy lên. Sau đó, hần phát hiện, tại không gian đen kịt đột nhiên lóe lên hai điểm sáng vàng nhàn nhạt. Soviet nhìn đến nơi phát sáng, mới phát hiện ngón tay của mình đang đặt lên một cánh môi, mà cái thứ tỏa sáng kia, chính mà một đôi mắt.

Mở mắt lên liền sáng, ý là chủ nhân cơ thể này tỉnh lại rồi.

Tỉnh rồi? Cứ nhiên đã tỉnh rồi?

“Làm sao lại tỉnh rồi?”

Soviet hoang mang hỏi một câu. Sau khi mở miệng hỏi rồi, hần mới phát hiện, hình như lâu rồi không có nói chuyện, âm thanh của mình lúc này có chút khàn khàn.

“Đã tỉnh” – Bởi vì ngậm lấy ngón tay của Soviet trong miệng, nên âm thanh đáp lại có chút biến đổi.

Soviet nghe được âm thanh này, trong lòng rốt cuộc cũng thả lỏng.

Thật sự đúng là y rồi.

Nếu là y, thì hần không cần phải lo nữa.

Tuy rằng bị đánh thức có chút không thích, nhưng sau đó rất nhanh lại vui vẻ. Bởi vì Soviet tỉnh rồi.

Tô Đông Thi nghĩ nếu như Soviet mệt mỏi thì y sẽ bồi hần ngủ một giấc, mặc dù bây giờ đang là ban đêm, y một chút cũng không muốn ngủ. Thật là trong lòng khổ tâm gần chết.

Thẳng đến khi Soviet đem một ngón tay đặt lên trên môi y, lại còn sờ tới sờ lui, rất giống như đang muốn hôn nhẹ hôn nhẹ. Nếu súng vật đã muốn như vậy, y há nào lại để cho súng vật thất vọng. Làm một chủ nhân tốt thì không được để cho súng vật thất vọng.

Tô Đông Thi hài lòng mà đem ngón tay của Soviet âu yếm trong miệng hồi lâu, thẳng đến khi Soviet mở miệng hỏi y, y mới không cam tâm tình nguyện trả lời.

Sau đó, y mới cảm thấy ngậm ngón tay gì đó, căn bản là không đủ.

Soviet mở miệng hỏi y, Tô Đông Thi vốn là không tình nguyện trả lời, nhưng nhìn đến gương mặt của Soviet sau khi nghe lời đáp trả của y, thần tình trên mặt đột nhiên thả lỏng, y liền cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Lại có chút ngứa ngáy.

Kì thật nhìn đến Soviet trong lòng Tô Đông Thi liền nảy sinh ý nghĩ quá phận, nhưng vì hần đang hôn mê, cho nên y chỉ có thể tận lực đè nén cái ý nghĩ quá phận kia xuống. Bây giờ nhìn đến biểu tình tín nhiệm của Soviet, y thật sự rất mãn nguyện.

Nếu đã tỉnh rồi, y cũng không cần đè nén gì nữa.

Muốn thì phải làm, đây mới chính là thần thái của Mị Thi tộc nhân.

Nghĩ vậy, ánh mắt của Tô Đông Thi trong màn tối đen kịt càng lúc càng phát sáng rực rỡ. Y trực tiếp ngồi dậy, tiếp theo đó đem Soviet ôm vào trong lòng, lại hung hăng hôn lên cánh môi của hân.

Bởi vì trong lúc kinh ngạc Soviet hơi hé miệng ra, Tô Đông Thi thành công đem đầu lưỡi thuận lợi tiến vào khoang miệng của hân. Tô Đông Thi nhờ vài lần làm qua có kinh nghiệm, bây giờ rất thoải mái mà tùy ý liếm lộng bên trong, khiến Soviet theo bản năng khẽ rên rỉ mấy tiếng. Tâm tình cực kì thoải mái, chính là loại cảm giác thư thái này – Tô Đông Thi cực kì hài lòng nghĩ.

Sủng vật của y rốt cuộc đã trở lại.

Hân là sủng vật của một mình y, ai cũng không thể cướp đi.

Tô Đông Thi nhất định không thể trở mắt nhìn Soviet biến mất lần nữa.

Thời điểm hân biến mất ngay trước mắt mình, Tô Đông Thi liền cảm giác trong lòng cực kì khó chịu. Ngay cả khi mang hân trở về rồi, ôm hân ở trong ***g ngực mình, nhìn hân hai mắt nhắm nghiền, cảm giác khó chịu cũng không có giảm bớt.

Y rất muốn hỏi, rốt cuộc tại sao lại khó chịu như vậy, nhưng không có ai để hỏi, cũng không biết chỗ nào không đúng để tỉ mỉ ngắm lại.

60. Chương 55-2

Mãi cho đến lúc này, đến khi nghe được âm thanh của Soviet trở lại, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của hân, Tô Đông Thi liền phát giác cảm giác hụt hẫng trong lòng rốt cuộc đã được lấp đầy trở lại, so với lúc trước, còn thoải mái nhiều hơn.

Thật sự rất thoải mái, vì sủng vật của y đã đáp lại y rồi.

Ban đầu ở trong khoang miệng, đầu lưỡi của hân không ngừng né phải tránh trái, bây giờ đã chịu đáp lại, chậm chậm mà chạm vào đầu lưỡi của y.

Thật sự rất chậm, nhưng như thế cũng đủ khiến Tô Đông Thi vui vẻ rồi.

Tô Đông Thi sung sướng mà hơi khép hờ mắt lại. bên trong khoang miệng, đầu lưỡi bản thân đã bắt đầu cuốn lấy đầu lưỡi của Soviet, cứ như thế mà quấn lấy nhau say mê về loạn.

“Ân...a”

Soviet cố đẩy Tô Đông Thi ra, nhưng không cách nào đẩy được. Chẳng biết lúc nào bản thân đã trở nên thẹn thùng, then quá hóa giận liền mở mắt hung hăng trừng lấy Tô Đông Thi. Tuy rằng nghĩ trong không gian đen kịt như thế này mình có trừng y cũng không thể thấy được, nhưng Soviet cũng phải trừng, phải cho y thấy là hân không có dễ trêu chọc như thế.

Không có dễ trêu chọc như thế, có biết không?

Trong lòng yếu ớt phản kháng, sau đó lại bị chính mình nhanh chóng phủ nhận.

Tức giận trong ánh mắt rất nhanh đã tan biến. Bởi vì Tô Đông Thi trong lúc nhòm người dậy hành sự khiến cho nắp quan tài bị đẩy ra một chút, khiến cho một chút tia sáng chiếu vào. Tuy rằng vẫn còn là buổi tối, vì tia sáng chiếu vào cũng không rõ lắm, nhưng đối với Soviet như thế cũng đủ khiến hân quan sát được xung quanh rồi, bây giờ thị lực của hân đã rất tốt, cho dù chỉ là một điểm sáng nhỏ vẫn có thể nhìn ra.

Bất quá, nếu như không thể nhìn thấy, chí ít còn có thể tự gạt mình. Còn hiện tại...

Soviee nhắm tịt hai mắt, cố gắng không nhìn về phía Tô Đông Thi, trong lòng không ngừng cười khổ.

Hắn không ngốc, lúc trước còn được khen là người thông minh nhanh nhẹn. Người ta thường nói chưa bao giờ ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, đối với đồng tính luyến ái hắn từng biết đến, chỉ là bản thân chưa từng ở trong tình huống đó lần nào.

Bây giờ trong tình huống này, bản thân mình rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

Bề ngoài Tô Đông Thi không dễ nhìn, so với đại đa số Mị Thi tộc nhân thì khá khảm hơn một chút, nhưng chung quy lại nếu nói thành tuần mỹ thì thật kém xa. Nhờ vào việc Soviet hắn có thể nghe hiểu được những gì y nói, cho nên mới biết được Tô Đông Thi xem hắn như bảo vật, bất luận Mị Thi tộc nhân nào cũng hạn chế tiếp xúc. Đây có phải là tình yêu thông thường hay không, hắn không biết, bởi vì người hắn nhỏ con yếu sức hơn y, căn bản không thể lên tiếng hỏi. Nhưng bất luận thế nào hắn cũng cảm thấy khó chịu, khi chính mình bị đối xử bảo bọc như người yếu đuối như vậy.

Tuy rằng Tô Đông Thi cũng không phải lúc nào cũng bác bỏ hoàn toàn ý kiến của hắn. Nhưng mà những lúc nghe hắn nói xong thì lại giống như chưa nghe, hoặc là chỉ hiểu được một chút, khiến hắn đôi khi có cảm giác thật vô lực.

Thế mà hắn lại có thể... ahaha, thật sự có thể sao?

Một nam nhân, nửa yêu y, nửa không nguyện ý để y yêu.

Hắn xuyên qua đến thế giới này, cứ nhiên lại yêu một người như thế.

Thật sự rất buồn cười.

Bởi vì y là người đầu tiên hắn tiếp xúc khi đến thế giới này, bởi vì y khác với những tộc nhân khác cho nên yêu y? Hắn có thể yêu y dễ dàng như vậy sao?

Không, không phải như vậy! Nội tâm Soviet nhanh chóng lên tiếng phản bác.

Hắn không rõ nguyên nhân, chỉ là một thời gian không để ý liền đột nhiên phát hiện ra mà thôi.

Kỳ thật, Tô Đông Thi dù không được về ngoại hình, nhưng tính tình lại không xấu. Chỉ là cách biểu đạt tình cảm của y so với hắn khác nhau mà thôi.

Y từng nói với hắn, cái tên Tô Đông Thi này, chỉ nói cho một mình hắn nghe, ngoài hắn ra không còn ai biết đến nữa. Dù lúc đó chỉ là hắn vô tình hỏi y, thậm chí còn không biết ý nghĩa của việc hỏi tên người khác, thế nhưng Tô Đông Thi một chút do dự cũng không có, ngay lập tức nói cho hắn nghe. Lúc y nói “một khi nói ra cái tên cho đối phương, nghĩa là đối phương sẽ bầu bạn với mình cả đời”, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ và cao hứng, khiến người khác cũng cảm thấy ấm áp.

Một đời bầu bạn, mấy chữ này biết bao nhiêu ý nghĩa, Tô Đông Thi y một chút cũng không ngần ngại, y thật sự rất muốn hắn một đời bầu bạn với y.

Có thể là hắn động tâm lúc đó rồi đi. Nhưng đối với chuyện “một đời bầu bạn”, hắn thật sự rất sợ. Nơi thế giới xa lạ với những sinh vật xa lạ này, hắn không biết trước được chuyện gì, càng không thể chắc chắn được điều gì, kể cả chuyện “một đời bầu bạn” kia.

Chính vì sợ, cho nên tình cảm vừa nhen nhúm liền đè ép nó xuống.

Bây giờ thì không còn cách nào che giấu được nữa.

Lúc hắn rơi vào không gian trắng xóa kia, vây quanh chỉ là cô độc cùng lạnh lẽo, chính là cánh tay kia đã cứu hắn. Cánh tay ấy, vốn trước đó hắn luôn cảm thấy rất quen thuộc, bây giờ đã biết rõ ràng là cánh tay cầu Tô Đông Thi.

Tại sao lại là cánh tay của y? Nếu như không phải cánh tay của y thì tốt rồi!

Chỉ là bản thân có cố lừa dối lòng mình bao nhiêu cũng không được nữa. Hắn không biết vì sao Tô Đông Thi có thể xuất hiện ở không gian kia, hắn chỉ biết, chính là Tô Đông Thi đã cứu hắn.

Tỉ mỉ nghĩ kỹ hơn, thời điểm hắn hôn mê, mơ mơ hồ hồ những vẫn còn chút ký ức, hắn nhớ mình từ không gian kia đột ngột rơi xuống rất nhanh. Rơi nhanh như vậy, nhất định sẽ nát xương nát thịt, chỉ nghĩ đến đó thôi cũng cảm thấy rất đáng sợ.

Thế nhưng hấn một chút tổn thương cũng không có.

Bởi vì có tên cường thi ngu ngốc nào đó đã đón được hấn a!

“Răng rắc”

Âm thanh lạnh lẽo như thể vang lên, nhất định là âm thanh của xương gãy. Hấn biết với Mị Thi chút đau đón chẳng hề hấn gì, nhưng âm thanh vang lên rõ ràng như thế, nghĩa là vết thương rất nặng, Mị Thi sẽ rất đau. Thế mà Tô Đông Thi cứ ôm hấn như thế, đau đón cũng không màn, tựa như vết thương của bản thân chẳng là gì, chỉ lo đến hấn có bị thương tổn hay không.

Y đến cùng cũng không muốn hấn bị bất kì thương tổn nào.

Thật ngu ngốc.

Có khi chính vì hành động đơn thuần này, nên lúc y ôm hấn, hấn cảm thấy rất dễ chịu.

Cảm giác đồng điệu. Tuy rằng mọi chuyện diễn đến quá nhanh, nhưng vẫn có thể hiểu rõ được vài chuyện rồi.

Hấn quả thật không còn cách nào che giấu tình cảm của bản thân được nữa. Hấn có thể thừa nhận được chưa?

Trong lòng còn đang giằng co, trên người đã cảm nhận được động tác của Tô Đông Thi. Hấn không giãy ra nữa, mà hung hăng ôm lại y.

Cả người y vẫn duy trì thân nhiệt lạnh như băng như cũ, nhưng chính cái lạnh kia lại làm cho thân nhiệt của hấn giảm đi đôi chút.

Dục niệm trước đây kìm nén, bây giờ bởi vì nụ hôn của Tô Đông Thi, cảm giác chán ghét của bản thân không còn nữa.

Đã sớm động lòng, nhưng lại đến chết cũng không thừa nhận, thật sự không có tiền đồ.

Tự mình mắng nhiếc trong lòng, đến khi hồi thần trở lại, Soviet mới phát hiện hô hấp của hấn đã muốn không thông, mà trong mắt của Tô Đông Thi đã tràn ngập hơi vị hưng phấn.

Thật sự đáng chết mà.

Soviet bực dọc cắn vào đầu lưỡi Tô Đông Thi một cái, cái cắn này đối với Tô Đông Thi có chút bất ngờ, y không phòng bị liền bị cắn đau. Đầu lưỡi cũng là bộ phận rất đáng được quan tâm chăm sóc nha. Nguyên lai đang quần lấy đầu lưỡi của Soviet, bị cắn một cái y đành phải ngừng lại, sau đó mới rời khỏi cánh môi của Soviet.

Đến lúc này Soviet mới có thể lên tiếng, cho nên liền lớn tiếng quát Tô Đông Thi:

“Tô Đông Thi, người đã xong chưa hả?”

Hấn quát rất to, chứa đựng không biết bao nhiêu là bực tức. Thế mà vẻ mặt của Tô Đông Thi lúc lại chính là rất muốn nhào lên làm thêm một lần nữa.

Vừa mới tự thừa nhận tình cảm với lòng mình, Soviet nhìn thấy vẻ mặt của y vừa tức vừa thẹn.

Muội hấn, cái thứ động tình này!

“Soviet, ta dạy ngươi một lần, lần sau đầu lưỡi nên cùng ta động được không?”

Tô Đông Thi nhìn Soviet nửa ngày, rốt cuộc cũng đem vẻ mặt muốn nhào lên đè nén lại. Sủng vật nhà y vừa mới tỉnh lại, làm một lần đã đủ rồi, sau này muốn làm bao nhiêu cũng không sao. Trong lòng không ngừng nhắc lại mấy lần, Tô Đông Thi mới dời được ánh mắt khỏi cánh môi bởi vì bị hôn lên mà trở nên đỏ tươi của Soviet. Vì hạnh phúc mỹ mãn cho những lần sau, y cảm thấy Soviet hấn là nên học hỏi một chút.

Động tình muội người. Soviet oán giận trong lòng không thôi. Nhìn thấy đầu lưỡi đáng ghét của Tô Đông Thi không ngừng quét qua quét lại khiến hấn theo bản năng cũng muốn động theo.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hai người họ hôn nhau, nhưng hôm nay mới chân chính hôn y trong trạng thái tâm tình hoàn toàn khác trước.

Mẹ nó, tại sao hần bị cắn đau cũng không quên chuyện đó chứ, đã thế về mặt lại cực kì bình tĩnh như vậy.

“Được rồi! Không cần đau xót như vậy, lần sau ta sẽ dạy người”

Nội tâm Tô Đông Thi thật ra đang tự chấn chỉnh chính mình, y cảm giác càng ngày càng không ra dáng vẻ tộc trưởng, thật sự quá bê tha mà.

Mẹ nó chứ ai cần người dạy? Ta xem qua vô số AV còn cần đến người dạy sao?

Soviet rít gào mắng chửi trong lòng. Hần không có nói ra, chính là đột nhiên cảm thấy nếu như nói thẳng ra như vậy, y nhất định sẽ đau thương lắm đó. Cho nên vẫn là âm thầm mắng chửi trong lòng đi.

“Được rồi được rồi! Người không muốn nói cũng không sao! Nhưng mà lần sau nhớ hãy ôm ta. Ta đột nhiên phát hiện khi người ôm ta, ta hôn người thật sự thoải mái hơn nhiều!”

Có vẻ như nhìn thấy ánh mắt Soviet quá mức sắc bén, Tô Đông Thi vốn không muốn nói chuyện gì. Nhưng nghĩ đến chuyện hần ôm y ban nãy, y liền cảm thấy mình nên nói một chút vẫn hơn.

Là một người có tính nhẫn nại rất cao, nhưng Soviet vẫn là nhịn không được nữa. Mẹ kiếp, quân có đánh lại y không cái gì nữa chứ. Trước tên phải cứ đánh mới hả giận. Nghĩ vậy, Soviet liền giơ tay lên, hung hăng đánh cho Tô Đông Thi một quyền, vừa đánh vừa rít lên:

“Ôm em gái người, hôn em gái người!”

61. Chương 56

Tô Đông Thi bị đánh cũng không nói gì, sau đó liền giơ tay ra một cái đem Soviet ôm vào trong lòng, siết một cái mạnh mới thả lỏng cho hần không cảm thấy khó chịu rồi mới lên tiếng:

“Soviet, ta không có ôm em gái người, hôn em gái người ta cũng chưa từng làm. Không phải ai ta cũng muốn ôm. Ta chỉ ôm, chỉ hôn một mình người thôi. Cho nên người cũng chỉ có thể ôm, chỉ có thể hôn một mình ta!”

Ánh mắt nghiêm túc, thái độ đàng hoàng.

Soviet kinh ngạc rồi!

Nhìn ánh mắt kiên định chân thành của Tô Đông Thi, rất nhanh trong lòng Soviet cảm thấy vô lực thật sự. Hần từng nghĩ mình đáng y như vậy, mắng y như vậy, hần sẽ lý lẽ với mình một phen, cùng lắm là coi như không có chuyện gì, lại không ngờ đến y sẽ nói với mình những lời như thế.

Nề nề. Ta là đang mắng người, người ta mắng là người a!

Tô Đông Thi người như thế lại nói mấy câu này làm gì? Nghiêm túc như vậy làm gì? Ai muốn bị người ôm cùng hôn chứ?

Đột nhiên cảm thấy rất chột dạ.

Sau đó....

“Thả ta ra!”

Soviet nghĩ cái gì đến đó mặt, ra sức giãy giụa thoát khỏi cái ôm của Tô Đông Thi!

“Không buông, ôm người rất thoải mái!”

Vẫn là cái giọng điệu nghiêm túc đó cất lên ngay tại thời điểm Soviet giãy giụa muốn chết. Tô Đông Thi nói xong, lại trực tiếp dùng miệng gặm lên cổ Soviet một cái nhẹ.

“Người!”

Soviet ngẩn người ra, sau đó nháy mắt nổi giận.

Tô Đông Thi cái đồ cương thi chết tiệt nhà người từ sáng đến tối chỉ muốn mấy chuyện này thôi ư? Khí chất tộc trưởng của người vứt đi đâu rồi hả?

Nhưng bởi vì thực lực chênh lệch không ít, cho nên Soviet ngoại trừ nỗ lực rống lên cũng chẳng thể thoát ra khỏi cái ôm của Tô Đông Thi. Mà Tô Đông Thi thì tâm tình cực kì đắc ý lẫn vui sướng, mãi mãi hưởng thụ cảm giác ôm lấy Soviet đang giãy giụa trong lòng mình!

“Người bắt nạt cha! Đáng chết!”

Đột nhiên một tiếng nói trong trẻo vang lên, Soviet chỉ nhìn thấy trước mắt một thân ảnh nho nhỏ chọt lóe lên, sau đó “bịch bịch” hai tiếng như có cái gì va chạm. Tiếp theo đã cảm giác cơ thể đang bị ôm lấy đột nhiên trống trải, liền đó bên eo bị cái gì ôm lấy.

Soviet cúi đầu nhìn, chỉ thấy tiểu Mị Thi ngẩng đầu nhìn mình nhe răng ra cười thật vui, ánh mắt tràn đầy ý tứ chờ được khen ngợi.

“Cha cha, coi như hần là tộc trưởng của ta, nhưng vì bảo vệ cha, ta sẽ không sợ hần. Ta nhất định sẽ bảo vệ cho cha!”

Ách!

Bảo vệ?

Soviet trong đầu xoẹt qua một tia dự cảm không lành, liền cấp tốc quay đầu lại nhìn, nhìn xong thì khoe miệng không nhịn được mà giật điên cuồng.

Hần chỉ thấy Tô Đông Thi mới vừa ở đây, loáng một cái đã dính lên vách hang động. Lúc y nhảy xuống, trên vách hõm vào một lõm như hình người.

Khẽ lắc lắc xương cốt vang lên mấy tiếng “răng rắc”, cả người vốn không ra gì bây giờ càng thâm hơn, Đại khái là cảm nhận được tầm mắt cầu hần, Tô Đông Thi liền ngẩng mặt lên nhìn hần một cái, trên mặt không tỏ ra một chút biểu tình gì. Nhưng Soviet nhìn ra trong đáy mắt y có một tia kinh ngạc, cư nhiên tiểu Mị Thi thật sự nổi giận.

Nổi giận?

Lẽ ra giờ phút này tâm tình nên lo lắng mới phải, thế nhưng Soviet lại cảm giác có chút vui sướng.

Haha, Tô Đông Thi người luôn cho mình là mạnh mẽ nhất đúng không? Cho người biết hậu quả khi dùng bạo lực mà bắt nạt ta đi!

Hahaha!

Đây chính là khác biệt á nha.

Cho dù hần yếu sức hơn Mị Thi thì thế nào, chẳng phải bây giờ có tiểu Mị Thi ở bên cạnh hần sao?

“Cha! Ta thật vui khi thấy người đã tỉnh rồi. Nhưng mà... nhưng mà tại sao người lại không để ý đến ta nha?”

Tiểu Mị Thi đợi nửa ngày cũng không nghe thấy Soviet khen ngợi một câu, vừa ủy khuất nói vừa dùng tay kéo kéo bộ phận duy nhất đang chìa ra trên người Soviet – tiểu điều đáng thương.

“Người rất lợi hại nha!”

Soviet cảm thấy từ tiểu điều truyền đến cảm giác đau đến cong người, liền nhìn đến tiểu Mị Thi cố kéo kéo khoe miệng cho ra nụ cười nhếch nhếch, kì thật trong lòng không ngừng mắng chửi, nhất định phải tìm lấy quần áo để mặc cho đàn hoàng mới được. Mặc dù tiểu Mị Thi trông rất nhỏ bé, nhưng dụng lực một chút đã khiến cho Tô Đông Thi chật vật như thế, này nếu như dùng sức nắm tiểu điều của hần một cái. Mẹ ơi không cần tưởng tượng cũng đã thấy đủ khiếp sợ rồi. Tiểu điều còn cần dùng rất nhiều a, không muốn tự nhiên lại bị đứt như vậy đâu.

“Hi hi! Cha! Ta có thể bảo vệ người nha, ta cũng rất muốn dành cho người đồ vật tốt nhất đó, chỉ là ta không biết tại sao vật kia lại gây ra chuyện như vậy. Ta... ta thật sự không có cố ý hại người a!”

Tiểu Mị Thi nhìn đến Soviet mỉm cười nhìn mình, ban đầu cũng vui vẻ cười đáp lại. Nhưng mà càng nói càng cúi thấp đầu xuống, đến khi dứt lời, cả người đứa nhỏ đều toát ra một loại cảm giác đáng thương.

“Không không không có gì! Ta không trách người đâu!”

Soviet nhìn đến bộ dạng tiểu Mị Thi, liền cảm thấy hoảng hốt. Hắn vừa dịu dàng khuyên bảo đứa nhỏ vừa đứng một bên khẽ vỗ về, vuốt vuốt mấy lần, tiểu Mị Thi mới thoát ra khỏi cảm giác tự thấy bản thân có lỗi. Mà Soviet thì trong lúc dỗ dành, cẩn thận nhớ đến một chút sự tình xảy ra sau khi tiểu Mị Thi đưa cho hắn tín vật kia.

Đúng rồi, hắn có thể đến được căn phòng kia, kì thật có thể nói mọi chuyện bắt đầu từ tín vật kia.

Không nhận được tín vật, hắn cũng không thể xuất hiện ở căn phòng đó.

Mà cũng chỉ có hắn nhìn thấy nó, những người còn lại ở gần đó không ai thấy được nữa.

Chỉ có mình hắn là bị kéo vào không gian kia? Là bị kéo vào hả? Đột nhiên lại bị kéo vào vô duyên vô cớ như vậy? Mình có chút xiú như vậy có mà loại năng lực lớn cỡ đó?

Soviet không có mặt, chiều cao cũng tầm 1m70, hơn nữa là một người sống sờ sờ ra đó, lúc ở trong căn phòng kia cũng không có cảm giác khó chịu gì. Vậy thì cuối cùng làm sao mà chui vô đó được?

Trước đây có xem qua mấy cái tiểu thuyết, cho nên mấy chuyện cũng có biết đến đôi chút. Kì thật bản thân Soviet vẫn luôn có cảm giác là có chỗ nào đó không đúng, nhưng sai ở đâu thì lại không rõ. Hắn chỉ có thể dùng tiểu thuyết để phỏng đoán mấy chuyện mơ hồ, còn sự thật việc thật như thế này thì cần phải chứng minh rõ ràng a.

Càng nghĩ Soviet càng thấy loạn, mà càng loạn thì chân mày không nhịn được sẽ nhíu thành một đường, trong lúc nghĩ ngợi lại vô thức vô vô đầu tiểu Mị Thi đến rồi tỉnh rồi nùi. Rất may tiểu Mị Thi đối với cảm giác đau đớn gì đó tựa hồ đã miễn dịch, cho dù Soviet có dùng lực mà vô đầu nó mạnh hơn một chút, nó cũng có thể mỉm cười hạnh phúc mà tựa vào chân Soviet hưởng thụ nga, này thật giống như đang được vuốt ve ôm ấp.

Một người một cương thi ở chung một chỗ nhìn qua có vẻ không tệ, nhưng Tô Đông Thi lại cực kì khó chịu. Ban này đang ôm Soviet trong lòng, hơn nữa y ôm Soviet nặng nhẹ bao nhiêu y cũng biết rõ, y căn bản là không có dùng quá sức, nhưng tiểu Mị Thi này đột nhiên bay tới, cái gì cũng chưa nói đã cho hắn hai cước. Này hai cước kia cũng không tính là gì, chỉ là trong thời điểm không kịp phòng thủ bị người đánh lên liền bại trận.

Chỉ là tân tộc nhân mà có thể lợi hại như vậy, tuy rằng mới nhìn qua y cũng đã biết tiểu Mị Thi có năng lực thật sự, chỉ là chưa có thời cơ kiểm nghiệm. Liền một cái hôm nay đã có thể chứng thực, chỉ có điều không may bị tiểu Mị Thi đem ra làm vật hi sinh để kiểm nghiệm, một chút cũng không tốt đẹp. Bất quá nhìn đến vẻ mặt thộn ra của Soviet, tuy rằng mặt vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh như than, nhưng trong lòng cực kì vui vẻ, cực kì hả hê, cực kì cao hứng.

Sau đó nhìn đến tân tộc nhân xấu xí kia cứ nhiên lại động chạm đến tiểu điều của Soviet, tâm trạng liền biến xấu ngay tức khắc. Tiểu Mị Thi kia dám đụng vào súng vật của y, còn dám trưng ra bộ mặt cực kì sung sướng kia!

Hừ! Tô Đông Thi nghĩ đã đến lúc cho tiểu Mị Thi viết thẻ nào là uy nghiêm của tộc trưởng.

Nhưng đến khi lại gần Soviet, nhìn thấy hắn rõ ràng đang vuốt vuốt đầu tiểu Mị Thi, tức giận gì đó nhanh chóng bị nén xuống, trưng ra vẻ mặt chán ghét:

“Soviet, người còn giữ thứ này làm gì?”

Hả?

Thứ này? Thứ nào?

Soviet ngẩn người ra, nghe Tô Đông Thi hỏi mấy lần mới hoàn hồn tỉnh lại. Nhìn lại chính mình đang nắm lấy một mảng tóc của tiểu Mị Thi, lập tức thu tay lại.

Cũng bởi vì thu tay lại, hần mới phát hiện trong tay của mình kì thật đang cầm vật gì.

62. Chương 57

Vật kia rất nhẹ, bằng không Soviet cũng không có bỏ qua như thế. Bây giờ nhìn lại, hóa ra trong tay là một mảnh ngọc lưu ly màu đỏ tươi nho nhỏ. Chỉ liếc nhìn một cái, Soviet đã muốn không thể dời tầm mắt đi khỏi, nhưng cuối cùng vẫn là cưỡng ép chính mình di dời tầm mắt đi.

Cái này... cái này... Cái này chính là vật mà lúc trước tiểu Mị Thi đang đưa cho hần. Sau đó nó ở đâu thì Soviet không biết, nhưng bây giờ tại sao đột nhiên lại xuất hiện trên tay hần chứ?

Không được không được!

Cho dù mọi chuyện lúc này đang rất khó hiểu, kích thích tò mò của người khác, nhưng mà Soviet tuyệt đối không muốn lại rơi vào không gian đó lần thứ hai. Không gian ấy khiến cho hần có loại cảm giác nhìn vật nhờ người, hơn nữa một mảng yên tĩnh như vậy, dường như cả thế giới chỉ còn mình hần tồn tại. Mặc kệ thế nào hần cũng không muốn trở về không gian đó.

Mọi chuyện sau đó càng kinh ngạc hơn.

Mặc kệ là hần vứt, ném, hay là vấy tay vung qua vung lại thế này, mảnh ngọc lưu ly kia (kì thực có phải là lưu ly không thì không chắc, cứ tạm gọi là lưu ly đi) vẫn cứ dính chặt trong bàn tay hần, làm sao cũng không rời ra. Sau đó Soviet thành công đem lưu ly từ tay này đổi qua tay kia được, nhưng thủy chung không thể rời khỏi nó.

Quý dị! Cực kì quý dị.

Soviet thử tới thử lui mấy lần đều không gỡ cái mảnh ngọc kia ra được, trên trán đã sớm tuôn ra một tầng mồ hôi, trong lòng cũng đã là một mảng bất an mơ hồ.

Ngay lúc còn đang hoang mang, hần liền thấy trước mặt chìa ra một cánh tay tái nhợt cực kì quen mắt. Cánh tay kia trực tiếp hướng về nơi mảnh ngọc mà đến.

Như vậy cũng tốt, cứ để cho Tô Đông Thi nhìn xem có biện pháp gì giải quyết hay không. Soviet nhìn thấy y ra tay liền nôn nóng tiến về phía y gần thêm một chút, nhanh chóng đuổi lòng bàn tay ra chìa đến trước mặt Tô Đông Thi.

Tô Đông Thi rất nhanh đã chạm đến lưu ly, ít nhất bằng mắt thường đã nhìn thấy làn hư vậy.

Chỉ có điều, Soviet lẫn Tô Đông Thi đều không ngờ đến chính là, rõ ràng cái Tô Đông Thi chạm đến chỉ như là ảo giác, nghĩa là nhìn thấy vật thể trước mắt nhưng không đụng đến được.

Làm sao có thể a?

Tô Đông Thi thử chạm đến mấy lần đều như vậy, Soviet liền thử đem ngọc lưu ly đổi sang tay còn lại, kết quả đổi qua rất dễ dàng.

Hần ngẩng đầu nhìn Tô Đông Thi, hai mắt tràn ngập hoang mang.

Phải làm sao bây giờ a?

Soviet không ý thức được, mình tự bao giờ đã biết dựa dẫm vào Tô Đông Thi rồi.

Tô Đông Thi cũng không hiểu chuyện gì, nhìn nhìn một lát, bất ngờ quay sang nhắc nhở tiểu Mị Thi còn đang làm nũng bên chân Soviet lên, lạnh giọng nói:

“Đồ vật là của người cho, người tự nghĩ biện pháp giải quyết!”

“A?”

Còn đang đắm chìm trong cảm giác được vuốt ve, tiểu Mị Thi căn bản không biết Soviet cùng Tô Đông Thi đang cực kì rối rắm. Mãi đến khi bị Tô Đông Thi nhắc bổng lên, theo bản năng còn quấy đập mấy cái, đáng ghét a đáng ghét, không cho ta ở gần cha một chút nữa sao.

Bất quá khi nó còn đang vung tay nện qua một quyền, liền kịp bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Tô Đông Thi, lúc đó mới ngẩn người ra, Tô Đông Thi mới nói cái gì nha?

Sau khi nghĩ xong rồi liền nhìn đến bàn tay của Soviet.

Ngọc lưu ly nho nhỏ trong suốt, nhìn qua rất mỹ lệ. Nhưng mà tiểu Mị Thi không có chú ý đến điểm đó, nó chỉ kinh ngạc không thôi mà tự hỏi tự trả lời:

“Cha cha! Cái này không phải từ lúc người biến mất đã không còn thấy tung tích hay sao?”

Ta cũng rất muốn biết vì sao nó lại xuất hiện ở trong tay ta a!

Ta vốn không có làm gì mà!

Soviet quay mặt nhìn tiểu Mị Thi, cười khổ một cái. Nếu như đến cả Tô Đông Thi mà còn hết cách, vậy thì cứ để như vậy đi, cũng không có cái gì khó chịu.

Đang lúc hần muốn thu bàn tay lại, Tô Đông Thi đột nhiên ngăn cản hần. Soviet nghi hoặc nhìn lấy một cái, Tô Đông Thi liền lắc lắc tiểu Mị Thi mấy cái, như lắc một món đồ chơi. Cũng may là tiểu Mị Thi sức chịu đựng rất tốt, bị lắc như vậy mà vẫn còn sức mà la to:

“Làm cái gì vậy nha! Coi chừng ta đánh người đó!”

“Nếu như người muốn đánh thắng ta, có thời gian ta không ngại cùng người thử sức. Đến lúc thua rồi cũng đừng có chạy khắp nơi khóc lóc nói rằng tộc trưởng ta bắt nạt dân tộc nhân. Bất quá bây giờ người phải đem cái thứ quái quỷ kì ra khỏi tay Xô Việt ngay lập tức. Nếu không, ta ném người ra ngoài!”

Tô Đông Thi cười lạnh một cái, vẻ mặt vẫn bình thản như vậy. Nói xong, càng kịch liệt lắc lắc tiểu Mị Thi, như thể nhân một màn tra tấn này mà khiến cho nó mất hết mặt mũi. Sau rốt mới nhớ đến chuyện chính phải là, liền dừng ngay động tác, đem tiểu Mị Thi đến trước mặt Soviet.

“Chỉ là một đứa nhỏ thôi mà!”

Soviet nhìn thấy một màn như vậy, có chút không đành lòng. Vừa định khuyên Tô Đông Thi vài câu, liền nuốt trở vào.

Thôi được rồi, tuy rằng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng sức lực còn muốn hơn người lớn, có vẻ như hần không nên mở miệng nữa thì hơn.

Nhất thấy tiểu Mị Thi sau khi Tô Đông Thi dừng lại động tác đã xoa xoa cái cổ mấy cái, sau đó nhào tới cánh tay đang chìa ra của Soviet.

“Đáng ghét. Rõ ràng lúc còn ở bên người ta không có chuyện gì. Tại sao đến tay cha lại phát sinh chuyện như thế a. Đáng ghét đáng ghét. Ta phải đem người ra mới được!”

Vừa nói, vừa hung hăng chụp đến mảnh ngọc lưu ly.

Chỉ là cũng giống như Tô Đông Thi, chị chụp vào mảnh không vô hình.

Siviet nhìn bàn tay của tiểu Mị Thi xuyên qua mảnh ngọc lưu ly, liền biết kết quả như thế nào, cũng không muốn tiếp tục làm chuyện mất thì giờ này nữa, bèn lui về sau mấy bước, xua tay kết thúc mọi chuyện.

“Được rồi được rồi! Vẫn là vô ích thôi!”

“Vì sao lại vô ích a? Cha! Vì sao lại vô ích? Lẽ nào người chịu để cho nó cứ như thế mà sinh trưởng trên tay người mãi nha? Nha nha nha! Ta mới không chịu đâu!”

Tiểu Mị Thi ngẩng đầu nhìn Soviet, con mắt phiếm hồng, bộ dáng vô cùng ủ rũ.

Sinh trưởng ở trên tay?

Soviet nhin không được run người một cái, loại chuyện này một chút cũng không tốt đẹp.

Nhưng đối mặt với biểu tình của tiểu Mị Thi, Soviet cũng không muốn oán trách cái gì, tận lực đè nén tâm tình hoảng loạn mà an ủi đứa nhỏ, một chút cũng không dễ chịu:

“Được rồi! Kì thật không sao! Nó có sinh trưởng thì cũng rất đẹp đi!”

Không cần nghĩ đến cái chuyện sinh sôi quái dị gì đó, chỉ cần nghĩ đến màu sắc mê ly là được rồi chứ gì, cũng không tính là nói dối.

Soviet một bên cười gượng một bên tự nhủ.

“Nếu trước mắt không gỡ ra được, thì như vậy đi!”

Tô Đông Thi tối sầm mặt đem tiểu Mị Thi biểu tình mếu máo xách lên cao, lạn giọng hỏi:

“Tân tộc nhân, ngươi có thể nói cho ta biết lai lịch của ngươi?”

“A! Lai lịch? Lai lịch sao?”

Tiểu Mị Thi kinh ngạc hỏi đến, nếu cẩn thận lắng nghe, liền nghe thấy trong giọng nói có một chút chột dạ.

“Sao vậy? Nó không phải cùng với các người giống nhau sao? Đều là cương thi a? Còn cần lai lịch cái gì nữa nha?”

Soviet kinh ngạc la lên.

“Nhưng thời điểm trước khi trở thành Mị Thi thì sao? Ta rất muốn biết tân tộc nhân này lúc trước là người như thế nào? Chiếu theo tình hình hiện tại của nó lúc này, tuyệt đối không có chuyện nó quên đi ký ức lúc trước. Ngươi nói có đúng không, tân tộc nhân?”

Tô Đông Thi nở ra một nụ cười bình thản. Từ nãy đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy hắn mỉm cười.

Cũng chẳng tính là gì, chỉ là hai bên khóe miệng nứt ra rồi nhếch lên một cái.

Nhìn nụ cười ấy, Soviet đột nhiên cảm thấy như có một tia uy hiếp bao lấy xung quanh.

63. Chương 58

Loại cảm giác uy hiếp này đối với tiểu Mị Thi cũng là cùng một áp lực.

Nó cũng biết Tô Đông Thi đã thực sự nguy hiểm rồi, thân thể không khỏi cứng đờ lại, hai mắt tràn đầy lo sợ mà lắp bắp:

“Ta... ta cũng không nhớ rõ nữa!”

“Bịch”

Tô Đông Thi không chút thương tiếc đánh một cái về phía tiểu Mị Thi, kia cú đánh rất nặng, một chút cũng không lưu tình, sau đó mới lạnh lùng nói:

“Ta không muốn lặp lại lần nữa!”

“Nha nha... ta thật sự không nhớ mà! Đáng ghét đáng ghét! Cha! Ta muốn cha nha!”

Tô Đông Thi đánh nó một cái, tiểu Mị Thi liền né sang một bên trốn tránh. Nhưng nó căn bản là né không được, chỉ có thể chịu đựng một cú đánh này, đau đến nhin không nổi mà hét ầm lên.

“Tô Đông Thi, ngươi làm cái gì vậy? Tiểu Mị Thi nhìn là biết không nhớ chuyện trước kia. Không phải ngươi cũng từng nói là Mị Thi tộc nhân cũng có vài người không nhớ đến chuyện trước kia sao? Người đánh mạnh như thế để làm gì? Hắn có nhớ lại thì kí ức lúc đó cùng bây giờ có liên hệ gì sao? Nó đã nói không nhớ rồi mà!”

Soviet nhìn thấy cảnh trước mặt, nhin không nổi phải lên tiếng.

Được rồi, là hấn đau lòng a.

Chết tiệt thật, trong lòng tự dưng sao lại xuất hiện cái loại cảm giác tình phụ tử như vậy a.

Nghe tiếng tiểu Mị Thi cực kì thương tâm mà kêu lên, lại nhìn đến bộ dáng hiện tại của Tô Đông Thi, kì thật Soviet rất sợ hãi. Nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra cứng rắn mà kéo tiểu Mị Thi xuống.

Hắn nghĩ rằng, với ngàn ấy sức mạnh của Tô Đông Thi hẳn chọi không lại, nhưng trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác tình thương phụ tử, cho nên vẫn là cố gắng lôi ra đi.

Những mà hắn không nghĩ đến, trong đầu còn đang tìm từ ngữ để nói thêm gì đó, tay chỉ mới dùng năm phần sức nắm lấy tiểu Mị Thi thôi đã thuận lợi kéo nó ra một đường.

Tiểu Mị Thi sau khi thoát khỏi tầm tay của Tô Đông Thi, liền gắt gao ôm chặt lấy cổ Soviet mà khóc lóc:

“Nha nha! Đáng ghét đáng ghét!”

“A”

Soviet vội vàng đỡ dành tiểu Mị Thi, mắt thì nhìn đến Tô Đông Thi có chút ngạc nhiên.

Không phải y đang rất tức giận sao?

Không phải sức lực của y hơn mình rất nhiều sao?

Sao tự dưng dễ dàng cho mình lôi tiểu Mị Thi ra như vậy?

Kì lạ thật!

Nghĩ như vậy, đã thấy hai mắt Tô Đông Thi hiện lên một nét cười. Tiếp theo, gần như không để ý đến việc tiểu Mị Thi đã bị Soviet giành lấy, mà bình thản nói:

“Bình thường tộc nhân sẽ không còn ý thức. Nhưng mà tiểu cương thi này xét về thể lực cùng tốc độ, cộng thêm thân thể dẻo dai mà nói, thì không thể là tân tộc nhân mới nhận thức bộ tộc được. Rõ ràng là nó còn nhớ kí ức trước kia”

“Còn có, Soviet, người chẳng lẽ không muốn biết vì sao tiểu cương thi này đột nhiên xuất hiện lại thân thiết với người? Người với hắn ở chung với nhau được bao nhiêu ngày? Còn nữa, ngọc lưu ly kia tiểu cương thi luôn đem theo bên mình, tại sao lại dễ dàng cho người như vậy? Điểm cuối, tại sao khi người cầm đến ngọc lưu ly kia, liền bị cuốn vào nơi khác?”

“Những chuyện này người không muốn biết sao? Cho dù người không muốn, nhưng ta muốn biết. Cho dù nó với người có bao nhiêu thân thiết, nhưng dựa theo tình huống trước mắt, người có không muốn cũng không được.”

Ta nói, Tô Đông Thi người bình thường rất kiệm lời, đột nhiên nói một tràng dài lại còn lập luận chặt chẽ như thế khiến ta có chút choáng váng a.

Soviet há miệng ra nhìn, sau đó nuốt xuống mấy lời đang định nói vào trong cuống họng.

Chân tình của Tô Đông Thi đến bất ngờ quá, thích ứng không kịp.

Sau đó cái gì Soviet cũng không nghe lọt tai, nhìn đến Tô Đông Thi, vừa nhớ tới những lời y vừa nói ban nãy, vừa ngây ngốc nghĩ.

Đây là Tô Đông Thi đó hả?

Đây thật sự là Tô Đông Thi mà hắn quen biết đó sao?

Những lời đó thật sự là do y nói sao? Người mới không biết là nó vô cùng khiến người ta kinh ngạc làm sao đâu.

Tô Đông Thi cũng không nói nữa, tựa như đang đợi Soviet cẩn thận nghĩ lại. Nếu như biết Soviet hiểu lầm mình, chắc hẳn Tô Đông Thi sẽ tức đến chết. Y nghĩ ngợi nhiều như vậy, lại chỉ có thể truyền đạt ngắn gọn

trong thời gian ngắn ngủi, đối với một cương thi mà nói không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhưng hết thấy đều là vì sủng vật nhà y, cho nên không dễ dàng đến mấy y cũng cố gắng làm.

Cũng may là Soviet không có rồi, y cũng cực kì bình tĩnh mà chờ đợi hần, mà tiểu Mị Thi thì hoàn toàn hoảng loạn rồi.

Dù sao thì, tiểu Mị Thi so với đại đa số tộc nhân có phần thông minh hơn, nhưng so với cái đầu bình thường mà nói thì vẫn là chậm phát triển.

Tiểu Mị Thi cuống cuống lên rồi.

Cha giận rồi! Cha không cần nó nữa rồi! Nha! Nó mới không muốn đâu.

Cũng đâu phải là nó không thể nói, nó có thể nói thật mà, chỉ cần nó không có rời cha là được.

Tiểu Mị Thi cọ cọ trong lòng Soviet, lại dùng răng cắn nhẹ ngực hần một cái, cực kì ủy khuất nói:

“Ta ta có nhớ một chút. Ta bảy tuổi nha, nhà ta có bốn anh chị em, mà ta là nhỏ nhất, theo lý mà nói ta phải được mẹ cùng cha thương yêu nhất. Nhưng mà từ khi ta nhận thức được xung quanh, bọn họ toàn đánh ta, mỗi ngày chỉ cho ta ăn một bữa cơm, mỗi ngày đều đói bụng. Anh chị đều có quần áo mới để mặc, ta cả đời chỉ có quần áo cũ mà thôi”

“Nếu như cha ta cùng mẹ ta có thể ôm ta một lần thôi cũng được, nhưng mà không có nha. Ta bị cho ăn ít là thế, nhưng anh chị của ta rất đáng ghét, bữa cơm duy nhất của ta cũng cướp cho bằng được. Ta bị đói muốn chết, sau đó nhân lúc bọn họ không có chú ý liền chạy trốn ra ngoài.”

“Nhưng mà sau khi chạy trốn ra ngoài, ta cũng không biết phải chạy đi đâu nữa. Ta đi thẳng về phía trước, cảm giác đi lâu thật là lâu, ta đi không nổi nữa, ngã xuống nằm trên mặt đất. Lúc đó ta chỉ muốn chết đi, ta chết rồi không có ai đau lòng cả. Cũng không có ai yêu thương ta. Cha với mẹ ta cũng không có để ý là họ mất đi một đứa con. Đến lúc ta tỉnh lại, thì thấy cha đã cứu ta nha!”

Nói tới đây, giọng tiểu Mị Thi có phần vui vẻ.

Soviet từ khi Tô Đông Thi nói ra mấy lời kia đã có phần nghi hoặc, nghe những lời nàu liền cảm giác trong tâm mềm lại. Dẫu biết là chuyện qua rồi, nhưng vẫn không nhịn được mà ôm lấy tiểu Mị Thi siết nhẹ một cái.

Tiểu Mị Thi cảm giác được động tác của Soviet, mở miệng cười một cái thật tươi, trong mắt đều là hạnh phúc.

Tô Đông thi ngược lại không có cảm giác gì, chỉ nghe thấy âm thanh của tiểu Mị Thi đột nhiên thấp xuống liền chán ghét nói:

“Nếu như không muốn bị ném đi thì tiếp tục nói!”

Tiểu Mị Thi cứng đờ người, còn chưa đợi Soviet làm ra động tác gì đã nhỏ giọng kể tiếp.

“Cha không có cho ta gọi hần là cha. Nói rằng chỉ có thể gọi y là chú. Cha là để gọi người nuôi dưỡng mình thành người. Nhưng người cha trước kia của ta ngoại trừ đánh cũng chỉ có đánh, không có nuôi dưỡng ta, ta chấp nhận không gọi y là cha mà phải gọi người là cha a! Cho dù người không thích, chỉ cần gặp mặt là ta sẽ gọi, thời thời khắc khắc đều gọi. Ta rất là vui khi lần đó người nói, người cả đời cực khổ, có thêm ta lại rất tốt, ta là con của người, còn người là cha của ta”

“Khi đó người cười thật là đẹp. Ta rất muốn nhìn thấy người cười như vậy. Sau đó.... Sau đó đột nhiên người lại biến mất. Ta còn muốn cùng người sống cả đời thật hạnh phúc, ta lớn rồi ta sẽ chăm sóc cho cha....

Trước đó còn rất tốt, đột nhiên lại biến mất như vậy... Ta mới không tin là cha chán ghét ta liền rời đi, rõ ràng hôm trước còn đối với ta cười nói mà. Ta tìm khắp nơi cũng không có gặp cha, sau đó liền quyết định đi ra ngoài tìm người, trong nhà có bao nhiêu đồ ăn ta đều đem theo hết. Ta đóng cửa thật cự, rời khỏi căn nhà ấm áp kia, bắt đầu đi tìm cha. Nhưng xung quanh thật là rộng lớn, cha cũng không có nói với ta là hần đi đến chỗ nào, nhưng ta vẫn mặc kệ, ta nhất định phải tìm được người.

Không biết tìm qua bao lâu, thức ăn mang theo đều đã ăn hết không còn một mẩu, đói quá liền ngất đi!”

“Lần thứ hai tỉnh lại, phát hiện mình ở một địa phương cái gì ta cũng không quen thuộc, thậm chí người ta nói gì cũng không hiểu. Hơn nữa người xung quanh tựa hồ như rất sợ ta, nhìn thấy ta liền co giò lên chạy. Mà lúc đó ta mới phát hiện trên cổ ta có mảnh ngọc lưu ly. Mảnh ngọc rất đẹp nha, hơn nữa đeo trên cổ như vậy rất thoải mái. Ta nghĩ đồ vật như vậy nếu đưa cho cha, người nhất định sẽ rất vui”

“Ta cũng không biết tại sao nó lại có trên người đâu. Ta chỉ nghĩ đến chuyện đi tìm cha thôi. Nhưng bất luận là người nào khi ta đến bên cạnh hỏi thăm, người đó liền tận lực tránh xa ta ra. Cha cũng thật đáng ghét mà, ta lại không muốn xa hắn, hắn lại bỏ ta đi. Cha là người đối tốt với ta nhất trên đời. Ta tìm hoài tìm hoài vẫn không tìm được, bắt quá sau đó lại phát hiện ra bản thân mình không đói bụng, không mệt mỏi nữa.”

“Ta không biết mình tìm bao lâu rồi, suốt thời gian đó ta không hề lớn lên, như trước cũng không đói bụng cũng mệt mỏi. Cho đến một ngày nọ lại ngất đi như trước. Lần này ông trời thật không bạc đãi, khiến cho ta tìm được cha. Cha người rất giống người đó nha, y đức khí tức, y đức hình dáng, thậm chí khi cười lên cũng là một bộ dạng y đức. Ta biết người là cha của ta a, tuy rằng cha không nhận ra ta. Nhưng ta chỉ cần biết cha là đủ rồi. Cha, người sẽ không rời bỏ ta nữa, có được không?”

64. Chương 59

Sắp hoàn rồi, chỉ còn mấy chương nữa thôi. Nên mỗi ngày ta sẽ đăng 1 chương a ^^

Nói đến đây, tiểu Mị Thi đã ngừng lại, giọng nói trước đó tràn đầy thương tâm. Sau đó nó ôm lấy chân Soviet một cái thật chặt rồi mới lùi ra sau một bước. Bộ dáng đáng thương như vậy, khiến người ta nhìn đến đau trong lòng.

Đáng tiếc Tô Đông Thi ngoại trừ cảm giác thương tâm chỉ dành cho Soviet ra, bất cứ thứ gì khác phát sinh y cũng lười cảm nhận, cho nên hình ảnh trước mắt cũng là ngó lơ một bên.

Y nhìn tiểu Mị Thi, định mở miệng hỏi thêm chuyện gì đó. Nhưng sau đó lại không hỏi nữa, mà đưa mắt nhìn sang Soviet.

Soviet từ sau khi tiểu Mị Thi nói xong liền rơi vào tình cảnh trầm mặc, khiến cho y cảm thấy lo lắng. Xong rồi xong rồi. Không cần nói cũng biết, trong lòng sủng vật nhà y cư nhiên bị tiểu Mị Thi đồn ngã.

Tô Đông Thi kéo Soviet sang, bên kia tiểu Mị Thi ôm lấy chân Soviet cũng đồng dạng kéo lại. Tô Đông Thi đành trừng mắt nhìn cái đuôi kia nửa ngày, rất nhanh đã khiến nó rời khỏi.

Sau đó liền phát hiện sủng vật nhà mình có chỗ nào đó không đúng.

Soviet bị y ôm đến một cái cũng không cự tuyệt, thậm chí cả người còn tựa vào trong ngực của y. Tuy rằng bộ dáng ngoan ngoãn như thế rất đáng mong đợi, nhưng so với tính tình hàng ngày của Soviet, này tuyệt đối không phải là sủng vật y biết a.

Tô Đông Thi vừa hưởng thụ bộ dáng ngoan ngoãn của Soviet, vừa đảo mắt nghĩ ngợi. Nghĩ không ra cái gì, đành dùng sức ôm Soviet một cái liền thả lỏng, đem hắn ra trước mắt, lấy trán chạm trán, ôn nhu hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Không! Chỉ là cảm giác đau lòng thay cho tiểu Mị Thi!”

Xúc cảm lạnh tựa như băng đá truyền đến từ trên trán lôi kéo Soviet trở về trạng thái thanh tỉnh. Theo bản năng lại sờ sờ đỉnh đầu tiểu Mị Thi, cũng không phát hiện tư thế có gì không đúng. Đầu hắn cuối xuống, mi tâm không nhìn được nhú thành một đoàn.

Tô Đông Thi nhìn bộ dáng của hắn liền cảm thấy không vui, nhưng rất nhanh đã bị khống chế cảm giác lại. Y nâng đầu Soviet lên, nhìn đến gương mặt thất thần của hắn, mạnh mẽ giáng môi xuống, hung hăng hôn một trận đến khi Soviet có chút hít thở không thông mới bực tức mà buông ra, nhưng lại bình tĩnh nói:

“Ta không thích người gạt ta”

Y dù chỉ là một đại cường thi, nhưng không có nghĩa là y không có trực giác, không có nghĩa y không biết suy nghĩ. Dù trước đây đúng là cường thi rất ít khi suy nghĩ, nhưng sau khi gặp Soviet, mỗi ngày y cũng đều dùng vận tốc cực hạn mà suy nghĩ. Tuy rằng giờ phút này Soviet nghĩ cái gì y không rõ, nhưng y lại biết rõ hắn đang suy nghĩ, chỉ là biết, cho nên cảm thấy rất khó chịu. Mà y không thể cùng Soviet động tay động chân, cho nên lại rất không vui. Hắn là sủng vật của y, còn là sủng vật cả đời của y. Nếu như hắn suy nghĩ nhiều đến thương tâm, chính y cũng rất đau đớn.

Y rất muốn bạo phát, y muốn cho sủng vật nhà y biết y không thích như vậy. Y chỉ có thể hôn, dùng sức mà hôn, dùng hôn mà phát tiết, hơn nữa ban này y hôn còn chưa đủ. Một chuyện vẹn đôi ba đường, thật sự rất tốt.

Tô Đông Thi cảm thấy lửa giận trong lòng nguôi bớt một chút, tuy trên mặt vẫn là biểu tình lãnh đạm, nhưng trong lòng lại sớm thất thần.

“Người...!”

Soviet há miệng thở dốc, lại nhìn đến một bộ dáng đằng hoàng nghiêm túc, trong mắt lại như ẩn ẩn cảm giác bị tổn thương của Tô Đông Thi, Soviet liền không nói gì được nữa. Hắn chỉ có thể hung hăng chà chà cái miệng, vô tình khiến cho cánh môi càng trở nên đỏ thẫm, trực tiếp làm cho ý vị trong mắt Tô Đông Thi ngày càng trở nên sâu hơn. Soviet một bên thở dốc xong xuôi, hồi sức trở lại, mới bắt đầu nhìn đến Tô Đông Thi, chậm rãi nói nhớ đến suy nghĩ của mình lúc trước.

Cảm xúc của hắn ra sao, hắn căn bản không muốn che giấu. Chỉ là bây giờ đang muốn cẩn thận suy nghĩ lại, chờ đến khi chắc chắn cũng không muộn. Nhưng cố tình cái tên Tô Đông Thi này lại...

Soviet lặng lẽ thở dài, trên mặt không lộ ra chút biểu tình, nói:

“Mặc dù tiểu Mị Thi nói có chút hoang đường, nhưng ta cảm thấy nó không có nói dối ta. Nhưng mà vẫn có mấy chỗ ta vẫn nghi ngờ nha. Thứ nhất lúc tiểu Mị Thi nó bất tỉnh, giống như đã chết đi rồi vậy, tiếp theo nó tỉnh lại, đã trở thành Mị Thi. Cuối cùng thì Mị Thi hình thành như thế nào vậy? Thứ hai, lúc nó tỉnh dậy trên cổ đã đeo mảnh ngọc lưu ly này, mảnh ngọc là ai cho nó ư? Hơn nữa nó nói là mảnh ngọc đối với nó một chút ảnh hưởng cũng không có, tại sao khi đến tay ta lại trở thành như vậy? Thứ ba, tiểu mị Thi gọi ta là cha nó, bởi vì trước đây có người giống hệt như ta đã từng cứu vớt nó. Đó là kiếp trước của ta sao? Là ta đã chuyển kiếp hả?”

Càng nói, Soviet càng kinh ngạc, sau đó đột nhiên lại ngừng không nói tiếp nữa.

“Còn chuyện gì nữa người mau nói đi!”

Tô Đông Thi mờ mịt nhìn Soviet thúc giục. Mà tiểu Mị Thi nghe Soviet nói hắn tin nó không lừa hắn, mới mạnh dạn chạm vào trên đùi Soviet nhưng hắn lại không phản ứng, khiến cho tiểu Mị Thi đang thương tâm muốn chết càng trở nên thương tâm hơn. Tiểu Mị Thi là muốn Soviet âu yếm dỗ dành, thế nhưng gặp phải tình huống Soviet nói luyên thuyên một hồi, mặc dù hai tay vẫn ôm đùi Soviet không buông, nhưng sau đó không cưỡng lại cơn buồn ngủ liền chậm rãi rơi vài giấc mộng ngọt ngào.

Tô Đông Thi kiên nhẫn đợi Soviet hoàn hồn trở lại, mà Soviet đến khi thanh tỉnh mới nhận ra Tô Đông Thi biểu tình mờ mịt nhìn mình, còn tiểu Mị Thi lại ngon lành mà ngủ.

Nhìn hai thân ảnh trước mắt, Soviet trong lòng thế nhưng vui vẻ, hóa ra lời nói của mình còn có thể thôi miên Mị Thi. Như vậy sau này nếu như đánh không lại Mị Thi tộc nhân, chỉ cần hắn luôn miệng nói nói một hồi, có thể khiến hết thảy Mị Thi tộc nhân chìm vào hôn mê nha.

Bất quá Tô Đông Thi không có buồn ngủ, cũng không có mơ màng, mà là tinh thần hăng hái nhìn chăm chăm vào tiểu điều của Soviet, chân chính nghe vào tai chẳng biết được bao nhiêu điều.

“Không có gì. Mặc dù ta cảm thấy rất vô lý, thế nhưng có thể thử một lần!”

Tuy rằng Soviet không tin lắm những chuyện kia, thế nhưng cẩn thận suy nghĩ một phen mới có thể nghiêm túc nói những lời nói. Nói xong, lại nghĩ đến cái gì, hai mắt hắn liền sáng rõ, tiếp theo hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt của Tô Đông Thi, trong lòng lại hạ quyết tâm.

Mấy phút đồng hồ sau, Soviet tròn mắt nhìn mình vẫn đứng yên tại chỗ, trong lòng không rõ là cảm giác mất mát hay loại tư vị gì, nhưng mà vẫn không nản chí, tiếp tục nhắm mắt lại nhắm niệm trong đầu “mau tiến vào tiến vào không gian bên trong lưu ly của tiểu Mị Thi”. Qua bao lâu không biết được, Soviet đột nhiên cảm giác cơ thể mất trọng lượng, trở nên nhẹ bẫng, mà chút ảm đạm trong lòng trở nên thanh tỉnh hẳn.

Soviet mở mắt ra, trước mặt là một mảnh đen kịt, thần tình trong mắt lóe lên tia hoang mang, rốt cuộc lại là thế nào sao?

“Tạch”

Hắn mở đèn lên, căn phòng lúc trước trang trí như cũ hiện ra rõ ràng trong tầm mắt.

Hắn trở lại căn phòng lúc trước. Lần thứ hai tiến vào, trong lòng không còn cảm giác kích động nữa, mà cẩn thận quan sát một lần. Soviet đi đến bên tủ quần áo, lấy ra một bộ mặc vào. Bộ quần áo hình như mua lâu rồi, kiểu cách có hơi già dặn, nhưng Soviet cũng không để ý lắm, đến trước gương nhìn thử, cảm thấy quần áo khoác lên người từ trên xuống dưới đều thoải mái, cho nên nhoẻn miệng cười một cái.

Cuối cùng cũng không có xích lô nữa rồi.

Tiểu điều đáng thương cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh ai muốn kéo thì kéo nữa rồi.

Hạnh phúc được mấy phút sau, Soviet liền thu hồi tâm tình. Trước mắt còn một chuyện phải thử nghiệm một chút.

“mau trở ra trở ra không gian bên trong lưu ly của tiểu Mị Thi”

Miệng nhắm niệm mấy lần, Soviet lại cảm giác cơ thể mất trọng lượng như ban nãy, xoay vòng chao đảo một hồi liền thanh tỉnh trở lại.

Mở mắt ra, Soviet nhanh chóng nhìn xung quanh mình.

Tô Đông Thi, tiểu Mị Thi, hang ổ. Hết thấy đều cực kì quen thuộc hiện ra trước mắt.

Xem ra, hắn nghĩ đúng rồi.

Nâng tay lên trước mặt muốn nhìn rõ lưu ly, lại phát hiện ra mảnh ngọc đã biến đi đâu mất.

A! Sao tự nhiên lại không thấy nữa vậy?

Nhưng mà sau đó rất nhanh, hắn liền không có cơ hội nghĩ đến chuyện này nữa.

“Bịch” một tiếng, bên tai vang lên thanh âm cái gì đó va chạm, giây tiếp theo liền phát hiện mình đang muốn ngã xuống.

“A?”

Soviet hoảng hốt, theo bản năng dùng lực chống đỡ, nhưng sau đó lại phát hiện ra mình căn bản không có ngã ra đất, mà bị người ôm vào trong quan tài. Ôm vào trong quan tài cũng không đáng nói, đáng nói là Tô Đông Thi cứ nhiên cả người nằm đè lên trên người hắn.

“Tô Đông Thi ngươi muốn làm cái gì hả? Ngươi nặng lắm có biết không!”

Soviet nổi đóa, một khắc trước còn đang hảo hảo suy nghĩ chuyện trọng đại, một khắc sau đã đối diện với loại chuyện bị ức hiếp này, lại còn bị người thân thuộc nhất, không đúng không đúng, là cương thi thân thuộc nhất ban ngày ban mặt ôm vào trong quan tài.

“Là người ép ta!”

Tô Đông Thi như là tận lực đè nén cái gì đó trong người, âm thanh trầm thấp khàn khàn. Đang nói chuyện, đột nhiên y trở mình một cái, ôm lấy Soviet.

“Ban ngày ban mặt ta không có buồn ngủ!”

Được đổi thành tư thế không còn bị chèn ép, thế nhưng vẫn rất là kì quái. Một người một cương thi nhìn nhau chằm chằm nửa ngày, Soviet cự người muốn chống tay ngồi dậy, lại bị Tô Đông Thi gắt gao giữ lấy không cho động. Giấy giụa mấy lần đều không ngồi dậy được, Soviet mới giãn dờ quát lên.

“Vừa vặn ta cũng không muốn người ngủ. Chúng ta làm một chút chuyện đi!”

Tô Đông Thi một chút cũng không bị tâm tình tức giận của Soviet ảnh hưởng, hơn nữa là trực tiếp bỏ qua, một tay bình thần ngang nhiên giữ lấy Soviet, một tay nhẹ nhàng vuốt lên lưng Soviet.

Tiếp theo, giữa không gian cực kì yên tĩnh bên trong quan tài, vang lên tiếng “rẹt rẹt” như thanh âm của vải vóc bị xé rách. Kèm theo âm thanh kia, Soviet liền cảm thấy lưng mình trở nên mát lạnh.

Cái áo Soviet vừa mới mặc lên người lúc này đã nằm trên tay Tô Đông Thi, giấy tiếp theo liền trở thành đồng vải rách, bị ném ra ngoài quan tài.

“Người làm cái gì vậy hả? Đó là quần áo của ta đó!”

Soviet hoảng hốt giữ lấy quần của mình, bị phần gào lên với Tô Đông Thi. Áo bị xé rách thì coi như thôi đi, nhưng quần vắt vẻo lấm mới tìm thấy, hắn không muốn nó cũng bị xé a. Hắn không có muốn tiểu điều đáng thương lại hiện ra lồ lộ trước mặt bàn dân thiên hạ đâu.

“Ta muốn làm một chuyện, mà chuyện kia nhất định phải đem người lột sạch mới được.”

Tô Đông Thi biểu tình nghiêm túc nói. Nhìn thấy Soviet dùng tay níu chặt quần, y vẫn là do dự một chút, nói cho cùng cũng là sợ Soviet bị tổn thương, đang không biết nên bắt đầu cởi bỏ từ đâu.

“Rẹt rẹt rẹt!”

Năm ngón tay của Tô Đông Thi tung bay một phen, sau đó chiếc quần đáng thương cũng trở thành vải vụn mà bị ném ra bên ngoài quan tài. Toàn thân Soviet không còn bất kì mảnh vải nào che chắn.

Bộ quần áo mới mặc chưa tới mười phút, vinh quang trở thành vải rách.

Soviet cực kì bị phần.

Mà đang lúc căm hận nhìn Tô Đông Thi, hắn mới phát hiện bị phần bây giờ không phải trọng điểm, trọng điểm chính là Tô Đông Thi đang muốn làm gì vậy?

Đột nhiên Soviet cảm thấy có chút bất thường len lỏi.

“Người người người làm cái gì mà lột sạch con người ta ra như thế hả? Người người muốn làm gì thì nói, ta đâu có nói là không đáp ứng người!”

Soviet lắp bắp nói một tràng dài, mấy chữ cuối có chút suyễn mà nói không nên lời.

“Thật sao?”

Tô Đông Thi nghe hắn nói, trong giọng nói pha chút kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn Soviet.

“Thật sự!”

Soviet nhìn thấy tay Tô Đông Thi cuối cùng cũng rời khỏi mảnh vải đang che chắn cho tiểu điều đáng thương, liền lén thở ra một hơi, trịnh trọng gật đầu một cái.

“Người cho ta cầm vào đi!”

Xách định thành ý của Soviet xong, Tô Đông Thi liền nhếch miệng cười một cái. Vừa cười, ngón tay vừa không thành thật sờ sờ vào nơi nào đó, lại chọc chọc vào nó một phen, biểu tình cực kì nghiêm túc nói.

“Cầm vào?”

Soviet kinh ngạc hỏi lại một lần nữa, đến khi nhận lấy cái gạt đầu khẳng định của Tô Đông Thi, địa phương bên dưới lại bị y chọc chọc phải, ánh mắt kiên định không chớp, hết thấy chứng tỏ một điều những gì y nói này là đều là lời thật lòng, vô cùng thật lòng.

Nhưng mà cắm vào, muội người, người đùa à?

65. Chương 60

Bắt đầu từ chương này trở đi, ta tự tiện chia chương cho đúng 64 chương như văn án đã ghi.

Bởi vì mấy chương sau chị tác giả chia chương ta không hiểu cho lắm T_T cho nên đành tự ý chia như vậy, thỉnh mọi người không phật ý. Nói là chia chứ thật ra cũng là gộp chương với chương. Nhưng mà có chương dài ơ là dài, có chương ngắn ơ là ngắn.

Huhu!

“Ta không có hứng thú, một chút hứng thú cũng không có!”

Biểu cảm của Soviet đi từ kinh ngạc sang phẫn nộ, sau đó là ngượng ngùng. Nhìn động tác của Tô Đông Thi càng ngày càng hăng hái, Soviet mới hiểu rõ từng câu từng chữ y nói lúc này đều là sự thật.

“Ta có hứng thú là được rồi!”

Nhìn thấy Soviet lúc nói chuyện còn giãy người ra khỏi hai tay y, trong ánh mắt lóe lên một tia không rõ. Y nhanh chóng đem mảnh vải cuối cùng che chắn bộ vị đáng thương của Soviet vứt đi, sau đó cực kì hài lòng mà dùng tay vuốt ve tiểu điều đáng yêu của Soviet.

“Cái chuyện này không phải đều là đôi bên tình nguyện mới có thể làm sao?”

“A!”

Nửa người dưới trông không bị lạnh lẽo, lại bị Tô Đông Thi làm ra động tác kia, cơ thể liền trở nên có cảm giác. Động tác trên tay Tô Đông Thi càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, Soviet làm sao cũng không ngăn được cơ thể thả lỏng mà hưởng thụ. Tiểu điều đã có xu hướng ngẩng đầu, thậm chí cơ thể còn vô thức mà hướng về phía Tô Đông Thi cọ cọ. Bởi vì một ngón tay của Tô Đông Thi lần mò đến tiểu huyết bên dưới động chạm một cái, cảm xúc lạnh như băng tiếp xúc da thịt khiến cho Soviet thanh tỉnh lại một chút, rất muốn đập cho y một trận, nhưng cố tình y lại canh ngay lúc ấy mà vuốt lấy tiểu điều một cái, thành công khiến cho Soviet nhin không được rên rỉ một tiếng, thanh âm nhuộm đầy ***.

Thân thể không nghe lời, thật sự chịu không nói!

“Không đồng ý? Người nói đã đáp ứng rồi!”

Tô Đông Thi dùng một ngón tay khác nhẹ nhàng điểm một cái bên trên tiểu điều, tiểu điều liền nhanh chóng tiết ra một dịch lỏng trong suốt. Y mặt không đổi sắc đem ngón tay lên trước mặt Soviet quơ quơ mấy cái, nhìn đi, có chất lỏng nè, có thể làm được rồi.

Cái thân thể chết tiệt này...

Soviet tận lực khiến cho mình quay đầu sang chỗ khác, nhưng cố tình trong quan tài như thế vẫn nhìn rõ được dịch lỏng trong suốt tiết ra từ tiểu điều, liền đỏ mặt lên.

“Ta nghĩ ta đi vào được rồi!”

Tô Đông Thi mặt không cảm xúc nói ra câu đó, hệt như đang nói chuyện gì cực kì bình thường.

“Nhưng mà ta không có nghĩ như vậy a! Nếu như ta nói ta muốn cắm vào cái chỗ đó của người, người sẽ để cho ta cắm sao? Muội người!”

Được rồi, da mặt dày gì đó, đối diện với kiểu người như Tô Đông Thi vẫn là thôi đi.

Nói chuyện hàm súc như vậy, không biết y có hiểu không nữa.

Vốn Soviet cảm giác mình mặt mình đang nóng lên, nghe đến ngữ khí bình thản của Tô Đông Thi như thế, nhin nhin thế nào vẫn là nhin không nổi, rốt cuộc cũng phải rống lên một tiếng thật to.

Mấy chữ “cắm vào” “cắm vào” cứ luân quanh quẩn bên tai a, Soviet nhin không được liền cứng đờ người ra. Xong rồi xong rồi.

Đột nhiên Soviet thấy trong lòng hần chộn rộn không yên.

Hắn mới vừa nói cái gì a. Nói cái gì a? Có mấy lời không phải là không thể nói ra sao? Làm sao lại như mất não mà nói ra hết rồi a?

Tô Đông Thi trầm mặc nhìn Soviet một hồi.

Dưới cái nhìn khó diễn tả của y, Soviet chỉ cảm thấy mặt mình ngày càng nóng lên, liền gượng cười một cái, tựa như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nói không ra. Thật là vô dụng mà.

Tô Đông Thi nói muốn xỏ xuyên hắn, hắn liền mở miệng đòi xuyên người ta, bây giờ làm sao liền chột dạ rồi?

“Có thể!”

Lúc Soviet còn đang suy nghĩ đầu đầu, Tô Đông Thi đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt phun ra một câu.

“A?”

Thật sự? Thật sự là y nói hắn có thể “cắm vào” y sao? Đột nhiên có chuyện tốt như thế?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng Soviet lại nhin không được vui vẻ một chút. Này cái đó, có vẻ như là Tô Đông Thi cũng thích hắn đi. Như vậy thì thật ra ngoài chuyện sờ sờ tiểu điều ra, cũng có thể làm chút chuyện khác đi. “Cắm vào” a, cũng khá là thích đó. Hắn nhớ trước kia xem qua một đồng tiểu thuyết đều nói ngay địa phương kia cắm vào, tư vị thật không tệ, vừa sáng khoái vừa ấm áp. Tuy rằng nói Tô Đông Thi cả thân lạnh như băng, nơi đó đó khẳng định chẳng ấm áp gì, nhưng mà nóng lạnh hai lớp song song nhau, cũng thật tốt đi.

“Nếu như người muốn chết, hoàn toàn có thể cắm vào ta. Tộc nhân chúng ta đời đời đều cất giữ một chuyện, chính là ở ngay địa phương kia tích tụ một lượng lớn kịch độc. Bất cứ vật gì tiếp xúc đến nơi đó, một lát sau nhất định sẽ chết. Người còn muốn cắm vào?”

Tô Đông Thi kè sát vào Soviet hôn hôn một trận, lại thấy Soviet không có né tránh mà nhiệt tình hôn đáp lại, tâm tình phải nói là vui sướng đến cực điểm, sau đó mới bình tĩnh mà nói ra câu trên.

Vừa dứt lời, không đợi Soviet phản ứng theo, y đã trực tiếp hướng đến tiểu điều của Soviet mà sờ sờ, trong mắt tràn đầy biểu tình mong đợi mà nhìn hắn.

Cắm vào liền chết?

Độc thì a?

Soviet mắt thấy Tô Đông Thi muốn hướng tiểu điều của mình đến gần tiểu huyết của y, nguyên bản đang mong đợi được “cắm vào”, lúc này lại như bị phong chướng mà dịch người về sau.

Nhất định phải cùng Tô Đông Thi cách xa một chút.

Nhưng hắn quên mất đây là ở trong quan tài a, không gian thật chật hẹp, vừa dịch người một chút đã nghe “bịch” một tiếng, đầu của hắn trực tiếp đụng vào vách quan tài nha.

Đau lắm luôn. Càng đau càng lại cảm thấy mình thật thất bại mà.

Soviet ngẩng đầu lên nhìn Tô Đông Thi, mắt thấy y đang trông mong nhìn mình, như muốn nói, cắm vào, cắm vào đi, hắn liền có cảm giác muốn khóc.

Thật sự là Soviet đã rút ra hai giọt nước mắt trong suốt lớp lách.

Ông trời a, người không nên đùa giỡn người khác như vậy chứ.

“Hoặc là người cầm vào, hoặc là ta đi vào. Ta cho người chọn lựa, người cứ việc chọn, ta không thiếu thời gian.”

Im lặng chừng hai phút, Tô Đông Thi cúi đầu xuống, vừa nói vừa nhẹ nhàng trêu ghẹo tiểu điều của Soviet.

“....”

Đây là lựa chọn á?

Căn bản là không có chọn lựa biết không?

Có thể Tô Đông Thi lừa hấn, nhưng mà sinh mạng chỉ có một a, không thể tùy tiện đánh cược được đâu. Trong lòng yếu ớt phản bác, lại rất nhanh đã bị đè xuống. Sau đó, Tô Đông Thi xuống tay khi dễ hấn như vậy, nửa câu sau căn bản không có lọt được vào đầu hấn rồi.

“Ân! Nhanh lên một chút... ân.... Đúng... chính là như vậy a... ưm...”

Soviet trong miệng linh tinh một trận, thanh âm càng lúc càng lớn, Tô Đông Thi nghe hấn trầm thấp rên rỉ một hồi liền đẩy nhanh động tác tay. Rất nhanh, Soviet đã cảm thấy thân thể rung lên một cái, tiếp theo đã bắn ra.

Bắn ra, cho dù là lần nào cũng đều rất thư thái.

Chẳng biết từ khi nào, Tô Đông Thi đã buông lỏng tay, Soviet mềm người nằm ngửa ra, ánh mắt mơ màng há miệng thở dốc.

Tô Đông Thi cũng không để cho hấn phải làm lại giúp y, ngược lại nhìn bộ dáng lười biếng kia một cái liền đem hấn trở mình úp sấp.

Soviet biết Tô Đông Thi đang làm gì, nhưng toàn thân một chút lực cũng không có, liền mặc kệ y di chuyển.

Giây tiếp theo, hấn liền cảm giác được có thứ gì đó lạnh lẽo hôn từ trên lưng xuống dần bên dưới. Mới vừa phát tiết xong, cơ thể Soviet vẫn còn cực kì nhạy cảm, dù thứ kia thật sự rất lạnh, nhưng mà cũng rất thoải mái.

“Hơ!”

Soviet nhẹ nhàng thở ra một cái thư thái. Sau đó rất nhanh liền hồi phục tinh thần trở lại. Tâm nói cái tư thế này không phải rất có vấn đề sao?

Hôn đến chỗ kia không có vấn đề gì sao?

Soviet chỉ cảm giác những cái hôn lạnh lẽo rất nhanh đã di chuyển sâu xuống bên dưới, dừng ngay phí trên cửa huyết. Sau đó cánh môn bị tách ra, lộ ra địa phương tư mật ẩn giấu bấy giờ. Soviet chưa kịp giây giữa, thứ lạnh ngắt hôn hôn nãy giờ kia trực tiếp vói vào bên trong cửa huyết, sau đó xuyên vào một cái.

Thứ lạnh lẽo kia nhất định là đầu lưỡi của Tô Đông Thi.

Mà cái đầu lưỡi kia đang ở bên trong địa phương chật hẹp tư mật của hấn a.

Lúc trước, Soviet chỉ vô ý xem qua mấy cái GV, lúc này đây đem mấy nhân vật trong đó ra đối lại thành hấn cùng Tô Đông Thi, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy chọn rộn.

“Này này! Ta còn chưa có nói là ta đồng ý mà. Ta giúp người sờ sờ tiểu điều có được không? Chuyện này thật sự ta cảm thấy không thoải mái!”

Soviet tim đập nhanh, mặt đỏ ửng, ngại ngùng cùng y trao đổi điều kiện.

“Không! Ta muốn cầm vào!”

Tô Đông Thi đối với điều kiện của hấn có chút động lòng, nhưng nhìn nơi tư mật kia mở ra đóng vào, nhin không được nữa liền dứt khoát cự tuyệt. Bất quá nhìn đến ánh mắt ngập nước của Soviet lúc khước từ y, bộ dáng vừa thẹn vừa gấp, y cuối cùng đành đem đầu lưỡi thu hồi, lại hướng Soviet hung hăng hôn một trận. Nhìn hấn bị hôn đến bần rần cả người, cực kì bình tĩnh mà nói:

“Ném thử hương vị của người xem!”

Muội người.

Người có biết là có chuyện không thể nói trắng ra như vậy không hả?

Soviet hận không thể vùng khỏi cơ thể của Tô Đông Thi, nhưng quyết tâm vùng vẫy cỡ nào cũng không được a.

Tô Đông Thi mới không sợ hấn nháo, chỉ là động đậy hồi lâu, sợ Soviet tự làm mình bị thương, y liền đe dọa mấy câu, đại loại như “người đừng cử động nữa, ta không đi vào nữa”, lại như “người còn cử động ta liền cắm vào” vẫn không có hiệu quả, Tô Đông Thi liền quyết định không thêm nhịn nữa, trong đầu nghĩ nghĩ làm đi rồi tính tiếp, chính là trực tiếp cắm vào.

“Người còn di chuyển nữa, ta liền cắn người”

Tô Đông Thi lộ ra khỏa răng nhanh cứng như kim loại, hướng ngón tay Soviet găm găm mấy cái không đau đớn gì. Hiệu quả ngược lại rất tốt nha, Soviet cảm giác được Tô Đông Thi đang găm cắn ngón tay hấn, liền ngậy người ra quên cả giấy giữa. Mặc dù sau đó đã hoàn hồ lại, nhưng thời gian hấn bất động như thế này đủ để Tô Đông Thi làm thêm mấy chuyện có ích.

Tỷ như đầu tiên là đem móng tay của ngón trỏ, ngón giữa cắn ngấn, nếu không móng tay nhọn hoắt trực tiếp tiến vào địa phương yếu ớt kia liền khiến cho Soviet máu chảy tuôn rơi rồi. Sau đó lại hướng phía trước bụng Soviet sờ soạng lên bạch trọc khi này Soviet phát tiết ra, cảm giác được cả bàn tay đều ướt đầm bạch trọc, liền hướng xuống nơi tư mật kia mà tiến vào.

Bên trong ẩm ướt, nóng bỏng, phun ra nuốt vào ngón tay, thật vô cùng tốt.

Tô Đông Thi thỏa mãn đánh giá trong lòng, nhìn đến bộ dạng bị kích thích của Soviet, liền nhanh chóng đâm rút thêm mấy cái, cảm giác bên trong đã đủ ẩm ướt cùng nơi rộng, liền đưa tay về phía trước sờ soạng bạch trọc kia thêm một lần, rồi đối tiểu điều Soviet đụng chạm một phen.

“Cho dù người cắn ta, ta cũng không sợ!”

Soviet rút ngón tay bị khỏa răng nanh của Tô Đông Thi găm cắn ra, run rẩy nói. Còn muốn giấy giữa một phen, Tô Đông Thi đã nhanh chóng ta tay.

“A!”

Soviet hít sặc một hơi, cảm giác được ngay tại huyết động kia bị ép đến đau đớn, vật thể lạnh như băng từ từ chen vào chuyển động.

Trong lòng thật sự nổi giận mà.

Tô Đông Thi người là cương thi a. Người làm sao lại có thể lừa gạt đe dọa dụ dỗ ta như vậy hả? Người không cảm thấy quá đáng rồi sao?

Còn có Soviet người hóa ra đâu không lại một cái cương thi?

“Chậm một chút! Người chậm một chút!”

Phía sau di chuyển càng lúc càng nhanh, khiến cho Soviet đau đớn đến phát giận, nhưng kì quái thay những nơi Tô Đông Thi vô ý điểm tới, sau đó liền truyền đến một trận ngứa ngáy, càng lúc càng thư thích đến mức cả người như muốn bay lên. Hai cánh tay từ lúc nào đã vô thức vòng qua ôm lấy vòng eo của Tô Đông Thi, trong ánh mắt tràn đầy mê mết.

Quản cái gì nữa. Làm đến mức này rồi, còn không hưởng thụ thì chính là đầu heo.

Hung hăng mắng một trận trong lòng, Soviet không có tiền đồ lại hung hăng găm lấy cánh môi của mình, hưởng thụ cảm giác khoái lạc.

Tựa như thủy triều dập dờn lên xuống, lại nóng ẩm. Phun ra nuốt vào, Tô Đông Thi vừa trườn động kịch liệt vừa nhìn xuống nơi khiến cho y cảm giác thư thích kia, trông thật như mỹ cảnh, độn thịt theo từng cái đâm rút của y mà lòi ra ngoài, nhìn đến đó liền khiến trong lòng kích động không thôi.

Còn Soviet thì linh tinh mắng ở trong lòng, thi thoảng lại găm cắn y mấy cái.

Thật hối hận, biết như vậy y đã sớm cầm vào rồi.

Mang theo tâm tình cực kì khoái lạc, Tô Đông Thi như cũ giữ nguyên tốc độ chuyển động thân người, lại cảm giác được tiểu điều kia ngàn năm không nhiệt độ lại bị bao lấy bởi vách huyết nóng ấm, tựa hồ như cũng muốn nóng theo, nhịn không được toét miệng cười một cái, ánh mắt tràn ngập thỏa mãn.

“Được rồi... Tô Đông Thi.. được rồi! Ân!”

“Ta không mệt”

“Nhưng muội nó là ta mệt a!”

“Vậy thì người ngồi trên người ta đi!

“Ai muốn ngồi trên người người?”

“Vậy người nằm úp sấp xuống!”

Muội người, này đến cùng là sao a?

Đã bị Tô Đông Thi cưỡng chế bày ra đủ loại tư thế như thế, trong lòng nhịn không được bực tức một phen, ngày hôm nay quả thật bực dọc thật nhiều a.

Tô Đông Thi có dấu hiệu còn lâu mới có dấu hiệu muốn xuất ra.

Mà bên trong sào huyết lúc này, Mị Thi tộc nhân đang hảo hảo nghỉ ngơi a.

Cho nên y cùng Soviet còn có thời gian thật dài để mà vận động nha.

Sau đó, Soviet không biết mình lúc nào thì mệt đến hôn mê. Trước lúc ngất đi, hắn còn hung hăng tự nhủ, muội nó chờ đến lúc hắn tỉnh lại đi, nhất định sẽ giáo huấn Tô Đông Thi một trận cho bỏ tức. Vì cái gì a! Rõ ràng là hắn đang muốn thí nghiệm chút chuyện tốt, sau đó đột nhiên trở thành chính mình bị ăn sạch sẽ. Nhưng mà cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, hiện tại hắn không nhớ mình bao lâu thì thiếp đi, hơn nữa trong quan tài thật yên tĩnh, bên cạnh lại có khối băng mát mẻ, ôm ngủ đến là sướng khoái.

“Nha! Cha!”

Không biết ngủ qua bao lâu, Soviet đột nhiên nghe bên tai có người lay gọi, thanh âm nỉ non như muốn khóc, chân mày nhịn không được nhíu thành một đường, mắt mở hé ra nhắm lại mấy lần, đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn xung quanh một bận, không biết đã là lúc nào, nhưng trong quan tài là một mảnh tối đen. Nhìn một hồi, cứ nhiên thấy được hai con người màu hoàng kim.

“Tô Đông Thi!”

Soviet nhìn đôi con người tỏa ánh sáng yếu ớt kia, thân thể hơi cử động ột chút liền cảm giác được rõ ràng đau nhức, mà thủ phạm chân chính lại rành rành trước mắt. Soviet tuyệt đối là đang tức giận, ngũ khí vừa toát ra khỏi miệng là tràn đầy tức giận, nhưng lửa giận chưa kịp phát tiết, đã bị đánh bật đi. Nguyên lai lúc hắn vừa mới mở miệng, liền cảm thấy hai con người chuyển động một chút, sau đó thân thể bị cái gì va chạm, ngã ra.

“Bịch”

Cơ thể đụng mạnh vào đáy quan tài truyền đến thanh âm nặng nề, nguyên bản đang đau đớn lại càng đau hơn. Nhưng mà lần này Soviet không có rên rỉ ra tiếng, chỉ là muốn tìm ra nơi phát ra âm thanh nỉ non ban nãy.

“Cha người đã tỉnh lại nha! Là ta không có bảo vệ người thật tốt. Ta rất nhớ người!”

Tình cảnh như vậy sao hắn có thể rên rỉ kêu đau chứ.

“Không có chuyện gì. Ta chỉ là mệt mỏi nên ngủ một giấc. Đúng rồi, người là đang gọi ta sao?”

Soviet hơi nghi ngờ hỏi một câu.

“Chính là ta gọi cha nha!”

Tiểu Mị Thi ủy khuất cúi đầu chôn vào ***g ngực hần cọt tới cọt lui.

“Người hãy nghe ta nói...”

Hôm qua điên cuồng kịch liệt như thế, trên người không có quần áo che chắn, không nghĩ cũng biết tình cảm bây giờ có bao nhiêu chật vật. tuy bên trong tối đen không nhìn thấy cái gì, nhưng không có nghĩa là tiểu Mị Thi không nhìn thấy. Cảm giác được tiểu Mị Thi càng cọt càng mạnh, Soviet càng tận lực khiến cho mình không chú ý đến, chỉ đem tiểu Mị Thi tách ra khỏi người hần. Mắt thấy tiểu Mị Thi còn không từ bỏ ý định mà muốn nhào đến bên người, hần liền vội vã lên tiếng, ngữ khí thập phần nghiêm túc:

Tiểu Mị Thi hướng lên nửa thân trên nhìn hần hồi lâu, đến lúc Soviet cảm thấy cả mặt đều nóng ran, nó mới nhìn đến đôi mắt Soviet, non nớt nói:

“Cha nói đi, ta nghe người!”

“Người hôm qua đã đi đâu? Trước đó ta còn nhớ người ở bên cạnh đau đó lại không thấy nữa?”

Soviet trong lòng thở ra một hơi, bắt đầu mở miệng. Nói xong mới ngậm lại, lúc đầu tiểu Mị Thi còn đang ôm đùi hần ngủ gục, sau đó thì không nhìn thấy nữa, không biết đã chạy đi đâu.

Kì thật lúc đó bị Tô Đông Thi khi dễ phía dưới đằng sau, căn bản cũng không nhớ tới chuyện này, bây giờ nghĩ lại, thanh âm càng lúc càng trở nên nhỏ lại, như là chợt dạ.

“Cha! Người không biết tộc trưởng kia thật đáng ghét nha Rõ ràng ta đang ôm người rất là thoải mái, hần lại dùng sức tách ta ra, ý ta không đâu lại liền bắt nạt ta. Ta là bị ném cho Tiểu Nhất nha. Nhà Tiểu Nhất còn có nữ Mị Thi tộc nhân nữa. Rõ ràng ta thấy bọn họ đang ngủ, thời điểm ta bị mang đến đó liền tỉnh, ta muốn đi tìm cha lại bị bọn họ lôi kéo nói chuyện. Ghét nhất là nữ Mị Thi kia còn sờ soạn mò mẫm ta a, nói ta thật đáng yêu, khiến bọn họ thật cao hứng... Bọn họ chơi mệt rồi ngủ, ta lẻ chạy đi, tiểu Nhất đã bắt lại, nói tộc trưởng phân phó không cho chạy đi tìm cha. Nha Nhưng mà bất kể thế nào ta cũng phải đi tìm cha, đến lúc tìm được người liền hôn mê như lúc này a. Cha! Là ta bảo vệ người không tốt. Nhất định ta sẽ nỗ lực tu luyện, không cho tộc trưởng kia đến gần người. Ta mới không thèm nghe lời Tiểu Nhất, nói cái gì mà phải tôn trọng tộc trưởng, ta chính là chán ghét hần, hần dám bắt nạt cha!”

Tiểu Mị Thi không có chú ý đến Soviet đang chợt dạ ở bên này, nghe Soviet hỏi một câu như là đụng đến chỗ thương tâm, liền ủy khuất nói một hơi, còn không đợi Soviet nói mấy câu an ủi liền chán ghét mắng chán ghét lên án. Chẳng biết từ lúc nào tiểu Mị Thi đã nhào đến bên người Soviet, vừa nói chuyện, vừa chìa một tay lên xoa tiểu hồng đậu bên trái của Soviet một cái, hỏi:

“Cha, sao bên này của người lại lớn như vậy? Còn lớn hơn ta rất nhiều a!”

Nói xong rồi, tiểu Mị Thi cũng không thèm để ý Soviet, mà trực tiếp đem áo trên người mình kéo ra, để lộ mảng ngực nhỏ.

“Ách?”

Chẳng lẽ hôm qua thân thể bị Tô Đông Thi chơi đùa đến hư rồi? Đùa giỡn đến phát lớn hơn? Muội người! Đây thì nói làm sao đây?

Soviet quần quéo bức bối trong lòng không thôi.

“Phải rồi, cha, hôm qua ta cùng Tiểu Nhất đều nghe người kêu rất lớn tiếng nha, cái gì đi vào đi vào a! Cha, người muốn cầm vào cái gì? Tiểu Nhất nhẹ giọng nói với ta là người muốn cầm vào tộc trưởng nha. Nhưng Nữ Mị Thi lại nói với ta, cỡ như người không thể cầm vào tộc trưởng được, ta còn cãi lại bọn họ là nhất định cha sẽ cầm được tộc trưởng. Nhưng mà cầm cái gì của tộc trưởng nha? Người nói ta biết có được không?”

Tiểu Mị Thi kẻ sát mặt hần mà hỏi, khiến Soviet thấy rõ trên mặt nó có biểu tình gì.

Nhưng mà hần không muốn thấy nha, tiểu Mị Thi lúc nói đến đoạn hần “đâm” Tô Đông Thi, trong mắt nó đều là đắc ý, giống như trong nhà thì tiểu hài tử luôn thấy cha mẹ mình rất khỏe mạnh, còn là khỏe mạnh nhất. Nhưng lúc sau biểu tình trên mặt từ đắc ý biến thành nghi hoặc, càng lúc càng nghi hoặc, sau đó tiểu Mị Thi còn lay lay hai vai Soviet mà hỏi.

Cái chuyện hấn lớn tiếng kêu cái gì đâm vào đó thì hấn nhớ rồi, ngày hôm qua bị Tô Đông Thi gây áp lực, hấn hình như có hét lên là “Nhưng mà ta không có nghĩ như vậy a! Nếu như ta nói ta muốn cắm vào cái chỗ đó của người, người sẽ để cho ta cắm sao? Mọi người!”

Lúc lớn tiếng bị nữ Mị Thi nghe thấy đi, bọn họ còn có tâm tư thảo luận ai đâm ai để tiểu Mị Thi tò mò nữa chứ. Nhìn ánh mắt nó ngây thơ, giọng nói cũng ngây thơ thế kia...

Hấn còn mặt mũi nào a?

Mọi nói!

Có khi cả cái sào huyết này đều nghe thấy hết rồi, hấn còn có mặt mũi nào sao?

Tô – Đông – Thi!

Người khá lắm, ăn no rồi thì xách mông chạy mất đúng không?

“Cha! Sao người không nói gì? Lẽ nào người cũng giống như cái tên tộc trưởng kia không có thích ta a? Nha!”

Không nghe Soviet trả lời tiếng nào, lại nhớ đến tình cảnh bị vứt bỏ ngày hôm qua, tiểu Mị Thi liền thương tâm một mảnh, nhịn không được khóc rống lên, vừa khóc vừa vùi đầu vào ngực Soviet.

“Không có không có! Ta chỉ là đang nghĩ làm thế nào để giải thích cho người hiểu cắm vào là sao a!”

Soviet nén cơn giận trong lòng, cảm giác được tiểu Mị Thi trên người hấn dụi dụi làm nũng đã cọ đến tiểu hồng đậu trên ngực gây đau đớn, những vẫn phải cố nhoẻn miệng cười, tay khi có khi không vỗ vỗ tiểu Mị Thi dỗ dành.

Lại nói, thời này phương thức giáo dục thật có vấn đề đi.

Hấn làm sao mà giải thích cho tiểu Mị Thi hiểu đây?

So với chữ “gấp” còn muốn gấp hơn.

“Cha, vậy người mau nói cho ta biết là ai cắm ai đi!”

Tiểu Mị Thi chớp mắt ngừng khóc, hai mắt lấp lánh nhìn Soviet.

Tiểu Mị Thi người đổi sắc mặt cũng nhanh quá đi.

Soviet nhìn tiểu Mị Thi hai mắt lấp lánh nhìn mình, trong lòng càng khổ não. Biết là nếu không mau chóng cấp cho nó cái đáp án, nhất định sẽ kêu khóc không ngừng, nên là nhanh nhanh trả lời thôi.

“Cắm vào ý nói là... ngày hôm qua ta nhặt được một vật, muốn cho Tô Đông Thi cắm vào bình hoa đi”

Soviet nghiêng răng trả lời, nhanh trí đáp.

“A! Vậy mà ta nghĩ là cha cắm vào. Mấy chuyện đó nên là để tên tộc trưởng thối kia làm thì đúng rồi nha. Đúng rồi! Có phải bình hoa ki là cái này không?”

Tiểu Mị Thi nói xong, ánh mắt đã bị bình hoa hấp dẫn.

66. Chương 61

“Đúng là cái đó”

Soviet gạt đầu kịch liệt, cũng không bận tâm tiểu Mị Thi có chú ý đến vẻ mặt kì quái của hấn hay không. Nhưng mà tiểu Mị Thi rút cuộc cũng không hỏi đến vấn đề cắm vào gì đó nữa. Thật sự tốt đẹp mà.

Soviet thỏa mãn nghĩ ngợi trong đầu.

“Cái kia. Cha có biết cái loại này không?”

Tiểu Mị Thi thỏa mãn hỏi tiếp, quơ tay múa chân.

“Hừm! Có!”

Soviet tiếp tục gật đầu, tuy rằng hắn cũng không hiểu rốt cuộc là tiểu Mị Thi đang miêu tả cái gì?

“Cái này cũng có nha? Cha! Lúc trước ta còn thấy một loại như vậy, người có thấy không?”

Tiểu Mị Thi lại cực kỳ hưng phấn nhào đến bên người Soviet quơ tay múa chân.

“Đương nhiên thấy!”

Soviet ôm lấy tiểu Mị Thi, tránh cho nó đề lên người khiến cơ thể mất thăng bằng mà ngã ngửa xuống đáy quan tài.

“Cha cha, vậy còn loại này loại này thì sao?”

“....”

Ta nói một tiểu Mị Thi sao hiểu biết nhiều như vậy mấy loại bình hoa cấm đi? Người chẳng phải nói là trước đây không được cha mẹ thương yêu sao? Cơ hội đâu mà tiếp xúc với đủ loại bình hoa như vậy?

“Xô Việt, ta cũng biết có một lọ hoa như vậy, người có biết không?”

Soviet còn chưa mở miệng trả lời, đã nghe một tiếng “kịch”, nắp quan tài nguyên bản đang nằm im bị hất tung lên, một đôi tay chìa ra quơ quơ quào quào, lại thêm một cặp mắt kích động xuất hiện.

“Còn có, trước đây ta cũng nhìn thấy cái loại kiểu như thế này, người nhìn thấy chưa?”

Tiểu Hoa nguyên bản đang tựa trong lòng Tiểu Nhất, mắt thấy tiểu Nhất hưng phấn như vậy, liền nhẹ nhàng đẩy một cái, nói là nhẹ nhàng nhưng cũng đem Tiểu Nhất lui bức ra sau cả chục bước, bản thân thì hưng phấn không kém cũng quơ tay múa chân.

“Người trước tiên phải trả lời cho ta nha!”

Tiểu Mị Thi oán hận liếc Tiểu Nhất cùng Tiểu Hoa một cái, tay lại nín nín Soviet hồi thúc.

“Tân tộc nhân, chờ một chút tỷ tỷ sẽ thương yêu người. Bây giờ thì im lặng để cho Xô Việt trả lời!”

Tiểu Hoa mở toét miệng cười, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến lời nói của tiểu Mị Thi.

“Xô Việt, người trước hết trả lời tiểu Hoa, kế tiếp trả lời ta, sau cùng trả lời tiểu Mị Thi cũng không muộn”

Tiểu Nhất cũng không có để bụng cái đẩy của tiểu Hoa, coi như không có chuyện gì mà thoải mái choàng tay lên vai tiểu Hoa, liến thoắng nói.

“Cha”

“Xô Việt”

“Xô Việt”

Nhất thời Soviet chỉ cảm thấy trong đầu mình ong ong những tiếng cãi vã không ngừng, ánh mắt cũng quái dị không ít. Hắn giật giật nhóe miệng mấy cái, sau đó lẩm bẩm mấy tiếng đã biến mất, lát sau đã xuất hiện tại chỗ cũ, lúc này trên tay còn cầm theo một cái lọ tròn vo cao chừng 10 cm. Đặt cái lọ tra trước mặt, mặt không đổi sắc mà nói:

“Chỗ ta chỉ có loại này!”

“Cha Người nói với ta người có loại này, loại này, loại này. Nhưng mà không có xấu xí như thế kia nha, này không phải là bình hoa.”

Tiểu Mị Thi liếc nhìn cái lọ một cái, khó chịu nói.

“Đúng vậy, bình hoa này so với cái ta biết quả thật kém hơn rất nhiều. Cái này mỏng quá. Xô Việt, người mau tìm đến cái kia cho ta đi!”

Tiểu Nhất nhìn đến cái lọ thấp bé lại tròn vo, trong mắt rõ ràng là vui vẻ muốn chết, lại bị tiểu Hoa ở đằng sau huých một cái, chỉ có thể đối Soviet nhìn nhìn, nghiêm túc nói ra câu kia.

“Đúng vậy, Soviet người vẫn là nên tỉ mỉ tìm xem nha!”

Tiểu Hoa ban này coi nhưng không có chuyện gì mà đánh rớt cánh tay của Tiểu Nhất trên người, cười lên một cái hết sức dịu dàng, mắt thấy muốn nắm lấy bàn tay của Soviet, đã bị hấn hoàn hảo trốn về sau, có chút mất hứng mà lên cao giọng một chút.

Tiểu Mị Thi người biết cái gì xấu sao?

Tiểu Nhất người rõ ràng trong mắt thỏa mãn như vậy, còn cho là ta không nhìn thấy sao? Còn nữa, người hiểu đây là sao mà mỏng là sao sao?

Tiểu Hoa nha, người ngoại trừ dịu dàng trước mặt Tiểu Nhất, còn lại đều thật đáng vứt bỏ. Tỉ mỉ tìm lại? Ta dựa vào cái gì mà phải tỉ mỉ tìm lại giúp người? Ta chỉ là đang nói chuyện phiếm cùng tiểu Mị Thi, các người chạy tới chen vào làm gì?

“Không có!”

Soviet trong lòng suy nghĩ tới lui, nhưng đến lúc mở miệng chỉ phun ra 2 chữ đơn giản. Mắt thấy tiểu Hoa cùng Tiểu Nhất chưa từ bỏ ý định, hấn liền giả bộ như không thấy, từ trong quan tài bò ra đem nắp quan tài lắp trở lại. Bên ngoài một đồng thi thể ồn ào như vậy, còn không bằng che kín quan tài lại mà đánh một giấc, dù sao trải qua một đêm kịch liệt thế kia, đã là quá sức chịu đựng của hấn rồi đi.

“Oa! Cha! Cái mộng của người bị làm sao vậy?”

Tiểu Mị Thi thất thanh kêu lên.

Soviet cứng đờ người lại, mặt rất nhanh đã ửng đỏ, ngừng một lát lại tiếp tục trèo lên quan tài.

“Tiểu Hoa! Ta nói là tộc trưởng cắm vào Xô Việt rồi mà. Người nhìn cái mộng xem, tuyệt đối không sai!”

Tiểu Nhất cực kì đắc ý mà reo lên.

“Oa! Ta nói tiểu Mị Thi, người còn không tin lời của ta nói sao?”

“Mới không phải!”

Ba người bọn họ còn nói cái gì đó, nhưng mà Soviet nghe không lọt tai nữa rồi.

Cắm vào a! Mọi nó chứ cắm vào.

Tô Đông Thi, ta gặp lại người nhất định người sẽ chết thảm.

Soviet cảm giác trên mặt đã nóng như lửa đốt, sau đó không bò lên quan tài nữa, liền thi triển khả năng mới phát hiện của mình, mặc kệ ba cái cương thi ồn ào đã xuyên trở về không gian trong phòng, bởi tìm một bộ quần xanh áo đỏ. Mặc vào vô dùng quái dị, nhưng mà hấn cũng không có để ý cho lắm, mặc xong rồi liền ôm lấy tiểu Mị Thi, nói:

“Ngoan. Chui vào trong quan tài chờ ta!”

Rồi lại quay mặt sang hai người còn lại rống lên:

“Cắm vào em gái các người. Các người cắm vào lẫn nhau đi”

Cắm vào lẫn nhau đi!

Cắm vào lẫn nhau đi!

Không gian trong sào huyệt khiến âm thanh vang vọng trở lại không dứt.

Soviet đột nhiên rống lên, khiến Tiểu Nhất cùng tiểu Hoa giật mình một cái, lui về sau mấy bước.

Rống xong rồi thật sáng khoái. Nghe những tiếng động vọng lại về sau, Soviet lại càng sáng khoái mà toét miệng cười. Mặc kệ hai tên cương thi kia trong mắt thần tình ra làm sao, hấn liền tiếp tục hành động đang

dở lúc này, bò vào quan tài. Nghĩ rằng mình bò vào trong an ủi tiểu Mị Thi bị vớt bỏ một chút, này là tiểu hài tử đáng thương a, tâm tự cực kì đơn thuần, phải hảo hảo mà giải thích một phen.

Nhưng mà đang lúc hần còn chưa nghĩ xong, đã nghe thấy mấy tiếng “bịch bịch bịch” cực kì quen thuộc vang lên. Sau đó lại nghe thanh âm ba tiếng động như có cái gì rớt xuống đất.

Nhìn đến quan tài trống rỗng, nào có tiểu Mị Thi ngoan ngoãn ngồi chờ hần, mà quay đầu nhìn lại, ngay cả Tiểu Nhất cùng tiểu Hoa cũng chẳng thấy đâu.

Mà xa xa trên vách hang động, hồm vào ba cái lỗm, sau đó từ trong ba cái lỗm rớt xuống ba dáng người quen thuộc. Vì khoảng cách có hơi xa, Soviet nhìn không rõ lắm, nhưng nếu hần đoán không lầm – Soviet nhìn không được giật giật khoe miệng mấy cái – thì hần lại là mấy chuyện bạo lực linh tinh ở Mị Thi tộc.

“Xô Việt! Ngày hôm qua cắm vào người lâu như vậy, không nghĩ tới người thế mà vẫn còn tinh thần. Vậy thì hôm nay chúng ta lại tiếp tục đi!”

Thanh âm gọi đồn vang lên sau lưng, trong nháy mắt Soviet đã bị người ôm lấy, tiếp theo “thịch” một tiếng, nắp quan tài vừa khít khép miệng quan tài, bên trong trở thành một mảng tối đen.

Mà Soviet thì một chút cũng không vui, lòng còn có chỗ cực kỳ bức bối.

Cắm cắm cắm em gái người chứ cắm. Có thể đừng có dùng cái từ đó có được không hả? Tô Đông Thi người tốt cuộc cũng xuất hiện rồi! Tốt! Vô cùng tốt!

Đang trong lúc Tô Đông Thi vui vẻ mà ôm chặt lấy hần, Soviet đã nhanh chóng nắm lấy bàn tay Tô Đông Thi đang muốn xé rách quần áo của hần từ đằng sau lưng, đối y nở một nụ cười hết sức ôn nhu:

“Người đã trở lại?”

“Ân! Ta đã trở lại!”

Tô Đông Thi sững sờ không thôi, trong mắt Soviet tràn đầy ôn nhu nha, đột nhiên có cảm giác cực kì hạnh phúc.

“Người tốt cuộc cũng đã trở lại!”

Soviet tiếp tục nói.

“Ân! Ta tốt cuộc cũng đã trở lại!”

Tô Đông Thi cảm thấy có chút là lạ, nhưng mà vẫn không ảnh hưởng mấy đến tâm trạng đang hưng phấn của y lúc này. Cũng bởi vì hưng phấn, bàn tay đang muốn xé rách quần áo Soviet cũng quên cử động.

“Rất tốt!”

Soviet nói xong, hung hăng cắn xuống bả vai Tô Đông Thi một cái, hệt như hận không thể cắn đứt một miếng thịt của y.

“Người làm cái gì vậy? Cắn như vậy có đau không? Hàm răng có sao không? Rơi mất sẽ không tốt! Mặc dù ta sẽ không ghét bỏ người, sẽ nghĩ biện pháp đem hàm răng của người gắn trở lại, thế nhưng không có bị rút ra mới là tốt nhất. Nếu người muốn cắn có thể cắn đầu lưỡi của ta mà! Không phải! Cắn cả cái lưỡi của ra luôn! Ta nhất định sẽ vô cùng phối hợp với người!”

Tô Đông Thi ngẩn người ra, đối với động tác của Soviet có chút bất ngờ, nhưng trong mắt đều là hết sức hưởng thụ, này là Soviet chủ động nha.

Nhưng mà Soviet cắn cũng hơi lâu đi, cảm giác như hàm răng dính luôn vào trong thịt vậy. Hình như cơ thể có chút mùi đi! Thần trình trong mắt Tô Đông Thi chợt lóe qua một tia ngưng ngừng, đã mấy ngày rồi y không có tắm rửa. Soviet cứ cắn như vậy, có khi đã cảm nhận được chút mùi vị khó ngửi đi. Mặc dù rất thích được Soviet cắn nha, nhưng mà vẫn không muốn Soviet cắn lúc này đâu.

Đúng rồi! Nếu như mà Soviet thích cắn, thì trên người hần vẫn còn một nơi rất sạch sẽ nha.

Hai mắt Tô Đông Thi sáng lên, tia ngưng ngừng thu lại, lại lấy tay vỗ vỗ Soviet, thành khẩn đề nghị mấy lời như trên.

Y căn bản không biết thật ra là Soviet đang trả thù mình.

“ ... ”

Soviet cũng không biết trong lòng Tô Đông Thi nghĩ cái gì, nếu như biết, nói không chừng hắn sẽ phát điên lên. Nhưng mà đối lại hắn cũng không có cảm giác được mùi vị kinh khủng nào trên người Tô Đông Thi. Cái này là điểm đặc biệt của Mị Thi tộc, cho dù mười ngày không có tắm, trên người cũng không có bất kì mùi vị khó chịu nào.

Nhưng mà Soviet cũng không có bận tâm chuyện này. Cũng chẳng phải hắn đi ăn thịt, mùi vị gì đó quan tâm làm gì? Chỉ là hắn cần mạnh như vậy, nhưng mà ngoại trừ hàm răng càng lúc càng mỗi ra, một cái dấu răng cũng không có lưu lại trên bề vai của Tô Đông Thi.

Nguyên lai đang buồn bực lại càng buồn bực hơn.

Trước đây chỉ nghĩ da thịt rất rất dày, chưa từng nghĩ hóa ra còn cứng như vậy.

Mà Soviet kì thật cũng không có nhìn thấy hai mắt sáng long lanh của Tô Đông Thi lóe lên trong bóng tối, hai tay đưa lên xoa xoa cái miệng mới.

Thật là khó chịu, vốn là đi trả thù, rốt cuộc lại như là bị trả thù.

67. Chương 62

“Người thật sự không muốn thân thiết sao? Vậy ta hôn người!”

Tô Đông Thi lằm bằm trong miệng mấy tiếng, thanh âm tràn đầy vẻ thất lạc. Mà khi y vừa dứt lời, Soviet liền cảm thấy mặt mình bị tóm lấy, trên môi bị phủ lấp. Hắn mở to mắt nhìn gương mặt đang say sưa của Tô Đông Thi, trong lòng đang khó chịu lại càng trở nên khó chịu.

Cảm giác được đầu lưỡi của Tô Đông Thi chuyển động trong khoang miệng của mình, Soviet hạ quyết tâm cắn xuống một cái. Lần này Tô Đông Thi không có phòng trước, bị Soviet cắn một cái cũng chỉ giãy giụa một chút, sau đó không động đậy nữa, nhưng trong mắt đều là lên án.

Lên án lên án. Cực kì lên án!

Soviet ở phía đối diện tránh không được ánh mắt của Tô Đông Thi, đành phải im lặng mấy phút nhìn nhìn hai con mắt tràn đầy lên án kia. Sau đó rốt cuộc cũng đầu hàng.

Thật chứ!

Hắn mới không thừa nhận mình mềm lòng đâu.

Dời khỏi tầm mắt của Tô Đông Thi, Soviet liền hé miệng, tách ra khỏi đầu lưỡi của y.

Đột nhiên lưỡi bị buông ra khiến Tô Đông Thi có chút mất mát, đầu lưỡi giờ ra giữa không trung một hồi lâu sau mới thu vào trong miệng. Y giật giật đầu lưỡi mấy cái, như là xác định xem nó còn nguyên hay bị cắn đứt rồi, chỉ cảm thấy ngoại trừ có chút tê đau ra, trước sau vẫn linh hoạt như cũ, liền cười một cái tỏ vẻ hài lòng. Lại nhìn đến Soviet đang muốn quay lưng đi, y liền dùng sức ôm hắn một cái, đem mặt hắn đối diện với mình, thanh âm có chút nồng nàn:

“Tiểu súc vật, sau khi bị ta cắn vào, người quả nhiên yêu ta nhiều hơn!”

Cắn vào em gái người, yêu em gái người!

Hôm nay nghe đến mấy chữ “cắn vào” này nọ, Soviet cứ như phản xạ tự nhiên mà tăng lửa giận lên ngàn ngút. Hung hăng tống vào trong bụng Tô Đông Thi một quyền, tuy rằng thanh âm có vẻ rất vang, nhưng hắn biết Tô Đông Thi da dày thịt béo một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Thật sự nhìn rất chướng mắt.

Nhưng mà Tô Đông Thi cũng không có buồng cánh tay đang ôm lấy hân ra. Soviet dồn dập thở gấp vì tức tối, nhắm mắt lại cố gắng muốn tĩnh tâm, miệng thì lẩm bẩm mấy câu thần chú quen thuộc. Mấy phút sau, nguyên bản hân đang ở trong lòng Tô Đông Thi đột nhiên biến mất.

Tô Đông Thi kinh ngạc nhìn người đang trong ***g ngực đột nhiên biến mất tâm, dù trong không khí rõ ràng vẫn còn lưu lại mùi hương của tiểu sủng vật.

Sao lại như vậy?

Trong lòng có tư vị ra sao y cũng không rõ, nhưng nụ cười trên miệng nháy mắt đã bị thu hồi, mà trong con mắt đều là thần tình nguy hiểm.

Ở trong quan tài đợi một hồi lâu cũng không thấy Soviet xuất hiện trở lại, nhưng Tô Đông Thi cũng không dùng đến chú ngữ để trở về không gian lúc trước y đem sủng vật trở ra. Bởi vì biện pháp kia dùng một lần là giảm một năm tu luyện. Từ khi lần trước nhìn thấy Soviet biến mất rồi lại xuất hiện, Tô Đông Thi dù không thông minh nhưng cũng biết rõ Soviet không gặp chuyện gì nguy hiểm.

Chỉ là từ trong ***g ngực của hân biến mất, cư nhiên lại đào tẩu như vậy!

Tiểu sủng vật người càng lúc lá gan càng lớn rồi!

Tô Đông Thi mặt không đổi sắc từ trong quan tài nhảy ra. Hướng về phía tiểu Mị Thi mới vừa từ trên tường rút xuống lại ném thêm một lần nữa. Tiểu Mị Thi ủy khuất muốn mở miệng nói, nhưng nhìn đến ánh mắt Tô Đông Thi lại thôi, trong lòng hạ quyết tâm phải tìm ra Soviet trở về cho Tô Đông Thi.

Tiểu Mị Thi thoáng cái biến mất, Tiểu Nhất cùng tiểu Hoa tràn đầy nghĩa hoặc nhưng cũng thức thời mà im lặng. Bọn họ theo lệnh của Tô Đông Thi trở ra ngoài tu luyện, cho đến khi trời sáng dần lên, mặt trời muốn rọi sáng cả thân thể, Tô Đông Thi mới ra lệnh cho bọn họ rời khỏi.

Nhiều Mị Thi tộc nhân nằm trong quan tài vừa nghỉ ngơi vừa cảm thán: bây giờ tộc trưởng càng lúc càng hung bạo a, hảo tướng nhớ sủng vật của tộc trưởng a!

Mà Tô Đông Thi sau khi phát tiết lên đầu Mị Thi tộc nhân, rốt cuộc cũng cảm thấy tâm tình bình tĩnh lại một chút mới trở về quan tài.

Khiến y bất ngờ chính là sủng vật không biết đã trở về từ lúc nào, cũng không biết ở đâu tìm ra được một đồng vải đỏ đắp lên người, an an ổn ổn mà ngủ ngon.

Nhìn dáng vẻ hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng còn nhoẻn lên, Tô Đông Thi đột nhiên cảm giác bức bối khó chịu.

Sủng vật của y a!

Tô Đông Thi trực tiếp đem đồng vải đỏ ném đi. Hình như cảm thấy hơi lạnh, Soviet cau mày một cái, cuộn người lại thành đồng.

Tô Đông Thi vốn đang muốn nhào đến áp lên người Soviet, nhưng nghĩ đến chuyện gì đó, liền ôm lấy Soviet, sau đó tự mình nằm xuống, để hân nằm trên người mình.

Đã không có vấn đề gì. Y nghĩ trong bụng như vậy.

Tiếp theo, dùng tốc độ cực nhanh mà xé quần áo trên người Soviet.

“Rẹt rẹt rẹt”

Bởi vì không có sự ngăn cản của Soviet, quần áo xé ra rất nhanh chóng và thuận lợi.

Sau đó, đầu hôn ở nửa người trên mà lần trước y làm ra hiện ra trước mắt, hai tiểu hồng đậu bởi vì tiếp xúc với cái lạnh mà run run đứng thẳng dậy, thành công khiến Tô Đông Thi đang muốn xé tiếp chiếc quần liền ngừng tay, trực tiếp hướng tới tiểu hồng đậu bên phải ngực mà lè lưỡi ra liếm lên.

Bị như vậy mà Soviet còn có thể ngủ ngon, thì hân chính là cường nhân.

Mặc dù rất buồn ngủ, nhưng cảm nhận được trước ngực lạnh lẽo một mảng, rất nhanh Soviet đã tỉnh. Vừa tỉnh dậy liền thấy mình trần như nhộng nửa người trên, trên ngực thậm chí còn truyền đến từng đợt kích thích, mặt hần liền hóa đen, thân thể không tự giác cứng đờ, hai tay nắm lại thành quyền.

Từ thân thể cứng đờ sẽ biết là người đã tỉnh dậy, nhưng Tô Đông Thi một chút cũng không phát hiện, càng lúc càng hăng hái nhắm nháp tiểu hồng đậu trước ngực Soviet, càng nhắm nháp càng làm ra thanh âm càng lớn, lớn đến mức trong quan tài đều là tiếng nước “chep chep” vừa nghe đã khiến người liên tưởng đến loại sự tình nào.

Soviet nghe được tiếng nước, trên mặt là biểu tình không sao tả được, tay đã vung một quyền đánh tới trên đầu Tô Đông Thi. Một cái đánh này dụng lực không nhẹ, nhưng đối với Tô Đông Thi cũng chỉ là gãi ngứa, tuy vậy cũng thành công nhắc nhở Tô Đông Thi, rằng Soviet đã tỉnh lại rồi.

Tô Đông Thi ngậm tiểu hồng đậu do dự một hồi đành rời khỏi, lại nhìn đến tiểu hồng đậu bị khi dễ một trận đã sưng to, liền nhin không được vươn ngón tay chọc một cái.

“A!”

Nơi mẫn cảm bị trêu chọc, dù Tô Đông Thi xuống lực rất nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến Soviet có chút đau.

Mà nhìn đến Tô Đông Thi hứng khởi gơ lên ngón tay vừa mới chọc mình, Soviet nháy mắt cảm thấy chịu đựng của mình đã lên tới cực điểm rồi.

Đánh không lại, mắng không nghe.

Bị khi dễ ngay cả cơ hội chống cự cũng không có.

Mà cái tên cương thi trước mặt lại như không có chuyện gì xảy ra.

Thật sự...

Thật sự....

Soviet cắn môi lại, cánh tay chỉ còn một chút khí lực lại vung lên đánh xuống thêm một quyền, đánh cũng đã đánh, chi bằng đánh thêm cái nữa.

“Xô Việt, ngươi làm sao vậy? Ngươi muốn đánh ta cho người đánh!”

“Đánh ta đi! Đánh ta đi!”

Soviet chỉ cảm thấy cánh tay của mình bị Tô Đông Thi nắm lấy, hướng về trên người Tô Đông Thi đánh xuống. Mà Tô Đông Thi bảo hần đánh cũng không phải là nói đùa.

Chỉ là như thế này thì giống như đánh sao?

Cũng không có đau tay. Y là ngại hần đau tay sao?

Soviet dùng sức rút cánh tay của mình ra khỏi tay Tô Đông Thi, im lặng không nói gì.

“Ngươi không phải thích đánh ra sao? Sao lại không đánh nữa? Ta lại để cho ngươi cắn lưỡi ta, nhưng ngươi đừng cắn đứt nha, ta còn muốn hôn ngươi, hôn môi rất thoải mái. Đây, ta cho ngươi cắn!”

Tô Đông Thi hoang mang cùng do dự mà chìa đầu lưỡi ra trước mặt Soviet, dù Soviet thấy rõ ràng trong mắt y là biểu tình không muốn. Tựa như hần không cần thận sẽ đem đầu lưỡi của y cắn đứt.

Ta cắn đứt lưỡi ngươi để làm gì? Gia còn ngại bản mệnh.

Soviet hung hăng đẩy Tô Đông Thi ra, khiến cho cái miệng đang tiến lại gần cách xa bản thân một chút, tiếp tục ngậm miệng không nói tiếng nào.

“Xô Việt, ngươi đừng như vậy có được không? Nói chuyện với ta có được không? Đừng khóc đừng khóc. Ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ!”

Trầm mặc hồi lâu, Tô Đông Thi mới cần thận nhích lại gần Soviet, Vừa chạm bàn tay lạnh lẽo vào gò má, đã cảm nhận được hai hàng nước mắt chảy dài, Tô Đông Thi trong lòng hoảng hốt không thôi.

Khóc?

Cư nhiên hẳn lại khóc?

Soviet cũng kinh ngạc không kém, nhìn những giọt nước trên bàn tay của Tô Đông thi, không tin được bản thân mình có thể rút nước mắt, là bị Tô Đông Thi làm cho tức mà khóc.

Soviet hung hăng lau lung tung lên mặt, nhìn đến biểu tình luống cuống cùng hoang mang trong mắt Tô Đông Thi, lý ra bản thân phải đau lòng mới đúng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác thỏa mãn vì trả thù được.

Muội người. Hóa ra người sợ ta khóc a.

Đánh mắng người không được, vậy thì ta khóc đó!

Tuy rằng khóc rất chi là mất mặt, nhưng có thể lợi dụng được thì cũng không đến nỗi.

“Nha nha! Tô Đông Thi người không yêu ta nên bắt nạt ta? Người bắt nạt ta! Người không phải từ sáng đến tối đều muốn cái kia sao? Người tiếp tục đi a! Nha!”

Soviet đem cuống họng gào lên đủ cho Tô Đông Thi nghe thấy mà bên ngoài lại không nghe thấy. Phi phi! Hẳn mới không cho bên ngoài nghe thấy tiếng đại nam nhân như hắn lặn lội khóc lên khóc xuống đâu!

Mà Soviet một khi đã lên tiếng, mới phát hiện ra hắn im lặng hồi lâu khiến thanh âm có chút tắc nghẽn, thêm chút giọng điệu giả vờ, thành công trở thành biểu tình cực kỳ đáng thương. Hơn nữa nước mắt vốn đã ngừng chảy ra, lúc này trong bộ dáng đáng thương lại một giọt nổi một giọt rút xuống. Soviet liền ngẩng đầu lên, hai mắt hồng hồng nhìn thẳng vào Tô Đông Thi.

Nhìn đến bộ dáng yếu đuối của nam nhân trước mắt rất chi dụ người, Tô Đông Thi vốn đã động tình, nhưng nhìn đến đôi môi bị chính mình gặm nhấm đến thắm đỏ, hai mắt cũng phấp phấp, trên mặt lại có hai hàng nước mắt chảy xuống, động tình rồi cuộc cũng bị y ép xuống, đành nuốt nuốt bọt đánh ực một cái, lại lấp bấp an ủi:

“Không không ta không bắt nạt người, người bắt nạt ta đi. Ta chẳng cần làm nhiều cái kia, vậy là đã được rồi!”

Y cứ liên tục lặp lại hai câu này mấy lần. Là một tên cương thi, người muốn y nói thêm mấy câu để dỗ người thì thật đánh giá cao hắn rồi.

Soviet nghe hoài chỉ có hai câu bên tai, trong lòng còn một chút tức giận. Nhưng mà lãng phí nước mắt nhiều như vậy, lại mất mặt như vậy, mà Tô Đông Thi lại lo lắng hắn khóc như thế, chi bằng tranh thủ hôm nay bắt y cam kết mấy chuyện đi.

Tuy rằng lời Mị Thi cam kết thì không chắc chắn cho lắm, nhưng mà cứ như mấy ngày này thì hết sức oan uổng rồi.

“Ta không muốn bắt nạt người, ta cũng không cần cái kia. Tô Đông Thi ta chỉ muốn người tôn trọng ta, không thể cứ từ sáng đến tối đều muốn cái chuyện kia, chúng ta còn rất nhiều chuyện để làm. Người cũng không thể bác bỏ suy nghĩ của ta mà cái gì cũng làm theo ý người. Đương nhiên nếu như người muốn làm chuyện kia thì ta cũng có thể đồng ý với người. Nha”

Nói xong một tràng, nhìn đến Tô Đông Thi càng ngày càng phiền muộn, Soviet mới cảm thấy trong tâm mềm xuống một chút. Kỳ thật hai người đều yêu thích thì có thể cùng nhau làm chuyện kia, chỉ cần hạn chế lại một chút là được. Soviet tự biện hộ cho mình, nhìn lại biểu tình trầm mặc của Tô Đông Thi, liền liều mạng cắn môi một cái thật đau, khiến khóe mắt rút ra thêm hai giọt nước, tiếp theo lại giả khóc hai tiếng nức nở.

Nghe sao cũng thấy thật giả tạo, nhưng mà đối với Tô Đông Thi lại có tác dụng.

Tô Đông Thi vốn đang phiền não trong lòng, vụng về lau nước mắt cho Soviet, lại đau lòng nói:

“Được được! ta đáp ứng người. Nhưng mà ta không hiểu ý người cho lắm, có phải nếu ta muốn làm chuyện kia người đồng ý là được, còn không đồng ý thì không thể đúng không?”

“Ân!”

Tuy rằng cảm giác có hơi không đúng, nhưng được Tô Đông Thi cam đảm như vậy Soviet cũng đã thỏa mãn. Hắn đáp một tiếng, lại nhìn đến biểu tình còn buồn bực của Tô Đông Thi, chủ động nhoài người tới hôn lên môi hắn một cái.

“Tô Đông Thi... Ta cũng rất thích người!”

Nói câu này, mặt hắn liền ửng đỏ.

Được rồi. Dưới mức độ sáng như thế này cũng không thấy rõ đâu.

Soviet tự an ủi mình một tiếng.

“Như vậy. Xô Việt, người cũng không được đột nhiên lại biến mất!”

Không biết có phải cái hôn kia tiếp thêm sức mạnh, mà phiền muộn trong lòng nháy mắt đã bị thổi bay. Tô Đông Thi toét miệng ra cười, xác nhận Soviet không có khóc nữa, mới cẩn thận ôm chặt hắn vào lòng, từng chữ từng chữ mà thủ thỉ.

Biến mất?

Soviet ngẩn người ra nghĩ, có phải là nói đến chuyện hắn đi vào không gian trong phòng cũ kia không? Nếu như y không ép hắn làm chuyện kia, thì hắn sẽ không biến mất. Nghĩ như thế, Soviet liền thả lỏng thân thể tựa người vào Tô Đông Thi, hài lòng đáp “được” một tiếng.

Tô Đông Thi nhìn đến mái tóc đen dày của Soviet, hài lòng nghĩ, mặc dù không thể thường xuyên ăn Soviet, nhưng mà hắn không còn đột nhiên biến mất khiến mình không tìm được nữa thì thật tốt rồi.

Hai bên đều chiếm được tiện nghi, cực kì phối hợp mà ôm nhau nằm trong quan tài thật lâu.

68. Chương 63

“Cha cha! Có rất nhiều đạo sĩ thôi tiến đến đây? Làm sao bây giờ? Bọn chúng đều muốn ăn thịt ta! Nha Cha cha ta rất sợ!”

Tiểu Mị Thi trực tiếp lật tung nắp quan tài, hai mắt kinh hoàng cũng không thèm nhìn đến Tô Đông Thi đã chen người vào giữa, rúc vào trong ***g ngực Soviet khóc lên.

“Đạo sĩ? Có rất nhiều đạo sĩ?”

Soviet vừa vỗ về tiểu Mị Thi, vừa tỉ mỉ hỏi kĩ càng lời nó vừa nói, thật sự rất nghi hoặc.

Đạo sĩ? Hắn tất nhiên biết ở thế giới này có rất nhiều đạo sĩ. Nhưng đạo sĩ sao lại ở chỗ này? Đây không phải là sào huyệt của Mị Thi tộc, không sợ bị Mị Thi tộc đánh cho tan tác sao?

Coi như bọn họ không sợ, nhưng chẳng phải Tô Đông Thi luôn nói rằng sào huyệt tuyệt đối bí ẩn, không ai tìm được sao? Đạo sĩ này làm sao mà tới được? Là tiểu Mị Thi nó nhìn nhầm rồi? Nhưng mà không giống nó nhìn nhầm đâu nha.

Càng nghĩ Soviet càng cảm thấy khó hiểu.

“Đạo sĩ? Có rất nhiều đạo sĩ sao? Rất tốt!”

Tô Đông Thi trừng mắt nhìn tiểu Mị Thi, đối với chuyện nó nhiều lần phá đám thế giới chỉ có hai kẻ là y với sủng vật thì rất chi là khó chịu, mà một đám đạo sĩ tiến tới đây càng khiến cho oán giận trong lòng càng tăng nhanh.

Trước đây đã từng bị cho một tên đạo sĩ khiến cho bản thân suýt nữa đã bỏ mạng. Chưa kể đến chuyện cư nhiên khiến cho Soviet nhìn thấy dáng vẻ chật vật của y. Bình thường chuyện gì cũng lười nhớ đến, nhưng chỉ cần nghe ở chỗ nào nhắc đến đạo sĩ, liền như phản xạ có điều kiện mà nhớ đến mấy chuyện này.

Tô Đông Thi nhếch miệng lên cười, ngữ khí hết sức bình thản, nhưng trong mắt hàm chứa một cỗ nguy hiểm cùng hưng phấn, hưng phấn vì sắp được báo thù.

Vừa dứt lời, Tô Đông Thi bật dậy từ trong quan tài, cũng không biết là vô tình hay hữu ý, mà lúc y đang muốn bước ra ngoài đột nhiên quay lại nhìn đến Soviet, thân thủ ngừng động tác. Y đem tiểu Mị Thi ném ra bên ngoài [nói chứ dịch tới đây cảm thấy tội cho cái bé Mị Thi này quá chừng, toàn bị ném, đánh, đá, còn bị quăng dính vô vách tường. Cha mẹ ơi ngược đãi trẻ em. Hết sức lên án! Lên án! Lên án!]m sau đó đem Soviet ôm siết vào trong ngực. Vô thức cọ lên đỉnh đầu Soviet, lại nhẹ nhàng vỗ về trên lưng, nhẹ giọng nói:

“Xô Việt, không phải sợ. Ta đi thu thập đám đạo sĩ kia. Rất nhanh sẽ trở về!”

Nói xong, y nâng mặt Soviet lên, hôn xuống một cái.

Làm xong hết mọi chuyện, Tô Đông Thi thả Soviet xuống quan tài, mình thì bước trở ra, một chút cũng không quyến luyến.

Tô Đông Thi vừa mới bước ra, Soviet còn chưa nói cái gì, đã thấy trước mắt lóe lên một thân ảnh đang ngào đến phía hắn. Hắn thuộc tay ôm lấy thân anh kia, liền nghe thanh âm nũng nịu của tiểu Mị Thi:

“Đáng ghét! Tộc trưởng đáng ghét, từ sáng đến tối cứ đem ta ném a né, Ta cũng không phải bao cát!”

“À!”

Soviet lại dễ dàng tiểu Mị Thi, nghĩ tới chỉ mới có hai ngày mà nó đã bị Tô Đông Thi ném ra những ba bốn lần. Trong lòng không khỏi nghĩ, thật rất giống như ném bao cát. Nhưng mà lời này tuyệt đối không thể nói ra.

“Tiểu Mị Thi, chăm sóc cho ca người thật tốt. Cha người nếu bị thương, ta nhất định không chỉ đơn giản là ném người đi như vậy!”

Từ xa xa, truyền tới thanh âm lạnh lùng của Tô Đông Thi.

“Hừ! Cha! Tộc trưởng thật đáng ghét. Nhưng mà ta nhất định sẽ bảo vệ người, mới không cần tộc trưởng kia nhắc nhở!”

Tiểu Mị Thi hướng vào ***g ngực Soviet cọ cọ, mạnh mẽ nói.

“Àn!”

Soviet đáp lại một tiếng, thu hồi ánh mắt dõi theo Tô Đông Thi, Kì thật từ lâu đã không còn nhìn thấy thân ảnh của y rồi.

Hắn nhìn đến tiểu Mị Thi, hơi do dự một chút, lát sau mới nâng mặt nó lên, khiến cho ánh mắt nó cùng mình đối diện, mới chậm rãi hỏi:

“Người nói cho ta biết, đến sào huyệt có bao nhiêu đạo sĩ? Có lợi hại hay không? Có bao nhiêu lợi hại?”

“Àn?”

Tiểu Mị Thi nghĩ nghĩ một hồi, đầu hơi cúi xuống, cọ cọ trên ngực Soviet. Nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, do dự đáp:

“Có đến năm sáu người ... không đúng... phải đến bảy người nha. Thật là lợi hại. So với Mị Thi thì thật lợi hại. Nhưng mà nếu như chỉ là đạo sĩ, tuyệt đối cũng không có lợi lại bằng ta. Cha người cứ yên tâm, nhất định ta sẽ bảo vệ cho người thật tốt!”

Nói xong câu cuối, tiểu Mị Thi cũng không còn lấp bắp như trước, trong mắt tràn đầy kiên định.

“Ta tin tưởng người có thể bảo vệ ta. Cho nên tiểu Mị Thi có thể mang theo cha đi xem đám đạo sĩ kia có được không?”

Hỏi tiểu Mị Thi cũng như không hỏi, một đám người có thể bị một tiểu hài tử chặn lại sao? Nhưng mà tiểu Mị Thi nói mấy lời này là dối hần thật lòng nha. Soviet xoa xoa cái đầu nho nhỏ một cái, tiếp theo yêu cầu mấy lời trên.

“Nhưng mà tộc trưởng thối đã nói...”

Tiểu Mị Thi khổ não đáp.

“Nha! Cha là thích nhất người nha, thích hơn cả tộc trưởng thối kia nha!”

Lừa dối trẻ nhỏ thật sự không có tiền đồ, nhưng nói dối có thiện ý cũng có thể tạm chấp nhận.

“Nhưng mà, cha so với Mị Thi tộc nhân còn yếu hơn, đánh không lại bọn họ.”

Tiểu Mị Thi nghe Soviet nói, trong lòng rất vui vẻ, nhưng rất nhanh đã nhúu mày do dự. Ấp ắp ứng ứng nhìn Soviet nói, rất sợ lời nói của nó khiến Soviet mất hứng.

“....”

Soviet im lặng một hồi lâu.

Được rồi, so với Mị Thi tộc nhân thì hần yếu hơn thật.

Lát sau, Soviet cố gắng bày ra tâm tình tốt đẹp, nhìn tiểu Mị Thi híp mắt cười một cái:

“Nhưng mà cha tin tưởng người có thể bảo vệ cha nha. Hơn nữa nếu như đánh không lại, cha có thể biến mất mà!”

Nói tới đây, Soviet nhắm mắt lại, không tới một phút sau đã biến mất trước mặt tiểu Mị Thi, mấy phút sau rất nhanh đã xuất hiện trở lại. Nhìn đến biểu tình có chút hoang mang của tiểu Mị Thi, hần liền nói tiếp:

“Nếu như đến đó đánh không lại đám đạo sĩ kia, cha liền trốn đi. Như vậy đám đạo sĩ đó không tổn thương cha được. Con mang cha cùng đi đáng bọn đạo sĩ đáng ghét kia có được không?”

“Cha! Cái này chơi thật vui, ta cũng muốn chơi. Cha mang ta chơi cùng có được không?”

Tiểu Mị Thi cực kỳ hưng phấn reo lên, nhưng đối diện với biểu tình của Soviet, chỉ đành thu lại hưng phấn, đứng im không động đậy. Hồi lâu sau, nó mới do dự nói:

“VẬY cũng được. Vậy cha trốn ở sau ưng ta, tuyệt đối không được để cho đám đạo sĩ kia bắt nạt!”

“Được!”

Soviet hài lòng đáp, cảm thấy chiến thắng một đứa nhỏ cũng không đến mức xấu hổ. Vì để phòng ngừa đứa nhỏ trước mặt thay đổi chủ ý, Soviet liền nhanh chóng đứng lên, nhảy ra khỏi quan tài, hướng tiểu Mị Thi còn đứng trong quan tài hồi thúc:

“Nhanh lên một chút. Nếu không ta đi trước đó!”

“Cha chờ ta!”

Tiểu Mị Thi không nghĩ là Soviet nói đùa, vừa nghe thế liền lật đật nhảy ra khỏi quan tài, nhào đến trên người Soviet. Vòng tay ôm lấy cổ hần cọ cọ một hồi, không chờ Soviet giục lần thứ hai, nó đã nhảy ra khỏi ngực hần, tay trái nhẹ nắm lấy tay Soviet, dẫn hần đi về trước.

“Ta dẫn cha đi nhìn đám đạo sĩ thối kia!”

“Được!”

Soviet cười đáp, trong mắt đều là ôn nhu.

Ban đầu chẳng qua nhìn thấy tiểu Mị Thi có chút dính người, nhưng trong lòng cũng không có nghĩ gì khác. Mấy ngày này tiểu Mị Thi lại biểu hiện ra nhiều điều, khiến cho hần thật sự nghi, dường một đứa trẻ như thế này cũng không tồi. Nhưng mà cũng chỉ để trong lòng nghĩ như vậy, chẳng có nói ra.

Lôi kéo Soviet đi chừng mười phút sau, tiểu Mị thi chợt dừng lại, nghiêng người nghe ngóng một chỗ mới đối Soviet nói khẽ:

“Cha! Chính là phía trước!”

“Để ta nhìn!”

Soviet trấn an tiểu Mị Thi, theo hướng nó chỉ mà nhìn qua, sau đó trầm mặc nhìn đám đạo sĩ trước mắt.

Đám đạo sĩ này, cứ nhiên lại có người quen.

Hay nói đúng ra, người tới là khách.

Trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ.

Phải! Là cực kì phẫn nộ.

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, Soviet đột nhiên cảm thấy chán ghét cực điểm.

Soviet vẫn luôn nghĩ rằng tình cảm giữa hắn với những người khác trên thế giới này rất chi là nhạt nhòa, dĩ nhiên là trừ bỏ Tô Đông Thi ra,

Nhưng giờ phút này lại phát giác ra trong lòng có thể vì người khác mà phẫn nộ cùng chán ghét, không một chút nào muốn ngán lại.

Soviet giữ nguyên tư thế trầm mặc mà nhìn đến cuộc chiến bên kia.

Ít nhất có hai mươi tên đạo sĩ đang nhau đứng thành vòng vây đánh đám người Mị Thi tộc.

Thanh âm chú ngữ văng vẳng, đạo phù bay vun vút, tiếng Mị Thi tộc nhân gào lên đau đớn vì bị đạo thiêu đốt vang lên, hòa thành một thể trận âm ỉ, không, phải nói là phi thường âm ỉ, hết như một dàn giao hưởng có âm thanh cực đại. Chỉ là dàn giao hưởng này tiết tấu không đồng đều, nhạc điệu lung tung, không chỉ không khiến người say mê, còn làm lòng người muốn phát hỏa.

Soviet cắn chặt môi, bàn tay vô thức nắm chặt cánh tay tiểu Mị Thi.

Tiểu Mị Thi cảm giác được động tác của Soviet, ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Phát hiện Soviet cũng không nhìn lấy nó, mà nhìn về phía Mị Thi tộc nhân bị vây đánh đến thảm hại kia, trong mắt nó lóe lên một tia kiên định.

Tiểu Mị Thi lặng lẽ rút tay khỏi bàn tay Soviet, nhảy về phía vòng chiến.

Mà những chuyện này, Soviet chưa phát giác được.

Hắn cứ đứng nhìn như vậy, trong lòng cay đắng không gì tả được.

Nguyên lai hết thảy mọi chuyện này đều do hắn rước tới sao?

Mắt hắn nhìn thấy những cương thi bình thường ngóc ngách đầu với một đám đạo sĩ, địch không lại phải bại lui.

Nhìn đến Mị Thi tộc nhân y phục vốn đã rách rưới, giờ phút này đều biến thành tro sạch sẽ, mà trên thân thể từng mảng từng mảng bị đạo phù thiêu đốt đến thương tổn.

Nhìn gương mặt không chút biến đổi, non như tiểu hài của đạo sĩ nọ ném đạo phù đến bên người Tiểu Nhất, khiến Tiểu Nhất kêu cha gọi mẹ, lại nhìn tiểu Hoa đau lòng tiến lên cứu viện, liền bị tiểu đạo sĩ đâm một nhát xuyên ngực, thống khổ kêu lên.

Nhìn đi...

Soviet thấy không rõ nữa rồi.

Hắn cực kì hận, tại sao không nghĩ đến mối quan hệ thù địch của đạo sĩ cùng Mị Thi tộc nhân?

Không! Là hắn có nghĩ, nhưng mà hắn không có để tâm.

Tại sao hắn lại muốn Tô Đông Thi mang tiểu đạo sĩ kia trở về sào huyệt?

Tại sao hắn lại để cho tiểu đạo sĩ kia tỉnh táo mà chạy thoát khỏi sào huyệt này?

Nếu như tiểu đạo sĩ kia không sống sót, nếu như tiểu đạo sĩ kia không có đến sào huyết, thì đám đạo sĩ đó có thể tìm đến sào huyết mà Mị Thi đang sống yên ổn sao? Còn có thể chuẩn bị mà đến chiếm đánh, khiến cho Mị Thi trở tay không kịp.

Hắn có nghĩ đến, nhưng hắn chưa hề để ý.

Khi đó, hắn chỉ là vì tiểu đạo sĩ kia khiến hắn khó chịu, hắn vì muốn trả đũa y một chút, liền mang y về đây. Hắn lại không nghĩ đến đem đạo sĩ kia về sào huyết sẽ đem lại hậu quả gì.

Hắn thậm chí còn để cho đạo sĩ kia để cho sư phụ y cứu về, mình cùng Tô Đông Thi thì thoải mái ở trong sào huyết. Rõ ràng hắn có thể nhắc nhở Tô Đông Thi phòng ngừa, rõ ràng hắn có thể cho Tô Đông Thi đề xuất, nhưng hắn lại không làm, chẳng làm gì cả!

“Hou!”

Một tiếng rống quen thuộc vang lên, khiến cho Soviet đang mơ hồ trở nên thanh tỉnh. Đó là tiếng gào của Tô Đông Thi. Soviet nương theo tiếng gào, rất nhanh đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Bên cạnh Tô Đông Thi đã ngã ra ba tên đạo sĩ, chẳng biết đã chết hay bị thương. Mà Soviet cũng không có thể nghĩ nhiều chuyện này, bởi vì hiện tại Tô Đông Thi đang bị bốn tên đạo sĩ khác dùng trận địa giăng tơ đỏ vây quanh, không chế y trong một phạm vi chật hẹp.

Tơ đỏ chẳng biết đã bố trí từ lúc nào, nhỏ như sợi chỉ, đan xen nhau.

Tô Đông Thi càng động, tơ đỏ càng khép lại không gian. Không biết làm từ cái gì, nhưng Tô Đông Thi sơ xuất chạm vào tơ đỏ một chút, đã nghe “tê” một tiếng, trên da thịt lập tức bị thiêu đốt một mảng.

“Đạo sĩ thôi, ta không tìm đến cửa, các người đã chủ động tìm đến. Các người coi Mị Thi tộc nhân ta yếu đuối như vậy sao?”

Tô Đông Thi Lạnh lùng nói một câu, sau đó không thèm để ý đến bốn tên đạo sĩ kia, mà tiêu sái đi tới mấy bước, khiến cho tơ đỏ nhanh chóng nhích lại, không gian di chuyển của y cũng trở nên hẹp hơn. Tô Đông Thi không ngại đau đớn, xoay người một cái, tơ đỏ chạm trúng thân thể liền phát lửa thiêu đốt. Trong mắt y là biểu tình điên cuồng, nhưng y cứ như vậy mà càn quét tơ đỏ, từng bước từng bước đi tới.

Da thịt bị lửa thiêu cháy “lộp rộp” mấy tiếng vang lên bên tai không ngừng, đến khi cả người Tô Đông Thi đều bốc khói trắng nghi ngút y vẫn chưa dừng lại. Lúc đến gần hai trong số bốn tên đạo sĩ kia, Tô Đông Thi cũng không màng đến trong miệng bọn họ đang niệm thứ chú ngữ phức tạp nào, chỉ héch miệng cười một cái như khinh bỉ, sau đó vung một ngón tay lạnh như băng quét ngang mặt hai tên đạo sĩ.

“Phụt”

Máu tươi từ trong miệng hai tên đạo sĩ phun ra, nháy mắt đã nhuộm đỏ cả một mảng đất. Hai tên đạo sĩ khóe miệng co quắp, mắt tròn ngật biểu tình không cam lòng mà ngã xuống. Hai tên đạo sĩ còn lại thấy phe cánh của mình thất thủ, trong mắt đều là bi phẫn, lát sau trở tay điên cuồng xông về phía Tô Đông Thi đánh tới.

Mắt hai người thì trần bày tơ đỏ cũng bị phá vỡ, Tô Đông Thi tạm thời không còn gặp nguy hiểm, mà trong lòng Soviet cũng cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào. Nhìn đến mặt đất tràn đầy máu tươi, cư nhiên hắn còn có thể cười được, cả người lại có thể thở phào, thật kì lạ. Là trong lòng đã trở nên chai sạn rồi sao?

Nhưng nhìn đến dáng vẻ chật vật của Tô Đông Thi lúc này, lại nhìn đến những dáng tộc nhân của Mị Thi từng kẻ từng kẻ lần lượt ngã xuống, hắn mới hiểu máu tanh như vậy cũng tốt, những đạo sĩ này toàn bộ không còn sống sót mới tốt.

Nhưng mà, cừu hận giữa đạo sĩ cùng Mị Thi tộc lại bị đẩy lên thêm một tầng.

Ý nghĩ này rất nhanh đã biến mất.

Soviet nhìn đến bóng dáng bay tới bay lui của đám đạo sĩ, trong lòng sắt lạnh. Thế thì làm sao? Vốn dĩ Mị Thi tộc nhân cùng đạo sĩ không thể song song tồn tại. Nếu chỉ chọn một bên còn sống, không nghĩ ngờ gì hắn chọn Mị Thi tộc nhân.

Trước đây là hấn quá ngây thơ, cho rằng mình vẫn còn đang ở thế giới trước kia, thế giới này cũng cần hòa bình chung sống như vậy. Sau này nhất định sẽ không ngây thơ như trước, mà hấn tuyệt đối không muốn cho Tô Đông thi phải rơi vào tình cảm chật vật như lúc này một lần nữa.

“Soviet! Ta rút cuộc cũng tìm được người rồi! Mau mau! Mau chóng đi theo ta!”

Soviet nghe thấy bên tai vang lên một tiếng nói mang theo hơi thở dồn dập, bản thân còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị bắt lấy, nương theo tiếp xúc da thịt cảm nhận được thứ ấm nóng, là bàn tay người.

Soviet chờ người một giây, sau đó im lặng quay đầu lại nhìn. Dùng hết sức mà đem bàn tay đang nắm chặt cánh tay của hấn rút ra, Soviet lại tiếp tục đứng im như thế.

Trước mặt hấn rõ ràng là tiểu đạo sĩ nọ, nhưng trong lòng đột nhiên bình tĩnh đến lại, một gợn sóng nhỏ cũng không lẫn tẩn.

Không có ai nói với hấn, nhưng nhìn đến gương mặt quen thuộc của người nọ, hấn biết nhất định y sẽ tìm đến hấn, mặc kệ vì lý do gì.

Mà hiện tại đúng thật là y đã tìm đến hấn rồi.

Tuy vậy, trong lòng cũng không cảm giác được một chút vui vẻ khi mình đã đoán đúng sự việc.

“Soviet! Thừa lúc sư phụ ta còn đang đánh nhau với bọn Mị Thi, chúng ta mau chạy đi! Chậm một chút nữa bọn Mị Thi phát hiện, chúng ta sẽ không chạy được nữa!”

Tiểu đạo sĩ cũng không để ý đến sắc mặt của Soviet, luôn miệng thúc giục. Sự vui sướng khi tìm gặp được người khiến y bỏ qua biểu tình lạnh nhạt của Soviet đang bày ra trước mặt. Nói xong một hơi, tay liền động thủ muốn lôi người đi, nhưng như là nhớ đến điều gì đó, tay vừa giơ ra nhanh chóng rút trở về. Y đứng đó, lo lắng nhìn Soviet mà không gây một tiếng động.

Tiểu đạo sĩ nhìn Soviet, trong mắt đều là lo lắng đan xen với vui mừng thật tâm. Nhưng trong mắt hấn, hết thấy đều giống như châm chọc.

“Người cố ý đi tìm ta?”

Im lặng nhìn chằm chằm tiểu đạo sĩ nửa ngày, Soviet mới chậm rãi mở miệng. Tiếng đánh nhau bên ngoài rất ồn ã, hấn nói lại rất nhỏ, hấn nếu không chú ý căn bản không nghe được thanh âm âm u trầm thấp.

Cho nên tiểu đạo sĩ chỉ một mực quan tâm đến người trước mắt, nghe hấn nói liền lập tức đáp lời:

“Ân! Soviet! Lần trước người đã cùng ta chạy đi rồi. Sau đó người lại trở về tìm đám Mị Thi kia. Dù cho người nói người tự nguyện, nhưng từ lúc ra trở về quan đạo vẫn luôn lo lắng, lo lắng người bị đám Mị Thi kia khi dễ, không có đồ ăn thức uống. Nếu như người muốn chạy trốn thì phải làm sao? Cho nên...”

Nói mấy lời trước, thanh âm của tiểu đạo sĩ còn rất bình thường. Cho đến khi nói về chuyện y lo lắng, ngữ điệu không tự giác thấp dần xuống, hai mắt len lén nhìn Soviet một cái rồi dời sang điểm khác. Không biết nhìn đến Soviet khiến y nghĩ tới điều gì, nhưng sau đó đầu tận lực cúi thấp, mà Soviet rõ ràng thấy trên lỗ tai của y đã ửng đỏ.

Lo lắng sao?

Nhìn dáng vẻ của y giống như là tâm tình của thiếu niên mới lớn.

Thiếu niên này thích hấn sao? Thật là tức cười.

Soviet nhìn tiểu đạo sĩ, trong lòng rút ra kết luận. Mặc dù có hơi vô lý, hấn cùng với y ban đầu ghét nhau muốn chết, nói đến quan hệ tốt đẹp sao, chính là cùng nhau chạy trốn mấy ngày mà thôi. Mà suốt mấy ngày chạy trốn đó, trừ mấy lần cùng nhau trò chuyện, hấn cũng không có đưa ra bất kì biểu hiện gây hiểu lầm nào cho đối phương. Hơn nữa, rất lâu rồi không nhìn thấy nhau, nếu không đột nhiên hôm nay nhìn thấy, hấn căn bản đã quên mất y là ai.

Nhưng mà tiểu đạo sĩ kia mấy ngày đi cùng đã thích hấn.

Thật sự rất mỉa mai a!

“Người mang đám đạo sĩ này đến đây?”

Là hỏi, nhưng giống như một câu khẳng định. Nhìn đến gương mặt của tiểu đạo sĩ, Soviet đột nhiên cảm thấy cực kì chướng mắt.

“Ta ban đầu chỉ muốn tự mình đến cứu người, nhưng mãi không thể làm được. Hôm nọ tình cờ nghe trộm được sư phụ nói với đồng môn, rằng Mị Thi tộc nếu còn tồn tại nhất định sẽ trở nên hung hãn hơn, chỉ bằng diệt sạch. Ta nghe thấy như thế, liền hỏi sư phụ một câu, người liền đáp ứng cùng ta đi đến nơi này. Ta làm như vậy cũng chỉ là muốn cứu người ra ngoài thôi!”

Soviet dùng một bộ mặt nhàn nhạt nhìn tiểu đạo sĩ, nghe y nói. Ban đầu y còn nói cực kì bình tĩnh, nhưng sau khi nhìn đến Soviet mấy lần, liền trở nên vụng về, lập bập giải thích. Y nhìn thấy Soviet đột nhiên trở nên rất xa lạ.

Trước giờ y luôn nghĩ, Soviet ở lại trong sào huyệt của Mị Thi tộc đều là do bị cưỡng ép, nếu như diệt sạch Mị Thi tộc, Soviet được giải thoát, nhất định sẽ vui mừng.

Nhưng tại sao y chạy đến nơi này rồi, Soviet lại cách xa y như vậy, tựa hồ như không để mắt đến y nữa. Y đã làm gì sai sao?

Tiểu đạo sĩ cắn môi dưới, trong miệng lẩm bẩm tự hỏi. Nhưng một lát sau, tia kiên định đã hiện lên trong ánh mắt. Y đưa tay tới, dùng sức nắm chặt bàn tay của Soviet. Lần này, y cũng không thêm để ý là Soviet có tự nguyện hay không, chỉ biết bản thân mình phải lôi hắn đi tới trước cho bằng được.

“Chúng ta đi ra khỏi chỗ này rồi nói tiếp. Dù cho đám người cầu sư phụ đánh Mị Thi yêu tộc kia không thành vấn đề, nhưng chúng ta cũng không thể trở thành gánh nặng của bọn họ”

Cũng không cần biết Soviet có nghe thấy hay không, nhưng tiểu đạo sĩ vẫn cứ mở miệng.

Chúng ta? Ai là chúng ta với người?

Soviet thật muốn cười to!

Hết thấy đều làm vì hắn sao? Thì ra tất cả đều là vì hắn.

Thật sự rất buồn cười.

Là vì hắn nên y mới kích động đến đám đạo sĩ cùng đi diệt Mị Thi tộc nhân, diệt hết thân nhân của hắn. Phải! Chính là thân nhân. Cho đến bây giờ hắn mới nhận ra, dù thường ngày sống không gần gũi với bọn họ, nhưng thời điểm hiện tại, bất tri bất giác đã đem họ đặt ở trong lòng.

Hết thấy đều là vì muốn đưa hắn ra ngoài!

Hắn lúc nào thì nói cho tiểu đạo sĩ rằng hắn chán ghét chỗ này?

Nghĩ đến đây, Soviet thờ người ra. Hắn chợt nhớ đến thời điểm mình vì sợ hãi Tô Đông Thi nên mới chạy trốn. Nhưng đó là lúc bản thân mình chưa hiểu chuyện. Bây giờ thì đã vượt cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu rồi.

Vậy ra, chính thời điểm không hiểu chuyện đó đã dẫn đến tình cảnh bây giờ của Mị Thi tộc ư?

Soviet nhìn đến trận chiến kinh khủng ở đằng xa, môi cắn lại đến bật máu.

Cảm giác cực kì hồi hận xông lên đến não. Mà tâm tình này cũng không cần phải lộ ra cho tiểu đạo sĩ thấy.

Mà chân chính là, nếu như còn cơ hội, nhất định hắn sẽ tự mình hướng Mị Thi tộc nhân tạ lỗi.

Soviet theo đà bị tiểu đạo sĩ kéo càng lúc càng xa, mắt thấy cảnh tượng đánh nhau gần như sắp khuất tầm mắt, hắn mới kịp phản ứng. Soviet đứng lại, sau đó cho dù tiểu đạo sĩ kéo như thế nào cũng không đi nữa.

“Làm sao vậy? Không phải đang đi tới sao?”

Tiểu đạo sĩ nghi hoặc hỏi.

“Ta không đi cùng người nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ là người thân của ta. Đúng rồi. Người tốt nhất là nên đi trước. Một khắc sau, chúng ta chính là kẻ thù của nhau!”

Soviet quay mặt nhìn tiểu đạo sĩ, trên khóe môi vẽ ra một nụ cười khế, mà trong mắt, lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, tựa như hết thấy đều đang rất bình thường.

“Người?”

Tiểu đạo sĩ sững sốt, kích động hỏi dồn:

“Soviet! Người điên rồi sao? Người thân? Mị Thi là người thân của người? Bọn chúng là yêu tộc, bọn chúng căn bản không hiểu tình người là gì! Người mau đi theo ta, người phải trở về thế giới của loài người. Soviet, nếu người không đi ngay bây giờ, qua ngày hôm nay, nhất định không còn cơ hội thoát ra!”

Yêu tộc?

Hắn cùng một tên yêu nhân lên giường rồi a!

Hơn nữa, tên kia ham muốn độc chiếm rất mạnh, như vậy còn có thể nói là không hiểu tình cảm là gì ư? Còn có tiểu Mị Thi nữa, thời thời khắc khắc đều lo lắng cho hắn, còn có thể nói là không có tình cảm sao?

Chỉ có đám đạo sĩ các người mới không bao giờ hiểu được. Không bao giờ hiểu được tình cảm của bọn họ.

Còn con người? Thế giới loài người?

A! Nếu như xuyên qua lần nữa xuyên đến thế giới loài người, có thể hắn sẽ rất hối hận đó. Hắn đi theo Mị Thi, đến bây giờ cũng chưa từng hối hận. Mà hắn biết sẽ không bao giờ hối hận.

Đạo sĩ, có thể là người muốn tốt cho ta, nhưng ta thì rất hận người.

Nhân lúc ta còn không chế được lửa hận này, người tốt nhất đừng xuất hiện trước mắt ta nữa.

Trong lòng nghĩ nhiều như thế, nhưng đến cuối cùng Soviet cũng không nói một lời. Đối với người đứng, không cần giải thích quá nhiều lời, tránh rước lấy một mẻ vào người.

Soviet trực tiếp quay người, đưa lưng đối tiểu đạo sĩ, sau đó khoan thai bước đi, một bước so một bước cực kì kiên định. Đến chỗ ban này bản thân ngồi xổm mà theo dõi trận chiến, Soviet hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đi tới, hướng về nơi trận chiến ác đấu đang diễn ra.

Tiểu Mị Thi không biết đã chạy đến chỗ nào, ban này hắn vì quá căng thẳng mà không có để ý. Lúc này khi hắn vừa mới bước chân vào vòng chiến ác liệt, tiểu Mị Thi mới chạy trở ra, một câu cũng không nói, chỉ dùng sức nắm lấy bàn tay của Soviet thật chặt.

Soviet cúi đầu nhìn nó, miệng nở nụ cười, ý tứ như trong lòng rất vui vẻ.

Cho dù hắn đi vào vòng chiến này cũng không giúp được gì.

Cho dù Tô Đông Thi có thể sẽ tử trận.

Nhưng hắn không muốn trốn tránh.

Bất kể kết quả như thế nào, những chuyện trước mắt đều là lỗi của hắn, hắn nhất định sẽ cùng Tô Đông Thi ở cùng một chỗ, cùng nhau đối mặt với hết thảy hiểm nguy.

69. Chương 64

“Tiểu Mị Thi! Ta không phải đã nói với người phải bảo vệ cha người cẩn thận hay sao? Tại sao người còn mang hắn đến nơi này? Người nghĩ ta không dám ném người đi hay sao hả?”

Mắt thấy Soviet cùng tiểu Mị Thi đang đi chậm chậm về hướng mình, Tô Đông Thi thân thủ tránh thoát đòn đánh tới của hai tên đạo sĩ, dùng dùng nổi giận mà rống to.

“Cha nói người muốn tới, cho nên ta dẫn người đến đây. Ta sẽ bảo vệ người thật tốt. Ta mới không sợ người!”

Tiểu Mị Thi nghe Tô Đông Thi quát đã có chút sợ sệt, nhưng đằng sau có Soviet đang vỗ vỗ trấn an, nó càng dùng sức nắm chặt tay Soviet, thu hết dũng khí hướng về phía Tô Đông Thi, ưỡn ngực rống trở lại.

“Tiểu Mị Thi người mau dẫn cha người lui trở lại. Người đến đây làm gì? Thật sự rất nguy hiểm người không biết sao hả?”

Mắt thấy tên đạo sĩ đang đứng bên cạnh công kích mình ngày càng hung hãn, Tô Đông Thi gắng gượng trụ vững thân thể đang bị thương tổn nhiều nơi, thân thủ túm lấy người tên đó ném ra xa. Lực ném rất nặng, tên đạo sĩ sao một hồi giấy giục dưới đất cuối cùng cũng không đứng dậy được nữa. Chỉ còn một tên đạo sĩ đối phó với mình khiến Tô Đông Thi cũng buông lỏng cơ thể phần nào. Lại nhìn đến tiểu Mị Thi cùng Soviet cứng đầu không chịu nghe lời hấn nói, hai mắt đều là tia đỏ tức giận, nhưng sau đó lại phải tập trung đối phó với một tên đạo sĩ từ nơi khác chạy đến giao chiến, hoàn toàn không nói được gì nữa.

“Tô Đông Thi người đừng lo. Ta đã có chủ ý của mình!”

Soviet cười nhạt, rõ ràng là máu tanh, vòng chiến ác liệt, nhưng hấn không hề sợ hãi. Tay trái nắm chặt lấy tiểu Mị Thi, đối với những tên đạo sĩ muốn đánh tới hấn nhưng còn do dự, hấn cũng chỉ mỉm cười.

Không quan tâm bọn họ có phải vì nhìn thấy hấn là đồng loại nên không dám xuống ta, Soviet chỉ cảm thấy như vậy rất tốt.

“Xô Việt! Người nghe lời ta! Nghe lời! Nghe lời!”

Tô Đông Thi lặp lại lời nói mấy lần, còn muốn nói gì đó, Soviet đã đến bên cạnh y. Một tay nắm lấy tiểu Mị Thi, một tay choàng qua thắt lưng của y, Soviet hôn lên gương mặt nhiễm vết máu một cái thật sâu.

“Tô Đông Thi! Người không cần nói! Có thể trước đây là người trói buộc ta, nhưng giờ phút này đây ta không muốn chạy trốn. Người sống, ta sống. Người chết, ta chết!”

Soviet nở một nụ cười đối Tô Đông Thi, sau đó thả tiểu Mị Thi ra, hôn lên trán cùng cánh tay mình vừa buông ra của nó, nói:

“Tiểu Mị Thi, nếu như người không muốn chạy trốn, liền cùng cha và tộc trưởng đánh trả bọn người đạo sĩ này. Nếu như người muốn chạy trốn, người hãy đi đi. Người đem cha đến bên tộc trưởng đã đủ rồi, cha tuyệt đối không trách người!”

“Cha! Ta nhất định sẽ bảo vệ người!”

Tiểu Mị Thi giờ bàn tay được hôn lên áp vào bên má, hai mắt sáng lấp lánh nhìn hấn đáp lời.

“...”

Soviet còn muốn nói thêm điều gì, nhưng vòng chiến không có thời gian cho bọn họ tình tự, bởi vì đám đạo sĩ nhìn thấy hấn cùng Mị Thi tộc nhân hôn nhau liền nghĩ hấn cũng là người của yêu tộc, liền thẳng tắp ném những lá bùa tấn công về phía hấn.

“Cẩn thận”

“Cha ơi cẩn thận!”

Tô Đông Thi cùng tiểu Mị Thi đồng thanh hét lên, Soviet khẽ mỉm cười, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ, mà mấy phút sau mới xuất hiện tại chỗ cũ.

Hấn có thể dịch chuyển không gian, tạm thời liền cùng khả năng này ứng chiến, nhất định không thể bị thương.

“Tiểu Mị Thi! Hiện tại con không muốn chạy trốn, liền theo ta giúp đỡ tộc trưởng, thế nào?”

Soviet quay đầu nhìn tiểu Mị Thi, nhẹ giọng hỏi.

“Ân!”

Tiểu Mị Thi đáp lời, xác định Soviet không có guy hiểm mới nhập vào một chỗ với Tô Đông thi, cùng đạo sĩ chiến đấu.

Mà Soviet cũng không có nhàn rồi, hấn đưa lưng áp vào lưng Tô Đông Thi. Ban nãy dịch chuyển không gian đã kịp lấy được một cái dao cắt rau, hiện tại liền dùng dao này quơ quơ.

Đạo sĩ có đạo phù ợi hại, nhưng chỉ cần là người đều sợ đồ vật sắc bén như dao cắt rau.

Soviet hét to quơ dao về phía cánh tay một tên đạo sĩ, lưỡi dao sắc vừa cắt ngang, tên đạo sĩ kia liền gào lên một tiếng, tiếp theo đó một tia máu đỏ tươi phúng về phía mặt Soviet.

Mấy giọt máu đỏ phun trúng Soviet chảy xuống trên mặt, một giọt còn chảy xuống trúng miệng. Mùi vị máu tanh khiến Soviet cảm thấy buồn nôn, nhưng hấn tận lực áp xuống cảm giác kinh tởm, dùng tay lau lau mặt một cái, sau đó nắm chặt cán dao trong tay tiếp tục quơ tới.

Một dao lại một dao quơ loạn xà ngầu, nhưng lực đạo rất hung hãn.

Chỉ tiếc trong phòng của hấn không có nhiều đồ vật sắc nhọn, cũng không có vật dụng phát ra lửa, chỉ có thể dùng dao cắt rau này để chiến đấu, cũng coi như là đủ uy hiếp rồi đi. Một bên mà Mị Thi lợi hại, một bên là dao sắt rau, nhìn qua cũng không đến nỗi chật vật.

Soviet lòng đầy tiếc nuối, tập trung vào cuộc chiến.

Thời gian qua không biết đã bao lâu, chỉ là Soviet vẫn nghe bên tai là âm thanh ầm ĩ của cuộc chiến, còn bản thân mình vì hành động quá kịch liệt mà cảm thấy mỗi nhừ, trí não cũng bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

Giết chóc, máu me, gào thét!

Tựa như phần kí ức này chỉ tồn tại ba từ này.

Giết! Không phải hấn giết người, thì chính là hấn cùng Mị Thi tộc nhân bị giết chết.

Máu! Nếu như không phải là đạo sĩ đổ máu, thì chính là máu của hấn cùng Mị thi tộc nhân đổ xuống.

Gào thét! Là thống hận mà gào lên, hay là đau đớn mà gào lên, cũng là tiếng gào của sự tức giận.

Trận chiến đã đến hồi chật vật nhất, khốc liệt nhất, dù cho kêu la thật sự rất lãng phí khí lực, nhưng chỉ có gào thét, trong lòng mới cảm thấy thật sung sức.

Lúc đó hấn đã xảy ra rất nhiều chuyện, chỉ là hấn không nhớ.

Không phải là không muốn nhớ, mà là nhớ không ra.

Ký ức sau cùng, chính là hình ảnh cả người Tô Đông Thi thịt máu lẫn lộn, trên da không bị bỏng cũng là bị thương, vết thương sâu hoắm. Nhưng quan trọng nhất là y còn sống. Tiểu Mị Thi cả người cũng hết sức chật vật, mà cả người hấn cũng toàn là vết máu.

Còn những thi thể khác, hấn không còn sức để xem đến.

Hấn muốn cùng Tô Đông Thi đồng sinh cộng tử, nhưng tại lúc mà Tô Đông Thi còn chưa chết, hấn không thể làm sợi dây ngang đường y.

Cảm giác cả người mình chỉ còn lại một chút sức lực, hấn liền gắng gượng sử dụng hết chút sức lực còn ít ỏi đó dịch chuyển không gian.

Thế giới sau đó cực kì yên tĩnh.

Mà hấn sau đó, cái gì cũng không nhớ được.

Không gian yên tĩnh bỏ rơi hết thảy mọi thứ bên ngoài, một chút thanh âm cũng không thể nghe thấy.

Hấn mệt mỏi, cực kì mệt mỏi. Cả người nằm rúc vào chăn, mồ hôi cùng máu dính trên người trộn lẫn vào nhau, cứ thế mà ngủ.

Hấn ngủ một giấc dài nhất từ trước đến nay.

Một giấc ngủ dài đến mấy ngày.

Chờ đến khi hần tỉnh lại, gắng gượng chống chịu cơn đau đầu nhức buốt mà dịch chuyển không gian, một lần nữa đứng giữa vòng chiến trước đây.

Cuộc chiến đã kết thúc.

Dấu vết cuộc chiến vẫn còn hiển hiện rõ ràng trên mặt đất.

Hình như không có người này có tâm tình đi quét dọn, cảnh vật trước mắt so với lúc hần rời đi không khác biệt mấy, chỉ là xác chết nhiều hơn một chút.

Xác đạo sĩ, xác Mị Thi đan xen nhau nằm dài trên mặt đất. Mặt đất đọng lại vết màu nâu đen.

Đó là vết máu.

Thậm chí trong không khí còn nghe được mùi máu tanh cùng mùi cháy khét khiến người buồn nôn.

Thật sự so với khi hần rời đi, mọi vật không có khác biệt lắm.

Nhưng hần không nhìn thấy Tô Đông Thi cùng tiểu Mị Thi.

Thậm chí một hình bóng Mị Thi còn sống sót cũng không nhìn thấy.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chết hết rồi? Hay là trốn đi hết rồi? Ai đó trả lời hần đi!

Lúc hần dịch chuyển không gian, hai người đó còn sống, bằng năng lực của hai người đó, nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn trước mắt từng xác từng xác Mị Thi quen thuộc hiện ra, hần không khỏi sợ hãi trong lòng?

Hần thật sự phải vĩnh viễn cách xa họ sao?

Hần chỉ không muốn mình trở thành gánh nặng, không muốn làm cho Tô Đông Thi phân tâm, cho nên lúc không còn sức chiến đấu liền dịch chuyển. Như vậy là sai sao? Hần phải ở đằng sau lưng Tô Đông thi cho đến cuối cùng mới là tốt sao?

Soviet nhích từng bước nặng nề về trước, chỉ mới có mấy bước đi, nhưng cảm giác khoảng cách thật dài.

Soviet đột nhiên đứng lại, nhìn ba cái xác cuối cùng nằm trước mặt mình.

Soviet phát hiện, chân hần run rẩy rồi, chính mình như lâm vào mê hồn trận.

Hần từng nói, người sống, ta sống, người chết, ta chết!

Nhớ đến lời nói ngày nào, Soviet hít sâu một hơi, kiên định bước tới.

Cho dù kết quả là ra sao, nhất định hần cũng sẽ đối mặt.

Hai bước, dừng trước cái xác gần nhất, Soviet khom người xuống, nửa ngồi nửa quỳ, lật mặt cái xác lên, cẩn thận nhìn lấy.

Không phải.

Ba bước, dừng trước cái xác thứ hai, Soviet khom người xuống, nửa ngồi nửa quỳ, tay nâng mặt cái xác lên, cẩn thận nhìn lấy.

Cũng không phải.

Năm bước, đến chỗ cái xác cuối cùng. Soviet hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, dùng sức lật mặt cái xác lên, sau đó mới từ từ hé mắt ra nhìn.

Tạ ơn trời đất, cũng không phải.

Nhưng nụ cười chưa kịp nở tròn đã nhanh chóng biến mất.

Cái xác này không phải là Tô Đông Thi, không phải là tiểu Mị Thi, nhưng lại là một kẻ mà hắn cực kì quen thuộc.

Là nữ tộc nhân duy nhất trong tộc Mị Thi – tiểu Hoa.

Tiểu Hoa chết rồi, nhất định Tiểu Nhất sẽ rất thương tâm...

Tiểu Nhất cùng tiểu Hoa, ngày thường luôn quấn quýt bên nhau. Nghĩ đến bộ dáng hạnh phúc trước đây của bọn họ, Soviet liền cảm thấy tim mình bắt đầu đau.

Đau đớn sau đó cũng bị đè nén. Nếu như Tô Đông Thi cùng tiểu Mị Thi không có ở trong này, thì bọn họ đang ở đâu? Là còn sống hay đã chết?

Hắn muốn bọn họ còn sống. Nhưng bọn họ đang ở chỗ nào? Có phải là Tô Đông Thi cuối cùng đã nhận ra người cùng cương thi không thể cùng tồn tại, cho nên bỏ lại hắn? Cho nên bỏ hắn ở lại chỗ này, Tô Đông Thi không chờ hắn nữa?

Nếu như không tìm thấy bọn họ, những ngày sao hắn phải sống như thế nào?

Soviet không thể nào ngừng nghĩ mọi chuyện theo hướng tiêu cực. Nhưng so với chuyện Mị Thi bị diệt sạch, chuyện này đã là chuyện tốt.

Soviet cười khổ, bởi vì suy nghĩ trong lòng mà bắt đầu rối mù. Hắn không biết chính mình còn có thể đi đến đâu, nếu như không có Tô Đông Thi. Có phải hắn đã quá ỷ lại vào y không?

“Xô Việt! Người cuối cùng cũng xuất hiện cho ta rồi!” Thanh âm hung bạo đột nhiên vang lên, kéo Soviet trở về hiện tại.

Hắn sống sờ, trong mắt xoẹt ngang một tia không tin được.

“Cha! Người rốt cuộc cũng trở lại rồi. Cha người không có chuyện gì đúng không? Thật tốt! Ta cùng tộc trưởng đợi ở đây thật lâu rồi đó. Ta còn tưởng cha không còn quan tâm đến bọn ta nữa!”

Thanh âm tiểu Mị Thi nức nở vui mừng cũng vang lên bên tai.

“Nói vậy! Xô Việt là sủng vật của ta, làm sao có thể không còn quan tâm đến nữa. Có cũng là hắn không thêm quan tâm đến tiểu Mị Thi người mà thôi. Tiểu Mị Thi! Người còn ở đây nói vậy, mấy ngày nay là ta nhẫn nhịn bỏ qua, hiện tại người muốn ném thử cảm giác bị ném đi sao?”

Tiểu Mị Thi nói mấy câu công kích Tô Đông Thi, y liền lộ ra thanh âm hung tàn,

“Mấy ngày trước ta hỏi người người còn không nói, nhưng đừng nghĩ người qua mặt được tiểu hài tử, ta biết hết đó, ánh mắt của người chính là loại ý nghĩ này. Bị cha bỏ rơi, thật là đau lòng thật là đau lòng a!”

Tiểu Mị Thi hừ một tiếng, cũng không sợ hãi mà công kích ngược lại.

“Người hay lắm!”

Tô Đông Thi bị tiểu Mị Thi công kích, chỉ vút một câu bỏ đó, mà Soviet thì cảm thấy phía sau lưng mình yên tĩnh trở lại. Một lát sau, truyền tới thanh âm như có cái gì bị ném đi.

Xa xa, truyền đến tiếng tiểu Mị Thi nức nở:

“Người ném ta! Đáng ghét đáng ghét đáng ghét! Cha Tộc trưởng bắt nạt ta!”

Soviet đến giờ phút này mới quay đầu lại nhìn, thấy tiểu Mị Thi từ trên vách động phía xa nhảy xuống, mà cách hắn hai bước chân, là Tô Đông Thi đứng đó.

Soviet nhìn hắn, nở một nụ cười nhẹ nhàng, ôn nhu nói:

“Tô Đông Thi, tiểu Mị Thi, các người không có chuyện gì! Thật tốt!”

Đúng vậy! Thật tốt.

Các người còn sống đã là thật tốt!

Còn có thể nhìn thấy các người, thật tốt!

“Hừ! Người nhìn ta như vậy mà còn nói là không có chuyện gì, thật tốt sao!”

“Cha! Người không cần lo lắng cho ta. Ta thật sự không nên mang người trở ra, nhìn người bị thương, ta thật sự rất sợ!”

Nghe Soviet nói chuyện, tiểu Mị Thi vốn còn đi tới chậm chậm ở xa, liền chạy nhanh về. Nó nhảy mấy cái đã chui vào trong ngực Soviet, hai tay ôm chặt lấy hân nũng nịu.

Nhìn đến cảnh này, những điều Tô Đông Thi còn chưa nói xong đã bị đánh rơi hết.

Tô Đông Thi hung dữ trừng tiểu Mị Thi, nó đơn giản quay đầu đi, không thèm nhìn y nữa.

“Nếu người không mang cha ra, cha nhất định sẽ hận người suốt đời”

Soviet vỗ vỗ lưng tiểu Mị Thi, mắt lại nhìn Tô Đông Thi. Lời kia là nói với tiểu Mị Thi, nhưng cũng là muốn Tô Đông Thi nghe.

“Cho dù người có hối hận. Nhưng lần sau nếu chuyện như vậy còn phát sinh, ta nhất định không để cho người phải chịu đựng. Ta còn sống thì người sống, ta chết người còn sống cũng là hy vọng của ta!”

Không biết có phải vừa trải qua trận chiến khốc liệt, mà Tô Đông Thi nào đó vốn không quen biểu lộ tình cảm, giờ phút này có thể nói mấy lời tình tự như thế.

Thật sự rất muốn khóc, cho dù hân không phải là đàn bà a.

Sao càng lúc càng nhu nhược như thế chứ.

Dù những lời y nói thật đơn giản, nhưng cặp mắt của người kia quá mức tình cảm, Soviet liền cảm thấy trong lòng mình dâng trào lên cảm xúc khó tả.

Hân che hai mắt Tô Đông Thi lại, khàn giọng nói:

“Không được nói mấy chuyện này. Đã sống hết rồi, đó mới là chuyện chắc chắn. Chúng ta trước đi tìm nơi khác ở rồi hãy nói!”

“Đã sớm chuẩn bị hết rồi, hiện tại chỉ chờ người!”

Tô Đông Thi bị Soviet che mắt, đứng bất động một hồi lâu mới mở miệng, thanh âm ôn nhu khó tả, mà bàn tay không biết từ lúc nào đã giơ lên nắm nhẹ lấy bàn tay của Soviet.

“Vậy thì đi thôi!”

Nếu đã như vậy, không còn gì do dự nữa, thì lập tức rời đi thôi.

“Ân!”

Tiểu Mị Thi ngoan ngoãn buông Soviet ra, dùng tay phải cẩn thận nắm lấy bàn tay còn lại của hân, cùng Tô Đông Thi dẫn hân đi về phía trước.

Suốt đường đi, tiểu Mị Thi nói một hồi hân mới biết, hóa ra ngủ một giấc dài này, hân ngủ suốt năm ngày.

Sau khi hân chuyển dịch không gian chừng hai canh giờ, cuộc chiến đi vào hồi kết. Phe Mị Thi tộc nhân đánh thắng, mà phe đạo sĩ chỉ còn ba người sống sót, thê thê thảm thảm mà chạy trốn.

Nhưng dù chiến thắng, Mị Thi tộc nhân cũng là thắng lợi trong thảm hại. Mị Thi tộc nguyên bản có hơn năm mươi tộc nhân, hiện tại sống sót không tới hai mươi. Mị Thi tộc nhân chết, chính là linh hồn bị tiêu diệt, chân chính lìa bỏ thế gian này.

Mà đám tộc nhân còn sống sót thì thương tâm không kể siết.

Nhất là Tiểu Nhất.

Y cùng tiểu Hoa ân ái bên nhau có hơn sáu mươi năm. Vòng chiến này tiểu Hoa vì y mà chết, suýt chút nữa y đã chạy đến nơi ở của đạo sĩ mà trả thù. Vẫn là Tô Đông Thi hung hăng kéo trở về, lại nói chuyện một hồi lâu, Tiểu Nhất mới thôi ý định.

Nhưng từ đó về sau, y không còn cười nữa. Mấy cường thi khác đều biết y đau buồn, nhưng cũng không có người nào còn tâm tình đi an ủi hần.

Hơn năm mươi tộc nhân mà nói, bất kì một tộc nhân nào cũng đều là bằng hữu tốt. Cứ như vậy chết đi, ai mà không đau xót?

Hiện tại chỉ còn có hơn hai mươi tộc nhân, sức chiến đấu cũng không còn như trước, vì sự tồn tại lâu dài của Mị Thi tộc, bọn họ nhất định phải di chuyển đến nơi khác bí mật hơn.

Ngoại trừ Tô Đông Thi cùng tiểu Mị Thi kiên quyết ở lại chờ Soviet, tất cả tộc nhân đều đã sớm di chuyển.

Mà ngày hôm qua, Tiểu Nhất truyền tin đến báo cho Tô Đông Thi biết, sào huyệt mới đã sớm tìm thấy, giục Tô Đông Thi mau chóng đến đó.

Tô Đông Thi cùng tiểu Mị Thi thương lượng, đợi thêm hai ngày nữa, nếu như không thấy Soviet xuất hiện, hần sẽ cùng tộc nhân tụ họp.

Nói đến đây, tiểu Mị Thi cảm khái nói, nếu như Tô Đông Thi đi, nó nhất định vẫn sẽ chờ Soviet trở lại, Tô Đông Thi lạnh lùng vô cảm, chỉ có nó mới yêu cha nhất.

Soviet một đường đi phát hiện Tô Đông Thi so với bình thường trầm mặc hơn hần. Hần không có chút nào tức giận, coi như là hiểu lòng Tô Đông Thi đi. Hần chỉ vui mừng rằng, ít ra hần cùng bọn họ có thể gặp nhau kịp lúc.

Năm ngày sau, bọn họ rốt cuộc cũng đến nơi.

Tô Đông Thi công Soviet đi theo một đường vòng vo cùng khúc khuỷu, sau đó dừng chân tại một sơn động âm u.

Mà tộc nhân dường như đã biết trước là Tô Đông Thi đến lúc nào, hiện tại im lặng đứng chờ y ở phía trước.

Tô Đông Thi cẩn thận để Soviet đứng xuống đất, sau đó hướng những tộc nhân nói mấy câu đơn giản, lại lệnh cho bọn họ tự mình rời đi.

Tộc nhân lui ra, trước sau như một đều duy trì im lặng.

Đối với một đám tộc nhân lúc trước cả người đều tỏ ra hưng phấn, lần này lại trở nên trầm mặc, khiến trong lòng Soviet cảm thấy cực kì ngột ngạt.

Lại nghĩ đến chuyện bọn họ phải thay đổi sào huyệt, khiến cho tâm tình của hần trở nên khó chịu.

Nhìn đến thân ảnh Tô Đông Thi ngăn người ra nhìn vách hang động, Soviet cảm thấy, y so với hần càng khó chịu hơn rất nhiều.

Thở dài một hơi, Soviet đi đến bên cạnh Tô Đông Thi, mặc kệ đến đám tộc nhân còn chưa lui ra hết, ôm lấy y hôn lên.

“Tô Đông Thi, chúng ta cùng nhau xây dựng lại sào huyệt, so với trước đây càng tốt hơn. Ta cũng tin tưởng tộc nhân sau này sẽ ngày một nhiều hơn nữa!”

“....”

Tô Đông Thi im lặng ôm lấy Soviet, làm ra một nụ hôn sâu dài hơn trước, đến lúc sắc mặt của Soviet ửng đỏ lên mới buông ra, nặng nề nói:

“Ta cũng tin tưởng tộc nhân sẽ ngày một nhiều hơn, mà đám đạo sĩ kia sau này cũng không dám ức hiếp Mị Thi tộc của ta nữa!”

Những lúc như thế này, Soviet không biết hần có thể làm được chuyện gì ngoài việc ôm lấy Tô Đông Thi chặt hơn. Lơ đãng nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của Tiểu Nhất đằng xa, rất nhanh liền chuyển mắt nhìn lại Tô Đông Thi.

Hần thật sự rất ích kỷ, dù khó chịu khi số lượng tộc nhân giảm bớt, nhưng trong tâm hần vẫn ẩn chứa vui mừng, khi Tô Đông Thi còn sống sót.

Thậm chí, hắn còn hi vọng Tô Đông Thi mãi mãi sống sót khỏe mạnh để bồi hấn cho đến cuối đời.

Hiện tại, hắn chỉ có thể hứa với Tô Đông Thi một chuyện. Hắn không thể khiến cho tân tộc nhân xuất hiện, nhưng hắn có thể vì Tô Đông Thi mà thiết kế sào huyệt so với trước đây còn lợi hại hơn.

Người khác cần không gian rộng lớn để làm vườn trồng trọt, hắn chỉ cần không gian rộng lớn để giúp Mị Thi tộc sinh hoạt dễ chịu hơn.

Soviet ôm lấy Tô Đông Thi, trong đầu tưởng tượng đến chuyện tốt đẹp sau này, khóe miệng không khỏi cong lên.

Chỉ là vẻ mặt đột nhiên biến sắc.

Hắn cảm giác như có cái gì đó chạm qua ***g ngực lại mờ mờ. Động tác cực kì quen thuộc. Soviet nhanh chóng đẩy Tô Đông Thi ra, mặt đỏ lên nhìn y:

“Người làm cái gì đó?”

“Xô Việt! Tâm tình ta không tốt, chúng ta làm đi!”

“....” Tâm tình không tốt cùng làm đi thì có quan hệ gì?

Có quan hệ sao? Có quan hệ sao?

Tất nhiên đối với Tô Đông Thi thì có quan hệ.

Y ôm lấy Soviet, nhanh chóng đem hắn về bên trong quan tài. Vừa thân thủ lột quần áo hắn ra, vừa ôn nhu nói:

“Xô Việt! Ta thật sự rất khó chịu! Người chịu cho ta cắm vào đi! Ta sẽ không khó chịu nữa.”

Muội người muội người!

Trong đầu Soviet chỉ còn có thể nhớ đến hai từ này.

Con đường bọn họ đi còn rất dài.

Nhất định sẽ luôn hạnh phúc như thế này.

— TOÀN VĂN HOÀN —

Cảm giác của ta khi gõ đến dòng chữ “TOÀN VĂN HOÀN” thật sự rất khó tả.

Cuối cùng thì ta cũng đã dịch xong bộ truyện này. Là bộ truyện đầu tiên ta dịch đó a!

Có lẽ trong những bản dịch này xuất hiện rất nhiều lỗi chính tả, lời dịch chưa hay, nhưng mong mọi người sẽ thông cảm, bỏ qua và chỉ cho ta thấy những lỗi ta mắc phải để hoàn thiện bản dịch hơn.

Cảm ơn mọi người thời gian qua đã kiên trì theo dõi bộ truyện này, dù ta nhiều lần dứt đoạn con đường dịch truyện nhưng vẫn ở bên động viên và khuyến khích ta dịch tốt.

Chúc mọi người đọc vui vẻ.

Một lần nữa, chân thành cảm ơn mọi người!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thi-gia-toc-trung-duy-nhat-nhan-loai>